BESTSELLER INTERNATIONAL

„Bernard Cornwell descrie scenele de bătălie mai bine decât orice alt autor pe care l-am citit vreodată, clasic sau contemporan."
GEORGE R.R. MARTIN

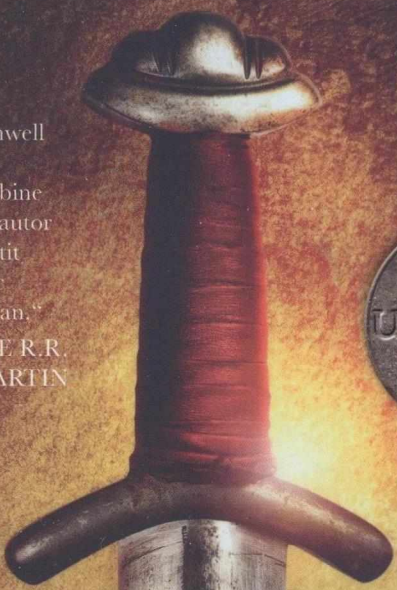

SERIA ULTIMUL REGAT

BERNARD CORNWELL

ULTIMUL REGAT

The Last Kingdom
Bernard Cornwell
Copyright © 2004 Bernard Cornwell

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe

Ultimul regat
Bernard Cornwell

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Andreea Năstase
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CORNWELL, BERNARD
Ultimul regat/ Bernard Cornwell;
trad. Graal Soft. – București: Litera, 2017
ISBN 978-606-33-1984-6
I. Soft, Graal (trad.)

821.135.1-31

BERNARD
CORNWELL

ULTIMUL REGAT

În această serie:

ULTIMUL REGAT

CĂLĂREȚUL MORȚII

STĂPÂNII NORDULUI

CÂNTECUL SABIEI

BERNARD CORNWELL

ULTIMUL REGAT

Traducere din limba engleză
GABRIEL TUDOR / GRAAL SOFT

ULTIMUL REGAT
este pentru Judy, cu dragoste

Wyrd bið ful ãræd

Toponime

Modul de scriere a toponimelor în Anglia anglo-saxonă suscită controverse, neexistând un acord pe deplin acceptat nici măcar în privinţa denumirilor înseşi. Astfel, Londra a fost redată ca Lundonia, Lundenberg, Lundenne, Lundene, Lundenwic, Lundenceaster şi Lundres. Fără îndoială, unii cititori vor prefera alte versiuni ale numelor de mai jos, dar de obicei am apelat la denumirea indicată în *Dicţionarul Oxford al toponimelor din Anglia* pentru perioada domniei lui Alfred (871–899 d.Hr.). Însă nici această soluţie nu este infailibilă. Insula Hayling se scria, în anul 956, atât Heilincigae, cât şi Hæglingaiggæ. Nici eu nu am fost constant tot timpul; am preferat versiunea modernă, Anglia, termenului Anglaland, şi în loc de Norðhymbralond am folosit Northumbria pentru a nu induce ideea că graniţele străvechiului regat ar coincide cu cele ale ţării moderne. Prin urmare, această listă este rezultatul unui compromis, la fel ca ortografierea în sine a denumirilor.

Æbbanduna	Abingdon, Berkshire
Dealul lui Æsc	Ashdown, Berkshire
Baðum (pronunţat Bathum)	Bath, Avon
Basengas	Basing, Hampshire
Beamfleot	Benfleet, Essex
Beardastopol	Barnstable, Devon

Bebbanburg	castelul Bamburgh, Northumberland
Berewic	Berwick-upon-Tweed, Northumberland
Berrocscire	Berkshire
Blaland	Africa de Nord
Cantucton	Cannington, Somerset
Cetreht	Catterick, Yorkshire
Cippanhamm	Chippenham, Wiltshire
Cirrenceastre	Cirencester, Gloucestershire
Contwaraburg	Canterbury, Kent
Cornwalum	Cornwall
Cridianton	Crediton, Devon
Cynuit	Cynuit Hillfort, lângă Cannington, Somerset
Dalriada	Scoția de Vest
Defnascir	Devonshire
Deoraby	Derby, Derbyshire
Dic	Diss, Norfolk
Dunholm	Durham, County Durham
Eoferwic	York (de asemenea și Jorvic danez, pronunțat Yorvik)
Exanceaster	Exeter, Devon
Fromtun	Frampton on Severn, Gloucestershire
Gegnesburh	Gainsborough, Lincolnshire
Gewæsc	The Wash
Gleawecestre	Gloucester, Gloucestershire
Grantaceaster	Cambridge, Cambridgeshire
Gyruum	Jarrow, comitatul Durham
Haithabu	Hedeby, așezare comercială în sudul Danemarcei
Hamanfunta	Havant, Hampshire
Hamptonscir	Hampshire
Hamtun	Southampton, Hampshire
Heilincigae	insula Hayling, Hampshire

Hreapandune	Repton, Derbyshire
Kenet	râul Kennet
Ledecestre	Leicester, Leicestershire
Lindisfarena	Lindisfarne (Insula Sfântă), Northumberland
Lundene	Londra
Mereton	Marten, Wiltshire
Meslach	Matlock, Derbyshire
Pedredan	râul Parrett
Pictland	Scoția de Est
the Poole	Poole Harbour, Dorset
Readingum	Reading, Berkshire
Sæfern	râul Severn
Scireburnan	Sherborne, Dorset
Snotengaham	Nottingham, Nottinghamshire
Solente	Solent
Streonshall	Strensall, Yorkshire
Sumorsæte	Somerset
Suth Seaxa	Sussex (saxonii din sud)
Synningthwait	Swinithwaite, Yorkshire
Temes	fluviul Tamisa
Thornsæta	Dorset
Tine	râul Tyne
Trente	râul Trent
Tuede	râul Tweed
Twyfyrde	Tiverton, Devon
Uisc	râul Exe
Werham	Wareham, Dorset
Wiht	insula Wight
Wiire	râul Wear
Wiltun	Wilton, Wiltshire
Wiltunscir	Wiltshire
Winburnan	Wimborne Minster, Dorset
Wintanceaster	Winchester, Hampshire

PROLOG

Northumbria, 866–867 d.Hr.

Mă numesc Uhtred. Sunt fiul lui Uhtred, care era fiul lui Uhtred, iar tatăl lui tot Uhtred se chema. Sfetnicul tatei, un preot numit Beocca, scria acest nume Utred. Nu ştiu dacă astfel l-ar fi scris şi tatăl meu, căci el n-avea habar să scrie şi să citească, însă eu am deprins şi scrisul şi cititul, iar uneori iau pergamentele vechi din cufărul lor de lemn şi văd numele scris Uhtred sau Utred sau Ughtred sau Ootred. Privesc aceste zapise ce susţin că Uhtred, fiul lui Uhtred, e singurul şi îndreptăţitul stăpânitor al pământurilor străjuite cu grijă de stâlpi de piatră şi de şanţuri şi de stejari şi de frasini, de mlaştini şi de mare, şi visez la acel ţinut biciuit de valuri şi de vânturi aspre şi sălbatice, sub cerul necuprins. Visez şi ştiu că într-o zi îmi voi lua înapoi pământurile de la cei care mi le-au răpit.

Sunt un ealdorman, deşi îmi place să mi se spună contele Uhtred, ceea ce înseamnă acelaşi lucru, şi pergamentele îngălbenite de vreme sunt dovada stăpânirii mele. Legea spune că pământul mi se cuvine, iar legea, după cum am fost învăţaţi, e ceea ce ne face să fim oameni sub ascultarea lui Dumnezeu şi nu jivine din sălbăticia pădurii. Însă legea nu mă ajută să-mi recapăt pământurile. Legea vrea un compromis. Legea crede că banii mă pot despăgubi pentru pierderea pământurilor. Mai presus de orice, legea se teme de răzbunare şi de vărsare de sânge. Dar eu sunt Uhtred, fiul lui Uhtred, iar aceasta e povestea unei răzbunări. E o poveste despre cum o să-mi recapăt de la duşman ceea ce legea spune că-i al meu. Şi este povestea unei femei şi a tatălui ei, un rege.

El era regele meu, şi tot ce am îi datorez lui. Mâncarea pe care o mănânc, casa unde stau şi săbiile oamenilor mei, toate vin de la Alfred, regele meu, care mă urăşte.

*

Povestea începe cu mult înainte ca eu să-l fi întâlnit pe Alfred. Începe când eram un băiat de nouă ani şi i-am văzut pentru prima dată pe danezi. Era anul 866, şi pe atunci nu mă numeam Uhtred, ci Osbert, căci eram al doilea fiu al tatălui meu, şi doar cel mai mare băiat primea numele Uhtred. Fratele meu avea şaptesprezece ani, era înalt şi bine făcut, cu părul blond, ca toţi bărbaţii din neamul nostru, şi chipul ursuz al tatei.

În ziua când i-am văzut pentru întâia oară pe danezi călăream de-a lungul ţărmului, fiecare cu un şoim pe încheietura mâinii. Alături de mine se aflau tata, fratele lui, fratele meu şi o duzină de războinici. Era toamnă. Falezele erau încă înverzite, focile se lăfăiau pe stânci şi o mulţime de păsări marine se roteau în înaltul cerului, ţipând ascuţit, prea multe ca să asmuţim şoimii asupra lor. Am călărit până am ajuns la apele puţin adânci ce despărţeau pământurile noastre de Lindisfarena, Insula Sfântă, şi îmi amintesc că am rămas cu privirile aţintite asupra zidurilor risipite ale abaţiei. Danezii o jefuiseră cu mulţi ani înainte ca eu să vin pe lume; cu toate astea, mănăstirea nu-şi mai recăpătase niciodată gloria de odinioară, deşi călugării se întorseseră acolo.

Din câte ţin minte, ziua era foarte frumoasă, şi poate chiar aşa fusese. Poate că plouase în ajun, dar nu sunt sigur. Soarele strălucea, valurile erau domoale, briza adia alene şi toată lumea era fericită. Ghearele şoimului mă zgâriau prin mâneca de piele, iar capul său acoperit cu glugă se zbătea, când şi când, la auzul chiotelor scoase de păsările albe ale mării. Plecaserăm din cetate înainte de nămiezi, călărind spre nord; deşi purtam şoimi, nu mergeam la vânătoare, ci mai curând îi dădeam tatei răgaz să-şi limpezească mintea.

Eram stăpânii acelui ţinut. Tatăl meu, ealdormanul Uhtred, domnea peste toate pământurile aflate la miazăzi de Tuede şi la miazănoapte de Tine, însă aveam un rege în Northumbria, iar numele lui, ca şi al meu, era Osbert. El trăia la sud de noi şi nu ne supăra cu nimic, rareori venind în nord. În ultimul timp, tronul era râvnit de un ealdorman pe nume Ælla, ce stăpânea

peste dealurile de la vest de Eoferwic. Acesta ridicase o oaste pentru a-l răsturna pe Osbert şi-i trimisese daruri bogate tatei, spre a-i câştiga prietenia. Abia acum îmi dau seama că de tatăl meu depindea soarta acestei răzvrătiri. Eu voiam să-l sprijine pe Osbert, din simplul motiv că regele legiuit îmi purta numele şi, la cei nouă ani ai mei, credeam, în chip prostesc, că orice om numit Osbert trebuie să fie nobil, bun şi viteaz. De fapt, Osbert era doar un neghiob, însă era rege, şi de aceea tata se codea să-l părăsească. Dar Osbert nu-i trimisese niciodată daruri şi nici semne de respect, în vreme ce Ælla o făcuse deja, astfel că tatăl meu era frământat de îndoieli. Am fi putut aduna pe loc o sută cincizeci de războinici înarmaţi până în dinţi, iar într-o lună am fi putut chema sub arme peste patru sute de oameni, deci, indiferent pe cine am fi sprijinit, respectivul ar fi fost rege şi ne-ar fi rămas îndatorat.

Sau cel puţin aşa credeam.

Şi apoi i-am văzut.

Trei corăbii.

Mi le amintesc lunecând dintr-un nor de ceaţă, şi poate chiar aşa s-a şi întâmplat; celelalte imagini pe care le păstrez de atunci sunt ale unui cer fără nori, deci poate că n-a fost nici o ceaţă, ci doar mi s-a părut, fiindcă într-un moment marea era pustie, iar în clipa următoare am zărit brusc corăbiile, venind dinspre miazăzi.

Straşnice lucruri. Întâi au părut să se odihnească lipsite de greutate pe ocean, iar apoi, când vâslele s-au adâncit în valuri, boturile lor ascuţite au străpuns apa, înaintând uşor în timp ce provele şi pupele, împodobite cu fiare aurite, dragoni şi şerpi uriaşi, se ridicau pe rând. În acea îndepărtată zi de vară mi se părea că ambarcaţiunile dansau pe apă, mişcate de aripile argintii ale vâslelor ce răsfrângeau razele soarelui ca pe nişte aşchii de lumină sub ochii mei vrăjiţi.

– Rahat drăcesc! mormăi tatăl meu. Nu era un creştin prea pios, dar în acea clipă am înţeles că era speriat, fiindcă îşi făcea de zor semnul crucii.

– Dea Domnul să le înghită Necuratul! spuse unchiul meu. Pe nume Ælfric, era un bărbat înalt şi slab, întunecat la chip şi cu o căutătură vicleană.

Cele trei corăbii pluteau spre miazănoapte, cu pânzele pătrate strânse pe catargele lungi, dar când am pornit la galop spre casă prin nisip, cu coamele cailor răscolite de vânt şi şoimii cu cuşme pe cap ţipând a jale, navele străine se întoarseră după noi. Acolo unde faleza se prăbuşise, lăsând în loc o râpă cu iarbă năpârlită, am coborât în goană povârnişul, după care am luat-o pe cărarea de-a lungul ţărmului către cetatea noastră.

Către Bebbanburg, căminul meu, care-mi este cel mai drag loc din lume, numit astfel după regina Bebba, stăpânitoarea acelor pământuri cu mult timp în urmă. Cetatea se ridică pe o stâncă semeaţă, curbată către mare. Valurile se izbesc de ţărmul dinspre răsărit şi se sparg înspumate de marginea nordică a stâncii, în vreme ce de-a lungul laturii apusene, între cetate şi restul uscatului, se întinde un lac sărat, cu apă puţin adâncă. Ca să ajungi la Bebbanburg trebuie să ţii drumul spre miazăzi – o fâşie joasă de piatră şi nisip, străjuită de un mare turn de lemn, Poarta de Jos, construită în vârful unui parapet de pământ. Am pătruns ca o furtună pe sub arcadă, cu bidiviii în spume, am trecut în tropot pe lângă grânare, fierării, grajduri şi staule, toate clădiri din lemn cu acoperişuri dese de stuf, şi am urcat pe cărarea şerpuitoare spre Poarta de Sus, ce apăra vârful stâncii. Înconjurată de o palisadă din lemn, aceasta adăpostea sala unde tatăl meu ţinea sfat şi dădea ospeţe. Ajunşi acolo, am descălecat, lăsând slujitorii să ne ia caii şi şoimii, şi ne-am repezit spre palisada dinspre răsărit, de unde am scrutat marea.

Cele trei corăbii erau acum aproape de insulele unde cuibăreau pufinii, iar focile dănţuiau iarna. În timp ce le priveam, mama mea vitregă, speriată de tropotul copitelor, ieşi din sală şi urcă alături de noi pe palisadă.

– Diavolul şi-a deschis măruntaiele, o întâmpină tatăl meu.

– Domnul şi toţi sfinţii să ne păzească, murmură Gytha, făcându-şi semnul crucii. N-o cunoscusem pe mama mea adevărată, care fusese a doua soaţă a tatei şi murise în chinurile

facerii, ca şi prima lui nevastă, aşa că atât eu, cât şi fratele meu vitreg eram pe jumătate orfani. Dar o priveam pe Gytha ca pe mama mea şi, la drept vorbind, era bună cu mine, mai bună decât tata, căruia nu-i plăceau prea mult ţâncii. Gytha voia să mă fac preot, spunând că fratele meu mai mare avea să moştenească ţinutul şi să devină războinic, spre a-l apăra, aşa că eu trebuia să-mi aflu altă cale în viaţă. Îi dăruise tatei doi fii şi-o fiică, dar nici unul n-apucase să trăiască mai mult de un an.

Cele trei corăbii ajunseseră şi mai aproape. Se părea că veniseră să cerceteze cetatea Bebbanburg, ceea ce nu ne îngrijora, căci toţi ştiau că aceasta era de necucerit, aşa că danezii se puteau zgâi cât voiau. Nava cea mai apropiată avea două bănci gemene pentru vâslaşi, cu douăsprezece vâsle fiecare; când fu la o sută de paşi de ţărm, un bărbat de la bordul ei, îmbrăcat cu o cămaşă de zale şi cu o sabie în mâna dreaptă, sări în picioare şi străbătu pe rând fusurile de care erau prinse vâslele, păşind de pe unul pe altul ca un dansator. Ne-am rugat să cadă, dar desigur că nu căzu. Avea părul blond şi lung, foarte lung, şi când ajunse la capătul navei, se răsuci pe călcâie şi făcu drumul înapoi, tot peste vâsle.

– Corabia asta făcea negoţ la gura râului Tine acum o săptămână, zise Ælfric, fratele tatei.

– Eşti sigur?

– Da, am văzut-o, o recunosc după probă. Vezi scândura mai deschisă la culoare de la etravă? O ştiu. Dar atunci n-avea capul de dragon.

– Ei scot capetele de fiară atunci când fac negoţ, spuse tata. Ce cumpărau?

– Schimbau blănuri pentru sare şi peşte uscat. Pretindeau că sunt negustori din Haithabu.

– Sunt negustori care caută sfadă acum, mormăi tata. Într-adevăr, danezii de pe cele trei corăbii încercau să ne provoace, izbindu-şi săbiile şi suliţele de scuturile pictate. Însă nu puteau face prea mult contra cetăţii, iar noi nu puteam face nimic ca să-i atacăm, deşi tata poruncise să fie ridicată flamura cu lup, stindardul lui în bătălie. Cum nu bătea deloc vântul,

flamura atârna neputincioasă, aşa că păgânii nu se lăsară impresionaţi. După o vreme, plictisindu-se să ne provoace, aceştia se aşezară la loc pe bănci şi vâsliră înapoi, spre sud.

– Trebuie să ne rugăm, ceru mama mea vitregă. Mult mai tânără decât tata, Gytha era o femeie durdulie, mică de statură, cu o claie de păr blond şi o mare veneraţie pentru Sfântul Cuthberg, căruia i se ruga convinsă că făcea minuni. În bisericuţa de lângă sala de ospeţe păstra un pieptăn de fildeş despre care se spunea că ar fi fost folosit de sfânt ca să-şi pieptene barba. Poate chiar aşa fusese.

– Trebuie să acţionăm, mârâi tata. Se răsuci spre noi şi i se adresă lui Uhtred, fratele meu mai mare: Tu iei o duzină de oameni şi vă îndreptaţi spre miazăzi. Nu-i scapi din ochi pe păgâni, dar nu faci altceva, ai înţeles? Dacă debarcă pe pământurile mele, vreau să ştiu unde anume.

– Da, tată.

– Dar să nu lupţi cu ei, porunci tata. Îi urmăreşti de la distanţă, iar până la căderea nopţii te întorci aici.

Alţi şase oameni fură trimişi să adune oastea din ţinut, căci fiecare bărbat liber era dator să lupte pentru seniorul său. Tata se aştepta ca până în zori să aibă aproape două sute de războinici înarmaţi cu securi, suliţe şi coase, în vreme ce gărzile lui, oameni care trăiau cu noi în Bebbanburg, aveau săbii bine lucrate şi scuturi largi.

– Dacă danezii îşi dau seama că suntem mai mulţi decât ei, nu vor lupta, îmi zise tata în acea noapte. Danezii ăştia-s ca nişte câini. Inima lor e laşă, dar prind curaj atunci când atacă în haită.

Fratele meu încă nu se întorsese, dar nimeni nu-şi făcea griji pentru asta. Uhtred era priceput, chiar dacă uneori nesăbuit, şi fără îndoială că avea să sosească până în zori, aşa că tatăl meu poruncise să se agaţe o făclie în inelul de fier din vârful Porţii de Sus, pentru a-l călăuzi spre casă.

Ne consideram în siguranţă, căci cetatea rezistase de fiecare dată asediilor; pe de altă parte, tata şi unchiul meu erau îngrijoraţi că danezii se întorseseră în Northumbria.

– Caută de-ale gurii, zise tata. Ticăloşii sunt flămânzi. Vor să debarce, să fure nişte vite şi apoi să-şi ia tălpăşiţa.

Mi-am amintit de ce spusese unchiul, că văzuse corăbiile la gura râului Tine vânzând blănuri pentru peşte uscat: cum de erau flămânzi, dacă tocmai îşi cumpăraseră de-ale gurii? Dar n-am spus nimic. Eram doar un băiat de nouă ani, ce ştiam eu despre danezi?

Ştiam că erau nişte păgâni sălbatici şi înfricoşători. Ştiam că în urmă cu două generaţii, cu mult înainte să mă nasc eu, corăbiile lor prădaseră adesea coastele noastre. Ştiam că părintele Beocca, sfetnicul tatei şi preotul nostru, se ruga în fiecare duminică să fim cruţaţi de furia oamenilor Nordului, dar acea furie mă ocolise. Nici un danez nu ne călcase pământurile de când mă născusem, însă tata avusese de-a face cu ei în tinereţe, iar în acea noapte, pe când aşteptam întoarcerea fratelui meu, se apucă să ne povestească despre vechii săi duşmani. Aceştia veneau, zicea el, de pe tărâmurile de la miazănoapte, învăluite mereu în negură şi gheţuri, şi venerau zei păgâni, aceiaşi la care ne închinaserăm şi noi înainte ca lumina lui Hristos să ne binecuvânteze. Când veniseră pentru prima oară în Northumbria, spunea tata, nişte dragoni înspăimântători brăzdaseră cerul, suliţele prelungi ale fulgerelor pârjoliseră dealurile, iar marea fusese zguduită de vârtejuri.

– Sunt trimişi de Domnul să ne pedepsească, bâigui timidă Gytha.

– Să ne pedepsească pentru ce? se stropşi tata.

– Pentru păcatele noastre, îl lămuri ea făcându-şi semnul crucii.

– La naiba cu păcatele noastre. Vin aici pentru că sunt flămânzi.

Tata era iritat de cucernicia mamei mele vitrege şi nu voia să renunţe la flamura cu cap de lup care proclama descendenţa noastră din Woden, străvechiul zeu saxon al războiului. Lupul, îmi şoptise Ealdwulf, fierarul, era una dintre cele trei sălbăticiuni îndrăgite de Woden, celelalte fiind vulturul şi corbul. Mama voia ca pe flamura noastră să fie înfăţişată crucea, dar

tata se mândrea cu strămoşii noştri, deşi rareori vorbea despre Woden. Chiar şi la nouă ani, înţelegeam că un bun creştin n-ar fi trebuit să se mândrească deloc cu faptul că era zămislit dintr-un zeu păgân, însă îmi plăcea ideea că aş fi fost scoborâtor dintr-un zeu, iar Ealdwulf îmi spunea adesea poveşti despre Woden, despre cum ne răsplătise neamul dându-i în stăpânire ţinutul numit Anglia, cum azvârlise cândva o suliţă drept în Lună, cum scutul său putea întuneca, în mijlocul unei zile de vară, cerul şi cum putea secera toate spicele din lume cu o singură lovitură a uriaşei sale săbii. Poveştile acelea îmi plăceau grozav. Erau mai frumoase decât poveştile Gythei despre minunile Sfântului Cuthbert. Creştinii, mi se părea mie pe atunci, jeleau întruna, spre deosebire de închinătorii la Woden.

Aşteptam în sala de ospeţe. Era, şi chiar mai este şi azi, o încăpere mare, din lemn, cu acoperiş des şi grinzi groase, cu o harpă pe un podium din scânduri şi o vatră din piatră în mijlocul podelei. În fiecare zi era nevoie de o duzină de slujitori ca să menţină focul aprins: târau buştenii groşi pe drum, treceau cu ei de porţi şi îi aşezau într-un morman mai înalt decât biserica, pentru a avea provizii de lemn toată iarna. La marginile sălii erau laviţe de lemn aşezate pe un strat gros de pământ bătătorit şi acoperite cu pleduri din lână; acolo obişnuiam să stăm, la adăpost de fum. Ogarii stăteau pe duşumeaua prinsă cu scoabe mari de fier, unde oamenii de rând puteau mânca şi ei, la cele patru mari sărbători de peste an.

În acea noapte nu aveam însă mâncare de ospăţ, ci doar pâine, brânză şi bere. Pe când îl aştepta pe fratele meu, tata se întreba, cu glas tare, dacă danezii erau iarăşi fără de astâmpăr.

– De obicei vin după mâncare şi după jaf, îmi zise, dar în unele locuri s-au stabilit pentru totdeauna, furând pământurile oamenilor.

– Crezi că ne vor pământurile, tată?

– Ei vor să ia pământurile oricui, răspunse el nervos. Întotdeauna întrebările mele îl scoteau din fire, dar în acea noapte era îngrijorat, aşa că nu se opri din vorbă: Pământurile lor sunt toate numai piatră şi gheaţă şi sunt ameninţate de uriaşi.

Aş fi vrut să-mi destăinuie mai mult despre uriaşi, însă căzuse pe gânduri.

– Strămoşii noştri, urmă el după o vreme, au cucerit aceste pământuri. Le-au luat şi le-au muncit şi le-au păstrat. Nu renunţăm la ce ne-au dăruit străbunii. Ei au venit de peste mări şi au luptat aici şi şi-au construit case şi tot aici au fost îngropaţi. Aceasta e ţara noastră, plămădită cu sângele nostru şi sprijinită pe oasele noastre.

Era furios, lucru deloc de mirare pentru un om cu o fire atât de aprigă, şi mă privea pieziş, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă eram îndeajuns de puternic încât să pot păstra această ţară a Northumbriei pe care strămoşii noştri o cuceriseră cu sabia şi suliţa, cu sânge şi măceluri.

Am dormit câteva ceasuri. În timpul ăsta, tata s-a dus să inspecteze palisada, dar până în zori s-a întors. Trezit de trâmbiţatul cornului de la Poarta de Sus, am ieşit bâjbâind în lumina slabă a dimineţii. Am apucat să văd că iarba era înrourată, iar un vultur de mare dădea târcoale prin înalturi. Ogarii tatei ţâşniră pe uşă, ieşind în întâmpinarea sunetului grav. L-am zărit pe tata alergând spre Poarta de Jos şi l-am urmat, croindu-mi drum printre oamenii ce se înghesuiau pe întăritura de pământ, zgâindu-se la drum.

Dinspre miazăzi veneau vreo zece călăreţi, se vedea de departe cum roua prelinsă de pe copitele cailor sclipea în lumină. Calul fratelui meu era primul, un armăsar vărgat, cu ochi sălbatici şi mers ţanţoş. N-aş fi putut pentru nimic în lume să-l confund cu alt bidiviu, dar nu Uhtred era cel care-l călărea. Omul din şa avea părul lung şi auriu, răsfirat precum cozile cailor în timp ce călărea. Purta cămaşă de zale, o teacă de sabie la şold şi o secure agăţată peste umăr, şi am fost sigur că era acelaşi bărbat care dansase pe vâsle în ajun. Tovarăşii lui erau îmbrăcaţi în piele sau lână. Când se apropiară de cetate, bărbatul cu păr lung le făcu semn să-şi strunească armăsarii, însă el continuă să înainteze.Veni până la o aruncătură de săgeată de ziduri, deşi nici unul dintre noi nu-şi armase arcul, după care îşi opri calul şi ridică ochii spre poartă. Urmări cu privirea

lungul şir de războinici de pe palisadă, având pe chip un zâmbet batjocoritor, apoi se aplecă, azvârli ceva pe cărare şi cârmi calul înapoi, împungându-l cu călcâiele. Bidiviul ţâşni în goană, urmat de restul cetei, şi cu toţii porniră în galop către miazăzi.

Ceea ce aruncase străinul pe cărare era capul retezat al fratelui meu. Când îi fu adus, tata îl privi timp îndelungat, dar nici un muşchi nu i se clinti pe chip. Nu plânse, nu se încruntă, nu se strâmbă, ci doar rămase cu ochii pironiţi la capul tăiat al fiului său cel mare. În cele din urmă, îşi îndreptă privirea spre mine:

– Din această zi, spuse el, te vei numi Uhtred.

Astfel mi-am căpătat numele.

Părintele Beocca insistă să fiu botezat din nou, altfel Dumnezeu din ceruri n-ar fi ştiut, atunci când aveam să ajung acolo, cine eram, sosind cu numele de Uhtred. Am protestat, însă Gytha voia botezul, şi tata ţinea mai mult la mulţumirea ei decât la părerea mea. Prin urmare, aduseră un butoi plin cu apă de mare în biserică, iar părintele Beocca mă puse să intru în el şi-mi turnă apă peste cap.

– Primeşte, Doamne, pe robul Tău, Uhtred, în tovărăşia sfinţilor şi primeşte-l în rândurile celor mai strălucitori îngeri, îngână el pe nas.

Trag nădejde că sfinţilor şi îngerilor le este mai cald în ceruri decât mi-a fost mie în acea zi. După ce botezul fu isprăvit, Gytha plânse pentru mine, deşi n-aveam habar de ce. Mai bine ar fi plâns moartea fratelui meu.

Apoi am aflat şi ce se întâmplase cu el. Cele trei corăbii daneze acostaseră la gura râului Aln, unde se afla o mică aşezare de pescari. Localnicii fugiseră în pădure spre a-şi păzi pielea, numai câţiva rămânând să vegheze gura râului dintre copacii aflaţi pe dealul de lângă sat. Ei ne înştiinţară că fratele meu sosise la căderea nopţii şi văzuse cum vikingii dădeau foc caselor. Li se spunea vikingi când prădau, dar danezi sau păgâni când făceau negoţ. Acei oameni incendiau şi jefuiau, deci erau recunoscuţi drept vikingi. Se părea că puţini dăduseră năvală în sat, majoritatea rămânând pe corăbii. Din acest motiv,

fratele meu decisese să-i atace pe invadatori, însă, firește, fusese o capcană. Danezii îi văzuseră pe călăreții noștri venind și ascunseseră echipajul uneia dintre corăbii la nord de sat. La un semn, cei patruzeci de dușmani se furișaseră în spatele pâlcului condus de fratele meu și-i uciseseră pe toți ai noștri. Tata susținea că moartea fratelui meu fusese cu siguranță rapidă, ceea ce era o consolare pentru el, dar de fapt lucrurile nu stătuseră deloc așa: Uhtred trăise suficient pentru ca danezii să descopere cine era – altfel de ce i-ar fi adus capul retezat înapoi la Bebbanburg? Pescarii pretindeau că încercaseră să-l avertizeze, însă aveam îndoieli că o făcuseră. Oamenii spun asemenea lucruri ca să nu fie ei învinovățiți pentru nenorocirile produse, dar, indiferent că fratele meu fusese sau nu prevenit, el acum era mort, iar danezii luaseră cu ei treisprezece săbii tăioase, treisprezece cai buni, o cămașă de zale, un coif și vechiul meu nume.

Din păcate, asta n-a fost tot. Un raid întreprins de trei corăbii nu era un eveniment important, dar, la o săptămână după moartea fratelui meu, am auzit că o mare flotă daneză pătrunsese pe râuri în amonte și cucerise Eoferwic. Invadatorii obținuseră acea victorie din Ziua Tuturor Sfinților, care-o făcu pe Gytha să plângă amarnic, căci, susținea ea, era un semn că Dumnezeu ne părăsise. Existau totuși și vești bune, căci se părea că regele Osbert, fostul meu tiz, se aliase cu rivalul lui, regele Ælla, și căzuseră amândoi de acord să lase pizma deoparte, să-și unească forțele și să recucerească Eoferwic. Lucrul ăsta părea ușor de făcut, dar cerea timp. Solii călăriră de colo colo, sfetnicii ticluiră planuri, preoții se rugară, și așa se întâmplă că abia de Crăciun Osbert și Ælla se legară cu jurământ să lupte împreună. Îi chemară la oaste și pe oamenii tatălui meu, dar firește că nu puteam mărșălui în plină iarnă. Danezii se aflau în Eoferwic și i-am lăsat acolo până la începutul primăverii, când sosi vestea că oastea northumbriană avea să se adune la marginea orașului. Spre marea mea bucurie, tata îmi porunci să călăresc alături de el.

– E prea tânăr, protestă Gytha.

– Are aproape zece ani, zise tata, şi trebuie să înveţe să lupte.

– Te-ar sluji mai bine dacă ar continua să înveţe, insistă ea.

– Un grămătic mort nu-i de nici un folos pentru Bebbanburg, o repezi tata, iar Uhtred e acum moştenitorul legiuit şi trebuie să înveţe să lupte.

În noaptea aceea îl puse pe Beocca să-mi arate pergamentele ţinute în biserică, pergamente care spuneau că noi stăpâneam ţinutul. Beocca se străduia de doi ani să mă înveţe să citesc, dar eram un elev îndărătnic şi, spre disperarea lui, abia dacă desluşeam slovele. Cu un oftat prelung, îmi spunea pentru a mia oară ce înseamnă fiecare.

– Aceste slove descriu pământul pe care îl stăpâneşte tatăl tău, spunând că ţinutul e al lui, după legea lui Dumnezeu şi după legea noastră.

Se părea că într-o bună zi pământurile aveau să fie ale mele, căci în acea noapte tata dictă un nou testament prin care rânduia ca, atunci când el îşi dădea sufletul, cetatea Bebbanburg să fie moştenită de fiul lui, Uhtred, adică de mine, şi tot eu să devin ealdorman, urmând ca toţi oamenii dintre Tuede şi Tine să-mi jure credinţă.

– Cândva, noi eram regi aici, iar ţinutul nostru se numea Bernicia, îmi zise el când îşi apăsă inelul cu pecete pe ceara roşiatică, lăsând urma unui cap de lup.

– O să fim iarăşi regi, adăugă unchiul meu, Ælfric.

– Nu contează cum ne numesc oamenii, câtă vreme ni se supun, rosti tăios tata.

Îşi puse fratele să jure pe pieptănul sfântului Cuthbert că va respecta noul lui testament şi mă va recunoaşte drept Uhtred de Bebbanburg. Ælfric jură.

– Dar nu se va întâmpla nimic rău, zise tata. Îi vom măcelări pe aceşti danezi ca pe nişte oi în ţarc şi ne vom întoarce încărcaţi cu prăzi şi glorie.

– Aşa să ne ajute Dumnezeu! şopti Ælfric.

Ælfric şi treizeci de războinici urmau să rămână la Bebbanburg, să păzească femeile şi cetatea. În noaptea aceea, unchiul meu îmi făcu daruri: un pieptar de piele menit să mă apere de

loviturile de sabie şi, mai ales, un coif în jurul căruia Ealdwulf, fierarul, petrecuse o bandă de bronz aurit.

– Aşa vor şti că eşti un prinţ, spuse Ælfric.

– Nu e un prinţ, ci moştenitorul unui ealdorman, îl contrazise tata, deşi se vedea că era mulţumit de darurile fratelui său. La rândul lui, îmi dădu o sabie scurtă şi un cal. Era o sabie veche, cu lama retezată şi o teacă de piele învelită în lână. Avea un mâner scurt şi grosolan, era greoaie, dar în noaptea aceea am dormit cu ea sub pătură.

A doua zi de dimineaţă, pe când mama mea vitregă se jelea pe palisada Porţii de Sus, am pornit la război, sub cerul curat şi albastru. Două sute cincizeci de războinici se îndreptau spre miazăzi, urmând flamura cu cap de lup.

Era anul 867 şi era pentru prima oară când mergeam la război. De atunci nu m-am mai oprit niciodată.

– Nu vei lupta în zidul de scuturi, îmi spuse tata.

– Am înţeles, tată.

– Doar bărbaţii pot sta în zidul de scuturi, adăugă el, dar tu vei privi, vei învăţa şi vei descoperi că izbitura cea mai primejdioasă nu vine de la sabia sau securea pe care o vezi, ci de la ceea ce nu vezi, de la sabia care apare pe sub scuturi şi-ţi seceră gleznele.

Continuă să-mi dea sfaturi pe un ton morocănos pe când urmam lungul drum către miazăzi. Dintre cei două sute cincizeci de oameni cu care ne îndreptam din Bebbanburg către Eoferwic, o sută douăzeci erau călare. Aceştia erau gărzile tatălui meu şi cei mai înstăriţi ţărani, cei care-şi puteau permite să aibă un fel de armură, scuturi şi săbii. Restul oamenilor nu erau bogaţi, dar îi juraseră credinţă tatei; mărşăluiau înarmaţi cu seceri, suliţe, coase, harpoane, topoare sau arcuri de vânătoare. După cum fuseseră instruiţi, aveau la ei desagi cu mâncare pentru o săptămână – pâine tare, brânză şi mai tare şi peşte afumat. Mulţi erau însoţiţi de femei. Deşi tata dăduse poruncă să nu vină nici o femeie cu noi, nu le trimisese acasă, recunoscând că femeile oricum s-ar fi ţinut scai de oastea lui

şi că bărbaţii luptau mai straşnic sub ochii nevestelor sau ţiitoarelor. Era încrezător că acele femei aveau să-i vadă pe tinerii soldaţi ai Northumbriei măcelărindu-i cumplit pe danezi, căci, după cum îi plăcea să se laude, oastea lui număra cei mai viteji bărbaţi din Anglia, mult mai zdraveni decât molâii din Mercia.

– Mama ta era din Mercia, spuse el, dar nu-şi duse vorbele mai departe.

Ştiam doar că fuseseră căsătoriţi mai puţin de un an, că ea murise aducându-mă pe lume şi că fusese fiică de ealdorman, însă tata se purta de parcă mama nici n-ar fi existat vreodată. Pe de altă parte, îi dispreţuia pe mercieni, dar nu chiar aşa de mult cum îi ura pe îmbuibaţii saxoni din vest. „Acolo, în Wessex, oamenii nu ştiu ce-nseamnă greutăţile", susţinea el. Dar cea mai aspră judecată le-o rezerva anglilor din est, care-l scârbeau de-a dreptul. „Anglii locuiesc în mlaştini şi trăiesc precum broaştele", îmi spusese cândva.

Noi, northumbrienii, îi urâserăm întotdeauna pe anglii din est, căci cu mult timp în urmă ne învinseseră în bătălie, răpunându-l pe Æthelfrith, regele nostru şi soţul reginei Bebba, de la care-şi luase numele cetatea noastră. Mult mai târziu aveam să descopăr că anglii din est le dăduseră cai şi adăpost peste iarnă danezilor care cuceriseră Eoferwic, deci tata avea tot dreptul să-i dispreţuiască: nu erau decât nişte broaşte trădătoare.

Şi părintele Beocca ne însoţea pe drumul spre sud. Tata nu-l prea înghiţea, dar se temea să meargă la război fără un om al lui Dumnezeu care să se roage pentru izbânda noastră. În schimb, Beocca îi era devotat trup şi suflet, căci tata îl eliberase din robie şi îi oferise şansa să se instruiască. Tata s-ar fi putut închina şi Necuratului, iar Beocca tot s-ar fi prefăcut că nu-l vede. Era tânăr, întotdeauna bine bărbierit şi groaznic de urât. Avea ochii saşii, nasul turtit, o claie de păr roşu în neorânduială şi mâna stângă înţepenită. Dar era şi foarte isteţ, deşi nu apreciam asta pe atunci, căci nu suportam să mă dăscălească. Bietul om se zbătea din greu să mă înveţe să buchisesc, dar îmi băteam joc de eforturile lui, preferând să îndur

o bătaie zdravănă din partea tatei decât să mă concentrez asupra alfabetului.

Am urmat drumul romanilor, traversând marele lor zid la Tine şi apoi ţinând-o drept spre miazăzi. Romanii, îmi zicea tata, fuseseră un neam de uriaşi care construiseră lucruri uimitoare, dar se întorseseră de mult la Roma; după ce soldaţii lor uriaşi muriseră, singurii romani care mai rămăseseră erau preoţii. Ne lăsaseră însă drumurile lor uriaşe, şi aşa se face că tot mai mulţi oameni ni se alăturau pe măsură ce înaintam, până când grupul nostru deveni o gloată ce mărşăluia prin noroi pe ambele părţi ale drumului din piatră, aflat acum în paragină. Oamenii dormeau sub cerul liber, în vreme ce tatăl meu şi cei mai apropiaţi sfetnici ai săi se adăposteau peste noapte prin abaţii sau hambare.

Când şi când, ne mai răzleţeam. Chiar şi la nouă ani îmi dădeam seama ce se petrecea. Bărbaţii aduseseră băutură cu ei sau furau mied ori bere din satele pe unde treceam, şi adesea se îmbătau şi cădeau pur şi simplu la marginea drumului, dar nimănui nu părea să-i pese.

– Ne prind ei din urmă, mormăia nepăsător tata.

– Nu e bine deloc, îmi zise la un moment dat părintele Beocca.

– Ce nu e bine?

– Ar trebui să fie mai multă disciplină. Am citit despre felul cum purtau războaie romanii, şi de acolo am aflat că fără disciplină nu se poate.

– O să ne prindă ei din urmă, i-am spus, repetând vorbele tatei.

În noaptea aceea ni se alăturară nişte bărbaţi sosiţi dintr-un loc numit Cetreht, unde, cu mult timp în urmă, îi învinseserăm pe velşi într-o mare bătălie. Nou-veniţii cântară despre acea luptă, povestind cum ospătaserăm corbii cu sângele străinilor, iar cuvintele lor îl bucurară nespus pe tata. El îmi spuse că eram aproape de Eoferwic, că a doua zi urma să ne întâlnim cu Osbert şi cu Ælla, după care, peste încă o zi, corbii aveau să primească iarăşi hrană din abundenţă. Stăteam lângă un foc, unul dintre sutele de focuri presărate de-a lungul câmpiei. La sud

de noi, dincolo de un plai neted ca-n palmă, am zărit cerul aprins de strălucirea unui număr şi mai mare de flăcări şi am înţeles că acolo se adunase restul oştilor din Northumbria.

– Corbul nu-i pasărea lui Woden? am întrebat temător.

– Cine ţi-a spus ţie asta? mi-o întoarse tata privindu-mă aspru, după cum mă aşteptam.

Am ridicat din umeri şi am tăcut mâlc.

– Ealdwulf, nu? ghici el, ştiind că fierarul din Bebbanburg, care rămăsese în cetate cu Ælfric, se închina în taină zeilor păgâni.

– Nu... doar am auzit şi eu, şi ştiu că noi ne tragem din Woden, am bâiguit, sperând să scap fără vreo scatoalcă.

– Aşa e, recunoscu tata, dar acum avem un zeu nou. Azvârlind o căutătură veninoasă oamenilor care îşi potoleau setea răsfiraţi pe câmp, adăugă: Băiete, ştii cine câştigă bătăliile?

– Noi, tată.

– Oastea care e mai puţin beată, mă contrazise el, dar după o scurtă pauză mai spuse: Bine, şi băutura are rostul ei...

– De ce?

– Pentru că un zid de scuturi e un loc groaznic, murmură tata cu ochii aţintiţi asupra flăcărilor. Am luptat până acum în şase ziduri de scuturi, şi de fiecare dată m-am rugat ca acela să fie ultimul. Fratele tău era un om căruia i-ar fi plăcut zidul de scuturi. El avea curaj. Tăcu dus pe gânduri, apoi mârâi furios: Omul care i-a adus capul.... Vreau capul acelui om. Vreau să-i scuip ochii morţi şi apoi să-i înfig craniul într-o ţeapă, deasupra Porţii de Jos.

– Îl vei avea, tată, am îndrăznit eu.

Vorbele mele îi aduseră un rânjet pe chip.

– Ce ştii tu, băiete? Te-am adus aici pentru că trebuie să vezi bătălia. Pentru că oamenii noştri trebuie să vadă că eşti aici. Dar nu vei lupta. Eşti ca un căţelandru care-i priveşte pe dulăii cei bătrâni cum ucid mistreţul, dar el nu muşcă. Priveşte şi învaţă, priveşte şi învaţă, şi poate într-o zi vei fi de folos. Deocamdată însă, nu eşti decât un căţel.

Acestea fiind zise, mă alungă printr-o fluturare a mâinii.

A doua zi, urmând drumul roman, am ajuns la o câmpie întinsă unde, după ce am trecut peste şanţuri şi viroage, am găsit locul în care oştile unite ale lui Osbert şi Ælla îşi făcuseră adăposturi. Dincolo de ele, abia iţit printre copacii răsfiraţi, se întindea Eoferwic, unde se aflau danezii.

Eoferwic era şi încă mai este cel mai mare oraş din nordul Angliei. Are o mare abaţie, un arhiepiscop, o cetate, ziduri înalte şi o piaţă întinsă. Se află pe malul râului Ouse şi se mândreşte cu un pod, iar corăbiile pot ajunge aici venind de pe mare. Aşa au ajuns şi danezii, care trebuie să fi ştiut că Northumbria era slăbită de războiul civil şi că Osbert, regele de drept, mărşăluise spre vest ca să înfrunte forţele uzurpatorului Ælla, lăsând oraşul fără apărare. Nici nu le-ar fi fost greu să afle de absenţa regelui. Gâlceava dintre Osbert şi Ælla mocnea de săptămâni întregi, iar Eoferwic era ticsit de neguţători, mulţi veniţi de peste mare, care cunoşteau pizma cumplită ce-i rodea pe cei doi. Un lucru despre care puteam fi sigur în privinţa danezilor era că ştiau să iscodească. Călugării care scriu cronicile ne spun că vikingii veneau de nicăieri, corăbiile lor cu cap de dragon apărând brusc, din pustietatea albastră a mării, însă rareori se întâmpla cu adevărat aşa. E drept, echipajele vikinge puteau ataca pe neaşteptate, dar marile flote, flotele de război, veneau acolo unde ştiau că sunt deja necazuri. Găseau o rană deschisă şi o umpleau, aidoma viermilor.

Tata îşi îndrumă spre oraş ceata de războinici, toţi călare şi purtând cămăşi de zale sau pieptare groase din piele. Îi puteam vedea pe duşmani pe ziduri. Cu multă vreme în urmă, romanii construiseră nişte fortificaţii din piatră, însă cea mai mare parte a oraşului era străjuită de un zid de pământ, având în vârf o palisadă înaltă de lemn. Pe latura de răsărit se părea că palisada fusese arsă, căci am zărit cioturi înnegrite pe coama valului de pământ şi un şir de pari noi cu ajutorul cărora urma să se refacă parapetul.

Dincolo de parii aceştia se vedeau un talmeş-balmeş de acoperişuri de stuf, trei clopotniţe din lemn şi, pe râu, catargele corăbiilor daneze. Iscoadele noastre număraseră treizeci şi

patru de nave, ceea ce însemna că danezii aveau o oaste de vreo mie de oameni. Oştirea noastră era mai mare, de aproape o mie cinci sute de oameni, însă nu prea te puteai bizui pe ea. Cele două căpetenii, Osbert şi Ælla, făcuseră tabără separat şi, deşi oficial încheiaseră pace, nu voiau să-şi vorbească, ţinând legătura doar prin soli. Tatăl meu, al treilea în rang, era în relaţii bune cu amândoi, dar nu reuşi să-i convingă să se întâlnească şi cu atât mai puţin să se pună de acord asupra unui plan de luptă. Osbert dorea să asedieze oraşul şi să-i înfometeze pe danezi, în vreme ce Ælla cerea un atac imediat. Palisada era spartă, susţinea el, iar un asalt ar fi permis oştii noastre să pătrundă adânc în păienjenişul de străzi unde danezii puteau fi vânaţi şi ucişi. Nu ştiu pentru ce plan înclina tata, n-a apucat să-mi zică; oricum, în cele din urmă hotărârea ne-a fost smulsă cu sila.

Oastea noastră nu putea aştepta. Hrana se împuţinase rapid, aşa că oamenii se răspândeau tot mai departe, pe câmpurile din preajmă, în căutare de provizii. Unii nu se mai întorceau, pur şi simplu se furişau înapoi, pe la casele lor. Alţii murmurau că ogoarele trebuiau lucrate şi că, dacă nu se îngrijeau de asta, urma să-i aştepte un an întreg de foamete. Până la urmă, cele mai de vază căpetenii se strânseră la un loc şi se certară toată ziua. Osbert veni la întâlnire, dar Ælla se ţinu deoparte, preferând să-şi trimită un sfetnic de nădejde care-l acuză pe Osbert de laşitate pentru că nu voia să-i atace pe danezi. Osbert nu ripostă la această jignire, propunând, în schimb, să ne ridicăm şi noi o tabără în afara oraşului. Cei mai buni războinici puteau sta de strajă acolo, în vreme ce restul oştii ar fi mers acasă, să aibă grijă de semănături. O altă căpetenie propuse să construim un nou pod peste râu ca să prindem în capcană flota danezilor. Îşi susţinu cu îndârjire punctul de vedere, deşi toţi ştiau că n-aveam timp să facem un pod peste un curs de apă atât de lat.

– Plus de asta, interveni regele Osbert, noi vrem ca danezii să plece cu corăbiile de aici. Să-i lăsăm să se întoarcă spre mare. Să-i lăsăm să plece şi să facă prăpăd în alte părţi.

Un episcop ceru să mai avem puţină răbdare, căci Egbert, ealdormanul care stăpânea ţinuturile de la sud de Eoferwic, trebuia să sosească în curând cu întăriri.

– Nici Ricsig nu e aici, zise un preot, vorbind despre o altă mare căpetenie războinică.

– El e bolnav, îl lămuri Osbert.

– E bolnav de frică, pufni batjocoritor sfetnicul lui Ælla.

– Să le dăm timp să ajungă, sugeră episcopul. Cu războinicii lui Egbert şi Ricsig am avea destule trupe ca să-i speriem pe danezi doar prin numărul nostru.

Spre mirarea mea, tata nu spuse nimic la întâlnire, deşi era clar că mulţi oameni ar fi vrut să-l audă vorbind. În noaptea aceea, Beocca îmi explică motivul.

– Dacă ar fi susţinut să atacăm, ceilalţi ar fi presupus că ne-am dat de partea lui Ælla. Dacă ar fi încurajat un asediu, l-ar fi crezut omul lui Osbert.

– Dar ce contează?

Beocca îmi aruncă privirea lui piezişă. Mai precis, un ochi mă privi, pe când celălalt rătăcea peste câmpie, undeva în noapte.

– Când danezii vor fi înfrânţi, cearta dintre Osbert şi Ælla va izbucni iarăşi. Tatăl tău îi dispreţuieşte pe amândoi.

– Dar indiferent ce tabără ar susţine, va câştiga, am exclamat eu.

– Da? Dar dacă ei s-ar ucide unul pe celălalt, cine va fi rege? spuse Beocca, aruncându-mi o căutătură vicleană.

Am înţeles unde bătea, dar n-am zis nimic.

– Şi cine ar fi rege după aceea? continuă el. Tu. Şi un rege trebuie să ştie să citească şi să scrie.

– Un rege poate angaja oricând oameni care să ştie să scrie şi să citească, i-am replicat eu arţăgos.

A doua zi, în zori, se răspândi zvonul că şi mai multe corăbii daneze apăruseră la gura râului Humber, ceea ce însemna că duşmanul avea să primească întăriri în scurt timp. Dată fiind gravitatea situaţiei, tatăl meu hotărî să iasă din muţenie.

– Trebuie să atacăm înainte ca noile corăbii să sosească, le transmise el lui Osbert şi lui Ælla.

Desigur, Ælla acceptă cu multă tragere de inimă, şi chiar şi Osbert înţelese că lucrurile se schimbaseră total. Pe deasupra, danezii din oraş aveau probleme cu reconstrucţia zidului. Într-o dimineaţă, la trezire, văzuserăm un şir de pari nou-nouţi înălţaţi în locul celor arşi, dar un vânt năprasnic se pornise din senin şi pusese la pământ toată lucrarea, stârnind răcnete de bucurie în taberele noastre. Danezii nu erau în stare nici să construiască un zid de lemn, spuneau oamenii râzând.

– Dar pot construi corăbii, îmi atrase atenţia părintele Beocca.

– Şi ce dacă?

– Un om care poate construi o corabie poate construi şi un zid. E mult mai uşor.

– Dar s-a prăbuşit!

– Poate a fost făcut tocmai ca să se prăbuşească, zise Beocca şi, când mă văzu holbându-mă la el, îmi explică: Poate danezii vor să-i atacăm exact acolo.

Nu ştiu dacă i-a destăinuit şi tatălui meu aceste suspiciuni, dar, dacă a făcut-o, sunt sigur că tata le-a respins. El nu dădea doi bani pe părerile lui Beocca despre război. Pentru el, preotul era folositor doar ca să-l înduplece pe Dumnezeu să-i lovească pe danezi – şi, ca să fiu cinstit, Beocca se ruga îndelung şi cu stăruinţă pentru ca Domnul să ne dăruiască victoria.

A doua zi după prăbuşirea zidului, i-am dat Domnului prilej să împlinească rugăciunile lui Beocca.

Am atacat.

*

Nu ştiu dacă fiecare războinic care a pornit la asalt era beat, dar cu siguranţă ar fi fost, dacă ar fi existat suficient mied, bere şi vin de mesteacăn pentru toţi. Beţia ţinuse aproape toată noaptea, şi dimineaţa, când m-am trezit, am văzut oameni vomitând pe câmp. Puţinii războinici care, ca şi tatăl meu, aveau cămăşi de zale le îmbrăcară. Majoritatea purtau pieptare din piele, iar unii n-aveau altceva decât surtuce groase. Armele erau ascuţite pe tocile. Preoţii străbăteau tabăra împărţind binecuvântări, în vreme ce războinicii depuneau jurăminte de frăţie şi loialitate.

Unii le făgăduiau tovarăşilor lor să împartă prada în mod egal, pe când alţii stăteau deoparte palizi la chip. Nu puţini se strecurară prin şanţuri şi o porniră de-a curmezişul câmpiei mocirloase, pierzându-şi urma.

Câţiva luptători primiră poruncă să rămână în tabără şi să păzească femeile şi caii, însă mie şi părintelui Beocca ni se ceru să încălecăm.

– O să rămâi în şa, îmi zise tata, iar tu o să-l păzeşti ca pe ochii din cap, continuă el, străfulgerându-l pe preot cu privirea.

– Aşa am să fac, stăpâne, murmură Beocca.

– Dacă se întâmplă ceva, urmă tata, fără să explice ce anume s-ar fi putut întâmpla, porniţi spre Bebbanburg, închideţi porţile cetăţii şi aşteptaţi acolo.

– Domnul e de pe partea noastră! se închină Beocca.

Tatăl meu avea statura unui războinic măreţ, ceea ce şi era, deşi pretindea că ar fi fost prea bătrân ca să mai lupte. Barba lui căruntă se lăţea peste cămaşa de zale, împodobită cu un crucifix sculptat din os de bou pe care i-l dăruise Gytha. Purta cingătoarea din piele cu ţinte de argint, iar sabia lui imensă, poreclită „Sfărâmătoarea de oase", se odihnea într-o teacă din piele brodată cu fir aurit. Cizmele lui aveau plăci de fier în dreptul gleznelor, lucru ce-mi reaminti de sfatul pe care mi-l dăduse despre zidul de scuturi. Coiful era aşa de bine lustruit, că strălucea în jurul vizierei încrustate cu argint. Scutul său rotund, făcut din lemn de tei învelit în piele, avea în mijloc o măciulie grea din fier, dedesubtul căreia se lăţea capul unui lup. Ealdormanul Uhtred era pregătit de bătălie.

Cornurile sunară, chemând oastea la luptă, dar învălmăşeala domnea pretutindeni. Fuseseră discuţii legate de cine urma să ocupe flancul stâng, respectiv pe cel drept, aşa că, în cele din urmă, episcopul trebui să dea cu zarul. Regele Osbert primi flancul drept, Ælla pe cel stâng, în vreme ce tata rămase să ocupe centrul. La chemarea cornurilor, flamurile celor trei căpetenii înaintară. Gărzile tatei, cei mai buni războinici ai lui, se aflau în faţă, iar în spatele lor se înşirau bandele de thegni. Thegnii erau oameni importanţi, stăpâni peste moşii întinse,

unii având chiar propriile cetăți. Cu ei împărțea tatăl meu platforma de lemn din sala de ospețe. Trebuia să-i țină mereu sub ochi, în caz că ambițiile i-ar fi îndemnat să se ridice împotriva lui, dar acum se înșirau credincioși în formație, urmați de ceorli, oamenii liberi de cel mai jos rang. Cu toții se grupaseră pe familii sau după prietenie. O mulțime de băiețandri se alăturaseră oștii, deși eu eram singurul călare și singurul care avea sabie și coif.

Am putut vedea un pâlc de danezi în spatele palisadelor întregi, de fiecare parte a spărturii, dar cea mai mare parte a oștirii dușmane umplea locul unde parapetul se prăbușise, formând un brâu de scuturi pe coama valului de pământ, la cel puțin zece sau douăsprezece picioare înălțime. Atacul urma să fie foarte anevoios, însă trăgeam nădejdea că vom învinge. Aveam nouă ani, aproape zece.

Danezii urlau la noi, dar erau prea departe ca să le putem auzi sudălmile. Scuturile lor, rotunde ca și ale noastre, erau vopsite cu galben, negru, cafeniu și albastru. Oamenii noștri începură să-și izbească armele în scuturi, făcând un tărăboi asurzitor; era prima oară când auzeam acea stranie muzică războinică, sunetele produse de izbirea cozilor de frasin ale sulițelor și de lamele oțelite ale săbiilor în scuturile de lemn.

– E groaznic, îmi șopti Beocca. Războiul e un lucru groaznic.

Nu i-am răspuns. Eu credeam că războiul e ceva glorios și înălțător.

– Zidul de scuturi e locul unde oamenii pier, murmură preotul ca pentru sine, sărutând crucea de lemn ce-i atârna la gât. Porțile raiului și iadului se vor umple cu suflete înainte ca ziua să coboare spre asfințit.

– Războinicii morți nu-s conduși mai degrabă spre sălile de ospețe? l-am întrebat.

Îmi aruncă o privire buimacă, apoi indignarea îi răzbătu din glas:

– De unde ai auzit tu asta?

– De la Bebbanburg, i-am răspuns, suficient de șiret cât să nu recunosc că Ealdwulf, fierarul, îmi destăinuise povestea pe

când îl priveam transformând cu barosul tijele de fier în lame de spadă.

– Asta numai păgânii cred, se răsti Beocca. Ei cred că războinicii căzuți în bătălie sunt purtați în sala morților, pentru a petrece alături de zei până la sfârșitul lumii. Dar e o credință falsă, diavolească. E o erezie, un păcat! Uite, danezii trăiesc mereu în păcat. Ei se închină la idoli, îl resping pe adevăratul Dumnezeu, sunt niște rătăciți!

– Dar un bărbat nu trebuie să moară cu sabia în mână? am stăruit.

– Văd că e neapărată nevoie să te învăț cum trebuie catehismul, zise preotul pe un ton aspru.

Am tăcut. Priveam atent, căutând să-mi fixez în memorie fiecare detaliu al acelei zile. Cerul văratic era albastru, doar câțiva nori pluteau spre apus, iar razele soarelui, reflectate din ascuțișurile sulițelor noastre, străluceau ca sclipirile răsfrânte din valurile mării.

Flori de ciuboțica-cucului împânzeau pajiștea unde se adunase oastea, iar un cuc cântă prelung din pădurea aflată în spate, de unde femeile noastre, strânse ciopor, îi priveau pe războinici. Lebedele abia dacă se mișcau pe râu, căci nu bătea deloc vântul. Fumul focurilor din vetrele orașului se înălța aproape drept spre cer, și la vederea lui m-am gândit ce ospăț avea să fie în Eoferwic la noapte, un ospăț cu hălci de porc fripte și orice alte provizii urma să găsim în cămările dușmanilor. Unii dintre oamenii noștri, cei din primele rânduri, înaintară ca să strige către danezi, îndemnându-i să iasă la luptă, să se înfrunte bărbătește, dar nici unul dintre danezi nu rupse rândurile. Ne priveau așteptând, cu sulițele ca un gard, cu scuturile ca un zid; în cele din urmă, cornurile noastre sunară din nou, și zgomotul de scuturi izbite se stinse când oastea se urni spre dușman.

Războinicii înaintau încet. Mai târziu, mult mai târziu, aveam să înțeleg ezitarea oamenilor de a se arunca asupra unui zid de scuturi, cu atât mai mult cu cât zidul se afla pe coama unui val de pământ abrupt, dar în acea zi eram doar nerăbdător

ca oastea noastră să se prăvălească înainte şi să rupă zidul viu al neruşinaţilor danezi. Beocca fu nevoit să mă ţină lângă el, strângând în mână frâiele calului meu, pentru a mă împiedica să călăresc până la ultimele rânduri ale oştirii.

– Trebuie să aşteptăm până vor sparge zidul, mă lămuri el.

– Vreau să ucid un danez, am protestat.

– Nu fi prost, Uhtred, pufni furios Beocca. Vrei să încerci să răpui un danez, dar asta înseamnă să-l laşi pe tatăl tău fără moştenitori. Ai rămas singurul lui copil acum, şi ai datoria să trăieşti.

Aşa că mi-am făcut datoria şi am rămas pe loc, privind cum, încet-încet, oastea noastră îşi făcea curaj şi înainta spre ziduri. Râul se afla în stânga noastră, tabăra goală în spate, undeva în dreapta, iar gaura din palisadă era chiar în faţă, ispititoare, în vreme ce danezii aşteptau în tăcere, cu scuturile suprapuse.

– Cei mai viteji vor intra primii, îmi zise Beocca, iar tatăl tău se va afla printre ei. Vor forma un fel de vârf de lance, ceea ce autorii latini numesc *porcinum caput*. Ştii ce înseamnă asta?

– Nu.

La drept vorbind, nici nu-mi păsa.

– Cap de porc înseamnă. De fapt, e ca un colţ de mistreţ. Cei mai viteji vor izbi primii şi, dacă străpung zidul de scuturi, ceilalţi îi vor urma.

Beocca avea dreptate. În faţa liniilor noastre se formară trei vârfuri de lance din gărzile lui Osbert, ale lui Ælla şi ale tatei. Stăteau strânşi unii în alţii cu scuturile suprapuse ca scuturile danezilor, în vreme ce soldaţii din spatele lor ţineau scuturile ridicate, ca un acoperiş. Când ceata fu gata de luptă, oamenii dădură un chiot sălbatic şi porniră înainte. Nu fugeau. Mă aşteptasem să-i văd alergând, dar în acest caz n-ar fi putut păstra formaţia compactă. Atacul de acest fel se desfăşoară destul de lent ca oamenii să aibă timp să se frământe – oare inamicul e prea puternic? Oare restul oştirii îi va urma? De astă dată, tovarăşii lor îi urmară. Cele trei vârfuri nu făcuseră nici douăzeci de paşi, când grosul oştirii porni la rândul său.

– Aş vrea să ne apropiem, i-am cerut lui Beocca, dar el mă opri:

– Nu, vom aştepta aici.

Puteam auzi răcnetele războinicilor, răcnete de sfidare, menite să le insufle oamenilor curaj. Peste câteva clipe, arcaşii de pe zidurile oraşului traseră la un semn. Penele scânteiară în aer când săgeţile zvâcniră spre oştenii noştri, şi imediat veni şi o ploaie de suliţe, arcuindu-se peste liniile daneze şi prăvălindu-se peste scuturile ridicate. În mod uimitor, cel puţin pentru mine, nici unul dintre oamenii noştri nu fu atins, deşi am putut vedea săgeţile şi suliţele înfigându-se în scuturi şi prefăcându-le în nişte arici uriaşi. Cele trei vârfuri de lance continuară să înainteze, iar acum fu rândul arcaşilor noştri să tragă în danezi. Câţiva dintre războinicii northumbrieni rupseră rândurile în spatele primelor linii, spre a-şi zvârli suliţele către duşmanii aflaţi în zidul de scuturi.

– Nu mai e mult acum, zise Beocca făcându-şi semnul crucii. Se ruga în tăcere, iar mâna beteagă îi zvâcnea.

Priveam pâlcul tatei, aflat în centru, în faţa flamurii cu cap de lup. Când scuturile întrepătrunse au dispărut pentru o clipă în şanţul de dinaintea valului de pământ, am ştiut că tata se afla primejdios de aproape de moarte şi l-am îndemnat în gând să învingă, să ucidă, să facă numele Uhtred de Bebbanburg şi mai vestit. Apoi, vârful de lance ieşi din şanţ şi se căţără, asemenea unei creaturi monstruoase, spre spărtura din zid.

– Avantajul nostru este că picioarele duşmanilor sunt ţinte uşoare atunci când vii de jos, îmi explică Beocca pe un ton calm, pe care-l folosea şi când îmi preda.

Probabil încerca să se liniştească, dar l-am crezut oricum. Într-adevăr, pâlcul tatei, ajuns primul la parapet, nu se lăsă oprit când întâlni zidul de scuturi al danezilor. Nu mai puteam vedea acum decât lamele săbiilor scoţând scântei. Auzeam acel zgomot, adevăratul cânt al bătăliilor, pocnetul fierului pe lemn, scrâşnetul fierului pe fier, şi în tot acest timp vârful de lance continua să se mişte. Precum colţul ascuţit al unui mistreţ, străpunsese zidul de scuturi al danezilor şi înainta mereu. Deşi

danezii se înghesuiau în jurul lor, se părea că oamenii noştri câştigau, căci împingeau întruna înainte, peste malul de pământ, iar soldaţii din spate trebuie să fi simţit că ealdormanul Uhtred le adusese victoria, căci dintr-odată începură să zbiere şi dădură buzna să ajute vârful de lance, tot mai strâmtorat.

– Domnul fie lăudat! exclamă Beocca, văzând că danezii fugeau.

Cu o clipă în urmă formau un zid dens de scuturi, înţesat cu arme; acum dispăruseră deja în oraş, iar oastea noastră, spre uşurarea oamenilor ale căror vieţi fuseseră astfel cruţate, se năpusti după ei.

– Acum, să mergem, dar încetişor, mă îndemnă preotul, mânându-şi calul înainte şi conducându-l pe al meu de căpăstru.

Danezii plecaseră. În locul lor, valul de pământ se umpluse de oamenii noştri, care se strecurau prin spărtura din palisadă şi apoi coborau către uliţele şi cărările din Eoferwic. Cele trei flamuri, cea cu cap de lup a tatei, cea cu o secure a lui Ælla şi cea cu o cruce a lui Osbert, fluturau de acum deasupra aşezării. I-am auzit pe oameni izbucnind în urale şi mi-am împuns calul cu călcâiele. Surprins, Beocca scăpă hăţurile şi începu să strige:

– Hei, vino înapoi!

Cum nici nu l-am băgat în seamă, veni după mine, însă nu încercă să mă oprească. Izbândiserăm, Dumnezeu ne dăruise victoria şi voiam să fiu îndeajuns de aproape ca să pot simţi mirosul măcelului.

În primele clipe n-am putut pătrunde în oraş, din cauză că spărtura din palisadă era ticsită cu războinicii noştri, dar mi-am îmboldit iarăşi calul şi el îşi croi drum, împingându-i pe oameni într-o parte. Unii ridicară glasul, însă, văzând cercul din bronz auriu de pe coiful meu, îşi dădură seama că-s de viţă nobilă, aşa că mă ajutară să trec, în vreme ce Beocca, prins în mulţime, răcnea să nu mă îndepărtez prea mult de el.

– Ţine-te de mine, l-am îndemnat.

Preotul strigă din nou, dar de astă dată vocea îi era disperată, de-a dreptul îngrozită. Când mi-am întors capul, i-am văzut pe danezi năvălind peste câmpul prin care înaintase

oastea noastră. Ieşiseră, de bună seamă, prin poarta nordică a oraşului ca să ne taie retragerea. După cât se părea, ştiau să construiască ziduri, într-adevăr, dar le construiseră de-a curmezişul uliţelor din Eoferwic, apoi se prefăcuseră că fugeau de pe palisadă ca să ne prindă în capcana lor mortală, pe care acum o închideau. Beocca era înfricoşat, şi nu-l condamn pentru asta. În acele clipe văzuse moartea cu ochii, căci danezii erau însetaţi de sângele preoţilor creştini. Cum nu dorea să devină martir, îşi întoarse calul lovindu-l fără milă şi se îndepărtă în galop peste câmp, fără să-i mai pese de soarta unui singur om când atâtea sute de războinici fuseseră prinşi în cursă.

E adevărat ce se spune, că în bătălie fricoşii şi oştenii cu cele mai slabe arme stau în spate. Cei viteji luptă în prima linie, pe când cei slabi caută ariergarda, aşa că, dacă ajungi în spatele inamicului, vei stârni un măcel.

Sunt bătrân acum, şi soarta mi-a dat prilej să văd panica sclipind în ochii multor războinici. Panica aceea e mai rea decât groaza oii atacate de lupi, mai disperată decât zbaterea somnului prins în năvod şi tras afară din apă. Urletele de spaimă sunt atât de puternice, încât pot să despice cerurile, dar pentru danezi, în ziua aceea, ele au alcătuit imnul dulce al victoriei, în timp ce pentru noi erau jelanie de moarte.

Am încercat să scap. Domnul mi-e martor că eram înfricoşat şi eu. Cum îl văzusem pe Beocca galopând dincolo de sălciile de pe malul râului, am dat să mă întorc, dar unul dintre luptătorii noştri îmi prinse frâul, vrând probabil să-mi ia calul. Am fost suficient de iute cât să scot spada cea scurtă şi să-l lovesc orbeşte. Împungând năprasnic armăsarul cu călcâiele, am reuşit să mă smulg din masa colcăitoare de soldaţi, dar am nimerit direct în calea danezilor. În jurul meu oamenii zbierau, în timp ce săbiile şi securile danezilor muşcau hălci întregi din trupurile lor. Truda cea haină, ospăţul sângelui, cântecul spadei numeau ei asta. Pe moment, m-a salvat faptul că eram singurul om călare din oastea noastră, iar danezii m-au confundat cu unul de-al lor. Apoi însă, unul dintre danezi strigă la mine într-o limbă pe care nu o ştiam. L-am privit şi am văzut părul

blond şi lung, neacoperit de coif, şi cămaşa argintie de zale şi rânjetul larg de pe chipul lui sălbatic. L-am recunoscut pe dată, era omul care-mi ucisese fratele, şi, cuprins de o furie prostească, am răcnit la el. Un stegar, aflat chiar în spatele danezului cu păr lung, flutura o aripă de vultur în vârful unui par. Lacrimile îmi împăienjeniseră privirea şi poate că nebunia luptei mă cuprinsese şi pe mine, fiindcă, în ciuda spaimei care mă potopise, m-am năpustit către danez şi l-am izbit cu mica mea sabie, însă el pară lovitura, iar şubreda mea armă se frânse ca spinarea unui hering. El îşi trase din nou spada ca să-mi dea lovitura de graţie, dar, văzându-mi săbiuţa îndoită, începu să râdă în hohote. Pe jumătate mort de frică, l-am lovit din nou cu afurisita de sabie strâmbă, însă el, fără să se oprească din râs, se aplecă spre mine, îmi smulse arma din mână şi o azvârli cât colo. Apoi mă ridică din şa. Ţipam şi îl loveam, dar asta nu făcea decât să-l distreze şi mai tare. Mă trânti cu burta în jos pe şa, în faţa lui, după care se repezi iarăşi în haos, să desăvârşească măcelul.

Şi aşa l-am întâlnit pe Ragnar, Ragnar Neînfricatul, ucigaşul fratelui meu şi omul al cărui cap ar fi trebuit să stea înfipt în stâlpii palisadei de la Bebbanburg, jarlul[1] Ragnar.

[1] *Jarl* sau *iarl* – titlu dat nobililor scandinavi la începutul Evului Mediu, echivalent celui englez de *earl* sau conte (n.tr.)

PARTEA ÎNTÂI

O copilărie păgână

Unu

Danezii fuseseră vicleni în acea zi. Înălţaseră ziduri noi în oraş, îi atrăseseră pe oamenii noştri pe uliţe, îi înconjuraseră şi-i masacraseră. Dar nu uciseseră toată oastea northumbriană, căci până şi cei mai straşnici războinici obosesc de atâta măcel şi, plus de asta, danezii făceau bani frumoşi de pe urma robiei. Majoritatea robilor luaţi în Anglia le erau vânduţi ţăranilor de pe sălbaticele insule de la miazănoapte ori din Irlanda, sau trimişi peste mare, pe tărâmurile daneze. Alţii erau duşi în marile pieţe de robi din Francia, iar câţiva ajungeau mult mai spre sud, într-un loc unde nu era niciodată iarnă şi unde oameni cu pielea de culoarea lemnului ars plăteau bani mulţi pentru bărbaţii în putere şi încă şi mai mulţi pentru femei tinere şi frumoase.

Totuşi, uciseseră destui dintre ai noştri. Pe Ælla şi pe Osbert, şi chiar pe tatăl meu. Ælla şi tata fuseseră norocoşi, căci pieriseră în luptă, cu sabia în mână, dar Osbert fusese prins de viu şi torturat în noaptea aceea, pe când danezii petreceau în oraşul puţind a sânge stătut. Unii învingători stăteau de strajă pe ziduri, alţii chefuiau în casele cucerite, dar cei mai mulţi se adunaseră în sala de ospeţe a regelui învins al Northumbriei, unde Ragnar mă adusese şi pe mine. Nu ştiam ce avea de gând, mă temeam că o să mă ucidă sau, în cel mai bun caz, o să mă vândă ca rob, dar Ragnar mă aşeză la masă cu oamenii lui, îmi puse în faţă un copan fript de gâscă, un codru mare de pâine şi o stacană cu bere, apoi mă pocni în glumă peste ceafă.

La început, ceilalți danezi nici nu mă băgară în seamă. Erau prea preocupați să se îmbete și să aplaude chiuind luptele ce izbucniră de îndată ce băutura li se sui la cap câtorva dintre tovarășii lor. Dar cele mai tari chiote se auziră când prinsul Osbert fu obligat să lupte contra unui tânăr războinic uimitor de priceput în mânuirea sabiei. Tânărul dănțui în jurul regelui, apoi îi reteză brațul stâng înainte de a-i spinteca pântecul cu o lovitură fulgerătoare. Cum Osbert era un om foarte gras, mațele i se revărsară din burtă ca o adunătură de țipari ieșind dintr-un sac găurit. La vederea acestei scene, danezii se prăpădiră de râs. Agonia regelui dură mult și, deși el implora să-i fie curmate chinurile, nimeni nu-l luă în seamă. În schimb, danezii răstigniră un preot care luptase împotriva lor în bătălie. Priveau religia noastră deopotrivă cu uimire și scârbă, și se înfuriară când preotul își smulse palmele din piroane. Unii pretinseră că era imposibil să ucizi un om astfel. După ce se certară vârtos din cauza asta, încercară iarăși să-l crucifice pe preot de pereții groși din lemn, până când, plictisit, unul dintre războinici își înfipse sulița în pieptul bietului om, zdrobindu-i coastele și sfârtecându-i inima.

De îndată ce preotul muri, câțiva se întoarseră spre mine. Fiindcă purtam un coif cu cerc aurit, se gândiră că eram vreun fiu de rege, așa că îmi puseră pe umeri o mantie. Un ins foarte beat se urcă pe masă bălăbănindu-se, aparent dornic să-și facă nevoile pe mine. În clipa aceea însă, o voce tună de nicăieri, și toți se opriră când Ragnar își croi drum printre ei. Smulse mantia de pe mine și zbieră ceva – nu am înțeles ce anume – la danezii care râdeau în hohote, făcându-i să încremenească, apoi mă luă de după umăr și mă duse către un podium înalt și retras, la o margine a sălii. Acolo se afla un bătrân care mânca singur. Era orb, având ochii ca două cercuri lăptoase și un chip ridat și mărginit de plete colilii, la fel de lungi ca ale lui Ragnar. Bătrânul mă auzi urcând și întrebă ceva, iar Ragnar răspunse, după care se îndepărtă.

– Trebuie să-ți fie foame, băiete, mi se adresă bătrânul în engleză.

Nu i-am răspuns. Eram îngrozit de ochii săi goi.

– Ai dispărut? Te-au târât spiriduşii sub pământ? întrebă el.

– Păi, mi-e foame, am recunoscut.

– Ai aici tot ce vrei. Ai şi carne de porc, este şi pâine, şi brânză, şi bere. Spune-mi, băiete, cum te cheamă?

Mi-a venit să spun Osbert, dar mi-am amintit că fusesem rebotezat.

– Uhtred.

– Hm... urât nume, şopti bătrânul. Fiul meu mi-a spus că trebuie să am grijă de tine şi aşa voi face, însă şi tu va trebui să ai grijă de mine. Poţi să-mi tai o bucată de carne?

– Fiul tău? m-am mirat.

– Da, jarlul Ragnar, numit uneori şi Ragnar Neînfricatul. Pe cine au ucis acolo?

– Pe rege şi pe un preot.

– Ce rege?

– Obsert.

– A murit cu bărbăţie?

– Nu.

– Atunci n-ar fi trebuit să fie rege.

– Tu eşti rege? l-am întrebat, iar el râse:

– Eu sunt Ravn, şi cândva am fost jarl şi războinic, dar acum sunt un biet orb neputincios. Ar trebui să-mi tragă o măciucă în cap şi să mă trimită pe lumea cealaltă.

Nu i-am răspuns, fiindcă nici nu ştiam ce să mai zic.

– Dar încerc să fiu de folos, continuă bătrânul, bâjbâind cu palmele după pâine. Vorbesc limba ta şi limba britonilor şi avenzilor şi graiul frizienilor şi pe cel al francilor. Acum, limba e meşteşugul meu, băiete, căci am devenit skald.

– Skald?

– Da, un bard, cum aţi zice voi. Un poet, un ţesător de vise, unul care clădeşte gloria din nimic, stârnind uimirea ascultătorilor. Treaba mea e să spun povestea zilei de azi, astfel încât oamenii să nu uite nicicând isprăvile noastre măreţe.

– Dar nu poţi vedea... Cum de poţi povesti ce s-a întâmplat?

Întrebarea mea îl făcu iarăşi să râdă.

– Ai auzit de Odin? Atunci ar trebui să știi că Odin și-a jertfit un ochi pentru a dobândi darul sacru al poeziei. Așa că ar trebui să fiu un skald de două ori mai bun decât Odin, nu crezi?

– Eu sunt scoborâtor din Woden, i-am spus.

– Chiar așa? Nu părea impresionat, sau poate voia doar să fie blând cu mine. De fapt, cine ești tu, Uhtred, scoborâtor din marele Odin?

– Sunt ealdormanul de Bebbanburg, i-am zis, iar vorbele acelea mi-au amintit că rămăsesem fără tată. Toată îndrăzneala îmi pieri și, spre rușinea mea, am început să plâng. Ravn mă ignoră și începu să tragă cu urechea la cântecele și zbieretele războinicilor beți și la țipetele femeilor pe care le capturaseră din tabăra noastră în chip de răsplată pentru victorie. Privind acele scene de destrăbălare, nu m-am mai gândit la suferința mea, căci nu mai văzusem asemenea lucruri mai înainte, deși, Domnul fie lăudat, aveam să primesc și eu o mulțime de asemenea răsplăți în vremurile ce aveau să vină.

– Bebbanburg? tresări Ravn. Am fost acolo înainte să te naști tu. Acum vreo douăzeci de ani.

– La Bebbanburg?

– Nu în cetate, era prea bine întărită ca s-o putem cuceri. Dar am fost la nord de ea, pe insula unde-și fac rugăciunile călugării. Eu însumi am ucis șase oameni. Nu călugări, băiete. Războinici, în luptă dreaptă, adăugă el zâmbind, pesemne încântat de acele amintiri. Și acum spune-mi, ealdormanule Uhtred de Bebbanburg, ce se întâmplă în jurul nostru?

I-am povestit despre bărbații care dansau și despre cum le-au dezbrăcat pe femei și despre ce le-au făcut pe urmă, dar bătrânul nu părea deloc interesat.

– Dar ce fac Ivar și Ubba? dori el să știe.

– Ivar și Ubba?

– Trebuie să fie pe podiumul cel înalt. Ubba e cel scund, care pare un butoi cu barbă, iar Ivar e atât de slăbănog, încât e poreclit Ivar cel Fără De Oase. E atât de slab, că poți să-i prinzi picioarele la un loc și să-l pui în arc de parcă ar fi o săgeată.

Am aflat mai târziu că Ivar şi Ubba erau cei mai vârstnici dintre cei trei fraţi şi conduceau împreună oastea daneză. Ubba dormea pe resturile ospăţului, ţinându-şi braţele sub capul acoperit cu o claie de păr negru, însă Ivar era treaz. Avea ochii cufundaţi în orbite, un cap scheletic, părul blond pieptănat peste creştet şi o figură îmbufnată, răutăcioasă. Braţele sale erau pline de inele de aur, din acelea pe care danezii le poartă spre a-şi dovedi vitejia în luptă, şi la gât îi atârna un lanţ tot de aur. Doi bărbaţi vorbeau cu el. Unul, stând chiar în spatele său, îi şoptea ceva la ureche, pe când celălalt, un bărbat cu o înfăţişare îngrijorată, stătea între cei doi fraţi. I-am descris tot ce vedeam lui Ravn, care vru să ştie cum arăta bărbatul îngrijorat dintre Ivar şi Ubba.

– Nu are brăţări, i-am zis, ci doar un colan de aur la gât. Are păr castaniu, barbă lungă şi pare destul de bătrân.

– În ochii unui copil toţi oamenii par bătrâni, surâse Ravn. Trebuie să fie regele Egbert.

– Regele Egbert?

N-auzisem niciodată acel nume.

– A fost ealdormanul Egbert, îmi explică Ravn, dar a făcut pace cu noi în iarnă şi l-am răsplătit ungându-l rege aici, în Northumbria. E rege doar cu numele, pentru că stăpânii ţării suntem noi, chicoti bătrânul.

Cât eram de mic, mi-am dat seama de înşelătorie. Ealdormanul Egbert deţinea pământurile aflate la sud de regatul nostru, fiind la fel de puternic precum fusese tata. Corupt de danezi, se ţinuse departe de lupte, iar acum se proclama rege, deşi era clar că avea să domnească ţinut din scurt de invadatori.

– Dacă vrei să trăieşti mai departe, ar fi înţelept să te pleci în faţa lui Egbert, mă sfătui Ravn.

– Să trăiesc? am întrebat eu uimit. Crezusem că, supravieţuind bătăliei, scăpasem de orice primejdie. Eram un copil care nu-şi putea purta singur de grijă, dar cuvintele bătrânului mă readuseră cu picioarele pe pământ. N-ar fi trebuit să dezvălui nimănui rangul meu, mi-am zis atunci. Mai bine să fiu un rob viu decât un ealdorman mort.

– Cred că vei trăi însă, mă liniști Ravn. Ragnar te place, și Ragnar obține tot ceea ce-și dorește. Mi-a spus că l-ai atacat, așa e?

– Da, l-am atacat.

– Trebuie să-i fi plăcut asta. Un băiețandru care îndrăznește să-l atace pe jarlul Ragnar e un băiețandru de toată isprava, nu? Mi-a spus că ești un băiat prea bun ca să fii dat morții, și asta pentru că, din păcate, fiul meu a avut întotdeauna o latură slabă. Eu ți-aș fi retezat capul pe dată, dar iată-te aici, viu și nevătămat. Cred că ar fi înțelept să te pleci în fața lui Egbert.

Acum, privind în urmă, îmi spun că aș fi procedat altfel de cum am făcut în acea noapte. Era un ospăț, Ivar și Ubba erau acolo, Egbert stătea țanțoș, vrând să pară un rege, Ravn mă trata cu blândețe, dar sunt sigur că eram mult mai buimac și mai înspăimântat decât reiese din povestirea mea. Și totuși, din alte puncte de vedere, am amintiri foarte limpezi despre ospățul acela. „Privește și învață", îmi spusese tata, iar eu am privit, la cererea lui Ravn, și chiar am învățat. Am învățat despre trădare și vicleșug, mai ales când Ragnar, îndemnat de tatăl lui, m-a luat de colanul de la gât și m-a dus pe podiumul cel înalt, unde posacul Ivar îmi îngădui, cu un gest repezit, să mă apropii de masă.

– Stăpâne, sunt Uhtred de Bebbanburg, am bâiguit, îngenunchind brusc, astfel că, surprins, Egbert trebui să se aplece ca să mă vadă mai bine. Cad în genunchi și-ți cer protecția regească, am continuat, repetând ceea ce mă învățase Ravn.

În sală se așternu tăcerea. Se mai auzea doar murmurul tălmaciului lui Ivar, care-mi repeta vorbele în limba danezilor. Ubba se trezi, privi buimac în jur preț de câteva clipe, ca și cum n-ar fi fost sigur unde se află, apoi își ațintă privirea spre mine. Am simțit că-mi îngheța sângele în vene, căci niciodată nu văzusem un chip mai urâcios, cu niște ochi negri plini de ură. Aș fi vrut să se deschidă pământul și să mă înghită. Pe când mă țintuia cu privirea, Ubba își duse palma către o amuletă în formă de ciocan ce-i atârna la gât. Avea fața osoasă a fratelui său, dar în locul părului blond, netezit spre ceafă, pe cap i se

lăfăia o claie de păr negru. Neagră şi deasă îi era şi barba, prin care se zăreau resturi de mâncare. Dintr-odată căscă, dându-mi impresia că o fiară uriaşă îşi deschidea fălcile spre mine. Ivar îi zise ceva tălmaciului, iar acesta îi traduse lui Egbert, care îşi luă un aer aspru şi-mi spuse:

– Tatăl tău a ales să lupte cu noi.

– Şi e mort, i-am răspuns, cu ochii scăldaţi în lacrimi. Am vrut să mai adaug ceva, dar cuvintele mi se înţepeniră în gâtlej, aşa că-mi ieşi doar un vaiet ca de ţânc. Înfuriat de privirea dispreţuitoare a lui Ubba, m-am lovit cu palma peste nas.

– O să-ţi hotărâm noi soarta, mârâi ţanţoş Egbert făcându-mi semn să plec.

M-am întors la Ravn, care-mi ceru să-i povestesc ce se întâmplase şi surâse când i-am descris tăcerea încruntată a lui Ubba.

– E un om înfricoşător, recunoscu bătrânul. După ştiinţa mea, a omorât şaisprezece duşmani într-o singură bătălie şi alte câteva zeci în toate războaiele purtate. Dar, dacă prevestirile nu sunt bune, el nu luptă deloc...

– Prevestiri?

– Ubba e foarte superstiţios, băiete, dar şi tare periculos. Dacă ar fi să-ţi dau un sfat, tinere Uhtred, acela ar fi să nu-l înfrunţi niciodată, dar niciodată, pe Ubba. Chiar şi Ragnar s-ar feri să o facă, şi el de puţine lucruri se teme.

– Dar Ivar? Fiul tău ar avea curaj să lupte cu Ivar? l-am întrebat.

– Cel Fără De Oase? Şi el e înspăimântător, căci n-are milă, dar dă dovadă de înţelegere. Dacă e să i se supună cuiva, Ragnar i se supune doar lui Ivar. Ei sunt prieteni, deci nu s-ar lupta pentru nimic în lume. Dar Ubba? Doar zeii îi pot porunci ce să facă, şi ar trebui să te păzeşti de oamenii care-şi primesc poruncile de la zei. Taie-mi o fâşie de şorici, băiete. Îmi place grozav şoriciul de porc prăjit.

Nu-mi amintesc cât timp am stat în Eoferwic. Am fost pus la muncă – asta îmi aduc aminte. Hainele mele de preţ mi-au fost smulse, fiind date unui băiat danez, iar în locul lor am primit un cămeşoi zdrenţuros din lână, înţesat de purici, pe care

l-am prins la brâu cu o funie. I-am pregătit masa lui Ravn vreme de câteva zile, apoi au sosit celelalte corăbii daneze, la bordul cărora se aflau mai ales femei și copii, familiile soldaților victorioși, și așa am aflat că acești danezi veniseră în Northumbria ca să rămână. Printre ei era și nevasta lui Ravn, o femeie voinică, pe nume Gudrun, cu un râs așa de zgomotos, că ar fi doborât la pământ un bou. Îndată mă goni de lângă focul vetrei, pe care începu să-l îngrijească ea, alături de Sigrid, soața lui Ragnar, o tânără cu părul lung până la brâu, de culoarea aurului luminat de soare. Ea și Ragnar aveau doi fii și o fiică. Sigrid îi născuse de fapt opt copii, însă doar cei trei mai trăiau. Rorik, al doilea fiu, era cu un an mai mic decât mine, și chiar în prima zi când ne-am întâlnit a tăbărât asupra mea cu un vârtej de pumni și picioare. L-am pus iute jos și am vrut să-l strâng de beregată, dar Ragnar s-a năpustit asupra noastră, ne-a izbit cap în cap și ne-a spus să fim prieteni. În vârstă de optsprezece ani, fiul cel mare al lui Ragnar, numit tot Ragnar, era deja bărbat. Se afla în Irlanda, unde învăța să lupte și să ucidă pentru a deveni un jarl, ca și tatăl lui. Mai târziu aveam să-l întâlnesc pe Ragnar cel Tânăr, care semăna mult cu tatăl său: întotdeauna vesel, plin de entuziasm în tot ce făcea și prietenos cu oricine îl respecta.

Ca toți ceilalți copii, îmi ocupam timpul muncind. Întotdeauna era nevoie să se aducă apă și să se strângă vreascuri pentru foc, și două zile mi-am petrecut arzând mâzga verde adunată pe carena unei corăbii trase la țărm. Treaba asta a fost pe placul meu, chiar dacă m-am bătut cu o duzină de băieți danezi, toți mai mari decât mine, și m-am ales cu ochii învinețiți, pumnii juliți, încheieturi sucite și dinți sparți. Cel mai mare dușman al meu era un băiat pe nume Sven, mai mare decât mine cu doi ani și foarte voinic pentru vârsta lui. Avea o față rotundă și bovină, fălci lătărețe și o fire violentă. Era fiul uneia dintre căpeteniile lui Ragnar, un bărbat pe nume Kjartan. Ragnar era stăpân peste trei corăbii – el comanda una, Kjartan pe a doua, iar la cârma celei de-a treia se afla un om pe nume Egil. Desigur, Kjartan și Egil erau și războinici și, în calitatea

lor de căpitani de navă, îşi conduceau echipajele în luptă, deci erau recunoscuţi ca oameni de vază, după cum o dovedeau şi brăţările lor grele de aur. Fiul lui Kjartan, Sven, nu mă suferise din prima clipă. Mă numea scârnăvie engleză, căcărează de capră şi putoare de câine şi, fiindcă era mai mare şi mai zdravăn decât mine, mă putea bate destul de uşor. Dar şi eu îmi făcusem prieteni. Cum, din fericire, Sven îl dispreţuia pe Rorik aproape la fel de mult ca pe mine, împreună i-am tras o chelfăneală zdravănă, până ce Sven începu să mă evite, căutând harţă numai dacă eram singur. Dar, în afară de necazurile pricinuite de Sven, am avut o vară bună. Niciodată nu primeam destulă mâncare, nu mă spălam deloc, Ragnar ne făcea mereu să râdem şi rareori mă simţeam nefericit.

Adesea, Ragnar dispărea de lângă noi, căci o mare parte a oştii daneze îşi petrecea vara călărind în lungul şi-n latul Northumbriei, pentru a zdrobi ultimele focare de rezistenţă, dar primeam puţine veşti, şi dinspre Bebbanburg n-am auzit nimic. Se părea că danezii învingeau pretutindeni, căci la fiecare câteva zile mai apărea un thegn englez la Eoferwic să îngenuncheze în faţa lui Egbert. Acesta trăia acum în palatul regelui Northumbriei, deşi învingătorii jefuiseră din clădire toate bunurile de preţ. Spărtura din zidul oraşului fu reparată într-o zi, aceeaşi zi în care câţiva dintre noi am săpat o groapă mare pe câmpul unde fugise oastea noastră, cuprinsă de panică. Am umplut groapa cu leşurile putrezinde ale northumbrienilor. Pe unii dintre cei morţi i-am recunoscut. Presupun că şi tatăl meu se afla printre ei, dar nu l-am văzut. Şi, privind înapoi, nici nu-i simţeam lipsa. Fusese întotdeauna un om ursuz, aşteptându-se la ce-i mai rău, şi nu-i plăcuseră deloc copiii.

Cea mai grea sarcină pe care am primit-o a fost să pictez scuturi. Mai întâi trebuia să fierbem piei de vacă până obţineam un clei gros, pe care-l amestecam cu o pulbere făcută din minereu de cupru zdrobit în mojare mari de piatră. Rezultatul era o pastă albastră, foarte vâscoasă, cu care erau unse scuturile proaspăt meşterite. După aceea, zile întregi aveam palmele şi braţele colorate în albastru, dar scuturile agăţate de corăbii

arătau grozav. Navele daneze aveau, de fiecare parte, câte o filă de bordaj de care se puteau atârna scuturile, suprapuse ca într-un zid, iar cele la care muncisem eu erau pentru corabia lui Ubba, aceeaşi pe care o curăţasem mai înainte. Se părea că Ubba plănuia să plece şi voia ca vasul lui să fie fără cusur. Avea o fiară sculptată la provă, provă care se curba, din punctul în care ieşea din apă, ca gâtul unei lebede, după care se îndrepta în faţă. Fiara, jumătate dragon şi jumătate vierme uriaş, era montată în partea de sus, iar în caz de nevoie capul monstrului putea fi desprins de pe stâlpul său şi aşezat pe fundul navei.

– Coborâm capetele de fiară ca să nu sperie spiritele, îmi explică Ragnar.

Pe atunci deja ştiam binişor graiul danezilor.

– Spirite?

Ragnar oftă la auzul ignoranţei mele.

– Fiecare tărâm îşi are spiritele lui, propriii lui zei mărunţi. Când ne apropiem de pământurile noastre, dăm jos capetele de monştri pentru ca spiritele să nu se sperie. Cu câţi te-ai mai încăierat azi?

– Cu nici unul.

– Ha, înseamnă că îţi ştiu de frică. Dar ce-ai la gât?

I-am arătat. Era un ciocan de fier în miniatură, de mărimea degetului mare al unui om. La vederea lui, Ragnar izbucni în râs şi-mi şterse o palmă pe ceafă.

– Deja facem un danez din tine, exclamă el, vizibil mulţumit.

Ciocanul era simbolul lui Thor, care pentru danezi era un zeu aproape la fel de important ca şi Odin, cum îl numeau ei pe Woden. Uneori mă întrebam dacă nu cumva Thor era chiar mai mare decât Odin, dar nimeni nu părea să-mi poată spune şi nici nu se frământau prea mult în privinţa asta. Danezii nu aveau preoţi, ceea ce îmi plăcea, fiindcă preoţii îmi spuneau mereu ce nu trebuia să fac sau încercau să mă înveţe să citesc sau să mă rog, aşa că viaţa fără ei părea mult mai plăcută. De fapt, danezilor nu le păsa prea mult de zeii lor, deşi aproape fiecare purta la gât ciocanul lui Thor. Eu smulsesem ciocanul

de la gâtul unui băiat cu care mă luasem la harță și îl mai port și acum.

Carena navei lui Ubba, care era curbată și se înălța aproape la fel de sus ca prova, era împodobită cu capul sculptat al unui vultur, în vreme ce în vârful catargului se afla o morișcă de vânt în formă de dragon. Scuturile erau înșirate pe flancuri, deși aveam să aflu mai târziu că erau puse acolo doar ca podoabe și, de îndată ce corabia pornea pe mare, erau adăpostite în cală. Imediat sub scuturi se găseau găurile pentru vâsle – cincisprezece găuri de fiecare parte, toate căptușite cu piele. Când corabia înainta sub vânt, doar cu ajutorul pânzei, găurile erau astupate cu dopuri mari de lemn, pentru ca nava să nu se inunde. Am participat și eu la curățarea carenei de alge. Mai întâi, corabia a fost scufundată în râu, pentru a îneca șobolanii și a alunga puricii, după care noi, băieții, am frecat fiecare palmă de lemn și am vârât cu ciocanul șomoiage de lână înmuiate în ceară în fiecare crăpătură. În cele din urmă, corabia fu gata de drum, și asta se întâmplă chiar în ziua când unchiul meu, Ælfric, sosi la Eoferwic.

Am aflat de venirea lui atunci când Ragnar mi-a adus coiful cu cerc din bronz aurit și o tunică mărginită cu broderie roșie, precum și o pereche de cizme. Mi se părea straniu să merg iarăși încălțat.

– Spală-ți părul, băiete, zise el, apoi, amintindu-și că trebuia să-mi pună coiful peste părul zburlit, rânji: Lasă, nu ți-l mai spăla!

– Unde mergem? l-am întrebat.

– Să auzim o grămadă de cuvinte, băiete. Să ne pierdem vremea. Ha, cu mantia asta arăți ca o târfă din țara francilor!

– Așa de rău?

– Așa de bine, amice! În Francia au niște târfe strașnice: durdulii, drăguțe și ieftine. Hai încoace! îmi făcu el semn.

Orașul era aglomerat, prăvăliile, pline de oameni, iar ulițele, ticsite de catâri de povară. Doar oile mici, cu lână întunecată, duse la tăiere, nu se feriră din calea lui Ragnar, a cărui

faimă impunea respect. Dar acea reputație nu era înspăimântătoare, căci am văzut cum danezii zâmbeau când el le răspundea la salut. Poate că era numit jarlul Ragnar, stăpânul Ragnar, dar era foarte îndrăgit și popular, era un saltimbanc și-un luptător care risipea teama de parcă ar fi fost o pânză de păianjen. Mă duse la palat, care era doar o casă mai mare, construită prin adăugirea unor pereți din lemn și acoperișuri din stuf la ruinele clădirii romane din piatră. În partea romană, mai precis într-o încăpere largă, cu stâlpi de piatră și pereți dați cu var, mă aștepta unchiul meu. Alături de el se aflau părintele Beocca și o duzină de luptători pe care îi cunoșteam – toți rămăseseră să apere cetatea Bebbanburg atunci când tata plecase la război.

Ochii sașii ai lui Beocca se căscară mirați. Probabil că mă schimbasem mult, căci aveam părul lung, pielea arsă de soare, eram mai sfrijit, mai înalt și mai fioros. La gât aveam o amuletă cu un ciocan, pe care o văzu, căci arătă cu degetul spre crucifixul lui și apoi spre ea, clătinând dezaprobator din cap. Ælfric și oamenii lui mă priviră cu dispreț, ca pe un trădător, dar nici unul nu vorbi, poate și din pricină că gărzile lui Ivar – o ceată de bărbați înalți și vânjoși, în cămăși de zale, cu coifuri și securi lungi de război –, erau înșirate pe o latură a încăperii, unde un scaun simplu, acum socotit tronul Northumbriei, stătea pe un podium din lemn.

Regele Egbert sosi și, odată cu el, veniră și Ivar cel Fără De Oase și o duzină de războinici, inclusiv Ravn, care era sfetnicul lui Ivar și al fratelui acestuia. Alături de Ravn era un bărbat înalt, cu părul alb și o barbă lungă și albă, purtând un fel de sutană brodată cu cruci și îngeri înaripați. Mai târziu aveam să aflu că era Wulfhere, arhiepiscopul de Eoferwic, care, ca și Egbert, le jurase credință danezilor. Regele se foi întruna pe tronul său, vădit deranjat, până începură discuțiile.

Nu aveau să discute doar despre mine. Au vorbit despre căpeteniile northumbriene în care puteau avea încredere, despre cele care trebuiau atacate, despre ce pământuri să li se încredințeze lui Ivar și Ubba, ce tribut trebuiau să plătească

northumbrienii, câți cai trebuiau aduși la Eoferwic, cât de multe merinde date oștii, ce ealdoermeni să fie ținuți chezași, așa că am stat plictisit până când s-a pronunțat numele meu, ceea ce m-a făcut să ciulesc urechile. Unchiul meu propunea să mă răscumpere. Ăsta era gândul lui, dar nimic nu e simplu când mai mulți oameni au păreri diferite. Se certară multă vreme pe banii ce ar fi trebuit dați pentru mine, danezii cerând o sumă imposibilă, de trei sute de monede de argint, în vreme ce Ælfric nici nu voia să audă de un preț mai mare de cincizeci de monede. Fără să scot o vorbă, stăteam pe plăcile sparte de gresie romană de la marginea sălii și ascultam. Cele trei sute de monede deveniră două sute șaptezeci și cinci, cele cincizeci deveniră șaizeci și așa mai departe, sumele apropiindu-se, dar fiind încă mult diferite. Într-un sfârșit, Ravn, care nu deschisese gura deloc, luă cuvântul.

– Nobilul Uhtred, grăi el în daneză, și era prima oară când îl auzeam numindu-mă astfel, a jurat credință regelui Egbert. De aceea, el e deasupra ta, Ælfric.

Tălmaciul îi repetă spusele. L-am văzut pe Ælfric înroșindu-se de furie când își dădu seama că bătrânul nu-i pomenise și lui gradul de noblețe. Dar, de fapt, el nici nu avea vreun titlu, în afara celui pe care singur și-l hărăzise și despre care am aflat abia atunci. Îi șopti ceva la ureche lui Beocca, iar acesta vorbi în numele său:

– Ealdormanul Ælfric, zise tânărul preot, nu crede că legământul unui țânc prețuiește ceva.

Făcusem vreun legământ? Nu-mi aminteam, deși cerusem protecția lui Egbert și eram îndeajuns de mic să confund cele două lucruri. Și totuși, asta nu conta prea mult; ceea ce conta era că unchiul meu uzurpase puterea în Bebbanburg, numindu-se de-acum ealdorman. L-am privit șocat, și el mi-a întors privirea, cu un dispreț trufaș întipărit pe chip.

– Suntem încredințați, rosti Ravn, cu ochii săi orbi înălțați spre acoperișul spart al sălii, prin care picuri mici de ploaie se prelingeau înăuntru, că am fi mai bine slujiți la Bebbanburg de

un nobil care ne este juruit şi credincios, decât de un om ale cărui gânduri nu le cunoaştem.

Ælfric, simţind primejdia în aer, se repezi spre podium, unde se aruncă la picioarele lui Egbert şi sărută mâna întinsă a regelui, primind drept răsplată binecuvântarea arhiepiscopului.

– Vă dau o sută de monede de argint, promise el cu fruntea plecată.

– Două sute, insistă Ravn, şi o ceată de treizeci de războinici danezi în cetatea Bebbanburg.

– Dar am jurat credinţă, se oţărî Ælfric. Ce nevoie mai e de războinici danezi la Bebbanburg?

Deci Bebbanburg nu căzuse în mâinile danezilor. Ar fi fost şi greu, căci nu exista cetate mai bine întărită în toată Northumbria şi, poate, în toată Anglia.

Egbert nu vorbise deloc până atunci, nici el şi nici Ivar, şi mi-era clar că danezul înalt, subţire, cu figura palidă, ca de stafie, era plictisit de toate acele pălăvrăgeli. Făcu un gest scurt din cap către Ragnar, care plecă de lângă mine şi merse să vorbească în taină cu stăpânul lui. Ceilalţi rămaseră să aştepte neliniştiţi. Ivar şi Ragnar erau prieteni, o prietenie ciudată, căci erau două firi total diferite: Ivar – un sălbatic tăcut şi sumbru, Ragnar – gălăgios şi deschis la suflet. Şi totuşi fiul cel mare al lui Ragnar îl slujea pe Ivar şi, la numai optsprezece ani, primise conducerea unora dintre danezii rămaşi în Irlanda, pentru a păzi domeniile lui Ivar din insulă. Nu era ceva neobişnuit ca fiii mai mari să slujească altui stăpân. Şi Ragnar avea, în echipajele lui, doi fii de jarl, şi amândoi se aşteptau să moştenească averea şi rangul taţilor lor, dacă învăţau să lupte vitejeşte. Aşadar, Ragnar şi Ivar începură să vorbească, în timp ce Ælfric se muta de pe un picior pe altul fără să mă scape din ochi, Beocca se ruga, iar regele Egbert, neavând altceva de făcut, încerca să pară cât mai vrednic de rangul lui cu putinţă.

În cele din urmă, Ivar spuse:

– Băiatul nu e de vânzare.

– Răscumpărare, îl corectă în şoaptă Ravn.

Ælfric se înfurie şi încercă să protesteze.

– Am venit aici ca să... strigă el, dar Ivar îl întrerupse:

– Băiatul nu e pentru răscumpărare, mârâi el, apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi din sală. Părând speriat, Egbert dădu să se ridice din jilţul său, dar se aşeză la loc. Ragnar veni lângă mine.

– Eşti al meu, îmi zise printre dinţi. Tocmai te-am cumpărat.

– M-ai cumpărat?

– Da, cu greutatea sabiei mele în argint, mă lămuri el.

– De ce?

– Poate că vreau să te jertfesc lui Odin. Gluma lui îmi făcu părul să se zbârlească. Nu, băiete, adevărul e că ne placi. Ne placi îndeajuns de mult ca să te ţinem aici. Pe deasupra, unchiul tău nu ne-a oferit destui arginţi. Pentru cinci sute de monede? Te-aş fi vândut pentru atâta bănet, râse el.

Beocca străbătu sala cu paşi grăbiţi.

– Eşti bine? mă întrebă.

– Da, sunt bine, i-am răspuns.

– Nu-mi place lucrul ăsta pe care-l porţi, mă dojeni el, arătând cu degetul ciocanul lui Thor şi încercând să mi-l smulgă de la gât.

– Preotule, şuieră printre dinţi Ragnar, îndrăzneşte numai să te atingi de băiat şi o să-ţi îndrept ochii ăia zbanghii înainte să-ţi despic burta până la gâtlej!

Desigur, Beocca nu înţelesese vorbele danezului, dar tonul acestuia fu cât se poate de sugestiv, aşa că palma lui se opri la câteva degete de amuletă. Neliniştit, îşi coborî glasul, aşa încât doar eu să-l pot auzi.

– Unchiul tău vrea să te ucidă, îmi şopti el.

– Să mă ucidă?

– Da, vrea să fie el ealdorman. De aceea vrea să te răscumpere. Ca să te poată ucide.

– Dar....

– Ssst! şuieră Beocca. Se vedea clar că ar fi vrut să mă întrebe de ce aveam mâinile albastre, dar nu îndrăznea s-o facă. Ştiu că tu eşti adevăratul ealdorman şi ne vom întâlni din nou, îmi spuse el zâmbind, după care îl privi temător pe Ragnar şi se dădu înapoi.

Ælfric plecă. Am aflat mai târziu că primise drept de liberă trecere spre şi dinspre Eoferwic, promisiune ce fusese respectată, dar după acea întâlnire se retrase la Bebbanburg şi rămase acolo. Îi jurase credinţă lui Egbert, ceea ce însemna că accepta stăpânirea danezilor, dar aceştia nu aveau încă încredere în el. De aceea fusesem lăsat în viaţă, îmi explică Ragnar.

– Îmi place Bebbanburg, îl vreau, zise el.

– Dar e cetatea mea, i-am răspuns pe un ton răstit.

– Da? Şi tu eşti al meu, ceea ce înseamnă că şi Bebbanburg e al meu, rânji el. Eşti al meu, Uhtred, fiindcă tocmai te-am cumpărat, aşa că pot să fac ce vreau cu tine. Pot să te azvârl într-o oală şi să te înfulec, dacă vreau, însă eşti aşa de slăbănog, că nici o nevăstuică nu s-ar sătura cu carnea ta. Acum, scoate-ţi mantia asta de târfă, dă-mi încălţările şi coiful şi treci înapoi la muncă.

Aşadar, eram din nou rob, dar fericit. Uneori, când le spun oamenilor povestea mea, ei mă întreabă de ce n-am evadat de la păgâni, de ce n-am fugit spre sud, către pământurile pe care danezii încă nu le stăpâneau, însă nici nu mi-a trecut vreodată prin cap să încerc aşa ceva. Eram fericit, eram viu, eram cu Ragnar, şi asta mi-era de-ajuns.

Înainte de sosirea iernii, debarcară în Northumbria şi mai mulţi danezi. Cele treizeci şi şase de corăbii, fiecare cu o ceată de războinici, fură trase pe malurile râului pentru iernat, în vreme ce echipajele înarmate cu scuturi, suliţe şi săbii mărşăluiră spre locurile unde aveau să-şi petreacă următoarele luni. Danezii aruncaseră o plasă asupra estului Northumbriei, o plasă uşoară, dar tot mai vastă de garnizoane risipite. N-ar fi putut rămâne dacă noi nu i-am fi lăsat, însă acei ealdormeni şi thegni care nu muriseră la Eoferwic îşi plecaseră fruntea şi erau acum supuşii unui regat danez, condus doar cu numele de jalnicul Egbert, de pe tronul lui de tot râsul. Doar în vest, în cele mai sălbatice părţi ale Northumbriei, danezii nu erau stăpâni, însă în acele părţi nici nu existau forţe puternice, capabile să-i înfrunte.

Ragnar luă pământurile de la vest de Eoferwic, până spre dealuri. I se alăturară soția și familia lui, Ravn și Gudrun, precum și toate echipajele navelor sale, care se stabiliră în casele din văile învecinate. Prima noastră treabă fu să mărim casa lui Ragnar. Aceasta aparținuse unui thegn englez care murise la Eoferwic, dar nu era o clădire vastă, ci mai curând o cabană joasă din lemn, acoperită cu paie și pământ, pe care iarba crescuse atât de deasă încât, de departe, casa părea o movilă prelungă. Am construit un nou șopron, nu pentru noi, ci pentru câteva vaci, oi și capre care, dacă supraviețuiau peste iarnă, aveau să se înmulțească anul următor. Restul vitelor au fost tăiate. Ragner și oamenii lui se ocupară de sacrificare, dar, când ultimele vaci fură aduse, el îi înmână securea lui Rorik, fiul său cel mic.

– O singură lovitură, directă, îi porunci. Rorik încercă să-l asculte, însă nu era destul de puternic; lovitura lui dădu greș, iar vaca, rănită și însângerată, începu să se zbată. Fu nevoie de șase oameni voinici ca s-o poată pune la pământ, astfel încât Ragnar să-i dea lovitura de grație. Când oamenii se repeziră să jupoaie pielea de pe leșul vacii, Ragnar îmi întinse mie securea:

– Ia vezi, tu te descurci mai bine?

O vacă fu împinsă spre mine, și un bărbat începu să o tragă de coadă până ce animalul plecă supus capul. Am luat securea, amintindu-mi unde anume lovise Ragnar de fiecare dată, iar lama grea nimeri fără greș, direct în șira spinării, acolo unde se termina capul. Vaca se prăbuși cu un bufnet la pământ.

– Ha, deja ești un războinic danez, râse Ragnar mulțumit.

După ce am tăiat vacile, muncile se împuținară. Englezii care încă trăiau în vale îi aduseră lui Ragnar, drept tribut, carne de vită și grâne, așa cum i-ar fi oferit și stăpânului lor englez. Era imposibil să le citești pe chip adevăratele gânduri în privința lui Ragnar și a danezilor, însă nu făcură necazuri, și Ragnar avu grijă să nu se amestece în viețile lor. Preotului i se permise să rămână și să slujească în biserica lui, o cocioabă din lemn împodobită cu o cruce, iar Ragnar judeca pricinile de

ceartă, de fiecare dată sfătuit de un englez care cunoştea datinile locului.

– Nu poţi trăi undeva dacă oamenii nu te vor, îmi explică el. Ţi-ar ucide vitele sau ţi-ar otrăvi fântânile şi n-ai şti niciodată cine a făcut-o. Ori îi măcelăreşti pe toţi, ori înveţi să trăieşti alături de ei.

Cerul deveni mai palid, iar vântul mai rece. Frunze moarte începură să cadă din copaci. Sarcinile noastre erau să hrănim vitele rămase şi să asigurăm rezerva de lemne pentru foc. Plecam, vreo duzină de copii, în pădure, şi curând am devenit foarte priceput la mânuirea toporului, învăţând cum să dobor un copac cu cât mai puţine lovituri. Trunchiurile mai mari le căram înhămând la ele un bou care le târa până în sat, unde cei mai drepţi copaci erau puşi deoparte, pentru construcţii, în vreme ce restul erau despicaţi şi tăiaţi mărunt, pentru foc. Aveam timp să ne şi jucăm, aşa că ne-am construit propria sală a tronului în pădure, făcută din buşteni nedespicaţi, cu acoperiş de muşchi şi un craniu de bursuc prins în cuie deasupra intrării, după modelul craniului de mistreţ care împodobea casa lui Ragnar. În pretinsa noastră reşedinţă, Rorik şi cu mine ne certam cine să fie regele, pe când sora lui, Thyra, care avea opt ani, era întotdeauna regina. Acolo ea trebuia să toarcă de zor, fiindcă, dacă nu făcea destule sculuri de lână până la sfârşitul iernii, avea să fie pedepsită. Adesea ne privea pe noi, băieţii, prefăcându-ne că ne batem cu săbii de lemn. Cum majoritatea băieţilor erau copiii slujitorilor sau ai robilor, ei insistau întotdeauna ca eu să fie căpetenia englezilor, în vreme ce Rorik era conducătorul danez. Ceata mea primea doar cei mai pricăjiţi şi mai slăbănogi băieţi, aşa că mai întotdeauna pierdeam, sub privirile Thyrei, care moştenise părul auriu al mamei sale şi care torcea întruna, cu fusul în mâna stângă şi firul depănat printre degetele mâinii drepte.

Fiecare femeie trebuia să toarcă şi să ţească. Ragnar susţinea că e nevoie de cinci femei sau o duzină de fete pentru a toarce, o iarnă întreagă, destule fire pentru a face o pânză nouă de corabie, iar corăbiile aveau mereu nevoie de pânze noi, aşa că

femeile munceau din zori şi până se întuneca. Tot ele şi găteau, fierbeau coji de nucă pentru a vopsi firele noi, adunau ciuperci, tăbăceau pieile vacilor tăiate, adunau mușchi, cu care să ne ştergem la fund, făceau lumânări din ceară de albine, pregăteau malţul pentru bere şi se rugau zeilor. Existau o sumedenie de zei şi zeiţe, şi unii aveau grijă în mod deosebit doar de casa noastră. Pe aceia, femeile îi sărbătoreau prin ritualuri anume, în vreme ce alţi zei, precum Odin şi Thor, erau atotputernici şi prezenţi pretutindeni, dar rareori erau veneraţi aşa cum creştinii se închină Dumnezeului lor. Un bărbat se putea ruga la Thor sau la Loki sau la Odin sau la Vikr sau la oricare dintre celelalte făpturi divine care trăiau în Asgard, un fel de lăcaş al zeilor. Însă danezii nu se adunau într-o biserică, aşa cum ne adunam noi la Bebbanburg în fiecare duminică sau când era ziua vreunui sfânt, nu aveau nici preoţi şi nici moaşte sau cărţi sfinte. N-aş putea spune că toate acestea îmi lipseau.

Nu mi-ar fi lipsit nici Sven dacă ar fi dispărut din viaţa mea, însă tatăl lui, Kjartan, se stabilise în valea învecinată, şi lui Sven nu-i trebui prea mult timp ca să descopere casa noastră din pădure. Când primele geruri ale iernii îngheţară frunzele moarte şi boabele de păducel şi laur, jocurile noastre deveniră mai crude. Nu ne mai împărţeam în două tabere, fiindcă acum aveam de înfruntat ceata lui Sven, care venea să ne hărţuiască, dar pentru o vreme nu se întâmplă nimic rău. La urma urmei, era doar un joc, însă unul pe care Sven îl câştiga în mod repetat. Când ne-a furat craniul de bursuc, l-am înlocuit cu un cap de vulpe, iar Thyra a ţipat la tovarăşii lui Sven, care se furişau printre copaci, că mânjise capul de vulpe cu otravă. Noi am crezut că fata fusese isteaţă să le zică asta, dar a doua zi dimineaţă am găsit sala tronului arsă până la temelie.

– Asta e ardere de casă, murmură Rorik cu amărăciune.

– Ardere de casă?

– Da, aşa se spune la noi, îmi explică el. Mergi la casa duşmanului şi i-o arzi de tot. Dar trebuie să ai grijă la un lucru. Trebuie să te asiguri că pier toţi cei din familia lui. Dacă există măcar un supravieţuitor, atunci cu siguranţă se va răzbuna,

deci trebuie să ataci noaptea, să dai ocol casei şi să ucizi pe oricine încearcă să scape din flăcări.

Sven nu avea o sală a tronului pe care să i-o ardem, cum el ne-o arsese pe a noastră. Desigur, exista casa tatălui său şi preţ de o zi întreagă am plănuit să ne răzbunăm pe ea, discutând cum am putea s-o ardem de tot şi să ucidem familia când ar fi încercat să iasă din flăcări. Dar a fost doar o discuţie de băieţi lăudăroşi şi desigur că nu s-a întâmplat nimic. În schimb, ne-am construit o altă sală a tronului, mai sus, în pădure. Nu mai era la fel de frumoasă ca prima şi nici atât de bine apărată de ploaie şi frig, de fapt era un simplu adăpost improvizat din ramuri acoperite cu muşchi, dar am agăţat deasupra intrării un craniu de hermelină, asigurându-ne astfel că aveam de unde cârmui regatul nostru de pe dealuri.

Peste câteva zile, când ne-am terminat treburile, Rorik, Thyra şi cu mine am urcat la noua sală. Thyra torcea, în timp ce eu şi Rorik ne ciondăneam în privinţa locului unde se făceau cele mai bune săbii. El spunea că e Danemarca, eu pretindeam că ar fi Anglia, căci nici unul dintre noi nu era suficient de mare şi de umblat prin lume ca să ştie că săbiile cele mai bune veneau din Francia. După o vreme, ne-am săturat să ne certăm, aşa că ne-am luat parii ascuţiţi de frasin, ce ne serveau drept suliţe, şi am plecat să căutăm mistreţi, despre care ştiam că se arată uneori prin luminişuri la căderea nopţii. N-am fi îndrăznit să atacăm un mistreţ, căci era prea mare, dar ne lăudam că am fi mari vânători. Şi, pe când cei doi mari vânători se pregăteau să plece prin pădure, Sven atacă. Avea doar doi însoţitori, însă, în loc de sabie de lemn, purta o sabie adevărată, lungă cât un braţ de om, cu lama oţelită sclipind în lumina zilei de iarnă. Când ne văzu, se repezi asupra noastră, urlând ca un nebun. Zărind furia din ochii lui, Rorik şi cu mine am rupt-o la fugă. El ne-a urmat, zdrobind sub picioare crengi şi frunze, aidoma mistreţului pe care voiam să-l vânăm. Numai faptul că eram mult mai iuţi de picior ne-a ajutat să ne ţinem departe de sabia lui, dar, pe când alergam, am auzit în spate ţipetele Thyrei.

Ne-am furişat înapoi, atenţi ca nu cumva Sven să ne atace iar cu sabia furată, desigur, din casa tatălui său, şi, când am ajuns la adăpostul nostru jalnic, am văzut că Thyra dispăruse. Fusul ei se afla pe duşumeaua improvizată, iar ghemul desfăcut era presărat cu frunze moarte şi rămurele.

Cum Sven era mătăhălos şi nepăsător, lăsase multe urme ale trecerii sale printre copaci, astfel că ne-a fost uşor să ne dăm seama pe unde trecuse. După o vreme, am auzit voci. Am continuat să înaintăm, traversând culmea deluroasă pe care creşteau fagi, apoi am coborât în valea inamicului nostru, profitând de faptul că Sven nu lăsase pe nimeni de strajă. În schimb, sigur de victorie, se dusese în luminişul care trebuie să fi fost adăpostul lui din pădure, fiindcă avea în mijloc o vatră de piatră. Ţin minte că m-am mirat de ce nu construisem şi noi o asemenea vatră. Nemernicul o legase pe Thyra de un copac şi îi dăduse jos tunica, dezgolindu-i bustul. Nu era nimic de văzut, Thyra era doar o fetişcană de opt ani, deci mai avea cel puţin cinci ani până să fie bună de măritiş, dar era drăguţă, şi de aceea Sven o dezbrăcase pe jumătate. Am citit pe feţele celor doi tovarăşi ai lui că nu erau deloc împăcaţi cu situaţia. În definitiv, Thyra era fiica jarlului Ragnar şi ceea ce începuse ca un joc devenise acum periculos, dar lui Sven nu-i păsa. El voia să arate că nu se teme. Nici prin gând nu-i trecea că eu şi Rorik îl pândeam din tufişuri şi, oricum, presupun că nu i-ar fi păsat de noi nici de-ar fi ştiut că eram acolo.

Sven lăsase sabia lângă vatră şi acum se proţăpise înaintea Thyrei, dându-şi jos nădragii.

– Pune mâna pe ea, îi porunci el fetei.

Unul dintre tovarăşii lui îi zise ceva ce nu am putut auzi.

– N-o să spună nimănui, răcni Sven trufaş, iar noi nu-i vom face nici un rău. N-o să-ţi fac nimic rău dacă pui mâna pe ea, îi promise el Thyrei.

Şi atunci am ieşit din ascunziş. Nu făceam pe viteazul, dar ştiam că prietenilor lui Sven le trecuse cheful de joacă, el avea nădragii în vine, iar sabia se afla departe, în mijlocul luminişului.

Am înşfăcat-o şi, cu ea în mână, m-am năpustit asupra lui Sven, care reuşi, nu ştiu cum, să se întoarcă spre mine.

– O s-o ating eu! am strigat, îndreptând lama lungă spre mădularul lui. Dar sabia era grea, nu mai folosisem niciodată o sabie adevărată înainte şi, în loc să-l lovesc unde ţintisem, am izbutit doar să-i zgârii pulpa. M-am opintit din nou, cu toată puterea, şi lama îl atinse în dreptul şoldului, dar hainele atenuară forţa izbiturii. Băiatul se prăvăli ţipând şi cei doi prieteni ai lui săriră să mă oprească, în vreme ce Rorik îşi dezlega sora.

Şi aşa se termină duelul. Sven sângera, însă reuşi să-şi tragă nădragii, iar tovarăşii lui îl ajutară să plece. Rorik şi cu mine am dus-o pe Thyra înapoi în sat, unde Ravn, auzind scâncetele fetei şi glasurile noastre speriate, ne ceru să facem linişte.

– Uhtred, treci la cocina porcilor, îmi spuse el cu asprime. Rorik, tu o să-mi spui ce s-a întâmplat.

Am aşteptat afară cât Rorik povesti cum stătuseră lucrurile, apoi el fu cel trimis afară, iar eu chemat să explic cele întâmplate.Thyra era în braţele mamei sale, iar aceasta, ca şi bunica fetei, erau furioase din cale-afară.

– Mi-ai spus aceleaşi lucruri ca şi Rorik, trebui Ravn să recunoască în cele din urmă.

– Fiindcă ăsta e adevărul, am zis.

– Aşa s-ar părea.

– A necinstit-o! strigă Sigrid.

– Nu, replică Ravn. N-a reuşit să facă asta, căci Uhtred l-a oprit.

Ragnar află totul când se întoarse de la vânătoare şi, cum povestea făcea din mine un erou – ceea ce nu era adevărat, căci Sven n-o batjocorise pe Thyra pur şi simplu fiindcă n-ar fi îndrăznit –, nu am încercat să o contrazic. Neghiobia lui Sven nu cunoştea margini, dar să o necinstească pe fiica jarlului Ragnar, stăpânul tatălui său, era ceva ce nici măcar el n-ar fi cutezat. Cu toate astea, îşi făcuse un duşman aprig. A doua zi, Ragnar merse cu şase oameni la casa lui Kjartan, din valea învecinată. Mie şi lui Rorik ni se dădură cai şi ni se porunci

să-i însoţim. Mărturisesc că eram îngrozit. Mă simţeam cumva vinovat, căci, la urma urmei, eu pornisem jocul în pădure, dar Ragnar nu vedea lucrurile astfel.

– Tu nu m-ai jignit, spre deosebire de Sven, spuse Ragnar cu o voce aspră, din care toată veselia obişnuită dispăruse. Dar ai făcut bine, Uhtred. Te-ai purtat ca un danez.

Nu exista vreo laudă mai mare pe care putea să mi-o aducă. Pe undeva, îl simţeam dezamăgit că eu îl atacasem pe Sven, şi nu Rorik, fiul lui, dar eu eram mai mare şi mult mai puternic decât acesta, aşa că era firesc să intervin.

În timp ce călăream prin pădure, mă rodea curiozitatea văzând că doi dintre oamenii lui Ragnar purtau nişte crengi lungi de alun. Erau prea firave ca să fie folosite ca suliţe, dar la ce anume aveau să le folosească nu am îndrăznit să întreb, pentru că eram prea speriat.

Cătunul lui Kjartan se afla într-o despicătură adâncă între dealuri, lângă un râu iute ce străbătea păşunile unde el creştea oi, capre şi vaci. Cum majoritatea fuseseră sacrificate înaintea iernii, cele câteva animale rămase păşteau ultimele fire răzleţe de iarbă. Era o zi însorită, dar rece. Câinii începură să latre la apropierea noastră, dar Kjartan şi oamenii lui se răstiră la ei şi îi alungară înapoi în curtea de lângă casa căpeteniei. Aici se înălţa un frasin ce părea prea şubred ca să ajungă până-n primăvară. Însoţit de patru oameni, fără arme, stăpânul casei veni spre noi. Ragnar şi războinicii lui erau înarmaţi până-n dinţi, cu săbii, scuturi şi securi, iar piepturile lor largi erau acoperite cu cămăşi de zale. Ragnar purta coiful tatălui meu, pe care-l cumpărase după lupta de la Eoferwic. Era un coif splendid, având coroana din vârf şi nazalul împodobite cu argint, şi am recunoscut că lui Ragnar i se potrivea mai bine decât tatălui meu.

Kjartan, căpitanul de corabie, era un bărbat voinic, mai înalt decât Ragnar, cu un chip lătăreţ, ca al fiului său, o barbă zbârlită şi ochi mici şi vicleni. Privi ramurile de alun şi probabil ştia ce însemnau, căci, instinctiv, îşi atinse amuleta în formă de ciocan care-i atârna la gât de un lanţ de argint. Ragnar îşi smuci calul într-o parte şi, cu un gest plin de dispreţ, aruncă sabia pe

care o adusesem din luminişul unde Sven o legase pe Thyra. După dreptate, sabia îi aparţinea lui Ragnar acum, şi era o armă de preţ, cu mânerul învelit în fir de argint răsucit, dar el o azvârli la picioarele lui Kjartan ca şi cum ar fi fost doar o seceră fără valoare.

– Fiul tău şi-a lăsat asta pe pământurile mele, şi aş vrea să am o vorbă cu el.

– Fiul meu e un băiat bun, replică dârz Kjartan, şi când va creşte mare, va vâsli pe corabia ta şi va lupta în zidul tău de scuturi.

– M-a jignit.

– N-a vrut să facă nici un rău, stăpâne.

– M-a jignit! repetă cu asprime Ragnar. A privit goliciunea fiicei mele şi şi-a arătat goliciunea lui.

– Dar a fost pedepsit pentru asta, rosti Kjartan, privindu-mă cu ură. Sângele lui a fost vărsat.

Ragnar făcu un gest rapid cu braţul, iar ramurile de alun fură zvârlite la pământ. Acesta era, desigur, răspunsul lui, care mie nu-mi spunea nimic, dar pe care Kjartan îl înţelese, ca şi Rorik, care se aplecă să-mi şoptească:

– Asta înseamnă că el trebuie să lupte acum pentru Sven.

– Să lupte pentru el?

– Fac pe pământ un pătrat din ramurile de alun şi se luptă înăuntrul lui.

Totuşi, nimeni nu se clinti să aranjeze ramurile de alun. În schimb, Kjartan se întoarse spre casă şi-l chemă pe Sven, care ieşi şchiopătând pe uşa scundă, cu piciorul drept bandajat. Părea îngrozit şi nu era de mirare, căci Ragnar şi oamenii săi erau echipaţi ca de război, în zale lucioase şi cu săbiile lor daneze de temut.

– Zi ce-ai de zis! se răsti Kjartan la fiul său.

Sven ridică privirile spre Ragnar şi bâgui:

– Îmi pare rău.

– Nu te aud! zbieră Ragnar.

– Îmi pare rău, stăpâne, repetă Sven mai tare, zguduit de spaimă.

– Pentru ce-ți pare rău? ceru să afle Ragnar.

– Pentru ce-am făcut.

– Și ce-ai făcut?

Sven nu găsi nici un răspuns sau nu se osteni să găsească, ci rămase cu ochii în pământ, legănându-se de pe un picior pe altul. Nori fumurii pluteau peste câmpia îndepărtată, iar doi corbi se înălțară spre marginea văii.

– Te-ai atins de fiica mea, zise Ragnar, și ai legat-o de un copac și ai dezbrăcat-o în pielea goală.

– Doar până la brâu, murmură Sven, însă taică-său îl pocni peste cap.

– A fost o joacă, stăpâne, imploră Kjartan. O joacă de copii.

– Nici un băiat n-are jocuri din astea cu fiica mea, mârâi Ragnar. Rareori îl văzusem furios, dar în acele clipe chiar era, nu mai rămăsese nici o urmă din bărbatul plin de voioșie care făcea o sală de ospețe întreagă să se cutremure de râs. Descălecă, își scoase sabia, arma sa de luptă, numită Străpunge-Inimi, și îi îndreptă vârful spre Kjartan.

– Pui la îndoială dreptul meu?

– Nu, stăpâne, dar e un băiat bun, puternic și muncitor. Te va sluji cu credință...

– Și a văzut lucruri pe care n-ar fi trebuit să le vadă, îl întrerupse Ragnar.

În clipa următoare își aruncă sabia în sus. Lama ei lungă sclipi în soare și danezul o prinse din zbor, dar nu ca pe o sabie, ci ca pe pumnal, ținând-o îndreptată spre sine.

– Uhtred! strigă el în clipa următoare, făcându-mă să tresar speriat. Sven a zis că era dezbrăcată doar pe jumătate. E adevărat?

– Da, stăpâne.

– Atunci să primească doar jumătate de pedeapsă, spuse el, și aruncă sabia, cu mânerul înainte, direct în fața lui Sven.

Plăselele săbiilor noastre sunt grele, uneori îmbodobite cu aur, argint sau nestemate, dar oricât de frumoase ar părea, sunt tot bucăți brutale de metal. Într-o clipită, mânerul lui Străpunge-Inimi, înfășurat în fir de argint, îi zdrobi ochiul drept al lui

Sven, orbindu-l instantaneu, iar Ragnar scuipă spre băiat înainte de a-şi vârî sabia în teaca îmbrăcată în lână.

Sven se prăbuşi pe pământ, chircindu-se, cu palmele duse la ochiul pierdut.

– Judecata s-a sfârşit, îi zise Ragnar lui Kjartan.

Acesta se codi. Era furios şi copleşit de ruşine, dar, ştiind că nu se putea măsura în luptă dreaptă cu jarlul Ragnar, încuviinţă din cap:

– Da, stăpâne, s-a sfârşit.

– Şi de azi nu mai eşti în slujba mea, îl înştiinţă Ragnar pe un ton de gheaţă, după care încălecă şi dădu semnalul de întoarcere acasă.

Iarna aspră veni în cele din urmă, pâraiele îngheţară, iar zăpada acoperi luncile. Lumea era rece, tăcută şi albă. Lupii începură să apară la marginea pădurilor, şi în miezul zilei soarele era palid, ca şi cum toată vlaga i-ar fi fost smulsă de vântul de miazănoapte.

Ragnar mă răsplăti cu o brăţară de argint, prima pe care o primisem vreodată, în vreme ce Kjartan şi familia lui fură alungaţi. El nu avea să mai comande niciodată vreuna dintre corăbiile lui Ragnar şi nici să se mai bucure de generozitatea acestuia, căci acum era un om fără stăpân; prin urmare, plecă la Eoferwic, să se alăture garnizoanei care apăra oraşul. Nu era o misiune de râvnit, orice danez ambiţios ar fi preferat să slujească un jarl ca Ragnar, care l-ar fi putut îmbogăţi, pe când oamenilor care străjuiau Eoferwic nu li se oferea niciodată prilejul să participe la jafuri. Sarcina lor era să vegheze asupra câmpurilor întinse din preajma oraşului şi să se asigure că regele Egbert nu punea la cale vreo trădare. Dar eu răsuflam uşurat la gândul că Sven plecase şi eram grozav de mândru de brăţara primită. Danezii se dădeau în vânt după brăţări. Cu cât avea mai multe, cu atât mai preţuit era un războinic, căci brăţările însemnau victorii. Ragnar avea brăţări de argint şi brăţări de aur, brăţări încrustate cu dragoni şi altele, încrustate cu pietre lucitoare. Când mergea, brăţările clincăneau mereu. Dacă nu aveai bani, puteai da o brăţară la schimb ca să-ţi cumperi

tot ce voiai. Cândva am văzut un danez scoţându-şi o brăţară de pe mână şi făcând-o bucăţele cu un topor, apoi oferindu-i unui negustor fărâme de argint, până când talgerele balanţei arătară că plătise destul metal preţios. Asta se întâmpla într-un sat întins din valea mai largă, unde se stabiliseră majoritatea luptătorilor tineri ai lui Ragnar şi unde negustorii aduceau mărfuri din Eoferwic. Danezii veniţi de peste mare găsiseră acolo o mică aşezare engleză, dar, având nevoie de mai mult spaţiu pentru a-şi construi case, arseseră un crâng de aluni. De aceea, Ragnar numise satul Synningthwait, ceea ce în limba lor însemna „locul curăţat prin foc". Fără îndoială, aşezarea avea şi un nume englezesc, însă acesta fusese deja uitat.

– De acum suntem în Anglia ca să rămânem, îmi spuse Ragnar pe când ne întorceam acasă, după ce cumpăraserăm provizii din Synningthwait. Drumul era de fapt o cărare croită prin zăpadă, iar caii noştri înaintau cu grijă pe sub coroanele largi ale copacilor, potopite de nea. Trăgeam după mine doi cai de povară încărcaţi cu saci de sare şi îi puneam întruna lui Ragnar obişnuitele mele întrebări: unde merg rândunicile iarna, de ce spiriduşii ne fac să sughiţăm şi de ce Ivar era numit Cel Fără de Oase.

– I se spune aşa fiindcă e atât de slab, desigur, mă lămuri Ragnar, şi ai impresia că l-ai putea împături ca pe o mantie.

– Dar Ubba de ce n-are nici o poreclă?

– Ba are. I se spune Ubba cel Groaznic.

El râse, fiindcă născocise acea poreclă chiar atunci. Am râs şi eu, văzându-l bucuros. Lui Ragnar îi plăcea să se afle în tovărăşia mea şi adesea oamenii mă socoteau fiul lui, fiindcă de acum aveam părul lung. Asta nu mă supăra deloc, chiar dimpotrivă. Rorik ar fi trebuit să fie şi el cu noi, însă era bolnav în ziua aceea, iar femeile îl tratau cu ceaiuri de ierburi şi-i spuneau descântece.

– Rorik are o fire bolnăvicioasă, nu e ca Ragnar, zise el referindu-se la fiul cel mare, care-l ajuta pe Ivar să-şi păstreze pământurile din Irlanda. Ragnar e puternic ca un bou şi nu cade la pat niciodată. E ca tine, Uhtred, adăugă el şi zâmbi

gândindu-se la fiul cel mare, căruia îi simțea lipsa. Ragnar o să primească pământuri și o să se îmbogățească. Dar Rorik? O să fiu nevoit să-i las lui acest ținut. Nu se poate întoarce în Danemarca.

– De ce nu poate?

– În Danemarca nu sunt pământuri mănoase. Sunt întinse și nisipoase și nimic nu rodește pe ele. Iar dincolo de apă sunt munți înalți și pietroși, cu puține fâșii de pășune, unde trudești ca un câine și tot faci foamea.

– Dincolo de apă? m-am mirat eu.

Ragnar mă lămuri că danezii veneau dintr-o țară formată din două părți înconjurate de nenumărate insule, și că partea mai apropiată, de unde venea el, era întinsă ca o tipsie și foarte nisipoasă, iar cealaltă parte, aflată spre răsărit, dincolo de un braț de mare foarte lat, era muntoasă.

– Și acolo trăiesc șvezii, urmă el.

– Șvezii?

– Da, un trib. Ca și noi. Ei li se închină tot lui Thor și lui Odin, dar au un grai diferit. Oricum, trăim în bună înțelegere cu șvezii și cu norvegienii.

Șvezii, norvegienii și danezii erau oamenii Nordului, normanzii, cei care porniseră în expedițiile vikinge, dar numai danezii veniseră să ocupe Anglia. Știam asta, deși nu i-am spus-o lui Ragnar. Învățasem să-mi ascund gândurile, sau poate în mintea mea era o mare neorânduială. Northumbrian sau danez – ce eram eu, de fapt? Ce voiam să fiu?

– Să presupunem că restul englezilor nu vor ca noi să rămânem aici, i-am zis, rostind apăsat cuvântul „noi".

El râse.

– Englezii pot să vrea orice! Dar ai văzut ce s-a întâmplat la Yorvik.

Așa spuneau danezii orașului Eoferwik. Nu știu din ce motiv, ei găseau această denumire greu de pronunțat, așa că îi ziceau Yorvik.

– Cine a fost cel mai viteaz luptător la Yorvik? întrebă Ragnar. Tu, un copil! M-ai atacat cu săbiuța aia! Era doar un cuțit,

nu o sabie, dar ai încercat să mă ucizi cu ea. Aproape am murit de râs. Zâmbind, se aplecă să mă pocnească peste ceafă în glumă. Sigur că englezii nu ne vor aici, continuă el, dar ce pot să facă? La anul vom cuceri Mercia, apoi Anglia de Est și în cele din urmă Wessex.

– Tata spunea mereu că Wessex e cel mai puternic regat, i-am zis. Tatăl meu nu spusese niciodată așa ceva, de fapt chiar îi disprețuia pe cei din Wessex, considerându-i niște fătălăi prea pioși, dar încercam să-l provoc pe Ragnar.

N-am reușit.

– Este cel mai bogat regat, dar asta nu-l face puternic. Oamenii fac un regat puternic, nu aurul. Noi suntem danezi. Noi nu pierdem, ci câștigăm, iar Wessex va cădea în mâinile noastre, încheie el rânjind.

– Va cădea?

– Are un rege nou, dar slab. Dacă acesta moare, cel care ar trebui să-i urmeze la tron, fiul lui, e doar un copil, așa că e posibil să fie uns rege fratele răposatului. Asta ne-ar fi pe plac.

– De ce?

– Pentru că fratele este tot o fire slabă. Îl cheamă Alfred.

Alfred. Atunci am auzit pentru prima oară de Alfred de Wessex. N-am luat prea mult în seamă discuția asta, atunci. De ce-ar fi trebuit să o iau?

– Alfred, repetă Ragnar pe un ton disprețuitor. E cu ochii doar după fuste, ceea ce e bine! Nu-i spune lui Sigrid că am zis asta, dar nu-i nimic rău dacă-ți scoți sabia din teacă atunci când ți se ivește ocazia. Totuși, Alfred își petrece jumătate din viață coțăindu-se cu femei, iar cealaltă jumătate rugându-se la Dumnezeul lui să-i ierte desfrâul. Cum poate un zeu să dezaprobe o coțăială pe cinste?

– Dar de unde știi toate astea despre Alfred?

– Avem iscoade, Uhtred, iscoade. Majoritatea sunt negustători care intră în vorbă cu oamenii din Wessex, îngăduindu-ne să aflăm totul despre regele Æthelred și fratele lui, Alfred. Alfred e mai tot timpul bolnav copt, zise Ragnar, dar se opri brusc, poate amintindu-și că și fiul său cel mic era bolnăvicios.

Nevolnic neam de regi, urmă el, saxonii din vest ar trebui să-i dea jos de pe tron şi să pună în loc un rege adevărat. Doar că n-o vor face, iar când şi Wessex va cădea, Anglia n-o să mai existe.

– Poate îşi vor găsi un rege puternic, am îndrăznit eu.

– Nu, îmi curmă vorba Ragnar. În Danemarca, regii sunt oameni aspri. Dacă fiii lor sunt molâi, atunci un tânăr dintr-o altă familie devine rege. Dar în Anglia se crede, bag seamă, că tronul trece neapărat printre picioarele unei femei. Prin urmare, un nevolnic ca Alfred poate deveni rege pentru simplul motiv că şi tatăl lui a fost rege.

– Aveţi un rege în Danemarca?

– Numai unul? O duzină! Şi eu, dac-aş vrea, m-aş putea numi rege, doar că nu cred că le-ar plăcea lui Ivar şi lui Ubba. Şi pe ei nimeni nu prea îndrăzneşte să-i supere.

Am călărit în tăcere, ascultând cum caii zdrobeau zăpada ce le scârţâia sub copite. Mă gândeam la visul lui Ragnar, care însemna dispariţia Angliei şi cucerirea pământurilor ei de către danezi.

– Şi cu mine ce-o să se întâmple? m-am trezit întrebând.

– Cu tine? făcu el, părând surprins de întrebare. Ce se va întâmpla cu tine, Uhtred, e ceea ce vei dori să se întâmple. Vei creşte, vei învăţa să mânuieşti sabia, vei învăţa să stai în zidul de scuturi, vei învăţa să vâsleşti, să dai cinstire zeilor, şi apoi vei folosi tot ce ai învăţat ca să-ţi faci viaţa bună sau rea.

– Vreau să fiu stăpân la Bebbanburg.

– Atunci va trebui să cucereşti cetatea. Poate că o să te ajut, dar nu acum. Înainte de asta o să mergem spre sud şi, înainte de a pleca într-acolo, trebuie să-l rugăm pe Odin să privească spre noi cu milostenie.

Încă nu înţelegeam bine credinţa danezilor. Nu păreau s-o ia aşa în serios cum o luau englezii, dar femeile se rugau adesea foarte mult, iar bărbaţii, atunci când ucideau vreun vânat de preţ, îl închinau zeilor şi-i agăţau apoi căpăţâna însângerată deasupra uşii, pentru a arăta că acolo urma să aibă loc un ospăţ în cinstea lui Thor sau Odin. Totuşi, deşi ar fi trebuit să fie

o ceremonie pioasă, ospățul era întotdeauna la fel ca orice chiolhan obișnuit.

Îmi amintesc de sărbătoarea Yule fiindcă atunci a sosit Weland. Era cea mai friguroasă zi a iernii, când zăpada se troienise la marginea drumurilor. Purtând o haină zdrențuită, o sabie la brâu și un arc pe umăr, nou-venitul a îngenuncheat plin de respect în fața casei lui Ragnar. Sigrid l-a invitat înăuntru și i-a dat mâncare și bere, însă el, după ce s-a săturat, a stăruit să se întoarcă afară, în ger, și să-l aștepte acolo pe Ragnar, care vâna pe dealuri.

Weland avea ceva din înfățișarea unui șarpe – aceasta a fost prima mea impresie când l-am zărit. Îmi amintea de unchiul meu, Ælfric, subțire, viclean și secretos, și nu mi-a plăcut de el din prima clipă. Am simțit chiar un licăr de teamă văzându-l cum se prosterna în zăpadă înaintea lui Ragnar.

– Numele meu e Weland, zise el, și sunt în căutarea unui stăpân.

– Nu mai ești tânăr, remarcă Ragnar. De ce nu ai deja un stăpân?

– A murit, stăpâne, atunci când corabia lui s-a scufundat.

– Cum îl chema?

– Snorri, stăpâne.

– Care Snorri?

– Fiul lui Eric, fiul lui Grimm, din Birka.

– Și tu nu te-ai înecat? întrebă Ragnar, descălecând și întinzându-mi frâiele calului.

– Eu eram la țărm, stăpâne. Eram bolnav.

– Dar familia ta? De unde ești?

– Sunt fiul lui Godfred, stăpâne, din Haithabu.

– Haithabu, pufni Ragnar dezgustat. Un neguțător?

– Sunt războinic, stăpâne.

– Și de ce ai venit la mine?

Weland ridică din umeri stânjenit.

– Oamenii spun că ești un stăpân cumsecade, care dăruiește brățări, dar, dacă nu mă vrei, o să intru în slujba altcuiva.

– Știi să folosești sabia aia, Weland Godfredson?

– Aşa cum o femeie ştie să-şi folosească limba ascuţită, stăpâne.

– Ce vorbeşti? Chiar aşa eşti de bun? întrebă Ragnar amuzat.

Îi permise lui Weland să rămână, trimiţându-l la Synningthwait să găsească adăpost. Când i-am spus că nu-mi plăcea de el, Ragnar se mulţumi să ridice din umeri zicându-mi că trebuie să arăţi bunăvoinţă faţă de străini.

Stăteam în casă, tuşind de la fumul înecăcios din vatră.

– Uhtred, nu e nimic mai rău pentru un bărbat decât să nu aibă un stăpân. Un om care să-i dăruiască brăţări, spuse el atingându-şi brăţările de pe mână.

– N-am încredere în el, interveni Sigrid, care cocea turte pe o piatră încinsă la foc. Rorik, ce-şi mai revenise din boală, o ajuta, în vreme ce Thyra, ca întotdeauna, torcea. Cred că e vreun răufăcător, vreun proscris, adăugă femeia.

– Probabil că este, spuse Ragnar, dar corabiei mele nu-i pasă dacă la vâsle trage un proscris.

Se întinse să ia o turtă, dar Sigrid îl plezni peste mână, spunându-i că plăcintele erau pentru Yule.

Sărbătoarea Yule era cea mai mare din an; o săptămână întreagă oamenii se ospătau, beau bere şi mied, se luptau şi râdeau, iar bărbaţii beţi vărsau în zăpadă. Războinicii lui Ragnar se adunară la Synningthwait, unde urmau să aibă loc curse de cai, lupte, întreceri de aruncat suliţe, securi şi pietroaie, precum şi distracţia mea favorită, lupta cu odgonul, în care două echipe de bărbaţi sau de băieţi încercau să-şi tragă adversarii în apa rece a unui râu. Pe când înfruntam un băiat cu un an mai mare decât mine, l-am simţit pe Weland privindu-mă. Deja părea mai prosper. Nu mai purta pe umeri haina zdrenţuită, ci o pelerină din blană de vulpe. La acea Yule m-am îmbătat pentru prima oară, atât de rău, că nu-mi mai puteam mişca picioarele. Am zăcut, cu capul pleznindu-mi de durere, în vreme ce Ragnar se zguduia de râs şi mă obliga să beau şi mai mult mied, până am vărsat. Desigur, Ragnar câştigă concursul de băutură, iar Ravn recită un poem lung despre un erou din vechime care a ucis un monstru şi apoi pe mama monstrului,

care era şi mai groaznică decât fiul ei, dar eram prea beat ca să ţin minte mare lucru.

După sărbătoarea Yule am descoperit ceva nou în privinţa danezilor şi a zeilor lor, căci Ragnar porunci să se sape o groapă mare în pădurea situată mai sus de casa lui, iar eu şi Rorik le-am dat oamenilor o mână de ajutor. Am scos rădăcinile copacilor, am îndepărtat pământul cu cazmalele, însă Ragnar voia ca groapa să fie şi mai adâncă şi n-a fost mulţumit decât atunci când s-a aşezat în ea şi n-a mai putut vedea în afară. Am lăsat o rampă pe care să coborâm în groapă, iar din pământul scos am făcut o movilă mare alături.

În seara următoare, toţi oamenii lui Ragnar, numai bărbaţi, merseră la groapă prin întuneric. Noi, băieţii, purtam făclii care luminau drumul printre copaci, aruncând umbre tremurătoare ce se topeau în bezna din jur. Oamenii erau cu toţii îmbrăcaţi şi înarmaţi ca şi cum ar fi mers la război.

Ravn cel orb aştepta la groapă cântând versuri ce-l proslăveau pe Odin. Cuvintele, rostite cu putere şi ritmic, ca nişte bătăi de tobă, descriau cum marele zeu făcuse lumea din oasele uriaşului Ymir şi cum aruncase Soarele şi Luna pe cer şi cum suliţa lui, Gungnir, era pe atunci cea mai puternică armă, fiind făurită de spiriduşi în măruntaiele pământului. Pe măsură ce bătrânul recita, bărbaţii adunaţi în jurul gropii păreau să fie pătrunşi de versurile poemului, uneori repetând anumite cuvinte, şi mărturisesc că eram aproape la fel de plictisit ca atunci când Beocca obişnuia să recite psalmii săi în latină. Priveam pădurea şi umbrele şi mă întrebam ce lucruri s-ar fi putut furişa prin întuneric, gândindu-mă la sceadugengan.

Mă gândeam adesea la sceadugengan, Umbrele Rătăcitoare. Ealdwulf, fierarul din Bebbanburg, îmi vorbise despre ele, avertizându-mă să nu-i pomenesc nimic lui Beocca. Ealdwulf îmi destăinuise că, înainte ca în Anglia să apară credinţa în Hristos, oamenii li se închinau lui Woden şi altor zei. Pe atunci exista credinţa în Umbrele Rătăcitoare, nişte creaturi misterioase ce-şi puteau schimba forma, mişcându-se tăcute şi aproape nevăzute peste câmpuri şi munţi. Acum erau lupi, peste

o clipă se transformau în oameni sau poate în vulturi şi nu erau nici vii şi nici moarte, ci creaturi din lumea umbrelor, fiare ale nopţii. Pe când stăteam între copacii întunecaţi aş fi vrut ca acolo, în beznă, să fie sceadugengan, ceva ce-ar fi fost taina mea, ceva care să-i fi înspăimântat pe danezi, ceva care să-mi aducă înapoi Bebbanburg, ceva la fel de puternic precum magia care adusese victoria danezilor.

Firește, era doar visul unui copil. Când eşti tânăr şi fără de putere, visezi să ai o forţă mistică. De îndată ce creşti şi devii puternic, râzi de oamenii slabi care cred în aşa ceva, dar atunci, copil fiind, doream să am puterea unui sceadugengan. Ţin minte cât am fost de bucuros în acea noapte la gândul că aş fi putut dobândi ajutorul Umbrelor Rătăcitoare, înainte ca un nechezat să-mi atragă atenţia, readucându-mă cu picioarele pe pământ. Am văzut că bărbaţii care stăteau în preajma gropii se împărţiseră în două grupuri, iar din întuneric se apropia o procesiune stranie. Erau un armăsar, un berbec, un câine, o gâscă, un taur şi un porc mistreţ, fiecare legat cu o funie şi adus de unul dintre războinicii lui Ragnar. Ultimul venea un prizonier englez, condamnat pentru că mutase o piatră de hotar. Ca şi animalele, avea o funie prinsă în jurul gâtului.

Cunoşteam armăsarul. Era cel mai frumos cal al lui Ragnar. Negru ca tăciunele, se numea Înflăcăratul, iar Ragnar îl adora. Şi totuşi, Înflăcăratul, ca şi toate celelalte vieţuitoare, trebuia adus jertfă lui Odin în acea noapte. Ragnar săvârşi sacrificiul. Dezbrăcat până la brâu, cu pieptul brăzdat de cicatrice lucind în lumina făcliilor, ucise rând pe rând animalele şi prizonierul, cu o secure de război. Calul muri ultimul, iar ochii săi erau albi de spaimă atunci când fu coborât în groapă. Se zbătu mult, îngrozit de mirosul sângelui ce se răspândise în aer. Ragnar veni lângă el, cu ochii în lacrimi, şi-l sărută pe botul lung, apoi îl lovi puternic între ochi, cu o singură izbitură; animalul se prăvăli la pământ mişcând spasmodic din copite şi în câteva clipe rămase fără suflare. Prizonierul muri ultimul, însă execuţia lui nu mă impresionă la fel de mult ca moartea calului.

La final, Ragnar se propti pe picioare în învălmășeala de trupuri însângerate și, ridicând securea spre cer, urlă:

– Odiiiiiiin!

– Odiiiiiin! strigară ceilalți războinici ca un ecou, îndreptându-și sulițele, săbiile sau securile către groapa aburindă.

– Odiiiiiin! strigară din nou, și în acea clipă l-am văzut pe Weland, Șarpele, privindu-mă pe furiș de pe partea cealaltă a gropii de sacrificiu.

Toate cadavrele fură scoase din groapă și agățate de crengile copacilor. Sângele lor fusese dăruit creaturilor subpământene, însă carnea li se cuvenea zeilor din cer. Apoi am astupat groapa, dansând pe pământul bătătorit. Urcioare mari cu bere, precum și burdufuri cu mied începură să meargă din mână în mână, și toți războincii se îmbătară sub leșurile spânzurate. Odin, zeul cel groaznic, fusese invocat pentru că Ragnar și oamenii lui urmau să plece la război.

M-am gândit la săbiile ținute deasupra gropii de sacrificiu, la zeul pogorât în acea sală subterană a morții pentru a-și binecuvânta supușii, și am știut că Anglia avea să se prăbușească dacă nu se găsea o magie la fel de puternică precum vrăjitoriile acelor oameni cumpliți. Aveam doar zece ani, dar în noaptea aceea am știut ce urma să devin.

Aveam să mă alătur Umbrelor Rătăcitoare, aveam să devin un sceadugengan.

Doi

În primăvara anului 868 împlinisem unsprezece ani şi mă aflam la bordul corabiei numite *Vipera Vântului.*

Nava plutea, dar nu pe mare. Era corabia lui Ragnar, o construcţie minunată, cu carena din stejar, un cap de şarpe sculptat la proră, un cap de vultur la pupă şi o morişcă de vânt triunghiulară făcută din bronz, având în vârf un corb pictat cu negru. Morişca fusese instalată pe catarg, deşi grinda de sus a acestuia era acum coborâtă, fiind sprijinită de două furci din lemn pe mijlocul punţii lungi. Oamenii lui Ragnar vâsleau, în vreme ce scuturile lor pictate străjuiau laturile navei. Ca vâslitul să li se pară mai uşor, fredonau un cânt străvechi despre puternicul Thor care prinsese groaznicul şarpe Midgard, ce stă încolăcit la rădăcina lumii, şi despre cum şarpele muşcase cârligul undiţei, în care se afla ca nadă un cap de bou, iar uriaşul Hymir, înspăimântat de şarpe, tăiase firul undiţei. Pe versurile acelei poveşti frumoase străbăteam râul Trente, un afluent al lui Humber ce izvora din adâncul Merciei. Ne îndreptam spre sud, împotriva curentului, însă călătoria era uşoară, râul liniştit, soarele blând, iar malurile, spuzite cu flori. Alţi războinici călăreau pe malul estic, ţinând ritmul cu noi, şi în spatele nostru venea un şir de corăbii având la proră capete de fiare. Era oastea lui Ivar cel Fără De Oase şi a lui Ubba cel Groaznic, alcătuită din oameni ai Nordului înarmaţi cu săbii şi pregătiţi de război.

Tot estul Northumbriei le aparţinea deja, vestul Northumbriei acceptase cu inima strânsă o alianţă cu ei, iar acum plănuiau să ocupe Mercia, regatul din centrul Angliei. Teritoriul mercian se întindea la sud de fluviul Temes, unde începeau pământurile din Wessex, la vest de ţara muntoasă unde trăiau triburile de velşi şi la est de fermele şi mlaştinile Angliei de Est. Mercia, deşi nu era aşa de bogată precum Wessex, era mult mai înstărită decât Northumbria. Râul Trente curgea prin inima regatului, iar *Vipera Vântului* era vârful suliţei daneze îndreptate către acea inimă.

Râul nu era adânc, însă Ragnar se lăuda că *Vipera Vântului* putea pluti şi pe o băltoacă, şi nu era departe de adevăr. De la distanţă, nava părea lungă, suplă şi ascuţită ca un cuţit, dar când urcai la bord, vedeai cum bârnele din centru ţâşneau spre exterior, astfel încât corabia stătea pe apă ca o strachină, în loc să despice valurile ca o spadă. Chiar cu pântecele plin cu patruzeci sau cincizeci de oameni, cu arme, scuturi, mâncare şi bere, nu avea nevoie de o adâncime prea mare ca să plutească. Rareori chila ei lungă zgâria pietrişul de pe fund, dar, menţinându-se pe curenţii iuţi ai râului, adâncimea era suficientă. Iată de ce catargul fusese coborât, pentru ca, atunci când râul făcea o curbă, să putem aluneca pe sub coroanele copacilor de pe mal fără să ne agăţăm de acestea.

Rorik şi cu mine stăteam la prova alături de bătrânul Ravn, iar sarcina noastră era să-i spunem acestuia tot ce vedeam – adică mai nimic, în afară de flori, copaci, trestii, păsări de apă şi păstrăvi ţâşnind din apă ca să prindă gângănii. Rândunicile ce reveniseră din călătoria lor de peste toamnă zburau încoace şi-ncolo cu iuţeală, iar lăstunii ciuguleau malurile, adunând nămol pentru cuiburi. Cintezoii ciripeau gălăgios, porumbeii gângureau prin frunzişul proaspăt, iar şoimii pluteau ameninţător, cu aripile nemişcate, printre norii risipiţi. Lebedele ne priveau trecând şi uneori zăream pui de vidră zbenguindu-se pe sub sălciile cu frunze palide şi stârnind vălurele când ne simţeau apropierea. Uneori treceam pe lângă vreun sătuc

cu case din lemn şi stuf, din care însă oamenii fugiseră, cu tot cu vite.

– Mercia e înspăimântată de noi, zise Ravn şi-şi ridică ochii goi spre cer, respirând cu nesaţ aerul răcoros. Şi are dreptate să se teamă. Noi suntem războinici.

– Şi ei au războinici, am zis.

Ravn râse.

– Cred că aici doar un om din trei e războinic, uneori nici atât. Dar în oastea noastră, Uhtred, fiecare om e un luptător. Dacă nu vrei să fii luptător, atunci rămâi acasă, în Danemarca. Ari pământul, mulgi oile, pescuieşti, dar nu te sui pe corabie ca să devii luptător. Pe când aici, în Anglia? Fiecare om luptă fiindcă e obligat, dar nici măcar unul din trei sau din patru n-are în el sânge de războinic. Restul sunt ţărani care muncesc pământul şi care vor doar să fugă. Noi suntem lupi care luptă cu nişte oi.

„Priveşte şi învaţă", îmi spusese tata – iar eu învăţam. Ce altceva ar fi putut face un băieţandru căruia nici vocea nu i se schimbase? Unul din trei bărbaţi sunt războinici, aminteşte-ţi de Umbrele Rătăcitoare, fereşte-te de tăietura venită pe sub scut, un râu poate fi cea mai bună cale spre inima unui regat... priveşte şi învaţă, Uhtred.

– Pe deasupra, au un rege slab, urmă Ravn. Îl cheamă Burghred şi n-are curaj să lupte. Totuşi, va lupta, fiindcă îl vom sili să o facă. Îi va chema în ajutor pe prietenii lui din Wessex, dar în inima lui slabă ştie că nu ne poate învinge.

– De unde ştii asta? întrebă Rorik.

Ravn zâmbi.

– Băiete, negustorii noştri au fost toată iarna în Mercia. Au vândut blănuri şi chihlimbar, au cumpărat minereu de fier şi malţ, au vorbit şi au ascultat, apoi s-au întors să ne spună tot ce au auzit.

„Negustorii trebuie ucişi", mi-a trecut atunci prin minte. De ce gândeam astfel? Îmi plăcea de Ragnar. Îmi plăcea de el mai mult decât de propriul meu tată. După legile daneze, acum

ar fi trebuit să fiu mort, dar Ragnar mă salvase şi mă răscumpărase şi mă trata ca pe fiul lui şi mă numea danez, iar mie îmi plăceau danezii, deşi ştiam prea bine că nu eram unul dintre ei. Eram Uhtred de Bebbanburg şi mă agăţam de amintirea cetăţii de pe malul mării, a păsărilor ţipând peste valurile ce se spărgeau de ţărm, a pufinilor plutind peste culmile albe ale valurilor, a focilor de pe stânci, a apei izbindu-se de faleze ca o spumă albă. Îmi aminteam de locuitorii acelor pământuri, oameni care-i spuneau tatei „stăpân", dar vorbeau cu el despre rubedenii comune. Îmi aminteam de bârfele dintre vecini, despre senzaţia plăcută pe care mi-o dădea faptul că ştiam pe toată lumea cale de multe mile în jurul cetăţii şi ştiam ce era şi încă mai este Bebbanburg pentru mine: acasă. Dacă ar fi putut lua cetatea, Ragnar mi-ar fi dăruit-o mie, dar atunci ea le-ar fi aparţinut de fapt danezilor. Eu n-aş fi fost decât un biet slujitor, un ealdorman mereu la cheremul lor, cu nimic mai presus decât regele Egbert, care nu era rege, ci doar un căţel prins într-un lanţ scurt. Pe deasupra, ceea ce danezii dăruiau, tot ei puteau lua înapoi, iar dacă aş fi îndrăznit să mă împotrivesc, ar fi trebuit să apăr singur cetatea de atacul lor.

Ştiam toate aceste lucruri la unsprezece ani? Pe unele, da. Se aflau în inima mea, nespuse, neformate, însă tari ca piatra. Aveau să fie acoperite cu timpul, pe jumătate uitate şi adesea contrazise, dar întotdeauna în suflet. „Destinul nu poate fi schimbat", îi plăcea lui Ravn să-mi spună, *„wyrd bið ful āræd"* – şi o repeta chiar şi în engleză.

– La ce te gândeşti? mă întrebă Rorik.

– Că ar fi frumos să înotăm în râu, i-am zis.

Vâslele se scufundară în apă, iar *Vipera Vântului* pătrunse în Mercia.

A doua zi, un mic pâlc de oşteni ne ieşi în cale. Mercienii blocaseră râul cu copaci căzuţi ale căror coroane nu ne barau drumul pe apă, dar cu siguranţă urmau să le dea bătăi de cap vâslaşilor noştri atunci când aceştia ar fi încercat să se strecoare printre ele. Erau cam o sută de mercieni; o ceată de arcaşi şi de

suliţaşi aştepta la baraj, gata să ne doboare vâslaşii, în vreme ce restul pedestraşilor formaseră un zid de scuturi pe malul estic. Ragnar râse când îi zări. Acesta era un alt lucru pe care să-l învăţ: bucuria cu care danezii aşteptau lupta. Chiuind vesel, Ragnar se aplecă pe cârmă şi aduse corabia la mal. Corăbiile din spatele nostru acostară, de asemenea, iar călăreţii ce ţinuseră pasul cu noi descălecară pentru bătălie.

Am privit de la prova *Viperei Vântului* cum echipajele navelor năvăleau pe ţărm, înveşmântate cu cămăşi de zale sau pieptare de piele. Ce vedeau acei mercieni? Vedeau tineri cu plete sălbatice, bărbi zburlite şi ochi flămânzi. Bărbaţi care îmbrăţişau lupta ca pe o ibovnică. Dacă danezii nu puteau să se lupte cu un duşman, se luptau între ei, atât de mult îndrăgeau războiul. Cei mai mulţi aveau doar o mândrie uriaşă, cicatrice rămase din bătălii şi arme bine ascuţite, şi cu acele lucruri puteau să-şi ia orice doreau. Luptătorii din zidul mercian nici măcar nu rămaseră să-i înfrunte, ci, văzând că erau depăşiţi numeric, fugiră imediat, în huiduielile batjocoritoare ale oamenilor lui Ragnar, care-şi scoaseră pieptarele şi cămăşile de zale şi-şi folosiră securile şi funiile întinse de pe *Vipera Vântului* pentru a smulge din râu copacii căzuţi. Peste câteva ore, râul era liber şi am putut pleca mai departe. În noaptea aceea, corăbiile se adunară laolaltă, ca un ciorchine, iar pe malul râului se aprinseră focuri. Ragnar puse oameni de strajă, şi fiecare războinic îşi aşeză armele lângă el înainte să adoarmă. Dar nimeni nu ne tulbură somnul, aşa că în zori am pornit iar la drum, ajungând în scurt timp la un orăşel înconjurat de ziduri groase de pământ şi o palisadă înaltă din lemn. Acesta, presupuse Ragnar, era locul pe care mercienii nu reuşiseră să-l apere. Pe ziduri nu se zărea nici urmă de soldaţi, aşa că el dădu poruncă navelor să acosteze şi îşi conduse oamenii către aşezare.

Zidurile de pământ şi palisadele de lemn ale oraşului erau în stare bună, şi Ragnar se miră că garnizoana oraşului alesese să mărşăluiască spre râu pentru a ne înfrunta, în loc să rămână la adăpostul cetăţii. Soldaţii mercieni dispăruseră cu totul, probabil fugiseră spre sud, căci porţile erau deschise şi zeci de

localnici stăteau îngenuncheaţi în faţa arcului de lemn al porţii, cu mâinile ridicate spre noi, cerşind îndurare. Trei dintre oamenii îngroziţi erau călugări, având capetele rase pe mijloc şi plecate într-o deplină umilinţă.

– Urăsc călugării, răcni voios Ragnar. Ţinea în mână sabia Străpunge-Inimi, şi lama şuieră scurt când o roti prin aer.

– De ce? l-am întrebat.

– Călugării sunt ca furnicile. Înveşmântaţi în negru, se strecoară peste tot şi nu-s buni de nimic. Îi urăsc. Uhtred, o să vorbeşti în numele meu. Întreabă-i cum se numeşte locul ăsta.

Am aflat că orăşelul se numea Gegnesburh.

– Spune-le, continuă Ragnar, că numele meu este jarlul Ragnar. Sunt numit „Neînfricatul" şi, atunci când nu capăt hrană şi argint, mănânc copii.

Am făcut cum îmi poruncise. Oamenii îngenuncheaţi priviră cu spaimă spre Ragnar, care-şi despletise părul, semn că era pus pe ucis – deşi ei n-aveau habar de asta. Rânjind, danezii formară un rând în spatele lui, toţi înarmaţi cu securi, suliţe, săbii, scuturi şi ciocane de război.

– Ne dăruiesc toată mâncarea pe care o au, am tradus eu răspunsul unui bărbat cu păr cărunt. Dar omul ăsta zice că nu au prea multă.

La auzul acestor vorbe, Ragnar zâmbi, păşi înainte şi, cu surâsul întipărit pe chip, îşi roti sabia şi tăie gâtul nefericitului, aproape descăpăţânându-l. Am sărit într-o parte, nu fiindcă mă speriasem, ci pentru că nu voiam ca tunica să mi se murdărească de sânge.

– O gură mai puţin de hrănit, făcu vesel Ragnar. Acum întreabă-i pe ceilalţi câtă mâncare mai este.

Barba cărunţă a bărbatului se înroşise de sânge. Prăbuşit la pământ, acesta se zvârcolea, înecându-se şi horcăind. Zbaterile sale se potoliră încet şi într-un târziu muri, cu ochii stăruind mustrător asupra mea. Nici unul dintre tovarăşii lui nu încercă să-l ajute, căci toţi erau prea înfricoşaţi ca să se mişte.

– Câtă mâncare aveţi? am întrebat iar.

– Există destulă mâncare, stăpâne, zise unul dintre călugări.

– Cât de multă?

– Destulă.

– Zice că e destulă, i-am tălmăcit lui Ragnar.

– Vezi? rânji Ragnar. O sabie e o unealtă grozavă dacă vrei să afli adevărul. Dar ia întreabă-l pe călugăr: biserica lui cât argint are?

Călugărul bâgui că puteam să vedem şi noi singuri şi să luăm tot ce dorim, că totul era al nostru, absolut tot. Când am tradus aceste cuvinte, rostite cu o spaimă teribilă, Ragnar zâmbi din nou.

– Mă minte, nu-i aşa?

– Te minte? l-am întrebat uimit.

– Da, vrea să mă uit singur fiindcă ştie prea bine că n-o să găsesc mare lucru. Şi asta înseamnă că fie şi-au ascuns odoarele, fie le-au dus de aici. Întreabă-l dacă şi-au ascuns argintul.

Am făcut întocmai, iar călugărul se înroşi la faţă.

– Suntem o biserică săracă, avem puţin argint, se văicări el. În timp ce-i traduceam aceste cuvinte, se ridică brusc şi dădu să fugă, dar Ragnar îi călcă sutana cu piciorul, oprindu-l, şi-i străpunse spinarea cu o singură lovitură de sabie. Călugărul se zvârcoli ca un peşte pe uscat, cuprins de spasmele morţii.

Firește că exista argint, dar fusese îngropat, după cum ne mărturisi un alt călugăr. Ragnar oftă pe când îşi ştergea de sânge lama sabiei pe sutana monahului ucis.

– Ce proşti! Ar fi trăit dacă ar fi spus adevărul pentru prima oară în viaţa lor, spuse el posac.

– Dar dacă nu exista deloc argint? l-am întrebat.

– Atunci ar fi spus adevărul şi ar fi murit, se amuză Ragnar. Însă călugării sunt de folos doar pentru că strâng comori pentru noi, danezii. Ei sunt furnici care agonisesc argint. Găseşte furnicarul, sapă-l şi eşti un om bogat, încheie el trecând cu paşi mari peste cele două leşuri.

La început mă şocase uşurinţa cu care ucidea oameni fără apărare, dar Ragnar nu avea nici un fel de respect pentru linguşitori şi mincinoşi. El aprecia un inamic care lupta, care dovedea spirit de războinic, însă pentru viclenii slugarnici, precum

cei uciși la poarta cetății Gegnesburh, nutrea doar dispreț, considerându-i mai prejos decât animalele.

Am golit Gegnesburh de mâncare, apoi i-am obligat pe călugări să-și dezgroape odoarele. Nu erau prea multe: două cupe de argint pentru împărtășanie, trei tipsii de argint, un crucifix din bronz, pe care statuia lui Hristos era din argint, o sculptură în os reprezentând îngeri care urcau o scară și un săculeț de monede mărunte din argint. Ragnar împărți banii oamenilor săi, apoi sparse cu securea tipsiile și cupele de argint și împărți și bucățile rămase din ele. Sculptura de os nu-l atrase, așa că o sfărâmă cu sabia.

– Ciudată credință. Să te închini unui singur zeu? mârâi el.

– Un singur zeu, dar întreit.

Răspunsul meu îi plăcu.

– Da, un truc isteț, dar inutil. Acest zeu întreit are o mamă, nu-i așa?

– Pe Fecioara Maria, i-am spus pe când el scotocea prin mănăstire, căutând alte lucruri de jefuit.

– Mă întreb dacă pruncul ei s-a născut din trei părți. Și cum se numește acest zeu?

– Nu știu.

Știam că are un nume, fiindcă Beocca mi-l spusese, dar nu-l ținusem minte.

– Zeul întreit constituie Sfânta Treime, am urmat, dar nu acesta e numele lui. De obicei, creștinii îl numesc doar Dumnezeu.

– Ha, e ca și cum i-ai da unui câine numele „câine", râse Ragnar. Și cine e Iisus?

– Una dintre cele trei părți ale Sfintei Treimi.

– E cel care a murit, nu? Și pe urmă a înviat.

– Da, am zis, temându-mă dintr-odată că Dumnezeul creștin mă privea și era gata să mă pedepsească groaznic pentru păcatele mele.

– Zeii pot face asta, spuse Ragnar nepăsător. Mor, învie... sunt zei! Se uită la mine și, simțindu-mi teama, îmi zburli părul. Nu te speria, Uhtred, zeul creștinilor n-are nici o putere aici.

– Nu are?

– Sigur că n-are!

Tocmai își terminase căutările printr-un șopron din spatele mănăstirii. Găsise o seceră bună, pe care și-o prinse la cingătoare.

– Zeii luptă unii cu alții, toată lumea știe asta. Uită-te la zeii noștri! Aesir și Vanir s-au luptat ca niște fiare până să devină prieteni.

Aesir și Vanir erau două familii de zei danezi care împărățeau împreună în Asgard, deși odinioară se dușmăniseră crunt.

– Zeii luptă, continuă Ragnar pe un ton foarte serios, și unii câștigă, alții pierd. Zeul creștin pierde, altfel cum de-am mai fi noi aici? De ce am învinge mereu? Zeii ne răsplătesc dacă le dovedim respect, dar zeul creștinilor nu prea-și ajută supușii, nu crezi? Ei varsă râuri de lacrimi pentru el, se roagă la el, îi dau argintul lor, iar noi venim și-i măcelărim! Zeul lor e jalnic. Dacă ar fi avut vreo putere, noi n-am fi fost aici, nu?

Vorbele lui mi se păreau cât se poate de logice. De ce să te închini unui zeu dacă el nu te ajută? Și era indiscutabil că supușii lui Odin și Thor câștigau. Pe când ne întorceam la corabie, fără să-mi dau seama, am dus mâna la amuleta cu ciocanul lui Thor pe care o aveam la gât. Am lăsat Gegnesburh neatins, cu localnicii săi tânguindu-se și cu cămările golite de provizii, și am vâslit mai departe pe râu, bucuroși că pântecele corăbiilor erau pline cu grâne, pâine, carne sărată și pește afumat. Mai târziu, mult mai târziu, aveam să aflu că Ælswith, soața regelui Alfred, provenea din Gegnesburh. Tatăl ei, omul care fugise, evitând lupta cu noi, era ealdorman acolo. După aceea n-a contenit să se vaite că, după plecarea ei, danezii prădaseră locul unde crescuse. Dumnezeu, susținea ea, avea să-i pedepsească pe păgânii ce-i jefuiseră orașul natal; mi s-a părut înțelept să nu-i destăinui că mă numărasem printre tâlhari.

Ne-am încheiat călătoria într-un oraș numit Snotengaham, care însemna „casa oamenilor lui Snot" și era o așezare mult mai mare decât Gegnesburh, însă și garnizoana de aici fugise, iar oamenii rămași îi întâmpinară pe danezi dăruindu-le grămezi de provizii și mormane de argint. Probabil fusese timp

suficient pentru ca un călăreț să aducă la Snotengaham vestea pedepsei pe care o suferiseră cei din Gegnesburh. Danezii erau întotdeauna bucuroși de asemenea soli care răspândeau spaima; ca pentru a le confirma așteptările, orașul se predă fără luptă, deși avea întărituri zdravene.

În vreme ce unii dintre oamenii lui Ragnar plecară să prade ținutul, alții rămaseră să străjuiască zidurile. Primul lucru pe care jefuitorii îl căutară fură caii. Călare, bandele daneze putură ajunge și mai departe, furând, arzând și hărțuind încoace și-ncolo.

– Vom rămâne aici, îmi spuse Ragnar.

– Toată vara?

– Până la sfârșitul lumii, Uhtred. Ăsta e acum pământ danez.

La sfârșitul iernii, Ivar și Ubba trimiseră trei corăbii înapoi în Danemarca, pentru a încuraja venirea altor coloniști. În curând, noi nave începură să sosească, ba câte una, ba câte două, aducând bărbați, femei și copii. Acestora li se dădu voie să ocupe ce case doreau, mai puțin cele ale căpeteniilor merciene care se închinaseră lui Ivar și Ubba. Un asemenea om de vază era episcopul, un tânăr pe nume Æthelbrid, care le predica enoriașilor săi că danezii fuseseră trimiși de Dumnezeu. Nu putea să explice de ce făcuse Dumnezeu asta și poate că nici nu știa, dar predicile sale îl ajutară să trăiască în siguranță, alături de soția și de copiii lui, în timp ce bisericii sale i se permise să păstreze o cupă de argint pentru împărtășanie, deși Ivar insistă ca fiii gemeni ai episcopului să fie ținuți zălog, în caz că Dumnezeul creștin se răzgândea în privința danezilor.

Ragnar, ca și celelalte căpetenii daneze, făcea adesea incursiuni prin ținut în căutare de hrană și îi plăcea să-l însoțesc, căci făceam pe tălmaciul pentru el. Soseau tot mai multe vești despre o mare oștire merciană care se aduna în sud, la Ledecestre, cea mai mare cetate din Mercia. Fusese construită de romani, care înălțau cetăți mai bune decât orice ar putea să ridice oamenii din zilele noastre. Burghred, regele Merciei, își aduna

forţele acolo, şi de aceea Ragnar dorea atât de mult să facă provizii de hrană.

– Ne vor asedia, mă avertiză el, dar îi vom învinge şi pe urmă Ledecestre are să fie al nostru, ca şi Mercia.

Vorbise foarte calm, de parcă nici n-ar fi existat posibilitatea unei înfrângeri.

Rorik rămăsese în oraş pe când eu călăream alături de tatăl lui, pentru că se îmbolnăvise iar: era chinuit de dureri de burtă atât de groaznice, încât nu-şi putea reţine lacrimile. Toată noaptea vărsase, era palid şi singura alinare i-o adusese o fiertură de ierburi făcută de o bătrână slujnică a episcopului. Ragnar îşi făcea griji pentru Rorik, dar era mulţumit că eu şi cu fiul lui eram atât de buni prieteni. Rorik nu era gelos pe mine şi nici nu se supăra pe tatăl lui pentru că acesta-mi dădea atâta atenţie. Cu timpul, ştia el, Ragnar plănuia să mă trimită înapoi la Bebbanburg ca să-mi primesc moştenirea cuvenită şi, onorându-i prietenia, să transform cetatea într-o fortăreaţă daneză. Eu urma să fiu stăpânul Uhtred, iar Rorik şi fratele lui mai mare aveau să stăpânească alte cetăţi. Ragnar avea să fie un domn puternic, sprijinit de fiii lui şi de Bebbanburg, şi cu toţii aveam să fim danezi şi Odin avea să ne zâmbească şi tot astfel urmau să meargă lucrurile până la încleştarea finală, când zeii cei mari aveau să pornească la luptă contra monştrilor şi oastea morţilor avea să mărşăluiască din Valhalla, iar lumea subpământeană avea să-şi slobozească fiarele şi focul avea să mistuie măreţul copac al vieţii, Yggdrasil. Cu alte cuvinte, totul avea să fie la fel, până la dispariţia totală. Astfel gândea Rorik, şi fără îndoială că şi Ragnar nutrea aceleaşi gânduri. Destinul, zicea Ravn, nu poate fi schimbat.

În miezul verii sosiră veşti că oştirea merciană pornise în sfârşit la drum şi că regele Æthelred din Wessex venea cu oastea sa în sprijinul lui Burghred, aşa încât trebuia să înfruntăm două dintre cele trei regate engleze rămase. Prin urmare, am pus capăt raidurilor prin ţară şi am început să pregătim Snotengaham pentru inevitabilul asediu. Palisada de pe valul de pământ fu întărită, iar şanţul exterior adâncit. Corăbiile

fură trase pe malurile râului, departe de ziduri, ca nu cumva să fie transformate în cenuşă de săgeţile cu foc trase de atacatori, iar stuful de pe clădirile cele mai apropiate de palisade fu dat jos, aşa încât casele să nu poată fi incendiate.

Ivar şi Ubba hotărâseră că asediul era soluţia cea mai bună deoarece eram îndeajuns de puternici pentru a păstra ceea ce cuceriserăm, dar, dacă am fi ocupat mai mult teritoriu, forţele daneze s-ar fi întins prea mult, subţiindu-se, şi ar fi putut fi învinse ceată cu ceată. Era de preferat, considerau ei, să lăsăm duşmanul să vină peste noi şi să muşte ţărâna în faţa zidurilor de la Snotengaham.

Duşmanul sosi tocmai atunci când dădeau macii în floare. La început apărură iscoadele mercienilor, mici grupuri de călăreţi care înconjurară pe furiş oraşul, iar în miezul zilei se iviră pedestraşii lui Burghred, pâlcuri dese de bărbaţi înarmaţi cu suliţe, securi, săbii, seceri şi coase. Se instalară la mare distanţă de oraş, folosind crengi şi brazde de iarbă pentru a-şi clădi nişte adăposturi grosolane, răspândite peste pajişti şi coline. Snotengaham se află pe malul nordic al râului Trente, ceea ce face ca râul să fie între oraş şi restul Merciei, dar oastea duşmană veni din vest, traversând Trente undeva la sud de noi. şi câţiva dintre oamenii lor se postaseră pe malul de miazăzi, pentru a împiedica navele noastre să traverseze râul. Aşadar, duşmanul ne înconjurase, însă nu făcea nici o încercare de a ne ataca, fiindcă mercienii aşteptau venirea saxonilor din vest. În prima săptămână de asediu, singurul moment mai deosebit avu loc când o mână de arcaşi ai lui Burghred se strecură spre oraş şi trimise asupra noastră un stol de săgeţi, însă acestea se înfipseră în palisade, oferind păsărelelor locuri de cocoţat. Toată făloşenia duşmanului nu se ridică la maimult de atât. După aceea, mercienii îşi fortificară tabăra, înconjurând-o cu o baricadă de copaci doborâţi şi tufişuri de spini.

– Le e teamă că am putea ieşi din încercuire, omorându-i pe toţi, aşa că au de gând să se aşeze acolo şi să încerce să ne înfometeze, zise Ragnar.

– Şi vor reuşi? am întrebat eu.

– N-ar putea face să flămânzească nici măcar un şoarece prins într-un urcior, râse el. Îşi agăţase scutul de partea din afară a palisadei – unul dintre cele peste o mie două sute de scuturi pictate în culori strălucitoare care fuseseră înşirate acolo. Nu aveam tot atâţia oameni, dar aproape toţi danezii aveau mai multe scuturi şi le puseseră pe toate pe zid, ca să dea duşmanului impresia că garnizoana era foarte numeroasă. Războinicii de seamă din rândul danezilor îşi înălţară flamurile pe zid; printre ele se aflau şi steagul cu corb al lui Ubba şi cel cu aripă de vultur al lui Ragnar. Flamura lui Ubba era un triunghi din pânză albă împodobit cu ciucuri albi şi înfăţişând un corb negru cu aripile întinse, în vreme ce stindardul lui Ragnar era o aripă adevărată de vultur, ţintuită în piroane de un par, însă devenise atât de zdrenţuită, încât Ragnar oferise o brăţară de aur oricui ar fi putut-o înlocui.

– Dacă vor să ne scoată de aici, zicea el, ar trebui să ne atace în următoarele trei săptămâni, înainte ca oamenii lor să vrea să plece acasă pentru a-şi strânge recolta.

În loc să atace, mercienii încercară să ne scoată din Snotengaham pe altă cale. O duzină de preoţi, înveşmântaţi în odăjdii şi purtând stâlpi în formă de cruce, urmaţi de un şir de călugări cu steaguri sfinte, desfăşurate tot pe cruci mari din lemn, ieşiră dindărătul baricadelor şi defilară în bătaia săgeţilor noastre. Pe steaguri erau pictaţi sfinţi creştini. Unul dintre preoţi stropea cu apă sfinţită, şi tot grupul se oprea, la fiecare câţiva paşi, ca să arunce blesteme asupra noastră. În acea zi, trupele saxonilor din vest veniră în sprijinul lui Burghred, a cărui soţie era sora lui Alfred şi a regelui Æthelred din Wessex, şi tot atunci am zărit pentru prima oară flamura cu dragon a regatului Wessex. Era o banieră uriaşă, din brocart verde, gros, pe care era înfăţişat un dragon alb ce scuipa foc. Portstindardul se repezi în galop ca să-i prindă din urmă pe preoţi, şi dragonul flutură în urma lui.

– O să vină şi rândul tău, murmură Ragnar cu ochii la dragonul de pe stindardul vălurit.

– Când?

– Doar zeii ştiu, zise el fără să-şi dezlipească privirea de pe flamură. Anul ăsta trebuie să terminăm cu Mercia, apoi vom năvăli în Anglia de Est şi după aceea în Wessex. De cât timp avem nevoie ca să cucerim toate pământurile şi comorile Angliei, Uhtred? De trei ani? Sau poate de patru? Oricum, ne mai trebuie corăbii, încheie el, şi am înţeles că nu se referea neapărat la corăbii, ci la oameni, mai multe scuturi şi mai multe săbii.

– De ce nu ne îndreptăm spre nord? l-am întrebat.

– Spre Dalriada şi ţara picţilor? Ha, acolo nu-i nimic de jefuit, Uhtred, râse el. Sunt doar pietre, pământuri sterpe şi funduri goale. Pământurile de acolo nu-s mai bune decât ale noastre, de acasă. Dar, făcu el, înclinând capul spre tabăra duşmană, acesta e un pământ bun. Mănos şi adânc. Poţi să-ţi creşti copiii aici. Şi poţi prinde putere.

Tăcu deodată, văzând cum dinspre tabăra duşmană apăru un pâlc de călăreţi care goneau după portstindardul flamurii cu dragon. Chiar şi de la distanţă îţi puteai da seama că erau oameni de vază, căci aveau cai frumoşi şi cămăşi de zale scânteind pe sub pelerinele de un roşu închis.

– Regele din Wessex? îşi dădu Ragnar cu părerea.

– Æthelred?

– Da, probabil el este. O să aflăm acum.

– Ce să aflăm?

– Din ce plămadă sunt făcuţi aceşti saxoni din vest. Mercienii nu ne atacă, dar hai să vedem dacă oamenii lui Æthelred sunt mai buni. În zori, Uhtred, atunci ar fi trebuit să sosească. Direct asupra noastră, cu scări puse pe ziduri. Ar fi pierdut câţiva oameni, însă ceilalţi ne-ar fi măcelărit. Asta aş fi făcut eu, dar de la gloata asta la ce să te-aştepţi? râse el, după care scuipă dispreţuitor.

Ivar şi Ubba trebuie să fi gândit la fel, căci trimiseră doi oameni să iscodească forţele mercienilor şi ale saxonilor din vest, pentru a căuta vreun semn că duşmanul construia scări de asalt. Cei doi plecară noaptea, cu gând să se strecoare nevăzuţi în tabără, dar fură prinşi, aduşi în faţa zidurilor şi obligaţi

să îngenuncheze cu mâinile legate la spate. Un englez înalt veni cu sabia scoasă şi, fără preget, îl lovi din spate pe unul dintre danezi. Omul zvâcni şi capul îi sări în sus, despărţit de trupul care se prăbuşi la pământ. Tovarăşul lui îi împărtăşi soarta, iar cele două leşuri fură lăsate pradă corbilor.

– Ticăloşii, mârâi Ragnar.

Ivar şi Ubba priviseră şi ei execuţiile. Rareori îi vedeam pe cei doi fraţi. Ubba stătea în casa lui mai tot timpul, în vreme ce Ivar, aşa subţire şi veşnic furios, se arăta mai des, plimbându-se pe ziduri în fiecare dimineaţă, înjurându-i pe duşmani şi rareori discutând cu oamenii lui, deşi acum stătea de vorbă cu Ragnar, gesticulând spre sud, către câmpiile verzi de dincolo de râu. Nu era în stare să poarte o discuţie fără să se răstească, dar Ragnar nu se supăra.

– E furios, îmi zise el pe urmă, fiindcă e nerăbdător să afle dacă duşmanul plănuieşte să ne atace sau nu. Acum ar vrea să-mi trimit oamenii să iscodească în tabăra englezilor, dar după asta... Arătând din cap spre cele două leşuri de pe câmp, oftă: Poate ar fi mai bine să plec chiar eu.

– Englezii o să fie cu ochii în patru, l-am prevenit, căci n-aş fi vrut ca Ragnar să sfârşească descăpăţânat înaintea zidurilor.

– Menirea unei căpetenii este să conducă, şi nu le poţi cere oamenilor tăi să-şi rişte viaţa dacă tu nu eşti gata să ţi-o rişti pe a ta, îmi replică el cu asprime.

– Lasă-mă pe mine, atunci, i-am cerut.

– Şi ce fel de căpetenie e cea care trimite un copil să facă o treabă de bărbat?

– Sunt englez, şi ei nu vor bănui niciodată că un băieţandru englez e iscoada danezilor.

Ragnar zâmbi.

– Dacă eşti englez, cum am putea să avem încredere că ne vei destăinui întocmai ce-ai auzit şi ce-ai văzut în tabăra englezilor?

Am strâns în palmă ciocanul lui Thor.

– Voi spune adevărul, jur că-l voi spune. Şi sunt danez de acum! Tu mi-ai spus asta. Tu spui mereu că sunt un danez!

Dintr-odată, Ragnar părea să mă ia în serios. Îngenunche şi mă privi drept în ochi.

– Chiar eşti danez, băiete?

– Sunt danez.

În acea clipă, chiar credeam asta. Alteori eram sigur că inima mea bate pentru Northumbria, mă socoteam un fel de scedugengan ascuns printre danezi. Drept să spun, gândurile şi trăirile mele nu erau foarte limpezi. Îl iubeam pe Ragnar ca pe un tată, îmi plăcea mult de Ravn, mă jucam şi mă întreceam cu Rorik când el nu era bolnav şi toţi mă priveau ca pe unul de-al lor. Eram doar din alt trib. Existau trei triburi mari ale oamenilor Nordului: danezii, norvegienii şi şvezii, însă Ragnar spunea că mai erau şi altele, precum goţii, şi nici el nu ştia precis unde se terminau pământurile oamenilor Nordului şi unde începeau cele ale altor seminţii. Cu toate astea, deodată era îngrijorat în privinţa mea.

– Sunt un danez, am repetat îndârjit, şi cine poate să iscodească mai bine decât mine? Eu le vorbesc limba!

– Eşti un copil, stărui Ragnar. Am crezut că refuza să mă lase să plec, dar nu făcea decât să se deprindă cu gândul că urma să mă trimită în tabăra duşmană. Nimeni n-o să bănuiască un copil, continuă el ţintuindu-mă cu privirea, apoi se uită spre cele două leşuri, cărora corbii le ciuguleau deja carnea. Eşti sigur, Uhtred?

– Sunt sigur.

– O să-i întreb pe fraţi dacă-s de acord.

Ivar şi Ubba trebuie să fi acceptat planul, căci m-au lăsat să plec. Se întunecase deja când m-am strecurat pe poarta oraşului. Eram în sfârşit o Umbră Rătăcitoare, mi-am spus, deşi pentru drumul acela nu aveam nevoie de puteri supraomeneşti, căci nenumăratele focuri din liniile merciene şi saxone îmi luminau calea. Ragnar mă sfătuise să ocolesc tabăra cea mare şi să încerc să intru pe undeva prin spate, dar am mers direct către cele mai apropiate focuri, aflate în spatele copacilor doborâţi ce le slujeau englezilor drept zid defensiv, şi dincolo de mormanele de crengi am zărit siluetele întunecate ale străjilor.

Eram neliniştit. Luni de zile visasem să fiu un sceadugengan, şi acum mă aflam acolo, în beznă, nu departe de leşurile decapitate. Nu-mi luă mult să-mi închipui că mă aştepta şi pe mine o soartă asemănătoare. De ce? Într-un colţ al minţii ştiam că aş fi putut să intru în tabără şi să-mi dezvălui obârşia, apoi să cer să fiu dus la Burghred sau la Æthelred, dar îi promisesem adevărul lui Ragnar. Nu, nu puteam da înapoi. Jurasem, şi pentru un băiat jurămintele sunt lucruri solemne, întărite de spaima pedepsei divine. Cu timpul aveam să-mi aleg tribul de care să aparţin, dar acel moment încă nu venise, aşa că m-am târât peste câmp, simţindu-mă foarte mic şi vulnerabil, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul şi sufletul măcinat de importanţa misiunii primite.

La jumătatea drumului către tabăra merciană am simţit fiori reci de spaimă pe şira spinării. Având senzaţia că eram urmărit, m-am tupilat la pământ şi am privit cu atenţie în jur. Vederea câtorva siluete negre în beznă m-a împins s-o rup la fugă, iute ca un iepure, după care m-am aruncat într-o parte şi am ciulit iar urechile. De astă dată am fost sigur că auzeam un zgomot de paşi furişându-se prin iarbă. Nu se zărea însă nimic, aşa că am continuat să mă târăsc până la baricada merciană. Cum se lăsase iarăşi o tăcere deplină, mi-am zis că fusese poate o simplă nălucire. Mă temusem că n-am să pot trece de obstacolele merciene, dar sarcina asta se dovedi uşoară, pentru că un copac uriaş, doborât la pământ, îmi lăsa destul spaţiu ca să mă pot strecura. Am pătruns fără zgomot în tabără, şi aproape imediat m-am pomenit faţă în faţă cu un străjer.

– Stai, cine eşti? mârâi omul; am putut vedea lumina flăcărilor reflectată în lama strălucitoare a suliţei îndreptată spre mine.

– Osbert, am răspuns, folosind vechiul meu nume.

– Un băiat? făcu oşteanul surprins.

– Voiam doar să-mi fac nevoile.

– La naiba, băiete, şi nu puteai să ţi le faci lângă cortul tău?

– Stăpânului meu nu-i place aşa ceva.

– Cine-i stăpânul tău?

Cu suliţa ridicată, străjerul se zgâia la mine în lumina slabă a focurilor.

– Beocca, am îngăimat eu primul nume care mi-a venit pe limbă.

– Preotul?

M-am codit o clipă, dar apoi am încuviinţat din cap. Gestul meu păru să-l mulţumească.

– Atunci mai bine întoarce-te la el, mă sfătui.

– M-am rătăcit.

– Atunci n-ar fi trebuit să baţi drumul până aici şi să-ţi goleşti băşica udului tocmai lângă postul meu de gardă, mormăi oşteanul. Uite, pe acolo trebuie să o iei, băiete.

Aşa că am luat-o de-a dreptul prin mijlocul taberei, trecând pe lângă focuri şi pe lângă corturile improvizate în care oamenii sforăiau de zor. Simţindu-mă, câinii începură să latre, în timp ce caii nechezau încetişor. De undeva se auzi trilul unui fluier, însoţit de cântul suav al unei femei. Din focurile aproape stinse, ici-colo se înălţau câteva scântei spre cer.

Străjerul mă îndemnase să o iau către liniile saxonilor din vest, căci am văzut flamura cu dragon atârnând în faţa unui cort uriaş, luminat de un foc mai mare. Mă uitam mereu după scări, dar n-am zărit nici una. Un copil începu să se smiorcăie într-un cort, o femeie gemu, în timp ce, lângă un foc, mai mulţi bărbaţi cântau cu glasuri răguşite. Unul dintre ei, observându-mă, strigă la mine, dar când îşi dădu seama că eram doar un copil, mă alungă dintr-o fluturare a palmei. Acum eram aproape de focul cel mare, cel aprins în faţa cortului cu flamură, şi mi-am lungit gâtul ca să văd mai bine. Doi soldaţi stăteau de pază la intrare şi din cort se auzeau voci şoptite, dar nu mă observă nimeni pe când mă strecuram prin beznă, tot cu ochii după scări. Ragnar îmi spusese că acestea trebuiau să fie puse laolaltă, fie în mijlocul taberei, fie aproape de marginea ei, dar nu zărisem nici una. În schimb, am auzit pe cineva suspinând.

M-am ghemuit în spatele cortului cel mare, lângă o grămadă mare de lemne de foc; judecând după miros, eram foarte aproape şi de o latrină. În clipa aceea am văzut un bărbat

îngenunchind în spaţiul deschis dintre lemne şi cort şi mi-am dat seama că de la el veneau suspinele. De fapt, se ruga fierbinte, lovindu-se când şi când cu pumnii în piept. Străduindu-mă să-mi înăbuş teama, m-am tupilat pe burtă ca un şarpe şi m-am strecurat mai aproape ca să-l văd mai bine.

Bărbatul, foarte tânăr, după cum mi s-a părut, gemea de parcă ar fi fost măcinat de dureri, îşi ridica braţele spre cer, apoi se apleca înainte, ca şi cum s-ar fi închinat pământului.

– Cruţă-mă, Doamne! Cruţă-mă, căci sunt păcătos!

Apoi vărsă, deşi nu părea beat, şi, după ce-şi goli cu totul stomacul, începu iarăşi să geamă. Peste câteva clipe, când pânza de la intrarea cortului se ridică, lumina caldă a unei lumânări se revărsă pe iarbă. Încremenit de spaimă să nu fiu observat, am putut să văd că nefericitul era într-adevăr aproape un copilandru, iar apoi mi-am dat seama cu uimire că omul care ridicase foaia cortului era părintele Beocca. Mă gândisem până atunci că putea să fie o coincidenţă şi că existau doi preoţi cu acelaşi nume, dar se vădi că acela era însuşi Beocca, tânărul preot cu păr roşu şi ochi saşii, ajuns, cine ştie cum, în Mercia.

– Stăpâne, spuse Beocca, lăsând pânza să cadă şi învăluindu-l pe tânăr iarăşi în beznă.

– Sunt un păcătos, părinte, grăi acesta. Se oprise din suspinat, poate fiindcă nu voia ca Beocca să vadă o asemenea dovadă de slăbiciune din partea lui, dar vocea îi era înecată de tristeţe. Sunt un păcătos nenorocit.

– Cu toţii păcătuim, stăpâne.

– Un păcătos nenorocit, repetă tânărul, ignorând încercarea lui Beocca de a-l consola. Şi sunt căsătorit.

– Mântuirea vine din pocăinţă, stăpâne.

– Atunci Dumnezeu ştie că eu am nevoie să fiu mântuit, căci pocăinţa mea ar putea umple cerul. Îşi ridică privirea spre stele şi gemu: Carnea, părinte, carnea asta păcătoasă...

Beocca păşi în direcţia mea, dar se opri brusc şi se răsuci pe călcâie. Era aşa de aproape de mine că m-ar fi putut atinge, dar nici prin gând nu-i trecea că eram acolo.

– Dumnezeu ne trimite ispite ca să ne pună la încercare, stăpâne, şopti el.

– Ne trimite femei ca să ne pună la încercare, replică aspru celălalt, iar noi ne poticnim şi cădem în păcat, aşa că după asta îi trimite pe danezi să ne pedepsească pentru păcatele noastre.

– Căile Domnului nu sunt uşoare, dar nimeni nu trebuie să se îndoiască de înţelepciunea Lui, îl dojeni Beocca.

Tânărul, încă îngenuncheat, îşi lăsă capul în jos.

– N-ar fi trebuit să mă însor niciodată, părinte. Ar fi trebuit să mă alătur Bisericii. Şi să merg la o mănăstire.

– Iar Domnul ar fi găsit un vrednic slujitor în Înălţimea Ta, stăpâne, însă El a avut alte planuri. Dacă fratele Înălţimii Tale moare...

– Să ne rugăm Domnului să fie sănătos! Ce fel de rege aş fi eu?

– Regele lui Dumnezeu, stăpâne.

Acela trebuia să fie Alfred, m-am gândit. Era prima oară când îl vedeam şi îi auzeam vocea, iar el n-avea s-o ştie niciodată. Stăteam întins în iarbă, ascultând, pe când Beocca încerca să-l liniştească pe prinţul care căzuse pradă ispitei. Din discuţia lor am înţeles că Alfred tăbărâse asupra unei slujnice şi, imediat după aceea, fusese mistuit de dureri fizice şi de ceea ce el numea „chinuri sufleteşti".

– Ce trebuie să faci acum, stăpâne, îl sfătui Beocca, e să iei fata în slujba Înălţimii Tale.

– Nu! se opuse Alfred.

În cort începu să cânte o harpă şi amândoi se opriră să asculte, apoi Beocca se chirci lângă nefericitul prinţ şi-i puse o mână pe umăr.

– Ia fata în slujba Înălţimii Tale, repetă preotul, şi rezistă ispitei de a o avea iar. Adu această jerftă a cărnii în faţa lui Dumnezeu, şi Domnul te va răsplăti. Mulţumeşte Domnului că-ţi trimite ispite, stăpâne, şi proslăveşte-L atunci când rezişti ispitei.

– Dumnezeu mă va distruge, oftă Alfred. Jur că n-am să mai păcătuiesc iarăşi. Mi-e de ajuns Osferth.

Osferth? Numele nu-mi spunea nimic. Mai târziu, mult mai târziu, aveam să aflu că Osferth era fiul bastard al lui Alfred, dăruit de o altă slujnică.

– M-am rugat să fiu cruțat de ispite, continuă prințul. M-am rugat să fiu pedepsit cu durere, spre aducere aminte, și Dumnezeu, în neasemuita Lui milă, mi-a dat această boală, dar tot am stăruit în patima trupească. Sunt cel mai ticălos dintre păcătoși!

– Cu toții suntem păcătoși, spuse Beocca apăsându-și palma pe umărul lui. Cu toții ne-am îndepărtat de la slava lui Dumnezeu.

– Nimeni nu s-a îndepărtat așa de mult ca mine, gemu Alfred.

– Domnul îți vede pocăința și te va ridica din genunchi. Primește cu bucurie ispita, stăpâne, urmă preotul însuflețit, primește-o, înfrunt-o și închină-i imnuri de mulțumire Domnului atunci când vei reuși. Și Dumnezeu te va răsplăti, stăpâne, El te va răsplăti.

– Îndepărtându-i pe danezi? întrebă Alfred neîncrezător.

– Va face și asta, stăpâne, o va face.

– Dar noi nu trebuie să stăm cu mâinile încrucișate! Nu trebuie să așteptăm, spuse tânărul atât de aprig, că Beocca se dădu un pas înapoi. Se ridică în picioare și mi-am dat seama că era mult mai înalt decât preotul. Trebuie să-i atacăm, părinte! exclamă el.

– Burghred știe ce are de făcut, la fel și fratele Înălțimii Tale, spuse Beocca împăciuitor. Păgânii vor pieri de foame, stăpâne, dacă asta e voia Domnului.

În sfârșit aveam răspunsul, iar acesta era că englezii nu voiau să atace, ci mai curând sperau să înfometeze garnizoana din Snotegaham, forțând-o să se predea. Nu am îndrăznit să plec spre cetate câtă vreme Beocca și Alfred erau așa de aproape de mine, așa că am stat să ascult cum preotul se ruga alături de prinț. Într-un târziu, după ce Alfred se liniști, intrară amândoi în cort.

Drumul de întoarcere îmi luă mai mult timp, dar nimeni nu mă observă. În noaptea aceea am fost un adevărat sceadugengan, mișcându-mă prin întuneric ca o fantomă în vreme ce

urcam dealul spre cetate. Ultimii o sută de paşi i-am străbătut în fugă. După ce am strigat numele lui Ragnar, poarta s-a deschis şi am intrat din nou în Snotengaham.

Când soarele răsări, Ragnar mă duse la Ubba. Spre marea mea surprindere, Weland, şarpele viclean, era acolo şi îmi aruncă o căutătură rea, dar nu atât de rea ca dispreţul de pe chipul posomorât al lui Ubba.

– Ce-ai făcut? se burzului căpetenia.

– Nu am văzut nici o scară, am început eu.

– Spune-mi tot ce-ai făcut, strigă Ubba înfuriat, aşa că i-am spus povestea de la bun început – cum traversasem câmpia şi bănuisem că eram urmărit, cum mă tupilasem ca un iepure, apoi trecusem prin baricadă şi intrasem în vorbă cu străjerul.

Ubba mă opri şi privi spre Weland:

– Aşa e?

Acesta dădu din cap în semn de încuviinţare.

– Da, stăpâne, l-am văzut trecând de baricadă şi apoi l-am auzit vorbind cu un om.

Aşadar, Weland mă urmărise? L-am privit pe Ragnar, care ridică din umeri.

– Stăpânul meu, Ubba, a cerut să meargă şi un al doilea om, iar Weland s-a oferit, îmi explică el.

Weland îmi adresă acel soi de zâmbet pe care diavolul i l-ar fi aruncat unui episcop ajuns în iad.

– Eu n-am putut trece dincolo de barieră, stăpâne, recunoscu el în faţa lui Ubba.

– Dar l-ai văzut pe băiat intrând în tabăra englezilor?

– Da, şi l-am auzit vorbind cu străjerul, stăpâne, deşi ce-au vorbit nu pot spune.

– Ai văzut scări? îl întrebă Ubba pe Weland.

– Nu, stăpâne, dar n-am reuşit să pătrund până în tabără.

Ubba îl cercetă atent, făcându-l să se înfioare, apoi îşi mută privirea întunecată spre chipul meu, şi mă trecură şi pe mine fiorii.

– Dar tu zici că ai trecut dincolo de copacii doborâţi? Şi ce-ai văzut?

I-am destăinuit cum găsisem cortul cel mare şi cum îl surprinsesem pe Alfred văitându-se că e păcătos şi spunând că ar fi vrut să atace cetatea. Am mai povestit ce zisese preotul, că Dumnezeu avea să-i înfometeze pe danezi dacă asta era voinţa Lui, iar Ubba mă crezu, dându-şi seama că un băiat nu putea născoci aventura prinţului cu slujnica.

Pe deasupra, eram amuzat de cele văzute, şi asta se simţi. Alfred, credeam eu, era doar un fătălău cucernic, un penitent plângăcios, vrednic de milă, şi chiar şi Ubba surâse când i l-am descris pe prinţul ce se smiorcăia în faţa preotului plin de zel.

– Deci zici că nu erau deloc scări?

– N-am zărit nici una, stăpâne.

Îşi îndreptă spre mine chipul bărbos şi înfricoşător, după care, spre uimirea mea, îşi scoase una dintre brăţările de pe mână şi mi-o întinse.

– Ai avut dreptate, e un danez, îi spuse el lui Ragnar.

– Da, e un băiat de nădejde, încuviinţă Ragnar.

– Uneori, corcitura pe care o găseşti pe câmp ţi-e de folos, rânji Ubba, apoi îi făcu semn cu mâna unui bătrân care stătuse în tot acest răstimp pe un scăunel, în colţul încăperii.

Bătrânul se numea Storri şi era, ca şi Ravn, un skald, dar şi un vrăjitor, iar Ubba nu făcea nimic fără a-i cere sfatul. Acum, fără să rostească o vorbă, Storri apucă un mănunchi de beţe albe, subţiri, fiecare de mărimea unei palme de om, le ţinu deasupra podelei, murmurând o rugăciune către Odin, apoi le lăsă să cadă. Beţele căzură cu un clinchet sec, iar Storri se aplecă peste ele să cerceteze modelul format.

Erau beţe pe care fuseseră scrijelite rune. Mulţi danezi consultau runele, dar meşteşugul lui Storri la interpretarea semnelor era faimos şi Ubba era un om atât de dominat de superstiţii, încât nu făcea nimic dacă nu era convins că zeii sunt de partea lui.

– Ei, cum e? se interesă el nerăbdător.

Storri îl ignoră, cu ochii holbaţi la grămăjoara de beţe, încercând să vadă în aşezarea lor întâmplătoare un model cu

tâlc. Se foi în jurul beţelor, fără a-şi dezlipi privirea de pe ele, apoi dădu din cap aprobator.

– Nici nu se putea mai bine.

– Băiatul a spus adevărul?

– Da, băiatul a spus adevărul, încuviinţă skaldul, dar beţele vorbesc despre ziua de azi, nu despre noaptea trecută, şi ele îmi spun că totul este bine.

– Bun, mormăi Ubba, apoi se ridică şi-şi luă sabia dintr-un ţăruş înfipt în zid.

– Dacă nu au construit scări, înseamnă că n-au de gând să ia cetatea cu asalt. Vom ataca noi.

Se temuseră că mercienii şi saxonii din vest vor lansa un asalt asupra zidurilor tocmai când danezii făceau un raid dincolo de râu. Malul stâng era slab apărat de asediatori, acolo nu se afla decât un pâlc de oşteni însărcinaţi să împiedice expediţiile de jafpeste Trente, dar în acea după-amiază Ubba conduse şase corăbii peste râu şi-i atacă pe mercieni. Runele nu minţiseră, căci nici un danez nu pieri, în schimb atacatorii capturară cai, arme, armuri şi prizonieri.

Douăzeci de prizonieri.

Mercienii decapitaseră doi dintre oamenii noştri, aşa că acum Ubba ucise douăzeci dintre ai lor, şi o făcu sub privirile asediatorilor, pentru ca toţi să-i vadă răzbunarea. Leşurile descăpăţânate fură aruncate în şanţul din afara zidurilor, iar cele douăzeci de capete fură înfipte în suliţe şi expuse deasupra porţii de nord a cetăţii.

– În război trebuie să fii nemilos, îmi zise Ragnar.

– De ce l-ai trimis pe Weland să mă iscodească? l-am întrebat, simţindu-mă rănit de gestul lui.

– Ubba a poruncit aşa.

– Fiindcă nu aveţi încredere în mine?

– Fiindcă Ubba nu are încredere în nimeni, în afara lui Storri, mă lămuri el. Dar eu am încredere în tine, Uhtred.

Capetele de deasupra porţii fură ciugulite de păsări până când nu mai rămaseră din ele decât craniile, cu câteva ciufuri de păr învârtejite de vânturile verii. Mercienii şi saxonii din vest

tot nu atacau. Soarele strălucea fierbinte în vreme ce râul curgea lin pe lângă cetatea unde corăbiile fuseseră trase pe mal.

Lui Ravn, deşi era orb, îi plăcea să vină pe palisade, cerându-mi să-i descriu tot ce puteam vedea. Nimic nu se schimbase, i-am zis, duşmanul se găsea tot în spatele întăriturii din copaci căzuţi, deasupra dealurilor din depărtare stăteau aninaţi nori, un şoim vâna, vântul înfiora iarba, iar lăstunii se adunau în stoluri. Într-un târziu, mi-am făcut curaj şi l-am întrebat despre rune.

– Runele, chicoti el.

– Pot prezice viitorul?

Bătrânul rămase pe gânduri.

– Dacă ştii să le citeşti bine, da. Mă pricepeam la asta înainte să-mi pierd vederea.

– Aşadar, nu sunt o minciună, am spus eu plin de patimă.

Ravn făcu un gest către peisajul pe care nu-l putea vedea.

– Acolo, Uhtred, sunt zeci de semne de la zei, şi dacă desluşeşti semnele, ştii ce vor zeii. Runele îţi transmit acelaşi mesaj, dar am observat un lucru...

Cum se oprise, l-am îndemnat să continue. Oftă prelung, ca şi cum ştia că n-ar trebui să spună mai multe, dar în cele din urmă vorbi mai departe.

– Cel mai bine poate citi semnele un om isteţ. Iar Storri e isteţ. Îndrăznesc să spun că nici eu nu sunt chiar prost.

Nu prea înţelegeam unde bătea.

– Dar Storri nu se înşală niciodată, nu?

– Storri e precaut. El nu riscă, iar lui Ubba îi place asta, deşi nu o ştie.

– Dar modelul pe care-l fac runele e un mesaj de la zei?

– Vântul e un mesaj de la zei, băiete. La fel ca şi zborul păsărilor, căderea unei pene, un peşte care ţâşneşte din valuri, forma unui nor, ţipătul unei vulpi, toate sunt mesaje, dar în cele din urmă, Uhtred, zeii vorbesc doar într-un singur loc, zise Ravn întinzând mâna să mă ciocănească în cap: Aici.

În sinea mea eram dezamăgit.

– Eu aş putea citi runele?

– Firește, încuviință el, dar ar fi mai bine să aștepți să mai treacă timpul. Câți ani ai acum?

– Unsprezece ani, am răspuns, deși fusesem ispitit să spun doisprezece.

– Atunci ar trebui să mai stai un an sau doi înainte să citești runele. Așteaptă până când vei fi destul de mare ca să te însori, peste patru-cinci ani.

Mi s-a părut o propunere îndoielnică, fiindcă nu aveam nici un gând de însurătoare pe atunci. Nu eram nici măcar interesat de fete, deși asta avea să se schimbe destul de curând.

– Poate Thyra va fi aleasa? sugeră Ravn.

– Thyra?

Mă gândisem întotdeauna la fiica lui Ragnar ca la o tovarășă de joacă, nu ca la o nevastă. La gândul că ea mi-ar fi putut deveni soață am izbucnit în râs.

Reacția mea îl făcu pe Ravn să surâdă.

– Spune-mi, Uhtred, știi de ce ai fost lăsat în viață?

– N-am habar.

– Când Ragnar te-a prins, s-a gândit că ar putea primi o recompensă bună pentru tine, dar s-a hotărât să te păstreze. Am crezut că face o prostie, dar, de fapt, a procedat corect.

– Mă bucur să aud asta, am zis eu cu toată convingerea.

– Pentru că avem nevoie de englezi, urmă el. Noi suntem puțini, englezii sunt mulți, dar chiar și așa le luăm pământurile. Totuși, nu am putea să le păstrăm fără ajutorul englezilor. Un om nu poate trăi într-o casă veșnic asediată. El are nevoie de pace pentru a-și cultiva grâul și a-și crește vitele. Când oamenii vor vedea că stăpânul Uhtred e de partea noastră, nu ni se vor mai împotrivi. Și tu trebuie să iei de soață o fată daneză, pentru ca, atunci când copiii voștri vor crește, ei să fie și danezi, și englezi, și să nu mai existe nici o diferență. Făcu o pauză, gândindu-se la acel viitor îndepărtat, apoi chicoti: Doar să ai grijă să nu fie creștini, Uhtred!

– Nu, copiii mei i se vor închina lui Odin, l-am asigurat cu glas hotărât.

– Creştinismul e o religie slabă, mârâi Ravn. E un eres de muieri. Nu-i înnobilează pe bărbaţi, ci îi preface în viermi. Aud păsări...

– Da, sunt doi corbi care zboară spre nord.

– Ha! Ásta e un mesaj, exclamă el încântat. Huginn şi Muminn se îndreaptă spre Odin.

Huginn şi Muminn erau corbii gemeni care stăteau cocoţaţi pe umerii zeului Odin şi-i şopteau la ureche. Ei făceau pentru Odin ceea ce eu făceam pentru Ravn, priveau şi-i povesteau ce văd. Zeul îi trimitea să zboare prin toată lumea şi să-i aducă veşti, iar veştile pe care ei le purtau în acea zi erau că fumul venit din tabăra merciană era mai subţire ca de obicei. Mai puţine focuri fuseseră aprinse peste noapte. Oamenii părăseau oastea duşmană.

– E vremea recoltei, spuse Ravn dezgustat.

– Ce contează asta?

– Contează. Englezii îşi numesc oastea fyrd, îmi explică el, uitând pentru o clipă că eu însumi eram englez. Fiecare om capabil să lupte trebuie să slujească în fyrd, dar când se coc grânele ei se tem că vor flămânzi peste iarnă, aşa că se întorc acasă, ca să-şi secere secara şi orzul.

– Pe care apoi o să le prădăm noi.

– Ha! Ha! Începi să înveţi, Uhtred, râse el.

Totuşi, mercienii şi saxonii din vest încă sperau că ne pot înfometa. Deşi pierdeau oameni în fiecare zi, nu cedară decât după ce Ivar le trimise un car încărcat cu de-ale gurii. Erau tot felul de bunătăţi: roţi de brânză, peşte afumat, pâine abia scoasă din cuptor, carne de porc sărată şi un butoi cu bere tare. În zori, o duzină de oameni traseră carul până aproape de tabăra englezilor, se opriră la o aruncătură de săgeată şi strigară străjilor duşmane că mâncarea era un dar din partea lui Ivar Cel Fără de Oase pentru regele Burghred.

A doua zi, un călăreţ mercian veni în galop spre cetate, purtând o flamură albă ca semn de împăciuire. Englezii voiau să vorbim.

– Asta înseamnă că am câştigat deja, spuse Ravn.

– Chiar am câştigat?

– Când un duşman vrea să stea de vorbă înseamnă că n-are chef să se mai lupte. Aşadar, am învins, îmi explică el.

Şi avu dreptate.

Trei

A doua zi, în valea dintre cetate şi tabăra englezilor fu înălţat un pavilion, două pânze de corabie fiind întinse pe nişte bulumaci groşi din lemn. Imensul cort era susţinut cu corzi împletite din piele de focă şi fixate în pământ cu ţăruşi bine ascuţiţi. Înăuntru, englezii aduseră trei scaune cu spătar înalt pentru regele Burghred, regeleÆthelred şi prinţul Alfred şi le înveliră cu brocart roşu, gros. Pentru Ivar şi Ubba se aduseră două scăunele de muls vacile.

Fiecare parte veni la tratative cu treizeci de oameni. Pentru început se stabili ca toate armele să fie lăsate într-un rastel, la douăzeci de paşi în spatele pavilionului. Am ajutat soldaţii să care săbiile, securile, scuturile şi suliţele, apoi m-am întors să ascult negocierile.

Beocca se afla acolo şi, observându-mă, îmi zâmbi. I-am întors zâmbetul. Stătea în spatele unui tânăr despre care mi-am zis că trebuia să fie Alfred, căci, deşi în noaptea aceea îl auzisem, nu-i putusem desluşi clar trăsăturile. El singur dintre cele trei căpetenii engleze nu avea pe cap un cerc de aur, în schimb purta la pelerină o fibulă mare, presărată cu nestemate, pe care Ivar o ochi imediat, plin de lăcomie. Alfred era suplu, înalt, cu picioare lungi, palid şi neliniştit. Chipul său era uscăţiv, nasul lung, barba scurtă, obrajii supţi şi gura ţuguiată. Părul era de un castaniu greu de definit, ochii aruncau priviri îngrijorate, fruntea îi era ridată, figura încruntată, iar degetele băteau neastâmpărate darabana în braţele scaunului. Era doar un tânăr

de nouăsprezece ani, aveam să aflu mai târziu, dar părea cu zece ani mai bătrân. Fratele lui, regele Æthelred, era mult mai în vârstă, avea peste treizeci de ani şi aceeaşi figură prelungă, deşi era mai trupeş şi mai înfricoşător la vedere, în vreme ce Burghred, regele Merciei, era un om scund, cu barbă impunătoare, o burtă ca o butie şi o chelie lucioasă.

Alfred îi spuse ceva lui Beocca, iar acesta îi întinse un sul de pergamente şi o pană, apoi luă o călimară cu cerneală şi o ţinu în căuşul palmelor, pentru ca Alfred să poată înmuia pana în ea şi să poată scrie.

– Ce face? întrebă Ivar.

– Ia notiţe despre discuţiile ce vor urma, răspunse tălmaciul englez.

– Notiţe?

– Da, căci există o cronică, desigur.

– Şi-a pierdut memoria? întrebă Ivar batjocoritor, în timp ce Ubba scoase un cuţitaş şi începu să-şi cureţe cu el unghiile. Ragnar se prefăcu că mâzgălea şi el ceva în palmă, ceea ce-i făcu pe danezi să izbucnească în hohote de râs.

– Voi sunteţi Ivar şi Ubba? întrebă Alfred prin mijlocirea tălmaciului.

– Ei sunt, răspunse tălmaciul. Pana lui Alfred începu să scrijelească hârtia, în vreme ce fratele şi cumnatul lui, amândoi regi, păreau mulţumiţi să-l lase pe tânărul prinţ să-i ia la întrebări pe danezi.

– Sunteţi fiii lui Lothbrok? întrebă Alfred.

– Chiar aşa, răspunse tălmaciul.

– Şi aveţi un frate? Halfdan?

– Spune-i ticălosului ăstuia să-şi bage foile în fund şi să vâre şi pana după ele şi pe urmă să azvârle şi cerneala, până scoate pe gaură numai pene negre! mârâi Ivar.

– Jarlul Ivar spune că nu ne aflăm aici ca să discutăm treburi de familie, ci să vă decidem soarta, rosti suav tălmaciul.

– Şi să decidem şi soarta voastră, interveni Burghred, pentru prima oară.

– Soarta noastră? răspunse Ivar, făcându-l pe regele mercian să-şi plece ochii în faţa privirii sale sfredelitoare. Soarta noastră este să udăm ogoarele din Mercia cu sângele vostru, să îngrăşăm pământul cu leşurile voastre, să-l pavăm cu oasele voastre şi să-l scăpăm de duhoarea voastră împuţită.

Discuţiile continuară la fel de aprins multă vreme, ambele tabere ameninţând, nici una dornică să cedeze, dar englezii fuseseră aceia care ceruseră discuţii, ei doreau să facă pace, aşa că începură treptat să mai renunţe la condiţii. După două zile, cei mai mulţi dintre cei prezenţi la negocieri se plictisiseră, aşa că preferau să iasă din pavilion şi să se întindă pe iarbă. Ambele tabere mâncau tot pe câmp; în timpul unei asemenea mese, Beocca veni precaut înspre locul unde stăteau danezii şi mă salută.

– Te-ai mai înălţat, Uhtred, îmi zise el.

– Îmi pare bine să te văd, părinte Beocca, i-am răspuns, cu un zâmbet larg. Ragnar ne privea, dar pe chipul lui nu se citea nici un semn de îngrijorare.

– Tot prizonier eşti? se interesă Beocca.

– Da, tot prizonier, am minţit eu.

Privi cele două brăţări de aur care, fiind prea mari, nu stăteau fixe, ci îmi zdrăngăneau la încheietură.

– Un prizonier privilegiat, observă el cu un surâs viclean.

– Ei ştiu că sunt ealdorman, i-am spus.

– Ceea ce chiar eşti. Domnul ştie asta, deşi unchiul tău o neagă.

– N-am mai auzit nimic despre el, am zis eu, ceea ce era chiar adevărat.

Beocca ridică din umeri stânjenit.

– E stăpân la Bebbanburg. S-a însurat cu văduva tatălui tău, iar acum ea e însărcinată.

– Gytha? Însărcinată? am băguit.

– Îşi doresc un fiu, zise Beocca. Şi, dacă îl vor avea...

Nu-şi termină cuvintele, dar nici nu mai era nevoie. Eu eram ealdorman, Ælfric îmi uzurpase locul, dar eram moştenitorul lui şi aveam să fiu până în ziua când i s-ar fi născut un băiat.

– Copilul se va naşte în curând, adăugă preotul, dar nu trebuie să-ţi faci griji... Îmi zâmbi şi se aplecă spre mine pentru a-mi putea şopti în taină la ureche: Am adus pergamentele.

L-am privit buimăcit, căci nu înţelegeam ce voia să-mi spună.

– Ai adus pergamentele?

– Da, testamentul tatălui tău! Prin care îţi lăsa ţie pământurile şi titlul.

Era atât de tulburat, încât nu am înţeles pe dată ce făcuse.

– Am dovada că tu eşti adevăratul ealdorman.

– Dar chiar sunt adevăratul ealdorman, i-am zis, ca şi cum dovezile nici nu ar mai fi contat. Şi voi fi mereu.

– Nu şi dacă planul lui Ælfric izbândeşte. Dacă va avea un fiu, va dori ca acesta să-l moştenească.

– Copiii Gythei întotdeauna mor de mici.

– Ar trebui să te rogi ca fiecare copil să trăiască, mă mustrului Beocca. Oricum ar fi, tot tu eşti ealdorman, iar aceste documente o dovedesc. Îi datoram asta tatălui tău, Dumnezeu să-i odihnească sufletul.

– Deci l-ai părăsit pe unchiul meu?

– Da, l-am părăsit, spuse preotul, mândru nevoie mare că fugise de la Bebbanburg. Sunt englez, continuă el cu o licărire aparte în ochii saşii, aşa că am venit în sud, Uhtred, pentru a găsi englezi dornici să lupte contra păgânilor, englezi capabili să împlinească voia Domnului. Şi i-am găsit în Wessex. Ei sunt oameni buni, cu frica lui Dumnezeu, oameni loiali!

– Ælfric nu luptă cu danezii? l-am întrebat. Ştiam că nu luptau, dar voiam să o aud din gura lui.

– Unchiul tău nu vrea să aibă necazuri, aşa că păgânii îşi fac de cap în Northumbria, iar lumina Domnului nostru Iisus Hristos devine tot mai pâlpâitoare, pe zi ce trece. Îşi împreună palmele ca pentru rugăciune, trecându-şi mâna stângă, nevolnică, peste cea dreaptă, pătată cu cerneală, şi continuă: Nu doar Ælfric a cedat în faţa danezilor. Ricsig din Dunholm dă ospeţe în cinstea lor, Egbert stă pe tronul lor, şi cred că din cauza atâtor trădări, până şi sfinţii plâng, în Rai. Danezii

trebuie opriți, Uhtred, și am plecat în Wessex fiindcă regele este un om pios și știe că doar cu ajutorul lui Dumnezeu îi putem învinge pe păgâni. Mă voi interesa dacă regele din Wessex dorește să te răscumpere.

Ultimele sale cuvinte mă luară prin surprindere, așa că, în loc să par încântat, am dat impresia că eram nedumerit.

– Ai auzit ce-am spus? mă întrebă el aspru.

– Vrei să mă răscumperi?

– Desigur! Ești os de nobil, Uhtred, și trebuie să fii răscumpărat! Alfred știe să fie generos când e vorba de asemenea lucruri.

– Mi-ar plăcea, am zis, știind că acesta era răspunsul potrivit.

– O să-l întâlnești pe Alfred. O să-ți placă, vei vedea! spuse el entuziasmat.

N-aveam nici o dorință să-l întâlnesc pe Alfred, cu atât mai puțin după ce-l auzisem cum se jeluia din pricina fetei pe care o necinstise, dar Beocca stăruia, așa că am mers la Ragnar și i-am cerut permisiunea.

– De ce vrea ticălosul ăla saşiu să te întâlnești cu Alfred? mă întrebă el amuzat.

– Crede că Alfred ar putea plăti pentru răscumpărarea mea.

– Ha! O să plătească bani buni pentru tine, chicoti Ragnar. Păi atunci, dă-i bătaie, du-te, niciodată nu-i rău să-ți poți vedea dușmanul de aproape.

Alfred stătea împreună cu fratele său, la oarece distanță de noi, iar Beocca mă conduse spre grupul de sfetnici în mijlocul căruia se aflau cei doi bărbați de sânge regal.

– Alfred este cel mai de seamă sfătuitor al fratelui său, îmi explică el. Regele Æthelred e un bărbat bun, dar se pierde repede cu firea. Firește, are copii, dar cei doi băieți ai lui sunt foarte mici...

Vocea i se stinse, ca și cum s-ar fi rușinat să-și continue gândul.

– Așadar, dacă el moare, fiul său cel mare devine rege? l-am întrebat.

– Nu, nu, făcu Beocca, părând cuprins de panică. Æthelwold e mult prea tânăr. E doar un copil, nu mai mare decât tine.

– Dar e fiul regelui, am insistat eu.

Preotul se aplecă spre mine şi-mi spuse pe un ton coborât, dar intens:

– Când Alfred era copil, tatăl lui l-a dus la Roma. Spre a-l vedea pe papă! Iar papa, Uhtred, l-a uns ca viitor rege!

Mă privea de parcă ar fi vrut să-i accept punctul de vedere.

– Dar nu el e moştenitorul tronului, am stăruit eu.

– Papa l-a făcut moştenitor, şopti Beocca.

Mai târziu, mult mai târziu, aveam să întâlnesc un preot care se aflase în suita bătrânului rege şi el mi-a destăinuit că Alfred nu fusese uns ca viitor rege, ci că doar primise nişte onoruri papale neînsemnate. Însă Alfred a susţinut până în clipa morţii că papa i-ar fi oferit lui succesiunea, justificându-şi astfel uzurparea tronului care, de drept, i s-ar fi cuvenit fiului celui mare al lui Æthelred.

– Dar dacă Æthelwold creşte mare... am început eu.

– Desigur, atunci el va deveni rege, mă întrerupse nerăbdător Beocca. În schimb, dacă tatăl lui moare înainte ca Æthelwold să ajungă la vârsta bărbăţiei, Alfred va fi rege.

– Înseamnă că Alfred va trebui să-l ucidă. Şi pe el, şi pe fratele lui, am tras eu concluzia.

Beocca mă privi stupefiat.

– De ce spui asta? îngăimă el.

– Trebuie să-i omoare, la fel cum unchiul voia să mă omoare pe mine.

– Chiar voia să te ucidă. Şi, probabil încă vrea asta, adăugă Beocca făcându-şi semnul crucii. Dar să ştii că Alfred nu este Ælfric! Nu, nu. Alfred îşi va trata nepoţii cu îndurare creştinească, sigur că aşa va face. Şi ăsta e un alt motiv pentru care ar trebui să urce pe tron. E un bun creştin, Uhtred, aşa cum mă rog să fii şi tu, şi e voia Domnului ca Alfred să ajungă rege. Papa a dovedit-o! Şi noi trebuie să ne supunem vrerii lui Dumnezeu. Doar prin supunere faţă de Domnul putem spera să-i învingem pe danezi.

– Doar prin supunere? l-am întrebat, în doi peri. Credeam că şi săbiile pot ajuta.

– Nu, doar prin supunere şi prin credinţă, insistă Beocca. Dumnezeu ne va dărui victoria dacă ne închinăm Lui cu toată inima noastră, şi dacă ne căim şi-i înălţăm doar Lui slavă. Iar Alfred va face asta! Avându-l pe el în frunte, oştirile îngereşti se vor pogorî din Ceruri ca să ne ajute. Æthelwold nu poate face asta. E o pacoste de copil, înfumurat şi leneş.

Beocca mă prinse de mână şi mă trase după el printre nobilii mercieni şi saxoni.

– Nu uita, băiete, să îngenunchezi înaintea lui. Este un prinţ!

Odată ajuns în faţa lui Alfred, am îngenuncheat, cum se cuvenea, când Beocca mă prezentă.

– Acesta e băiatul despre care ţi-am vorbit, stăpâne. Este ealdormanul Uhtred de Northumbria şi prizonier al danezilor încă de când Eoferwic a căzut în mâinile lor. Dar e un băiat tare bun.

Alfred mă sfredeli cu o căutătură intensă, care, cinstit să fiu, mă făcu să mă simt foarte stânjenit. Aveam să descopăr, cu timpul, că era un om inteligent, foarte inteligent, şi că gândea de două ori mai repede decât majoritatea celorlalţi oameni. De asemenea, era un om serios, atât de serios, încât înţelegea orice, mai puţin glumele. Alfred cântărea totul cu greutate, chiar şi pe un băieţaş, şi de aceea mă cercetă îndelung, ca şi cum ar fi încercat să vadă până în străfundurile sufletului meu necopt.

– Chiar aşa? Eşti un băiat bun? mă întrebă el în cele din urmă.

– Încerc să fiu, stăpâne.

– Uită-te la mine, îmi porunci, căci îmi coborâsem ochii în pământ. Când i-am întâlnit privirea, el îmi surâse. Nu am văzut în privirea lui nici un semn din boala de care se plânsese în acea noapte şi m-am întrebat dacă nu cumva atunci fusese mai curând beat. Asta ar fi explicat comportamentul lui vrednic de milă, cu totul diferit de îndrăzneala pe care o afişa acum.

– Şi cum încerci să fii bun? se interesă el.

– Încerc să rezist ispitei, Doamne, i-am spus, amintindu-mi cuvintele rostite de Beocca în faţa cortului.

– Asta e bine, foarte bine. Dar poţi să reziști ispitei?

– Nu mereu, am răspuns, apoi m-am codit, ca întotdeauna dornic să joc o farsă şi lăsându-mă, în cele din urmă, pradă tentaţiei. Dar încerc, Doamne, i-am zis, cu multă seriozitate, şi îmi spun în sufletul meu că ar trebui să-i mulţumesc lui Dumnezeu pentru că mă ispiteşte şi îl proslăvesc fiindcă îmi dă puterea să rezist ispitei.

Beocca şi Alfred se holbară la mine ca şi cum din umeri mi-ar fi înmugurit aripi de înger. Nu făcusem altceva decât să repet sfaturile prosteşti pe care Beocca i le dăduse prinţului în beznă, dar ei credeau că aceste gânduri îmi dezvăluiau sfinţenia. I-am încurajat să nutrească această convingere părând cât mai sfios, mai nevinovat şi mai cucernic cu putinţă.

– Eşti un semn de la Dumnezeu, Uhtred, grăi Alfred cu fervoare în glas. Îţi spui rugăciunile?

– În fiecare zi, Doamne, l-am asigurat, fără să adaug însă că rugăciunile mele i se adresau lui Odin.

– Dar ce-ai la gât? Un crucifix?

Văzuse şiretul de piele şi, cum nu i-am răspuns, se aplecă înainte şi scoase ciocanul lui Thor, pe care-l ascunsesem sub cămaşă.

– Doamne Iisuse, bâigui el făcându-şi semnul crucii, apoi, când zări cele două brăţări de la încheietura mâinii mele, pe care erau inscripţionate rune daneze, mă întrebă: Şi mai porţi şi astea?

Fără îndoială, arătam ca un adevărat pui de păgân.

– Doamne, ei mă obligă să le port, i-am spus, simţindu-i dorinţa de a-mi smulge de la gât acel simbol păgân. Şi mă bat dacă nu le port, am adăugat în grabă.

– Te bat des?

– Tot timpul, Doamne, am minţit eu.

El scutură din cap întristat, apoi lăsă amuleta să-i scape printre degete.

– Un chip cioplit trebuie să fie o grea povară pentru un băieţaş.

– Nădăjduiam, stăpâne, că l-am putea răscumpăra, interveni Beocca.

– Noi? se miră Alfred. Să-l răscumpărăm?

– El este adevăratul ealdorman de Bebbanburg, îi explică Beocca, deşi unchiul lui se împăunează acum cu titlul. Dar unchiul lui nu vrea să lupte contra danezilor.

Alfred mă privi gânditor, apoi se încruntă.

– Ştii să citeşti, Uhtred?

– A început să studieze cititul şi scrisul, răspunse Beocca în locul meu. L-am învăţat, Doamne, deşi, mărturisesc cu toată sinceritatea, a fost întotdeauna un elev îndărătnic. Plus că nu scrie deloc frumos, mă tem. Litera T o face ca pe-o ţeapă-alungită, litera A ca pe-o gloabă sfrijită.

Am spus că Alfred nu înţelegea glumele, dar la aceea se amuză, deşi era searbădă ca laptele amestecat cu apă şi veche ca o brânză mucegăită. Dar era o glumă în versuri, pe care o ştiau toţi cei care învăţau să citească, iar Beocca şi Alfred râseră, de parcă vorba de haz ar fi fost proaspătă ca roua în zori.

– Litera T o face ca pe-o ţeapă alungită, repetă Alfred, aproape pierzându-şi răsuflarea de-atâta râs. Iar litera A ca pe-o gloabă sfrijită. B-urile-s ca nişte butii, iar I-urile-i sunt...

Se opri, dintr-odată stânjenit. Tocmai dorise să spună că I-urile sunt saşii, când îşi aminti de înfăţişarea lui Beocca.

– Dragul meu Beocca...

– Nu-i nici o supărare, stăpâne, nu-i nici o supărare.

Beocca era la fel de încântat ca atunci când se cufunda în vreun text plicticos despre cum sfântul Cuthbert boteza pufinii sau predica focilor. Încercase şi pe mine să citesc acele pasaje, dar niciodată nu reuşisem să trec de frazele de început.

– Eşti norocos că ai început să studiezi atât de devreme, îmi zise Alfred, recăpătându-şi seriozitatea. Mie mi s-a dat şansa să citesc abia când aveam doisprezece ani!

Tonul lui sugera că ar fi trebuit să fiu suprins, chiar şocat, de acea veste, aşa că m-am prefăcut uluit.

– A fost o greşeală cumplită a tatei şi a mamei mele vitrege, ar fi trebuit să mă şcolească mult mai devreme, continuă el pe un ton aspru.

– Dar acum citeşti la fel ca orice alt învăţat de seamă, stăpâne, îl lăudă Beocca.

– Încerc, încerc, grăi cu modestie Alfred, deşi se vedea clar că linguşeala îi plăcuse.

– Şi în latină citeşti, ba chiar mai bine decât mine, zise preotul, iar Alfred îl răsplăti cu un zâmbet:

– Ei, asta cred că e adevărat.

– Şi scrie foarte frumos. Atât de curat şi de fin, mă asigură Beocca.

– Aşa cum trebuie să scrii şi tu, îmi zise Alfred. Şi de aceea, tinere Uhtred, vom oferi, într-adevăr, o recompensă pentru tine. Şi, dacă Dumnezeu ne ajută în această lucrare, vei sluji în suita mea şi primul lucru pe care-l vei face va fi să devii un maestru al cititului şi scrisului. O să-ţi placă!

– O să-mi placă, Doamne, am bâiguit eu, vrând ca vorbele să sune ca o întrebare, deşi ele se auziră ca o acceptare supusă.

– Vei învăţa să citeşti bine, îmi făgădui Alfred, şi vei învăţa să te rogi cum se cuvine şi vei învăţa să fii un bun creştin. Iar când vei atinge vârsta bărbăţiei, poţi hotărî ce cale vei urma.

– Vreau să te slujesc, Doamne, am minţit, deşi îl priveam ca pe un fătălău neputincios şi searbăd, dus de nas de preoţi.

– Purtarea ta e demnă de laudă, zâmbi el. Şi cum crezi că ai putea să mă slujeşti?

– Ca un oştean, Doamne. Să lupt contra danezilor.

– Sigur, dacă Dumnezeu doreşte asta, zise Alfred, evident dezamăgit de răspunsul meu. Şi Dumnezeu ştie că avem nevoie de oşteni buni, deşi mă rog zilnic ca danezii să ajungă să-l cunoască pe Hristos şi să-şi vadă păcatele, pentru a se putea lepăda de căile lor greşite. Rugăciunea e leacul, insistă el. Rugăciunea, postul şi supunerea. Şi, dacă Domnul va răspunde rugăciunilor noastre, Uhtred, nu vom mai avea nevoie de oşteni. În schimb, un regat are întotdeauna nevoie de preoţi buni. Am vrut şi eu să devin preot, dar Dumnezeu a hotărât

altfel. Nu există nici o chemare mai înaltă decât serviciul preoţesc. Poate că sunt un prinţ, dar în ochii lui Dumnezeu sunt doar un vierme, în vreme ce Beocca e un giuvaier nepreţuit.

– Da, Doamne, am încuviinţat, din simpla dorinţă de a spune ceva. Beocca încercă să facă pe modestul.

Alfred se aplecă spre mine, îmi ascunse sub cămaşă amuleta cu ciocanul lui Thor şi îşi puse palma pe capul meu.

– Dumnezeu să te binecuvânteze, copile, şi fie ca faţa Lui să strălucească asupra ta şi să te elibereze din robie, aducându-te în binecuvântata lumină a libertăţii.

– Amin, am încheiat.

Când mi-au făcut semn că puteam pleca, m-am întors la Ragnar.

– Loveşte-mă, i-am cerut.

– Cee?

– Dă-mi una peste cap.

El ridică privirea şi văzu că Alfred încă se uita la mine, aşa că-mi arse o scatoalcă mai tare decât mă aşteptam. M-am prăbuşit pe jos, cu chipul schimonosit.

– Dar de ce a trebuit să fac asta? se miră Ragnar.

– Fiindcă le-am zis că te porţi rău cu mine şi mă baţi mereu.

Ştiam că asta avea să-l amuze şi nu mă înşelasem. Mă pocni iar, doar ca să se distreze.

– Şi ce voia ticălosul?

– Vor să mă răscumpere, i-am zis, ca să mă poată învăţa să scriu şi să citesc şi apoi să mă facă preot.

– Preot? Ca lepădătura aia saşie, cu păr roşu?

– Exact ca el.

Ragnar râse.

– Poate că ar trebui să accept să fii răscumpărat. Ar fi o pedeapsă potrivită pentru toate minciunile pe care le-ai îndrugat despre mine.

– Te rog să nu faci asta, m-am grăbit să-l implor.

În clipa aceea m-am întrebat pentru ce anume aş fi vrut să mă întorc în tabăra englezilor. Să schimb libertatea oferită de Ragnar pe cucernicia sobră a lui Alfred mi se părea o soartă

mizerabilă. Pe deasupra, învăţasem să-i dispreţuiesc pe englezi. Ei nu voiau să lupte, se rugau în loc să-şi ascută săbiile; nu-i de mirare că danezii le acaparau pământurile.

Alfred oferi, într-adevăr, o răscumpărare pentru mine, dar se codi când auzi preţul cerut de Ragnar, care era ameţitor de mare, deşi nu la fel de mare ca preţul pe care Ivar şi Ubba reuşiră să-l smulgă de la Burghred. Căci, în urma tratativelor, Mercia urma să fie înghiţită. Burghred nu avea nici o scânteie de curaj, nici o dorinţă de a lupta cu danezii, care deveneau tot mai puternici pe măsură ce el devenea mai slab. Poate că fusese păcălit de acele scuturi agăţate de zidurile cetăţii Snotengaham, dar, oricum ar fi fost, îşi zisese probabil că nu-i putea bate pe danezi, aşa că se predase în faţa lor. Nu-l speriaseră doar forţele noastre din Snotengaham, ci şi cetele de danezi care treceau adesea peste graniţa Northumbriei făcând ravagii pe pământurile merciene, arzând biserici şi masacrând călugări şi călugăriţe. Acei călăreţi erau acum aproape de oastea lui Burghred şi-i hărţuiau mereu pe oamenii trimişi de el după provizii. Aşa că Burghred, sătul de înfrângerile nesfârşite, acceptă toate cererile scandaloase, permiţându-i-se în schimb să rămână rege al Merciei şi nimic mai mult. Danezii urmau să-i ocupe cetăţile şi să-şi pună în ele garnizoane. De asemenea, erau liberi să ia orice domeniu voiau, în vreme ce supuşii lui Burghred erau obligaţi să lupte pentru danezi, dacă li se cerea. Mai mult, regele trebuia să plătească un mare tribut în argint pentru acest privilegiu de a-şi pierde regatul, pe când îşi păstra tronul. Æthelred şi Alfred, neavând nici un rol de jucat în aceste discuţii şi văzând că aliatul lor se prăbuşise ca o băşică dezumflată, plecară a doua zi spre sud cu ce rămăsese din oastea lor. Astfel, Mercia căzu.

Mai întâi Northumbria, apoi Mercia. În numai doi ani, jumătate din Anglia dispăruse, iar danezii abia îşi începuseră cuceririle.

Am jefuit iar ţara, în lung şi-n lat. Cete de danezi călare pătrunseră în fiecare colţişor al Merciei, măcelărind pe oricine

li se opunea. Luau tot ce le poftea inima, apoi lăsau garnizoane în cetăţile mari şi trimiteau în Danemarca răvaşe prin care cereau venirea unui număr cât mai mare de corăbii. Mai multe corăbii, mai mulţi bărbaţi, mai multe familii şi mai mulţi danezi spre a umple tărâmul uriaş care ne căzuse în mâini.

Începusem să cred că n-aveam să mai lupt niciodată pentru Anglia, căci, la vremea când aveam să fiu destul de mare ca să pot lupta, nici o rămăşiţă n-ar mai fi rămas din această ţară. Aşa că am hotărât că voi fi danez. Desigur, eram tulburat, dar nu mi-am petrecut prea mult timp îngrijorându-mă din pricina asta. În schimb, cum mă apropiam de împlinirea vârstei de doisprezece ani, am început să mă preocup de educaţia mea. Am fost instruit să stau ore în şir în picioare, ţinând o sabie şi un scut până ce mă dureau braţele, am fost învăţat cum să lovesc cu spada şi cum să arunc suliţa şi mi s-a dat să ucid un porc cu o suliţă de luptă. Am învăţat să parez loviturile cu scutul, cum să-l arunc ca să parez o lovitură dată pe dedesubt şi cum să îndes măciulia grea din mijlocul scutului în faţa duşmanului pentru a-i zdrobi nasul şi a-l orbi cu lacrimi de durere. Am învăţat să trag la vâsle. Am crescut, am pus pe mine muşchi, am început să vorbesc cu o voce groasă, de bărbat, şi am fost pălmuit pentru prima oară de o fată. Arătam ca un danez. Străinii încă mă confundau cu fiul lui Ragnar, căci aveam, ca şi el, părul lung şi blond, legat cu o fâşie de piele la baza gâtului, iar Ragnar se bucura să audă asta, deşi îmi zisese clar că eu n-aveam să-i înlocuiesc vreodată pe Ragnar cel Tânăr sau pe Rorik.

– Dacă Rorik trăieşte, îmi spunea el cu tristeţe, căci băiatul era tare bolnăvicios, va trebui să lupţi pentru moştenirea ta.

Aşa că am învăţat să lupt şi, chiar din acea iarnă, să ucid. Ne întorseserăm în Northumbria. Lui Ragnar îi plăcea aici şi, deşi ar fi putut primi pământuri mai bune în Mercia, aprecia mai mult dealurile nordice şi văile adânci şi pădurile întunecoase, unde, de îndată ce dădeau primele geruri, m-a luat cu el la vânătoare. O ceată de bărbaţi şi de două ori mai mulţi câini străbăteau pădurea, încercând să prindă mistreţii în cursă.

Am rămas alături de Ragnar, amândoi înarmați cu sulițe grele, capabile să răpună un mistreț.

– Un mistreț te-ar putea ucide, Uhtred, mă avertiză el. Te poate sfâșia de la vintre la beregată, dacă nu-l lovești cu sulița cum se cuvine.

Sulița, am aflat, trebuia înfiptă în pieptul fiarei sau, dacă erai norocos, chiar în gura ei, până în gâtlej. Știam că nu pot omorî singur un mistreț, dar, dacă venea vreunul, trebuia să încerc. Un mistreț mare poate fi de două ori mai greu decât un om și nu aveam puterea să-l înfrunt singur, însă Ragnar era decis să mă lase pe mine să dau prima lovitură, în timp ce el ar fi stat în spatele meu, foarte aproape, să mă ajute la nevoie. Și așa s-a întâmplat. De atunci am ucis sute de mistreți, dar întotdeauna îmi voi aminti de prima sălbăticiune răpusă; de furia oarbă și hotărârea pe care le-am citit în ochii aceia mici, de duhoarea pe care mistrețul o răspândea, de perii țepoși mânjiți cu noroi și de bufnitura dulce a suliței înfipte adânc în pieptul animalului. Apoi am simțit cum eram tras înapoi, de parcă m-ar fi izbit calul cu opt picioare al lui Odin, iar Ragnar își înfipse și el sulița în pielea groasă. Bestia guiță și grohăi, dând din picioare, în vreme ce câinii de vânătoare hăuleau. M-am ridicat, am scrâșnit din dinți și m-am aruncat cu toată greutatea pe suliță. În acel moment am simțit viața mistrețului pulsând prin mânerul lung de frasin al armei. Ragnar îmi dărui unul dintre colții fiarei, pe care mi l-am agățat la gât, lângă ciocanul lui Thor. Preț de câteva zile n-am vrut să mai fac nimic altceva decât să vânez, deși nu mi se dădea voie să urmăresc vreun mistreț decât dacă Ragnar erau cu mine. Dar, când Rorik se simțea bine, ne luam amândoi arcurile și plecam în pădure să vânăm cerbi.

Într-una dintre aceste expediții, sus, la marginea pădurii, chiar sub mlaștinile lăsate în urmă de zăpada topită, o săgeată a fost cât pe ce să-mi curme viața. Pe când Rorik și cu mine ne târam printre copaci, săgeata zbârnâi la o palmă de capul meu, înfigându-se într-un frasin. M-am răsucit, punându-mi o săgeată în arc, dar n-am văzut pe nimeni. Apoi am auzit zgomote de

paşi îndepărtându-se prin copaci, spre vale, şi le-am urmat, dar oricine fusese trăgătorul, se dovedi prea iute pentru noi.

– A fost o întâmplare, zise Ragnar. Omul o fi văzut mişcare, a crezut că o fi vreun cerb şi a tras. Se mai întâmplă.

Privi săgeata pe care i-o aduseserăm, dar nu avea pe ea nici un semn care să-i dea de gol stăpânul. Era doar o săgeată oarecare, din carpen, cu pene de gâscă la capăt şi vârf de fier.

– A fost o întâmplare, decise Ragnar.

Mai târziu, în acea iarnă, ne-am înapoiat la Eoferwic şi am petrecut multe zile reparând corăbiile. Am învăţat să despic trunchiurile de stejar cu pana şi barosul, obţinând scândurile lungi din care se construia carena navei. Primăvara aduse mai multe corăbii, mai mulţi oameni, printre care se afla şi Halfdan, fratele mezin al lui Ivar şi Ubba. El păşi pe ţărm chiuind, plin de vlagă, un bărbat înalt, cu o barbă straşnică şi ochi scrutători. Îl îmbrăţişă pe Ragnar, mă bătu pe umeri, îi trase o scatoalcă, în joacă, lui Rorik, jură să ucidă toţi creştinii din Anglia, apoi merse să-şi întâlnească fraţii. Tustrei plănuiră noul război, care, după cum promiseră, avea să ne aducă toate bogăţiile Angliei de Est. Prin urmare, când vremea se mai încălzi, începură pregătirile de luptă.

Jumătate din oaste urma să mărşăluiască pe uscat, iar cealaltă jumătate, ce număra şi oamenii lui Ragnar, trebuia să atace de pe mare. Înainte să plecăm, Kjartan veni să stea de vorbă cu Ragnar. În urma lui l-am zărit pe fiul său, Sven, cu ochiul lipsă ca o gaură roşiatică pe chipul încruntat. Kjartan îngenunche înaintea lui Ragnar şi-şi plecă smerit capul.

– Aş vrea să vin cu tine, stăpâne, zise el.

Kjartan făcuse o greşeală lăsându-l pe Sven să-l urmeze, căci Ragnar, de obicei atât de generos, dădu cu ochii de băiat şi-i aruncă o privire acră. Îi spun băiat, dar Sven era aproape un bărbat de acum, înalt, puternic şi cu pieptul lat.

– Ai vrea să vii cu mine, îl îngână Ragnar dus pe gânduri.

– Stăpâne, în genunchi te rog! Kjartan trebuie să fi făcut un efort uriaş rostind aceste cuvinte, căci era un om mândru.

Dar în Eoferwic nu găsise nimic de jefuit, nu câştigase nici o brăţară şi nu-şi făcuse nici o faimă.

– Corăbiile mele sunt pline, zise cu răceală Ragnar, după care îi întoarse spatele. Pe chipul lui Kjartan am zărit ură.

– De ce nu pleacă pe mare cu altcineva? l-am întrebat pe Ravn.

– Fiindcă toţi ştiu că l-a jignit pe Ragnar, aşa că nu-i dau vreun loc la vâsle, de teamă să nu se pună rău cu fiul meu, îmi explică bătrânul. Kjartan ar trebui să se întoarcă în Danemarca. Dacă un om pierde încrederea stăpânului, atunci a pierdut totul.

Însă Kjartan şi fiul lui cel chior rămaseră în Eoferwic în loc să se întoarcă în Danemarca, iar noi ne-am îmbarcat şi am coborât pe râul Ouse până la Humber, unde ne-am petrecut noaptea. A doua zi ne-am scos scuturile de pe părţile navei şi am aşteptat refluxul ca să putem vâsli spre răsărit, către largul mării.

Mai ieşisem în larg la Bebbanburg, cu pescarii care-şi aruncau năvoadele în preajma insulei Farne, dar acum trăiam o senzaţie diferită. *Vipera Vântului* plutea peste valuri ca o pasăre, în loc să le străbată ca un peşte. Am ieşit de pe râu cu ajutorul vâslelor, apoi, profitând de vântul de nord-vest, am înălţat pânza cea mare. Vâslele fură scoase din găurile lor, în care am îndesat cepuri de lemn, şi pânzele corăbiilor pocniră, umflate ca nişte burţi de vântul prielnic care ne îndrepta spre sud. Cu totul erau optzeci şi nouă de corăbii, o flotă de ucigaşi cu capete de dragon, şi se desfăşura o adevărată întrecere, luptătorii aruncând sudălmi atunci când corabia lor le depăşea pe altele. Ragnar stătea sprijinit pe cârmă, cu părul fluturând în vânt şi un zâmbet larg cât tot oceanul. Funiile din piele de focă zbârnâiau, iar nava părea că saltă peste valuri, alunecând peste crestele lor şi trimiţând perdele de aburi umezi peste chipurile noastre. La început mi-a fost teamă, căci *Vipera Vântului* se înclinase de tot pe o parte, către marea verzuie, dar, când am văzut că pe feţele celorlalţi nu se citea nici cea mai mică îngrijorare, am învăţat să mă bucur şi eu de acea călătorie sălbatică, chiuind de bucurie când prora despica valurile, iar vălătucii de apă zburau ca un nor de săgeţi peste bordul navei.

– Ah, cât îmi place asta, îmi strigă Ragnar. În Valhalla sper să am parte de o corabie, de mare şi de vânt!

Niciodată nu scăpam din ochi ţărmul, care arăta ca o linie verzuie, joasă, în dreapta noastră, uneori întreruptă de dune, dar niciodată de copaci sau dealuri. Când soarele cobora spre asfinţit, ne apropiam de uscat şi Ragnar poruncea să strângem pânzele şi să punem vâslele la locul lor.

Vâsleam până în golfurile mlăştinoase de lângă mal, întâmpinaţi de ţipetele păsărilor marine şi de bâtlanii cu picioare lungi care umblau prin stufăriş. Am văzut capcane pentru ţipari şi şanţuri anume săpate, canale cu apa puţin adâncă şi lacuri alungite şi mi-am amintit că tatăl meu spunea despre englezii din est că ar trăi ca nişte broaşte. Ne aflam acum la marginea ţării lor, în locul unde se termina Mercia şi începea Anglia de Est, într-un amestec de apă, mâl şi sărături.

– Ei numesc zona ăsta Gewæsc, mă lămuri Ragnar.

– Ai mai fost aici?

– Da, acum doi ani. Straşnică ţară de prădat, Uhtred, dar apele sunt înşelătoare. Nu-s prea adânci.

Într-adevăr, în estuarul Gewæsc nivelul apei era scăzut. Weland se afla la prora *Viperei Vântului*, măsurând adâncimea apei cu o bucată de fier legată de o sfoară. Vâslele erau scufundate doar atunci când Weland se declara satisfăcut de adâncimea apei, şi aşa ne-am târât spre vest, în lumina slabă a amurgului, urmaţi de restul flotei. Umbrele erau lungi, iar soarele roşiatic se prelingea pe valuri, fiind înghiţit parcă de gurile deschise ale capetelor de dragon, şarpe sau vultur de la provele corăbiilor noastre. Vâslele se mişcau încet, lamele lor străpungând apa şi alunecând înainte, pentru a o atinge din nou, şi în urma noastră se răspândeau vălurele cărora discul roşu al soarelui muribund le dădea o nuanţă sângerie.

În noaptea aceea am aruncat ancorele şi am dormit la bord, iar în zori Ragnar ne porunci, mie şi lui Rorik, să ne căţărăm în vârful catargului. Şi Ubba, aflat pe corabia alăturată, trimise oameni sus, către morişca de vânt pictată de pe catarg.

– Ce vedeţi? întrebă Ragnar.

– Trei oameni călare, răspunse Rorik arătând spre sud. S-au oprit şi privesc către noi.

– Şi un sat, am adăugat, cu braţul îndreptat tot către sud.

Pentru oamenii de pe ţărm reprezentam, fără îndoială, o primejdie cumplită şi o privelişte de coşmar. Tot ce puteau vedea era o masă de catarge şi de monştri înspăimântători, sculptaţi la prova sau la pupa vaselor noastre. Eram o oaste întreagă, adusă acolo de corăbiile cu cap de dragon, iar ei ştiau ce va urma. Dintr-odată, cei trei călăreţi se întoarseră şi se îndepărtară în galop, către sud.

Ne-am continuat călătoria. Corabia lui Ubba deschidea acum drumul, urmând un canal cu meandre puţin adânc, şi l-am putut vedea pe vrăjitorul lui Ubba, Storri, stând la provă. Mi-am închipuit că aruncase runele şi acestea preziseseră izbânzi.

– Astăzi, îmi zise Ragnar cu un rânjet crud întipărit pe chip, vei învăţa cum luptă vikingii.

Să fii viking însemna să fii un prădător, iar Ragnar nu mai făcuse un raid de pradă de mulţi ani, căci devenise un invadator, un colonist. Acum însă, flota lui Ubba venise să prade coasta şi să-i atragă pe războinicii Angliei de Est către mare, în vreme ce trupele lui Ivar se deplasau pe sol din Mercia către sud. Ei bine, la începutul acelei veri am aflat cum luptă vikingii. Am cârmit corăbiile către ţărm, unde Ubba găsise o limbă de pământ subţire, ce putea fi apărată cu uşurinţă. De îndată ce navele ajunseră cu bine pe plajă, am săpat un şanţ la marginea acelei fâşii de uscat, înălţând, cu pământul scos, un val de apărare. Apoi, pâlcuri mari de oameni se răspândiră prin ţinut, iar a doua zi se întoarseră cu o mulţime de cai. Caii fură folosiţi pentru a trimite o altă ceată de războinici şi mai în interior, în vreme ce Ragnar îşi conduse echipajul pedestru de-a lungul ţărmului şerpuit.

Am ajuns într-un sat – nici până azi nu i-am aflat numele – şi l-am ars până la temelii. Nu mai era nici un localnic acolo. Am ars fermele şi o biserică, apoi am luat-o pe un drum care se îndepărta de ţărm. La asfinţit, zărind un sat mai mare, ne-am

ascuns în pădure. Nu am aprins nici un foc în noaptea aceea, iar în zori am atacat.

Am apărut ca de nicăieri, în lumina slabă a dimineții. Eram ca un coșmar în zori; bărbați înveșmântați în piele, cu coifuri de fier și scuturi rotunde, pictate, cu securi, săbii și sulițe. Oamenii locului nu aveau arme, nici armură, și poate nici nu știau că danezii debarcaseră în ținutul lor, căci i-am luat cu totul prin surprindere. I-am ucis pe toți. Câțiva viteji încercară să reziste, apărând biserica, dar Ragnar conduse o șarjă împotriva lor și-i măcelări rapid. Când deschise ușa bisericii, văzu că mica încăpere era plină cu femei și copii. Preotul, aflat în fața altarului, îl blestemă pe Ragnar în latină pe când danezii pătrundeau înăuntru, și încă arunca blesteme asupra noastră când Ragnar, cu o lovitură de spadă, îi scoase măruntaiele.

Am luat din biserică un crucifix din bronz, o tavă zimțată din argint și mai multe monede. Prin case am găsit și vreo duzină de oale pentru gătit mâncarea, foarfece, seceri și frigărui de fier. Am capturat și vaci, capre, oi, boi, opt cai și șaisprezece femei tinere. Una țipa că nu-și putea lăsa copilașul, și am văzut cum Weland îl străpunse pe micuț cu sulița, apoi împinse trupșorul neînsuflețit în brațele mamei. Ragnar o izgoni apoi, nu fiindcă i s-ar fi făcut milă de ea, ci pentru că o persoană era întotdeauna cruțată, pentru a duce și-n alte părți vestea grozăviilor comise. Oamenii trebuiau să se teamă de danezi, susținea Ragnar, căci, dacă se temeau, erau gata să se predea. Îmi întinse un lemn arzând, abia scos din foc.

– Arde acoperișurile, Uhtred! îmi porunci, așa că am dat fuga, de la casă la casă, punând foc la fiecare acoperiș de stuf, inclusiv la cel al bisericii.

Când mă apropiam de ultima casă, un om țâșni pe ușă cu o furcă de prins țipari pe care o îndreptă spre mine. M-am răsucit, sărind într-o parte și evitând lovitura mai mult din noroc decât din judecată. Am aruncat lemnul arzând în fața omului, iar acesta, orbit de flăcări, începu să se împleticească. În acel moment, Ragnar îmi azvârli o suliță, o suliță grea, de luptă, făcută mai degrabă pentru împuns decât pentru aruncat, iar

arma căzu în țărână drept în fața mea. Am înțeles că dorea să lupt, așa că am ridicat-o. Nu m-ar fi lăsat să fiu ucis, oricum, căci doi arcași de-ai lui pândeau deja, cu săgețile țintite, dar nu traseră nici când englezul se năpusti din nou asupra mea.

Am parat lovind furca de prins țipari cu sulița și m-am dat câțiva pași înapoi, ca să am loc să lupt. Omul era de două ori mai înalt decât mine și încă pe atâta de voinic. Aruncându-mi întruna blesteme dinți, numindu-mă „pui de drac" și „vierme din iad", tăbărî iarăși asupra mea. Am făcut atunci ce învățasem la vânătoarea de mistreți: am pășit în stânga, am așteptat până și-a cumpănit furca, apoi deodată am sărit în dreapta și l-am împuns cu sulița.

N-am reușit să-l lovesc prea tare și nici nu eram destul de solid ca să-l împing înapoi, dar vârful suliței i se înfipse în burtă. Gâfâind ca un animal, căzu peste mine și încercă să mă strângă de beregată, însă peste câteva clipe am reușit să mă strecor de sub el, i-am cules furca de pe jos și i-am vârât-o în gât. Pământul se umplu de firișoare de sânge, și un șuvoi roșiatic țâșni ca un izvor din gâtlejul nenorocitului. Am încercat să trag furca de prins țipari înapoi, dar țepii de pe marginile acesteia i se prinseseră englezului în gât, așa că i-am smuls sulița din burtă și am încercat să-i dau lovitura de grație împungându-l în piept, însă tăișul lamei alunecă pe lângă coaste. În timp ce omul horcăia groaznic, cuprins de spaimele morții, mi-am dat seama uimit că Ragnar și oamenii lui râdeau de se prăpădeau urmărindu-mi strădaniile. Într-un final, am reușit să-l ucid – dacă nu cumva mai curând el a sângerat până la moarte –, dar apoi m-am năpustit cu sulița pe el, lovindu-l întruna, până ce trupul lui arăta de parcă fusese hărtănit de o haită de lupi.

Dar am primit cea de-a treia brățară aurită, și am observat bucuros că mă puteam compara deja cu unii războinici din ceata lui Ragnar, care tot trei brățări aveau. Pe chipul lui Rorik se citea invidia, însă el era mai tânăr decât mine. Tatăl lui îl liniști, spunându-i că avea să vină și vremea sa.

– Cum te simți? mă întrebă Ragnar.

– Bine, i-am răspuns. Și, zeii fie cu mine, chiar am făcut-o!

Atunci am văzut-o pentru prima oară pe Brida. Era de vârsta mea, avea părul negru, era subţire ca un fus, cu ochi mari şi întunecaţi şi un spirit sălbatic ca al şoimului primăvara. Se afla printre femeile capturate şi, când danezii începură să-şi împartă robii, o bătrână împinse copila în faţă, ca şi cum ar fi vrut să le-o dăruiască năvălitorilor. Brida apucă un băţ de lemn, se întoarse spre femeie şi începu să o lovească, strigându-i că era o căţea ticăloasă şi rea, o grămadă de oase şi zgârciuri. Bătrâna încercă să se ferească de jordie, însă nimeri într-o tufă de urzici. Ragnar se distra de minune, dar în cele din urmă trase fata deoparte şi, fiindcă îndrăgea firile nărăvaşe, mi-o dărui.

– Ai grijă de ea, îmi porunci el. Şi acum, arde şi ultima casă!

Am făcut întocmai. Şi tot atunci am mai primit o lecţie.

Învaţă-i pe oameni să ucidă de mici, câtă vreme conştiinţa nu le este formată. Învaţă-i să ucidă de mici, şi vor face prăpăd.

Ne-am dus prada înapoi la corăbii. În noaptea aceea, pe când îmi beam berea, a fost prima oară când m-am gândit cu adevărat la mine ca la un danez. Nu ca un englez. Eram un danez şi mi se dăruise o copilărie perfectă, cel puţin din punctul de vedere al unui băieţandru. Creşteam printre bărbaţi adevăraţi, eram liber, eram sălbatic, neîngrădit de nici o lege, nederanjat de nici un preot, eram încurajat să fiu crud şi rareori eram singur.

Şi tocmai faptul că rareori eram singur mă ţinu în viaţă.

Fiecare raid ne aducea mai mulţi cai, ceea ce permitea mai multor războinici danezi să ajungă mai departe peste câmpuri şi să prade mai multe aşezări, să fure mai mult argint şi să ia mulţi robi. Trimiseserăm şi iscoade prin toate părţile, ca să ne vestească apropierea oştii regelui Edmund. Edmund domnea peste Anglia de Est şi, dacă nu voia să aibă soarta nevolnicului Burghred al Merciei, trebuia să trimită oameni împotriva noastră spre a-şi păstra regatul, aşa că noi vegheam asupra drumurilor şi aşteptam.

Brida rămăsese cu mine. Lui Ragnar îi plăcea mult de ea, probabil fiindcă îl trata cu răceală şi fiindcă, dintre toţi ceilalţi

robi englezi, ea singură nu plânsese când fusese capturată. Era orfană şi locuise în casa mătuşii sale, femeia pe care o bătuse cu jordia şi pe care o ura. După câteva zile, Brida era mai fericită printre danezi decât fusese vreodată în sânul propriului ei neam. Ar fi trebuit să stea în tabără şi să gătească, asemenea oricărei roabe, dar într-o dimineaţă, pe când plecam după pradă, ea fugi după noi şi dintr-un salt fu în spatele meu, în şa. Ragnar, amuzat de curajul ei, o lăsă să ne însoţească.

În acea zi am mers foarte departe spre sud, dincolo de câmpurile largi, întrepătrunse de mlaştini, până la nişte dealuri joase şi împădurite, unde am găsit sate bogate şi o mănăstire şi mai bogată. Brida râse când Ragnar îl ucise pe stareţ şi după aceea, în timp ce danezii jefuiau mănăstirea, mă luă de mână şi-mi arătă o fermă care fusese deja prădată de oamenii lui Ragnar. Ferma aparţinea de mănăstire, iar Brida ştia locul, fiindcă mătuşa ei venea adesea aici să se roage.

– Ea voia să aibă copii şi m-a avut numai pe mine, îmi zise fata, apoi îmi arătă ferma, urmărindu-mi reacţia.

Era o fermă romană, mă lămuri, deşi, ca şi mine, nu prea avea habar cine fuseseră cu adevărat romanii – ştia doar că trăiseră cândva în Anglia, dar că plecaseră de mult. Văzusem o mulţime de clădiri romane până atunci, unele în Eoferwic, dar acelea se ruinaseră, fuseseră cârpite cu noroi şi li se pusese acoperiş de stuf, pe când ferma asta arăta de parcă romanii abia o părăsiseră.

Era uimitor. Zidurile erau din dale de piatră perfect tăiate, pătrăţoase şi bine prinse cu mortar, acoperişul era din ţigle egale, strâns îmbinate, iar dincolo de poartă se întindea o curte interioară înconjurată de o colonadă. În încăperea cea mai largă a casei, pe pardoseală, se afla o imagine cum nu mai văzusem, făcută din mii de pietricele colorate. Reprezenta doi peşti ieşind din valuri şi trăgând un car în care stătea falnic un bărbat cu o barbă impunătoare. Acesta ţinea în mână o furcă ascuţită, la fel cu cea care era să mă răpună în satul Bridei. Scena era înconjurată de iepuri care se urmăreau unii pe alţii printre ghirlande răsucite din frunze. Pe pereţi fuseseră pictate

alte imagini, dar se decoloraseră din pricina apei scurse prin vechiul acoperiş.

– A fost casa stareţului, îmi explică Brida. Mă conduse într-o cămăruţă unde, lângă un prici, unul dintre slujitorii stareţului zăcea mort, într-o baltă de sânge. El m-a adus aici, zise fata.

– Stareţul?

– Şi mi-a zis să mă dezbrac de tot.

– Stareţul a făcut una ca asta? am repetat eu.

– Am fugit, continuă ea pe un ton nepăsător, iar mătuşa m-a bătut. Mi-a spus că ar fi trebuit să-i fac pe plac stareţului, fiindcă el ne-ar fi răsplătit.

Pe când rătăceam prin casă mi-am zis, minunându-mă, că noi n-am mai fi fost în stare să construim aşa ceva. Ştiam cum să batem bulumaci în pământ şi să facem grinzi şi stinghii şi să le punem deasupra acoperişuri din stuf sau secară, dar bulumacii putrezeau, stuful mucegăia şi casele se năruiau. Vara, casele noastre erau întunecoase ca noaptea şi tot anul erau învăluite într-un fum înecăcios, în timp ce iarna puteau a vaci. În schimb, această casă era luminoasă şi curată şi mă îndoiam că vreo vacă se bălegase vreodată pe omul cu barbă, în carul lui tras de peşti. Mă neliniştea gândul că alunecam înapoi, într-un trecut al neştiinţei, şi că niciodată oamenii nu aveau să mai poată face lucruri de felul acelei case desăvârşite.

– Romanii erau creştini? am întrebat-o pe Brida.

– Habar n-am, ridică ea din umeri. De ce întrebi?

– A, nu-i nimic important. Doar mă gândeam că zeii îi răsplătesc pe cei pe care îi iubesc şi eram curios să aflu ce zei aveau grijă de romani. Aş fi vrut să i se închine lui Odin, dar ştiu că în acele zile ei erau creştini, fiindcă papa trăia la Roma, iar Beocca m-a învăţat că papa era conducătorul tuturor creştinilor şi un om foarte sfânt. Îmi amintesc numele lui – papa Nicolae.

Pe Brida nu o interesau însă deloc zeii romanilor. În schimb, se aplecă să cerceteze o gaură în pardoseală, ce părea să ducă spre o pivniţă atât de scundă, că nici un om n-ar fi putut vreodată să pătrundă acolo.

– Poate spiriduşii au trăit aici? am sugerat eu.

– Spiriduşii trăiesc în pădure, îmi replică Brida. Convinsă că stareţul ascunsese o comoară în acea gaură îngustă, îmi ceru sabia ca s-o poată lărgi. Nu era o sabie adevărată, ci mai curând un sax[1], un cuţit foarte lung, dar Ragnar mi-l dăruise şi îl purtam cu mândrie.

– Ai grijă să nu rupi lama, am atenţionat-o, dar fata scoase limba la mine, apoi începu să scurme mortarul de la marginea găurii. Eu m-am întors în curtea interioară ca să admir heleşteul pavat pe margine cu dale de piatră; acum era verzui şi murdar, dar cândva, ştiam sigur, fusese plin cu apă limpede. O broască se căţără pe mica insulă de piatră din mijlocul heleşteului, amintindu-mi iarăşi de spusele tatălui meu în privinţa anglilor din est: nişte broaşte.

În acea clipă, Weland intră pe poartă. Ajuns în curtea interioară, îşi linse buzele şi plescăi dispreţuitor.

– Ţi-ai pierdut saxul, Uhtred?

– Nu, am zis.

– M-a trimis Ragnar. Trebuie să plecăm.

Am încuviinţat fără să scot o vorbă, dar ştiam că Ragnar ar fi suflat în corn dacă ar fi trebuit cu adevărat să plecăm.

– Hai, băiete, insistă el.

Din nou am dat din cap, fără să spun nimic.

Ochii lui întunecaţi priviră ferestrele goale ale clădirii, apoi heleşteul.

– Asta-i o broască sau o broască râioasă?

– O broască.

– Francii mănâncă broaşte, ştiai?

Se îndrepta spre heleşteu, aşa că am făcut câţiva paşi într-o parte, ca să menţin structura de piatră între noi.

– Ai mâncat vreodată broaşte, Uhtred?

– Nu.

– Ţi-ar plăcea să mănânci?

– Nu.

---

[1] Sabie scurtă, cu un singur tăiş, folosită la începutul Evului Mediu în Scandinavia (n.tr.)

Își vârî mâna într-o pungă de piele ce-i atârna de centura sabiei, încinsă peste o cămașă de zale. Avea bani de acum, avea două brățări pe mână, cizme zdravene, un coif de fier, o sabie lungă și cămașă de zale care trebuia reparată, dar tot era mai bună decât pieile zdrențăroase cu care venise prima dată la casa lui Ragnar.

– Ai de la mine banul ăsta dacă prinzi o broască, zise el, aruncând în aer o monedă de argint.

– Dar nu vreau să prind broaște, i-am spus posomorât.

– Eu vreau, rânji el. Își trase sabia, iar lama acesteia șuieră când se atinse de teaca din lemn. Când Weland intră în heleșteu, unde apa abia de-i ajungea la carâmbul cizmelor, broasca sări, aruncându-se în băltoaca acoperită cu lintiță verde. Dar Weland nu se uita la broască, ci la mine. Știam că voia să mă ucidă, însă, n-aveam habar de ce, parcă eram țintuit locului. Eram uimit și totodată perfect conștient de ce mi se întâmpla. Niciodată nu-mi plăcuse de Weland, niciodată nu avusesem încredere în el, dar abia acum înțelegeam că fusese trimis să mă ucidă și nu reușise să-și ducă misiunea la bun sfârșit doar fiindcă întotdeauna fusesem în tovărășia cuiva. Mai devreme mă lăsasem călăuzit de Brida, îndepărtându-mă de ceata lui Ragnar, așa că Weland profitase de prilej. Zâmbindu-mi crud în timp ce înainta prin heleșteu, ridică sabia să lovească. Abia atunci am putut să-mi mișc picioarele și am pornit-o la goană pe aleea străjuită de coloane. Nu voiam să intru în casă, căci Brida era acolo și știam că o va ucide dacă va da peste ea, căci nu voia să aibă martori la crima lui. Weland ieși din apă și o rupse la fugă după mine, în cele din urmă reușind să-mi taie calea. M-am dat înapoi, dornic să ajung la poartă, dar el își dădu seama că asta voiam și avu grijă să se interpună între mine și singurul loc de scăpare de acolo. Cizmele sale lăsau urme umede pe lespezile romane.

– Care-i treaba, Uhtred? Ți-e frică de broaște? râse el.

– Ce vrei?

– Ei, nu mai ești așa de bățos acum, mărite ealdorman, nu? Pe când se îndrepta spre mine, lama sabiei îi scânteia în bătaia

razelor de soare. Unchiul tău îți trimite salutări și e convins că vei arde în iad, în vreme ce el o să trăiască la Bebbanburg.

– Vii din... am început eu, dar era limpede că Weland se afla în slujba lui Ælfric, așa că nu m-am obosit să-mi mai sfârșesc întrebarea, preferând să-mi continui retragerea.

– Răsplata pentru uciderea ta va fi greutatea pruncului nou-născut în argint, zise Weland, iar acesta trebuie să fi venit deja pe lume. Unchiul tău e nerăbdător să primească vestea că ți-am făcut felul. Aproape reușisem să-ți vin de hac în acea noapte, lângă Snotengaham, și am fost la un pas să te spintec cu săgeata iarna trecută, dar ai scăpat ca prin urechile acului. De data asta nu mai scapi... dar o să termin treaba repede, băiete. Unchiul tău mi-a poruncit s-o sfârșesc iute, așa că îngenunchează, băiete.

Lovea cu sabia în stânga și-n dreapta, mișcându-și rapid încheietura, așa încât lama șuieră.

– Nu i-am dat încă un nume sabiei, urmă el. Poate după asta o să-i spun Ucigătoarea de orfani.

M-am făcut că țâșnesc spre dreapta, pornind spre stânga, dar Weland mă blocă, rapid ca o nevăstuică. Eram încolțit, o știam. O știa și el, drept dovadă hohotul de râs pe care-l scoase.

– N-o să lungesc treaba, îți promit.

În acea clipă, o țiglă din acoperiș îl izbi în coif. Probabil nu-l răni prea grav, dar lovitura neașteptată îl făcu să se clatine pe picioare și să se dea înapoi buimac. A doua țiglă îl lovi în șold, iar a treia în umăr. Brida începu să țipe de pe acoperiș:

– Întoarce-te! Ieși prin casă!

Am fugit, iar sabia întinsă de Weland îmi vâjâi pe la ureche. M-am strecurat pe ușă, am trecut în goană peste carul tras de pești și am intrat prin a doua ușă, apoi prin alta, până am văzut o fereastră deschisă și am sărit pe ea. La rândul ei, Brida a sărit de pe acoperiș și am luat-o amândoi la goană spre pădure.

Welane ne urmări o bucată de vreme, dar renunță când își dădu seama că nu ne putea ajunge. L-am văzut cum se îndepărta grabnic spre sud, știind că altfel îl aștepta răzbunarea lui Ragnar. Nu știu de ce, dar când am ajuns în tabără, am început

să plâng. De ce plângeam? N-am habar. Poate fiindcă mi se adeverise că Bebbanburg era pierdut pentru totdeauna, că adăpostul meu drag era ocupat de un dușman, ba mai rău, de un dușman care poate avea deja un fiu.

Brida primi, pentru curajul ei, o brățară aurită, iar Ragnar făcu cunoscut tuturor că, dacă un bărbat se atingea de fată, el, Ragnar, avea să-l despice cu dalta și barosul, ca pe bușteni pentru corăbii. Ea se întoarse în tabără călare pe calul lui Weland.

A doua zi sosi și dușmanul.

Deși bătrân și orb, Ravn navigase alături de noi. După obicei, i-am povestit ce vedeam, descriindu-i cum se alinia oastea anglilor din est pe o coastă joasă a colinei aflate la sud de tabăra noastră.

– Câte flamuri sunt? mă întrebă el.

– Douăzeci și trei, i-am răspuns, după ce am stat să le număr.

– Și ce reprezintă?

– În general, cruci. Și niște sfinți, am zis.

– Regele Edmund e un om tare pios. A încercat să mă facă să trec la creștinism chiar și pe mine, chicoti bătrânul.

Stăteam la prova uneia dintre corăbiile trase la țărm, Ravn pe un jilț, Brida și cu mine la picioarele lui, iar gemenii mercieni, Ceolnoth și Ceolberth, ceva mai departe. Ei erau fiii episcopului Æthelbrid de Snotengaham și erau ținuți zălog chiar dacă tatăl lor întâmpinase cu bunăvoință oastea daneză. După cum susținea Ravn, asta era o garanție că tatăl lor nu avea să trădeze. Existau în tabăra noastră zeci de asemenea ostatici din Mercia și Northumbria, toți fiii unor nobili sau clerici importanți și toți aflați sub amenințarea pedepsei cu moartea dacă tații lor ne-ar fi făcut necazuri. Alți englezi erau înrolați chiar în oastea daneză, slujind ca soldați, și, dacă n-ar fi vorbit o altă limbă, nimic nu i-ar fi putut deosebi de danezi. Majoritatea erau proscriși sau oameni fără stăpân, dar toți erau războinici nemiloși, exact genul de oameni de care ar fi avut nevoie englezii pentru a-și înfrunta dușmanii, însă acum acei oameni luptau pentru danezi, contra regelui Edmund.

– Iar el e un neghiob, zise Ravn cu dispreţ.

– Un neghiob? l-am întrebat.

– Ne-a dat adăpost peste iarnă, înainte să atacăm Eoferwic, şi a trebuit să-i jurăm că nu-i vom mai ucide nici un preot. Ravn râse mânzeşte. Ce prostie! Dacă zeul lor ar fi fost de vreun folos, noi n-am fi putut să-i ucidem, oricum.

– Dar de ce v-a dat adăpost?

– Fiindcă îi era mai uşor decât să lupte cu noi, zise bătrânul.

Vorbea în engleză, deoarece ceilalţi trei copii nu pricepeau daneza, deşi Brida prindea rapid această limbă. Avea o minte ageră, era ca o vulpe, rapidă şi şireată.

Ravn surâse.

– Prostănacul de Edmund a crezut că vom pleca la primăvară şi nu ne vom mai întoarce. Şi iată-ne!

– N-ar fi trebuit să facă asta, interveni unul dintre gemeni. Niciodată nu-i puteam deosebi, dar eram supărat pe ei fiindcă erau patrioţi mercieni îndârjiţi, în ciuda trădării tatălui lor. Aveau zece ani şi nu mă sufereau fiindcă îi iubeam pe danezi.

– Sigur că n-ar fi trebuit să facă asta, încuviinţă Ravn pe un ton blând.

– Ar fi trebuit să vă atace! zise Ceolnoth sau Ceolberth.

– Ar fi fost învins negreşit, îl puse la punct Ravn. Am construit o tabără, am apărat-o cu ziduri şi am rămas acolo. Iar el ne-a dat tribut ca să nu-i facem necazuri.

– Eu l-am văzut odată pe regele Edmund, spuse Brida.

– Unde s-a întâmplat asta, copilă?

– A venit la mănăstire să se roage. Şi a tras un vânt când a îngenuncheat.

– Fără îndoială că zeul creştinilor a apreciat acest tribut, se amuză Ravn, încruntându-se însă atunci când gemenii începură să imite zgomotele făcute de vânturi.

– Romanii erau creştini? l-am întrebat pe bătrân, amintindu-mi curiozitatea care mă cuprinsese la ferma romană.

– Nu întotdeauna, răspunse el. Odinioară aveau propriii lor zei, dar au renunţat la aceştia ca să devină creştini, şi după

aceea n-au mai cunoscut decât înfrângeri. Unde sunt oamenii noştri?

– Sunt încă în mlaştini, i-am zis.

Ubba sperase să rămână în tabără şi astfel să oblige oastea lui Edmund să atace prima de-a lungul fâşiei înguste, ceea ce ne-ar fi îngăduit s-o prindem în ambuscadă pe micul nostru val de pământ, dar englezii rămaseră la sud de primejdioasele mlaştini, dornici să-i atacăm noi. Ubba era ispitit să o facă. Îi poruncise lui Storri să arunce runele, însă, potrivit zvonurilor, rezultatul fusese incert, aşa că avântul lui se mai domoli. Era un luptător de temut, dar întotdeauna atent atunci când era vorba să angajeze o luptă. Totuşi, runele nu preziseseră o nenorocire, aşa că Ubba dusese oastea daneză în mlaştini, unde oamenii se postară pe orice petic de pământ mai uscat putură găsi. De acolo, două cărări duceau către colina cea joasă. Flamura lui Ubba, faimoasa pânză în trei colţuri, având pictată pe ea un corb, se afla între cele două cărări, iar de-o parte şi de alta a trupelor noastre se întindeau zidurile de scuturi ale anglilor din est. N-am fi putut să atacăm nici în stânga, nici în dreapta, căci oastea noastră ar fi fost copleşită numeric de a lor. Probabil că Ubba îşi dăduse şi el seama de asta, de vreme ce se codea să dea ordinul de atac. I-am descris toată scena lui Ravn.

– Nu atacă, zise bătrânul, fiindcă am pierde oameni, chiar dacă am câştiga lupta.

– Dar dacă şi noi ucidem o grămadă de vrăjmaşi? l-am întrebat.

– Ei au mai mulţi oameni, noi avem puţini. Dacă ucidem o mie de-ai lor, mâine englezii vor avea încă o mie de oşteni noi. Dar, dacă noi pierdem o sută de oameni, atunci trebuie să aşteptăm sosirea altor corăbii pentru a-i înlocui.

– Vin tot mai multe corăbii, zise Brida.

– Nu cred că vor mai veni anul ăsta, spuse Ravn.

– Nu anul ăsta, ci chiar acum, îl contrazise ea, arătând cu degetul spre zare. Am văzut patru corăbii croindu-şi drum prin păienjenişul de insulițe şi canale puțin adânci.

– Spune-mi, ce e? îmi ceru Ravn nerăbdător.

– Patru corăbii, venind dinspre apus.

– Dinspre apus? Nu dinspre răsărit?

– Dinspre apus, am insistat. Asta însemna că nu veneau dinspre largul mării, ci dinspre unul dintre cele patru râuri care se vărsau în estuarul Gewæsc.

– Cum sunt provele?

– Nu sunt dragoni la prove, ci doar bârne simple din lemn.

– Vâsle?

– Zece pe fiecare parte, cred... Poate unsprezece. Dar la bord sunt mai mulţi luptători decât vâslaşi.

– Corăbii englezeşti! exclamă Ravn. Părea foarte mirat, căci în afară de bărcuţele de pescuit şi barjele pentru transportat mărfuri, englezii aveau puţine nave, dar acestea patru erau corăbii de război, lungi şi suple, ca vasele daneze, şi acum se strecurau prin labirintul de canale ca să atace flota lui Ubba, trasă pe plajă. Fumul dens ce se ridica de pe puntea primei nave era un semn că englezii aveau un cazan cu jăratic la bord, deci plănuiau să incendieze corăbiile daneze şi astfel să-l prindă pe Ubba în capcană.

Dar şi Ubba observase corăbiile, aşa că oastea daneză pornise înapoi, către tabără. În acel moment, arcaşii de pe prima corabie engleză începură să tragă cu săgeţi de foc în cele mai apropiate nave daneze. Deşi acestea erau păzite, străjerii erau mai ales oşteni bolnavi, ciungi sau ologi, nu destul de puternici ca să poată apăra navele de atacul venit pe apă.

– Băieţi! ne strigă unul dintre străjeri.

– Duceţi-vă, ne îndemnă Ravn, înţelegând ce se petrecea, iar Brida, considerându-se la fel de vitează ca orice băiat, porni spre corăbii, alături de gemeni şi de mine. Am fugit spre locul unde fumul se îndesea deasupra corăbiilor noastre. Acum se trăgeau săgeţi de foc de pe două nave engleze, în vreme ce ultimele două corăbii ale duşmanului încercau să-şi depăşească tovarăşele pentru a azvârli un potop de foc şi mai cumplit asupra vaselor daneze.

Misiunea noastră era să stingem focul, în timp ce străjile îşi lansau suliţele către echipajele inamice. Am luat un scut şi am

început să arunc cu el nisip peste flăcări, ca să le înăbuş. Corăbiile engleze erau atât de aproape, încât am putut să observ că erau făcute din lemn crud, abia tăiat. O suliţă zbură pe lângă mine; am ridicat-o şi am azvârlit-o înapoi, dar nu prea bine, căci s-a lovit de o vâslă şi a căzut în mare. Gemenii nu făceau nici un efort să stingă focul, aşa că pe unul l-am lovit peste cap, ameninţându-l că-l voi lovi şi mai tare dacă nu-şi dă interesul. Era însă prea târziu ca să mai salvăm prima corabie daneză, care era pe de-a-ntregul cuprinsă de flăcări, aşa că am abandonat-o, sperând măcar să o scăpăm pe a doua. Chiar atunci, o salvă de săgeţi arzânde nimeri peste băncile vâslaşilor, o alta străpunse pânza navei şi doi dintre oamenii noştri fură străpunşi de săgeţi la marginea apei. Corabia engleză ce deschidea calea celorlalte se îndreptă apoi spre plajă, cu prova ticsită de războinici ce-şi agitau sulițele, securile şi săbiile.

– Edmund! Edmund! urlau ei. Prova corabiei se înfipse în nisip, iar luptătorii săriră pe ţărm, dornici să măcelărească străjile daneze. Securile uriaşe hăcuiau în stânga şi-n dreapta, şi sângele începu să se prelingă pe nisip sau să fie luat de vălurelele care udau plaja. Am luat-o pe Brida de mână şi am tras-o deoparte, păşind anevoie printr-un canal puţin adânc, în care peştişorii argintii se risipeau speriaţi încoace şi-ncolo.

– Trebuie să-l salvăm pe Ravn, i-am strigat.

Ea râdea. Bridei îi plăcea întotdeauna haosul.

Trei dintre corăbiile engleze ajunseseră la ţărm şi echipajele lor săriseră pe nisip, ucigând ultimii străjeri danezi. Cea de-a patra navă plutea pe valurile mici, iar oamenii de pe ea trăgeau întruna cu săgeţi de foc. Însă războinicii lui Ubba, care tocmai sosiseră în tabără, se năpustiră asupra englezilor cu un răget năpraznic. Unii rămaseră sub flamura cu corb pe valul de pământ, ca să împiedice pătrunderea forţelor regelui Edmund pe mica fâşie de uscat unde ne instalaserăm tabăra, iar ceilalţi se aruncară în luptă zbierând, lacomi de răzbunare. Danezii îşi iubeau corăbiile. O corabie, ziceau ei, este ca o femeie sau ca o sabie, elegantă şi frumoasă, vrednică să mori pentru ea şi, cu siguranţă, să lupţi pentru ea. Anglii din est, care până atunci se

descurcaseră de minune, săvârşiră acum o greşeală, căci, din cauza refluxului, nu-şi mai puteau împinge corăbiile înapoi în mare, iar acestea deveniseră de nefolosit. O parte din danezi îşi protejară corăbiile rămase întregi, azvârlind cu securi, suliţe şi săgeţi către echipajul singurei nave englezeşti ce plutea încă pe mare, în vreme ce restul războinicilor se năpustiră asupra englezilor aflaţi pe ţărm.

Ce urmă fu un măcel. O luptă cum numai vikingii ştiau să dea, o încleştare demnă de a fi slăvită de skalzi. Sângele curgea pe fâşia dintre mare şi uscat, amestecându-se cu spuma valurilor albicioase. Oamenii urlau şi se prăbuşeau seceraţi de lovituri, învăluiţi de fumul gros al corăbiilor în flăcări. Soarele abia se mai vedea printre trâmbele de fum, ca un disc roşu deasupra nisipului înroşit de sânge, iar în acea negură furia danezilor era înspăimântătoare. Atunci l-am zărit pentru prima oară pe Ubba luptând şi m-am minunat, căci pogora moartea oriunde izbea, un războinic cumplit, mânuind sabia ca nimeni altul. El nu lupta într-un zid de scuturi, ci se năpustea de-a dreptul spre duşmani, croindu-şi drum cu scutul printre ei, în vreme ce împărţea lovituri mortale cu ciocanul de război din mâna dreaptă. Mi s-a părut de neînvins, căci la un moment dat, când anglii îl înconjuraseră, scoase un urlet de fiară şi, izbind în neştire în stânga şi-n dreapta, ieşi din acea învălmăşeală de trupuri cu lama sabiei şiroind de sânge, apoi, în timp ce-şi prăvălea duşmanii în valurile roşietice, căuta, cu o privire sălbatică, alţi oameni de ucis. Ragnar i se alătură, urmat de ceata lui de luptători. Retezau trupurile vrăjmaşilor ca şi cum ar fi secerat nişte spice de grâu, lovindu-i cu ură pe anglii care le arseseră corăbiile. După ce acest seceriş groaznic se sfârşi, am numărat şaizeci şi opt de englezi morţi, dar pe mulţi nu i-am putut pune la socoteală, fiindcă fuseseră luaţi de valuri şi se înecaseră, traşi la fund de armele şi armurile lor greoaie. Singura navă engleză care reuşi să scape era plină de răniţi şi muribunzi, iar de pe punte se scurgeau şiroaie de sânge. Danezii victorioşi dănţuiră pe leşurile duşmanilor, apoi făcură un morman din armele capturate. Dintre ai noştri muriseră

treizeci de oameni, care fură arşi pe o corabie pe jumătate distrusă deja de flăcări. Alte şase nave daneze fuseseră distruse, dar Ubba captură cele trei corăbii engleze rămase la ţărm, despre care Ragnar declară că erau de toată ruşinea.

– Nu-mi vine să cred că gloabele astea puteau să plutească, zise el, lovind cu dispreţ într-o grindă prost îmbinată.

Şi totuşi, anglii din est nu se făcuseră de râs, m-am gândit. Izbutiseră să rănească mândria danezilor, arzându-le corăbiile cu cap de dragon, iar dacă regele Edmund ar fi avut curaj să atace valul de pământ ce apăra tabăra noastră, ar fi putut transforma înfrângerea într-un masacru al danezilor. Însă el nu atacase, ci, văzând cum soldaţii săi erau răpuşi de năvala daneză, se retrăsese înfricoşat.

El credea că toată oastea daneză venise dinspre mare, şi prea târziu înţelesese că adevăratul atac se dădea dinspre uscat. Probabil că nu doar teama, ci şi faptul că aflase în timpul luptei despre invazia terestră a lui Ivar Cel Fără de Oase, îl împiedicaseră să ne înfrunte până la capăt.

Ubba era mânios. La porunca lui, cei câţiva prizonieri englezi fură sacrificaţi lui Odin, ţipetele lor deznădăjduite fiind, de fapt, o chemare către zei, prin care Ubba le cerea ajutor. A doua zi, în zori, am lăsat pe plajă corăbiile arse, ale căror schelete întunecate fumegau încă, şi flota noastră cu capete de dragoni a pornit spre apus.

Patru

Regele Edmund al Angliei de Est este acum pomenit ca un sfânt, ca unul dintre acele suflete binecuvântate care trăiesc veşnic în umbra Domnului. Sau cel puţin aşa îmi spun preoţii. În rai, zic ei, sfinţii au un loc privilegiat: stau pe un podium înalt în marea sală a lui Dumnezeu şi-şi petrec timpul cântând imnuri de slavă Domnului. Pentru veşnicie. Nu fac altceva decât să cânte. Beocca îmi spunea că asta însemna extazul, dar mie mi se pare ceva foarte plictisitor. Danezii susţin că războinicii lor merg, dacă sunt ucişi în luptă, în Valhalla, sala morţilor lui Odin, unde-şi petrec zilele luptându-se, iar nopţile chefuind şi veselindu-se. Însă n-am îndrăznit să le spun preoţilor că ăsta mi se pare un mod mult mai plăcut de a-ţi petrece veşnicia decât cântând acompaniat de harpe aurite. Odată, l-am întrebat pe un episcop dacă există femei în rai.

– Sigur că sunt, stăpâne, mi-a răspuns el, fericit că mă interesam de religia lui. În rândul sfinţilor creştini se găsesc o mulţime de femei.

– Mă refeream la femei cu care să ne putem destrăbăla, Preasfinţia Ta, i-am replicat.

El făgădui atunci c-o să se roage pentru sufletul meu păcătos. Poate că o fi făcut-o.

Nu ştiu dacă regele Edmund era un sfânt. Neghiob era, asta pot s-o spun. Le dăduse danezilor adăpost înainte ca ei să atace Eoferwic, ba mai mult, le plătise tribut în bani, le adusese mâncare şi le înzestrase oastea cu cai zdraveni, punându-i doar să

promită că aveau să plece din Anglia de Est la primăvară şi că n-aveau să se atingă de preoţi. Ei îşi ţinuseră legământul, însă acum, după doi ani, veniseră înapoi, mult mai puternici, iar regele Edmund hotărâse să-i înfrunte. El văzuse ce păţiseră Mercia şi Northumbria şi, dându-şi seama că-l aştepta aceeaşi soartă, îşi adună oastea şi, cu rugăciuni fierbinţi către zeul lui, porni în marş să ne atace. Primele lupte se dădură pe malul mării; apoi, auzind că Ivar se îndrepta spre marginea întinselor mlaştini situate la vest de Gewæsc, Edmund se întoarse să-l înfrunte. Sub conducerea lui Ubba, am navigat spre Gewæsc şi am luat-o în amonte pe unul dintre râurile de acolo până când n-am mai putut folosi vâslele. Oamenii împinseră corăbiile prin apa adâncă până la şold, dar la un moment dat n-am mai putut înainta şi a trebuit să lăsăm navele sub pază vrednică. Am urmat cărări mustind de apă prin mlaştinile nesfârşite până când, după multă străduinţă, am ajuns pe un teren mai înalt. Nimeni nu ştia unde ne aflam, ci doar că, dacă mergeam în continuare spre sud, ar fi trebuit să găsim drumul pe care mărşăluise Ivar spre a-i ţine piept lui Edmund. Dacă am fi tăiat acel drum, i-am fi prins în cursă pe englezi între trupele noastre şi oastea lui Ivar.

Şi chiar aşa se întâmplă. Ivar îi atacă, zid de scuturi contra zid de scuturi, şi n-am ştiut de soarta bătăliei până ce primii fugari englezi nu apărură, gonind spre est, doar ca să dea de un alt zid de scuturi care-i aştepta. Ei se risipiră, în loc să lupte cu noi, dar ne-am năpustit asupră-le şi, de la cei câţiva prizonieri pe care i-am făcut, am aflat că Ivar îi bătuse uşor. Vestea fu confirmată a doua zi, când primii călăreţi ai lui Ivar ajunseră la noi.

Regele Edmund fugi spre sud. Anglia de Est era o ţară mare, aşa că putea lesne găsi adăpost într-o cetate sau ar fi putut pleca spre Wessex, dar preferă să-şi pună credinţa în Dumnezeu şi să caute refugiu într-o mică mănăstire pierdută printre mlaştini, la Dic. Poate el credea că n-avem să-l găsim niciodată acolo sau, aşa cum am auzit eu pe urmă, un călugăr îl asigurase că Dumnezeu va învălui mănăstirea într-o negură fără sfârşit,

făcându-i pe păgâni să se rătăcească. Negura nu apăru niciodată, în schimb veniră danezii.

Ivar, Ubba și fratele lor mezin, Halfdan, porniră călare spre Dic, luând cu ei jumătate din oaste, în vreme ce restul danezilor începură să pacifice Anglia de Est – adică să prade, să siluiască femei și să ucidă, până când localnicii se supuseră, ceea ce se întâmplă destul de repede. Pe scurt, Anglia de Est căzu la fel de ușor ca Mercia. Singura veste rea era aceea că în Northumbria aveau loc răzmeriţe. Zvonurile vorbeau despre o adevărată revoltă, în urma căreia mulți danezi fuseseră uciși. Ivan dorea să înăbușe răscoala, dar se temea să părăsească Anglia de Est așa de grabnic după cucerirea ei, așa că, ajuns la Dic, îi propuse lui Edmund să-i lase în continuare tronul, ca supus al danezilor, așa cum și Burghred stăpânea Mercia.

Întâlnirea avu loc în biserica mănăstirii, care avea o sală uimitor de mare, construită din lemn și stuf, și pereții acoperiți cu panouri mari din piele. Panourile erau pictate cu scene ciudate. Una înfățișa oameni goi prăvălindu-se în iad, unde un șarpe uriaș, cu o gură plină de colți, îi înghițea cu totul.

– Mâncătorul de leșuri, zise Ragnar înfiorându-se.

– Mâncătorul de leșuri?

– Da, un șarpe care pândește în Niflheim, îmi explică el, atingându-și amuleta de la gât. Niflheim, știam eu, era un fel de iad viking, dar, spre deosebire de iadul creștinilor, era un întins pustiu de gheață.

– Mâncătorul de leșuri devorează trupurile morților, continuă Ragnar, dar roade și din pomul vieții. Vrea să nimicească întreaga lume și să pună capăt timpului, mă lămuri el, atingând iar ciocanul lui Thor.

Un alt panou, din spatele altarului, îl înfățișa pe Hristos pe cruce, iar alături se mai afla un panou, care-l fascină pe Ivar. Un bărbat, înveșmântat doar cu o pânză peste șale, era legat de un stâlp și folosit ca țintă de arcași. Deși mai multe săgeți îi străpungeau pielea albă, el degaja o expresie de totală beatitudine și un zâmbet tainic, ca și cum, în ciuda suferinței, trăia o bucurie lăuntrică de nedescris.

– Cine-i ăsta? întrebă Ivar.

– Este sfântul martir Sebastian.

Regele Edmund, care era aşezat în faţa altarului, îi oferi răspunsul prin intermediul tălmaciului. Ivar, cu ochii holbaţi la pictură, vru să ştie întreaga poveste, iar Edmund îi dezvălui cum sfântul Sebastian, un ostaş roman, refuzase să renunţe la credinţa sa, şi de aceea împăratul poruncise uciderea lui cu săgeţi.

– Dar nu l-au putut ucide, zise Edmund cu patos. Nu au putut fiindcă Dumnezeu îl apăra. Domnul fie lăudat pentru marea Lui îndurare!

– Nu l-au putut ucide cu săgeţi? întrebă Ivar mirat.

– Da, şi de aceea împăratul a poruncit să fie bătut cu bâtele până la moarte, sfârşi tălmaciul povestea.

– Deci l-au ucis până la urmă?

– El a mers în rai, deci nu l-au ucis, zise regeleEdmund.

Ubba interveni, cerând să i se explice ce însemna rai, iar Edmund, la fel de entuziast, îi explică fericirea veşnică oferită de paradisul creştin. Ubba scuipă însă dispreţuitor când înţelese că raiul creştin era un fel de Valhalla fără nici un fel de distracţii.

– Şi creştinii vor să meargă în rai? întrebă el, deloc convins.

– Desigur, răspunse tălmaciul.

Ubba pufni în râs. El şi fraţii săi erau însoţiţi de câţi războinici danezi încăpuseră în biserică, în vreme ce lângă regele Edmund se aflau doi preoţi şi şase călugări, care ascultară în tăcere propunerile lui Ivar. Regelui Edmund i se dăruiau viaţa şi coroana Angliei de Est, dar trebuia să primească garnizoane daneze în principalele sale cetăţi şi să ofere danezilor orice pământuri voiau aceştia, cu excepţia domeniilor regale. Edmund trebuia să aprovizioneze oastea daneză cu cai, bani şi merinde, iar ce mai rămăsese din fyrdul lui urma să lupte sub ordinele danezilor. Edmund nu avea copii, dar sfetnicii săi apropiaţi care supravieţuiseră luptei erau obligaţi să-şi trimită fiii în tabăra daneză, ca zălog că anglii din sud vor respecta condiţiile propuse de Ivar.

– Şi dacă refuz? întrebă Edmund.

Ivar rânji:

– O să vă luăm pământurile oricum.

Regele se sfătui cu preoții și călugării săi. Era un om înalt și uscățiv, cu o chelie ca-n palmă, deși n-avea mai mult de treizeci de ani. Ochii îi erau bulbucați, gura țuguiată și stătea veșnic încruntat. Purta o tunică albă, care-l făcea să pară el însuși un preot.

– Dar Biserica lui Dumnezeu? îl întrebă el, într-un târziu, pe Ivar.

– Ce-i cu ea?

– Oamenii tăi au pângărit altarele Domnului, i-au măcelărit slujitorii, au scuipat pe imaginea Lui și au furat banii Sfintei Biserici!

Regele era mânios acum. Își încleștă o mână pe brațul scaunului, așezat în fața altarului, pe când cealaltă mână și-o ținea strânsă în pumn, biciuind cu ea aerul de fiecare dată când rostea o acuzație.

– Zeul vostru nu poate să-și poarte singur de grijă? zise Ubba.

– Dumnezeul nostru este atotputernic, declară Edmund, creatorul lumii, dar El permite totuși Răului să existe ca să ne pună la încercare.

– Amin, murmură unul dintre preoți, în timp ce tălmaciul îi traducea lui Ivar cuvintele.

– Domnul v-a adus, păgâni din nord, izbucni regele cu obidă. Profetul Ieremia a proorocit asta!

– Ieremia? întrebă Ivar, buimăcit de tot.

Unul dintre călugări avea o carte, prima pe care o văzusem de mulți ani. Deschise coperta de piele, dădu una după alta paginile țepene și i-o întinse regelui. Acesta se căută prin buzunare și scoase un bețișor de fildeș, cu care începu să urmărească literele de pe carte.

– *Quia malum ego*, tună el, în vreme ce mișca bețișorul peste rânduri, *adduco ab aquilone et contrititonem magnam!*

Când se opri holbându-se la Ivar, unii danezi, impresionați de tăria din glasul regelui, chiar dacă nu pricepuseră o iotă din cuvintele rostite, își atinseră amuletele de la gât. Preoții din jurul

lui Edmund ne priviră cu reproș. O vrabie zbură prin fereastra înaltă și se cocoță pentru o clipă pe brațul crucii mari de lemn din mijlocul altarului.

Chipul posomorât al lui Ivar nici nu se clinti la auzul cuvintelor lui Ieremia, iar tălmaciul englez, care era unul dintre preoți, își dădu seama că vorbele pătimașe ale regelui nu însemnaseră nimic pentru nici unul dintre noi.

– Căci voi aduce răul din nord și multă distrugere, traduse el.

– Scrie în cartea asta, răcni Edmund, înapoind volumul călugărului.

– Bine, poți să-ți păstrezi Biserica, grăi Ivar nepăsător.

– Nu-i de ajuns, spuse Edmund ridicându-se pentru a da vorbelor sale mai multă forță. Eu voi domni aici, urmă el, voi îndura prezența voastră dacă trebuie și vă voi dărui cai, mâncare, bani și ostatici, dar numai dacă tu și toți oamenii tăi vă veți supune Domnului. Trebuie să fiți botezați!

Aceste cuvinte îi puseră în încurcătură și pe tălmaciul englez, și pe cel danez. În cele din urmă, Ubba îmi căută din priviri ajutorul.

– Trebuie să stai într-un butoi plin cu apă, i-am zis, amintindu-mi cum Beocca mă botezase după moartea fratelui meu, și ei toarnă altă apă pe tine.

– Adică vor să mă spele? întrebă Ubba uimit.

Am ridicat din umeri.

– Așa fac ei, stăpâne.

– Veți deveni creștini, zise Edmund, după care îmi aruncă o căutătură nervoasă: Putem face botezul și în râu, băiete. Nu-i nevoie de butoaie.

– Vor să vă spele într-un râu, le-am explicat lui Ivar și Ubba, iar danezii începură să râdă.

Ivar rămase pe gânduri. Să stea în apă preț de câteva minute nu era un lucru așa de rău, mai ales că asta i-ar fi permis să ajungă rapid în Northumbria, spre a zdrobi rebeliunea de acolo.

– Și pot să mă duc să mă închin lui Odin după ce sunt spălat în râu? vru el să știe.

– Nici pomeneală! se enervă Edmund. Nu există decât un un singur Dumnezeu.

– Există mulţi zei, răspunse Ivar. Mulţi! Oricine ştie asta.

– Nu există decât un singurDumnezeu, şi tu trebuie să-l slujeşti.

– Dar noi câştigăm, zise Ivar răbdător, de parcă ar fi explicat ceva unui copil. Şi asta înseamnă că zeii noştri îl bat pe zeul tău.

Regele se cutremură la auzul acelei blasfemii cumplite.

– Zeii tăi sunt zei mincinoşi, strigă el, sunt rahaţi de diavol, sunt creaturi ale Răului ce vor aşterne întunericul peste lume, pe când Dumnezeul nostru este mare, este puternic, este magnific.

– Arată-mi, zise Ivar.

Cuvântul lui aduse o tăcere de mormânt. Regele, preoţii şi călugării se holbau buimăciţi la căpetenia daneză.

– Dovedeşte-mi, insistă el, iar ceilalţi danezi murmurară dând din cap aprobator.

Regele Edmund clipi încurcat, căutând inspiraţie. Dintr-odată, îi veni o idee şi arătă spre panoul ce înfăţişa martiriul sfântului Sebastian.

– Dumnezeul nostru l-a cruţat pe preafericitul sfânt Sebastian de săgeţile arcaşilor. Ce dovadă mai bună vreţi?

– Dar omul tot a murit, îl contră Ivar.

– A murit pentru că aceasta a fost vrerea Domnului.

Ivar rămase pe gânduri.

– Deci zeul tău te-ar apăra de săgeţile mele? întrebă el într-un târziu.

– Dacă asta e voia Lui, cu siguranţă.

– Atunci hai să încercăm, propuse danezul. O să tragem cu săgeţi în tine şi, dacă supravieţuieşti, ne îmbăiem cu toţii în râu.

Edmund se holbă la danez, întrebându-se dacă vorbea serios, apoi îl trecură sudorile când îşi dădu seama că Ivar nu glumea. Deschise gura, dar înţelese rapid că n-avea ce spune şi o închise la loc. Unul dintre călugării cu tonsură îi murmură ceva la ureche. Probabil încerca să-şi convingă suveranul că

Dumnezeu sugera această ordalie pentru a-şi extinde Biserica şi că, fără îndoială, avea să se întâmple un miracol, danezii se vor creştina, vom fi cu toţii prieteni şi vom cânta imnuri îngereşti pe un podium înalt din Rai. Regele nu părea pe de-a-ntregul convins de aceste argumente, însă danezii erau nerăbdători să încerce miracolul chiar în acea clipă, aşa că nu mai stătea în putinţa lui Edmund să accepte sau să refuze încercarea.

Mai mulţi războinici danezi îi traseră deoparte pe preoţi şi pe călugări, iar alţii ieşiră afară, să aducă arcuri şi săgeţi. Regele, prins în propria capcană, îngenunchease în faţa altarului, rugându-se cum nu se rugase nici un alt om. Danezii rânjeau, iar eu mă bucuram grozav. Cred că mai degrabă speram să văd un miracol, nu fiindcă eram creştin, ci fiindcă pur şi simplu voiam să asist la un miracol adevărat. Beocca îmi vorbise adesea despre miracole, subliniind că ele erau dovezi ale adevărurilor creştine, dar nu văzusem niciodată unul. Nimeni nu mersese vreodată pe apă la Bebbanburg şi nici leproşii nu fuseseră vindecaţi acolo, nici îngerii nu umpluseră cerul nopţii cu lumina şi gloria lor divină. Dar acum poate că aveam să văd puterea lui Dumnezeu, pe care Beocca întotdeauna mi-o propovăduise. Brida nu voia decât să-l vadă pe Edmund mort.

– Eşti gata? îl întrebă Ivar pe rege.

Edmund privi spre preoţii şi călugării săi, făcându-mă să mă întreb dacă nu cumva voia să le ceară ca unul dintre ei să-l înlocuiască în această încercare a puterii lui Dumnezeu. Apoi se încruntă şi se răsuci spre Ivar.

– Voi accepta propunerea ta, zise el.

– Adică vrei să tragem cu săgeţile în tine?

– Nu, aceea de a rămâne rege aici.

– Dar voiai ca întâi să ne bagi în râu şi să ne botezi.

– De asta ne putem lipsi.

– Nu, se opuse Ivar. Ai pretins că zeul tău este atoputernic, că e singurul zeu, aşa că vreau să-mi dovedeşti asta. Dacă ai dreptate, noi toţi ne vom spăla în râu. Suntem de acord?

Ultima întrebare le fusese adresată danezilor, care încuviinţară printr-un murmur.

– Eu nu, grăi Ravn. Eu nu vreau să fiu spălat în râu.

– Cu toţii vom fi spălaţi, răcni Ivar.

În clipa aceea am înţeles că era interesat cu adevărat de rezultatul testului, mai interesat chiar decât să încheie o pace rapidă şi convenabilă cu Edmund. Toţi oamenii au nevoie de sprijinul zeului lor, iar Ivar încerca să descopere dacă nu cumva noi ne închinaserăm, în toţi aceşti ani, la un zeu strâmb.

– Porţi armură? îl întrebă pe Edmund.

– Nu.

– Mai bine să verificăm, interveni Ubba, aruncând o privire spre imaginea sfântului Sebastian. Dezbrăcaţi-l, porunci el.

Regele şi clericii protestară, însă danezii nu se lăsară înduplecaţi, aşa că îl dezbrăcară aproape de tot pe Edmund. Brida se amuza grozav.

– E slăbănog, zise ea.

Edmund, care era de acum batjocura tuturor, încercă să pară demn. Preoţii şi călugării se aşezară în genunchi, rugându-se, în timp ce şase arcaşi se aliniară la douăzeci de paşi de rege.

– Acum o să aflăm, grăi Ivar, stăpânindu-şi cu greu râsul, dacă zeul englez e la fel de puternic ca zeii noştri. Dacă este, şi dacă regele supravieţuieşte, atunci vom deveni cu toţii creştini!

– Eu nu, repetă Ravn, dar încetişor, să nu-l audă Ivar. Spune-mi ce se întâmplă, Uhtred.

I-am spus curând. Şase săgeţi îl atinseră în plin pe rege, acesta ţipă de durere, sângele împroşcă altarul, Edmund se prăbuşi, zbătându-se ca un somon prins în năvod, şi alte şase săgeţi zburară spre el. Edmund se zvârcoli şi mai tare, dar arcaşii continuară să tragă, deşi nu-şi prea nimereau ţinta, căci erau zguduiţi de hohote de râs. Dar traseră până ce regele se umplu de penele săgeţilor, ca un uriaş arici ţepos. Sângerând, cu pielea lui albă brăzdată de înţepături, rămase cu gura căscată, nemişcat pentru totdeauna. Zeul lui îl lăsase de izbelişte. Astăzi, desigur, povestea asta nu mai este spusă, în schimb copiii învaţă cât de brav a stat sfântul Edmund în faţa danezilor, cerându-le să se convertească la adevărata credinţă, şi cum aceştia l-au ucis. Prin urmare, a fost făcut martir şi sfânt şi toată lumea

crede că stă în rai şi cântă voios pentru veşnicie. Adevărul este însă că a fost un neghiob, şi propria lui gură proastă l-a duş la moarte.

Preoţii şi călugării se jeleau, aşa că Ivar, furios, porunci să fie ucişi şi ei, apoi decise ca jarlul Godrim, una dintre căpeteniile lui, să domnească în Anglia de Est şi ca Halfdan să cotropească ţara, pentru a zdrobi ultimele urme de rezistenţă. Godrim şi Halfdan aveau să primească o oaste ca să menţină ordinea în Anglia de Est, pe când restul danezilor urmau să se întoarcă pentru a înăbuşi răzmeriţele din Northumbria.

De acum, Anglia de Est nu mai exista. Iar Wessex rămăsese ultimul regat din Anglia.

Ne-am întors în Northumbria, când vâslind, când plutind duşi de vânt, pe *Vipera Vântului*, de-a lungul coastei domoale, apoi am vâslit împotriva curentului pe râul Humber şi am plutit pe Ouse până când am zărit zidurile cetăţii Eoferwic şi am tras corabia pe uscat, ca lemnul să nu putrezească peste iarnă. Ivar şi Ubba veniseră cu noi, aşa încât o întreagă flotă se înşiră pe râu, cu vâslele şiroind de apă şi prorele fără capete de dragon purtând ramuri verzi de stejar, pentru a arăta că ne întorceam acasă victorioşi. Aduceam multe prăzi. Danezii puneau mare preţ pe prăzi. Ei îşi urmau căpeteniile fiindcă ştiau că vor fi răsplătiţi cu argint şi, cucerind trei dintre cele patru regate din Anglia, adunaseră o adevărată avere, ce fu împărţită tuturor războinicilor. Unii, foarte puţini, hotărâră să-şi ducă banii înapoi în Danemarca. Majoritatea rămaseră însă, căci cel mai mare regat rămânea neînvins şi ei ştiau că ar fi devenit bogaţi ca nişte zei dacă şi Wessex cădea.

Ivar şi Ubba veniseră la Eoferwic aşteptându-se la tulburări. Puseseră scuturile la vedere, pe flancurile navelor, însă răzmeriţele care năpădiseră Northumbria încă nu ajunseseră la Eoferwic, iar regele Egbert, care domnea prin mila danezilor, se jură că nu era nici un semn de răscoală. Şi arhiepiscopul Wulfhere spuse acelaşi lucru:

– Întotdeauna au existat pe aici tâlhari la drumul mare, poate că despre ei ați auzit zvonuri.

– Sau poate că ești surd, mârâi Ivar.

Avea dreptate să fie bănuitor, căci, de îndată ce se află că oastea revenise acasă, ealdormanul Ricsig din Dunholm trimise soli. Dunholm era o cetate mare, situată pe un ciot de stâncă pe lângă care râul Wiire făcea un cot larg, și datorită acestei așezări era o fortăreață aproape la fel de solidă ca Bebbanburg. Ricsig, ealdormanul, nu-și trăsese niciodată spada împotriva danezilor. Când am atacat Eoferwic și tatăl meu a fost ucis, Ricsig s-a prefăcut bolnav, iar oamenii lui au rămas acasă, dar acum își trimisese slujitorii să-l anunțe pe Ivar că o ceată de danezi fusese masacrată la Gyruum. Acesta era locul unei faimoase mănăstiri, unde un călugăr pe nume Beda a scris o istorie a Bisericii engleze, pe care Beocca mi-o lăuda mereu, zicându-mi că, atunci când o să învăț să citesc cum trebuie, mă voi desfăta cu paginile ei. Cititul mai avea de așteptat, dar am fost la Gyruum și am văzut unde și-a scris Beda cartea, căci Ragnar primi poruncă să afle ce se întâmplase cu danezii uciși.

Se părea că șase danezi, toți luptători fără stăpân, veniseră la Gyruum și ceruseră să vadă odoarele mănăstirii, iar când călugării se plânseseră că n-au un sfanț, cei șase începură să ucidă în stânga și-n dreapta. Călugării ripostaseră, fiind ajutați și de niște localnici, și cei șase danezi fuseseră omorâți, trași în țeapă și lăsați să putrezească pe țărm. Până la acel moment, după cum o recunoscu și Ragnar, vina era a danezilor, însă călugării nu se mărginiseră la atât, ci, încurajați de acest măcel, porniseră spre vest, în susul râului Tine, și atacaseră o așezare daneză unde trăiau doar câțiva oameni, prea bătrâni sau prea bolnavi ca să însoțească oastea. Copiii și femeile fuseseră violați și uciși, iar răzvrătiții proclamaseră războiul sfânt. Abația din Streonshall se afla lângă Eoferwic și găzduia multe călugărițe, în vreme ce aproape de Bebbanburg, pe insula despre care Beocca îmi spusese întotdeauna că era sacră, se găsea mănăstirea Lindisfarena. Existau și multe alte mănăstiri, dar Ragnar se mulțumea cu cele mai importante, așa că trimise

oameni la Ivar și Ubba, cerând să i se permită să risipească obștea monahală de la Streonshall și să ucidă orice persoană, bărbat sau femeie, care s-ar fi alăturat răscoalei. Apoi porni spre Gyruum. Călugării fură uciși până la unul, clădirile care nu erau făcute din piatră fură arse din temelii, odoarele – căci aici se găseau, ascunse sub pardoseli, multe obiecte din aur și argint – fură luate. Îmi amintesc că am descoperit și un vraf de pergamente, toate acoperite cu o cerneală neagră, cu scris mărunt. N-am știut niciodată ce scria pe ele, căci oamenii lui Ragnar le arseră pe toate. Ne-am îndreptat apoi spre sud, către mănăstirea aflată la gura de vărsare a râului Wiire, pe care de asemenea am trecut-o prin foc și sabie. După aceea am traversat Tine și am distrus mănăstirea de maici de pe malul nordic. Călugărițele de aici, conduse de stareța lor, și-au pocit dinadins chipurile, crestându-și obrajii și frunțile, pentru a-i împiedica pe danezi să le siluiască. Așa ne-au ieșit în întâmpinare, însângerate, urâte ca niște demoni și țipând ca lovite de streche. De ce nu fugiseră, nu știu. Când am ajuns, ne-au blestemat și au rugat Cerul să se răzbune asupra noastră, iar noi le-am ucis.

Niciodată nu i-am spus lui Alfred că am luat parte la acea groaznică distrugere a mănăstirilor din nord. Povestea e spusă și azi, ca dovadă a cruzimii și lipsei de onoare a danezilor. Fiecare copil englez află cum călugărițele și-au mutilat fețele până la os, ca să fie prea urâte pentru a mai fi violate, deși metoda lor a dat tot atâtea roade ca și ordalia regelui Edmund, pe care rugăciunile nu l-au salvat de ascuțișul săgeților. Îmi amintesc că într-o zi, de Paște, am ascultat o predică despre aceste călugărițe și m-am stăpânit cu greu să nu o întrerup și să spun că lucrurile se petrecuseră cu totul altfel. Preotul pretindea că danezii juraseră că nu vor face rău nici unui călugăr și nici unei călugărițe din Northumbria, iar asta nu era adevărat. La fel, spunea că nu existase nici un motiv pentru masacre, ceea ce era la fel de fals, încheind cu o poveste miraculoasă despre cum se rugaseră călugărițele, iar Dumnezeu aruncase o pânză nevăzută la poarta mănăstirii și danezii se izbiseră de acea pânză și nu o putuseră străpunge. M-am întrebat de ce,

dacă existase acel scut nevăzut, călugăriţele se mai deranjaseră să-şi ciuntească obrajii, dar probabil ele ştiau deja cum avea să se termine povestea, fiindcă, pasămite, danezii adunaseră o ceată de copii mici din satul învecinat şi ameninţaseră că le vor tăia beregata dacă pânza nu era ridicată – şi până la urmă manevra lor ticăloasă reuşise.

Nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Am sosit, călugăriţele au ţipat, cele tinere au fost siluite, apoi le-am omorât. Dar nu pe toate, cum susţin faimoasele poveşti. Cel puţin două erau drăguţe şi nici nu se mutilaseră, aşa că au rămas cu oamenii lui Ragnar. Una dintre ele chiar a adus pe lume un prunc care avea să devină un vestit războinic danez. Însă preoţii n-au fost niciodată nişte oameni care să se dea în vânt după rostirea adevărului, aşa că am tăcut, şi foarte bine am făcut. În realitate, n-am ucis toate călugăriţele fiindcă Ravn îmi spusese clar, încă de la început, că trebuie să laşi întotdeauna măcar un martor în viaţă, ca să poată răspândi vestea despre grozăviile comise de danezi.

După ce am ars mănăstirea am plecat spre Dunholm, unde Ragnar îi mulţumi ealdormanului Ricsig, deşi acesta era pur şi simplu uluit de răzbunarea danezilor.

– Nu toţi călugării şi toate călugăriţele au luat parte la răscoală, i-a reproşat el lui Ragnar.

– Cu toţii sunt răi, insistă Ragnar.

– Dar bisericile şi mănăstirile lor sunt locuri de rugăciune şi meditaţie, locuri de învăţătură.

– Ia zi-mi, îi ceru Ragnar, la ce-s bune rugăciunea, meditaţia şi învăţătura? Dacă te rogi, poţi să creşti secara? Meditaţia îţi umple năvodul cu peşte? A construit vreodată învăţătura o casă? A arat vreun ogor?

Ricsig nu avea răspunsuri la aceste întrebări, şi cu atât mai puţin episcopul de Dunholm, un om sfios, care nu protestă faţă de masacru nici măcar atunci când Ricsig, obedient, ne predă prizonierii, care fură ucişi în cele mai groaznice chipuri. Ragnar devenise convins că mănăstirile erau locaşuri ale răului, unde se practicau ritualuri sinistre pentru a-i încuraja

pe localnici să-i atace pe danezi, şi nu vedea nici un motiv ca să îngăduie existenţa lor. Dar cea mai vestită mănăstire dintre toate era cea de la Lindisfarena, unde trăise sfântul Cuthbert, prima pe care o jefuiseră danezii în Anglia, în urmă cu două generaţii. Acel atac fusese prevestit de apariţia unor dragoni pe cer, a unor vârtejuri stârnite din senin pe mare şi a unor furtuni cu fulgere ce zguduiseră dealurile, dar noi n-am văzut nici un astfel de semn, aşa că am mărşăluit spre nord.

Stăteam cu sufletul la gură. Ne apropiam de Bebbanburg şi mă întrebam dacă unchiul meu, falsul ealdorman Ælfric, va îndrăzni să iasă din cetate pentru a-i proteja pe călugării din Lindisfarena, care fuseseră întotdeauna sub oblăduirea familiei noastre. Eram toţi călare, echipajele a trei corăbii, adică peste o sută de oameni, căci era aproape sfârşitul anului şi danezilor nu le plăcea să navigheze pe vreme rea. În timp ce înaintam peste dealuri, când şi când vedeam zidurile de lemn ale cetăţii Bebbanburg iţindu-se printre copaci. Priveliştea aceasta, cu marea ce fremăta în depărtare, mă îndemna să mă las pradă visării.

Am traversat câmpurile întinse din apropierea coastei până am ajuns pe plaja nisipoasă. De aici, o cărare ducea către Lindisfarena, dar era acoperită de apă, aşa că am fost nevoiţi să aşteptăm venirea refluxului. Îi puteam vedea pe călugări urmărindu-ne de pe malul celălalt.

– Cred că restul ticăloşilor sunt ocupaţi să ascundă odoarele mănăstirii, spuse Ragnar.

– Dacă au mai rămas odoare, am zis.

– Întotdeauna rămâne câte ceva, rânji el.

– Când am fost ultima oară aici, interveni Ravn, am luat un cufăr de aur! Aur curat!

– Un cufăr mare? întrebă Brida, care călărea în spatele lui Ravn, călăuzindu-l în acea zi. Ea venea pretutindeni cu noi, vorbea de acum bine daneza, iar oamenii ajunseseră s-o îndrăgească, socotind că le purta noroc.

– Mare cât pieptul tău, zise Ravn.

– Înseamnă că nu era prea mult, făcu ea dezamăgită.

– Aur şi argint, îşi aminti Ravn, şi câţiva colţi de morsă. De unde or fi avut călugării aşa ceva?

Marea se retrase, valurile părăsind, încet-încet, lunga fâşie de nisip. Am străbătut apa puţin adâncă, trecând printre sălciile pipernicite care marcau drumul, în timp ce călugării se risipeau care-ncotro. Trâmbe de fum se înălţau din locurile unde până mai ieri fuseseră fermele de pe insulă, şi nu aveam nici o îndoială că localnicii îşi îngropaseră puţinele posesiuni.

– Crezi că te va recunoaşte vreunul dintre călugări? mă întrebă Ragnar.

– Probabil.

– Şi asta nu te îngrijorează?

Mă îngrijora, dar am atins ciocanul lui Thor, spunând că nu-mi păsa. Undeva, în străfundurile minţii mele, apăruse deja un ghimpe de îndoială şi de spaimă că Dumnezeu, zeul creştin, mă urmărea. Beocca îmi spusese mereu că tot ceea ce facem e văzut şi ţinut minte şi a trebuit să-mi dau singur curaj, zicându-mi că zeul creştin dăduse greş, iar Odin, Thor şi ceilalţi zei danezi câştigaseră războiul din ceruri. Moartea lui Edmund dovedise asta, m-am consolat eu singur, hotărând că eram în siguranţă.

Mănăstirea se găsea în sudul insulei, de unde puteam vedea cetatea Bebbanburg căţărată pe colţul ei de stâncă. Călugării trăiau în mai multe căbănuţe din lemn acoperite cu paie de secară şi cu muşchi şi dispuse în jurul unei mici biserici din piatră. Stareţul, un bărbat pe nume Egfrith, veni să ne întâmpine purtând în mâini o cruce de lemn. Vorbea daneza, ceea ce era neobişnuit, şi nu părea să se teamă de noi.

– Sunteţi bineveniţi pe mica noastră insulă, ne salută evlavios. Să ştiţi că găzduim în bolniţa noastră un compatriot de-al vostru, care e rănit.

Ragnar îşi puse palmele pe oblâncul şeii.

– Şi ce-are asta de-a face cu mine? întrebă el.

– E dovada intenţiilor noastre de pace, stăpâne, grăi Egfrith. Era bătrân, cu părul cărunt, firav şi îi lipseau aproape toţi dinţii, de aceea cuvintele sale erau stâlcite. Suntem o mănăstire

umilă, continuă el. Îi îngrijim pe bolnavi, îi ajutăm pe săraci şi Îl slujim pe Dumnezeu.

Privi şirul lung de războinici danezi, bărbaţi crunţi, în zale şi coifuri, cu scuturile atârnându-le lângă şei, cu săbii, securi şi suliţe ascuţite. Cerul era mohorât în acea zi, greoi şi apăsător, iar ploaia măruntă făcea iarba să pară mai întunecată. Peste câteva clipe, doi călugări veniră dinspre biserică purtând o cutie de lemn. O aşezară în spatele lui Egfrith, apoi se traseră într-o parte.

Ragnar îmi făcu un semn scurt din cap. Am descălecat şi, trecând pe lângă stareţ, m-am dus să deschid lada. Era pe jumătate plină cu monede de argint, majoritatea ciuntite şi toate tocite, fiindcă erau de calitate proastă. L-am privit pe Ragnar şi am ridicat din umeri, dându-i de înţeles că recolta era neînsemnată.

– Hei, tu eşti Uhtred, exclamă Egfrith holbându-se la mine.

– Şi ce dacă? i-am răspuns eu bătăios.

– Am auzit că eşti mort, stăpâne. Slavă Domnului că nu e aşa!

– Ai auzit că sunt mort?

– Da, aşa am auzit, că te-ar fi ucis un danez.

Vorbiserăm în engleză. Ragnar voia să ştie ce-mi spusese, aşa că i-am tradus.

– Pe danez îl chema cumva Weland? îmi ceru Ragnar să-l întreb pe stareţ.

– Da, aşa îl chema, recunoscu Egfrith.

– Chiar aşa?

– Da, el e omul căruia încercăm să-i lecuim rănile aici, la mănăstirea noastră, spuse Egfrith, privindu-mă ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că eram un om în carne şi oase.

– Să-i lecuiţi rănile? Ce răni? întrebă Ragnar.

– A fost atacat, stăpâne, de un om din cetate. Din Bebbanburg.

Desigur, Ragnar voia să audă întreaga poveste. Se pare că Weland îşi croise drum înapoi, până la Bebbanburg, unde pretinsese că m-a ucis şi primise recompensa în monede de

argint. Fusese escortat apoi de la fortăreață de șase oameni, printre care se număra și Ealdwulf, fierarul care obișnuia să-mi spună povești despre zeii păgâni la forja lui, iar Ealdwulf îl atacase pe Weland, înfigându-i un topor în umăr, înainte ca restul escortei să-l poată opri. Weland fusese adus la mănăstire, în vreme ce Ealdwulf, dacă mai trăia încă, era la Bebbanburg.

Dacă starețul Egfrith crezuse că Weland reprezenta chezășia că-l vom lăsa nevătămat, se înșela. Ragnar se strâmbă la el.

– Deci i-ai dat lui Weland adăpost, deși știai că l-a ucis pe Uhtred, nu?

– Aceasta este casa Domnului, răspune starețul, așa că dăm adăpost oricărui om.

– Chiar și ucigașilor? replică Ragnar. Ducându-și mâna la ceafă, își desfăcu șnurul de piele care-i ținea părul legat. Dar ia zi-mi, călugăre, câți dintre oamenii tăi au fugit în sud ca să le țină tovărășie răzvrătiților și să ucidă danezi?

Egfrith se codi, ceea ce fu de-ajuns pentru Ragnar să-și scoată sabia. Ca prin farmec, starețul își recăpătă graiul:

– Unii au fugit, ce-i drept, stăpâne, dar nu i-am putut opri.

– Nu i-ai putut opri? întrebă Ragnar scuturându-și capul, în așa fel încât părul lui, ud și despletit, îi umplu obrajii. Dar nu tu conduci mănăstirea?

– Da, eu sunt starețul.

– Atunci i-ai fi putut opri.

Ragnar părea furios. Bănuiam că-și amintise de trupurile fetișcanelor daneze ucise și îngropate lângă Gyruum, cu sângele uscat pe coapsele feciorelnice.

– Ucideți-i pe toți călugării, strigă el către oamenii lui.

N-am luat parte la măcel. M-am îndreptat spre țărm, unde am ascultat păsările mării țipând și, cu ochii la Bebbanburg, am auzit săbiile hăcuindu-i pe călugări. Brida veni lângă mine, îmi luă palma în palma ei și privi spre sud, unde pe fundalul cenușiu al cerului se profila impunătoarea cetate, cocoțată în vârful stâncii.

– Acolo e casa ta? mă întrebă ea.

– Da, acolo.

– Stareţul te-a numit stăpân.

– Pentru că sunt stăpânul de drept al acestor locuri.

Ea se lipi de mine.

– Crezi că zeul creştin ne priveşte?

– Nu, i-am răspuns, întrebându-mă cum de ştia că mă gândisem la acelaşi lucru.

– El n-a fost niciodată zeul nostru, spuse ea cu hotărâre în glas. Noi ne-am închinat lui Woden şi lui Thor şi lui Eostre şi tuturor celorlalţi zei şi zeiţe, apoi au venit creştinii şi ne-am uitat zeii, dar acum danezii au venit să ne conducă înapoi la ei.

Se opri brusc.

– Ravn ţi-a spus asta?

– Da, mi-a spus câte ceva, mărturisi ea, dar de restul mi-am dat eu seama. Există un război între zei, Uhtred, un război între zeul creştin şi zeii noştri, iar când e război în Asgard, zeii ne fac să ne luptăm pentru ei pe pământ.

– Şi învingem? am întrebat-o.

În loc de răspuns, îmi arătă cu degetul spre călugării morţi, împrăştiaţi pe iarba udă, cu sutanele lor însângerate. După ce-i răpuse pe toţi, Ragnar îl târî pe Weland afară din patul lui de suferinţă. Bărbatul era deja pe moarte, căci îl cuprinseseră frisoanele şi rana îi mirosea groaznic, a hoit, însă era perfect conştient de ce i se întâmpla. Recompensa pe care o primise pentru uciderea mea era un sac greu cu monede de argint din cele bune, ce cântăreau în total cât un prunc nou-născut. Danezii îl găsiseră sub patul lui şi-l adăugaseră prăzilor mărunte obţinute de la mănăstire.

Weland zăcea acum pe iarba însângerată, privind când spre mine, când spre Ragnar.

– Vrei să-l ucizi? mă întrebă Ragnar.

– Da, i-am zis, căci nu se aştepta la un alt răspuns. Apoi mi-am amintit de începutul poveştii mele, de ziua când îl văzusem pe Ragnar dansând pe vâsle, în largul acestei coaste şi cum, a doua zi în zori, adusese capul retezat al fratelui meu la Bebbanburg.

– Vreau să-i tai capul, am spus.

Weland încercă să vorbească, dar nu putu scoate decât un geamăt gutural. Ochii săi nu se dezlipeau de sabia lui Ragnar, pe care acesta mi-o întinse.

– E destul de ascuțită, îmi zise, dar vei fi surprins de câtă forță e nevoie. Un topor ar fi mai bun.

Weland mă privi acum pe mine. Dinții îi clănțăneau și tremura îngrozit. Îl uram. Nu-mi plăcuse de el din prima clipă în care îl zărisem, dar acum îl uram de-a dreptul; totuși, eram încă agitat la gândul că trebuia să-l ucid, deși era deja aproape mort. Știam că un lucru e să ucizi în luptă, trimițând sufletul unui om viteaz în sala morților din Valhalla, și cu totul altceva să iei viața unui om neputincios, iar el trebuie să-mi fi simțit ezitarea, căci reuși să bâguie câteva cuvinte, cerșind îndurare.

– Te voi sluji, îngăimă el.

– Fă-l pe ticălos să sufere, răspunse Ragnar pentru mine, trimite-l la zeița morților, dar înștiințeaz-o din vreme de sosirea lui, făcându-l să urle cât mai tare de durere.

Nu cred că a suferit mult. Era deja atât de slăbit, încât chiar și loviturile mele firave fură de ajuns ca să-l lase în nesimțire, dar chiar și așa mi-a luat mult timp ca să-l ucid. L-am ciopârțit. Întotdeauna m-am mirat de cât efort e necesar ca să răpui un om. Skalzii spun în cântecele lor că e ușor, însă rareori e așa în realitate. Suntem creaturi îndărătnice, ne agățăm de viață și suntem foarte greu de ucis, dar sufletul lui Weland merse să-și întâlnească soarta, după ce i-am hăcuit și i-am ciopârțit trupul, reușind, în cele din urmă, să-i retez capul însângerat. Gura îi rămase strâmbată într-un rictus de agonie, și asta mi-a dat o oarecare consolare pentru necazurile pe care mă făcuse să le îndur acel ticălos.

I-am cerut atunci o favoare lui Ragnar, știind că n-avea cum să mă refuze. Am luat unele dintre monedele tocite din cufărul dat de stareț, apoi m-am îndreptat spre una dintre clădirile mai mari din incinta mănăstirii și am găsit sala copiștilor, unde călugării transcriau cărți și pictau litere frumoase. Înainte ca viața mea să se schimbe la Eoferwic, mergeam adesea la

mănăstire cu Beocca, şi uneori călugării mă lăsau să pictez bucăţi de pergament cu minunatele lor culori.

Acum voiam acele culori. Se aflau în boluri, cele mai multe sub formă de pulbere, unele amestecate cu răşină. Aveam nevoie şi de o bucată de pânză, pe care am găsit-o în biserică: un pătrat alb, folosit la acoperirea Sfintelor Taine. M-am întors în sala copiştilor şi am desenat cu cărbune un cap de lup pe pânza albă, apoi am înmuiat un penel în cerneală şi am început să trasez liniile desenului. Brida a ţinut să mă ajute şi s-a dovedit mult mai talentată decât mine. I-a făcut lupului ochiul şi limba de culoare roşie şi a trasat, pe lângă liniile cu cerneală neagră, şi linii albe şi albastre, pentru a da impresia de blană sură. De îndată ce flamura a fost gata, am legat-o de stâlpul crucii stareţului ucis. Ragnar dăduse iama în colecţia de cărţi sacre a mănăstirii, rupând plăcile metalice încrustate cu bijuterii ce serveau drept coperte. Când el îşi termină jaful, am dat foc tuturor clădirilor de lemn.

Când am ieşit din mănăstire, ploaia se opri. Am străbătut iar cărarea ce ducea la insulă, după care ne-am îndreptat spre sud. La rugămintea mea, Ragnar a coborât pe lângă coastă până la o răspântie de drumuri, dintre care unul ducea la Bebbanburg.

Ne-am oprit şi mi-am desfăcut părul, lăsându-l să-mi atârne în valuri pe umeri. I-am dat flamura Bridei, care avea să încalece calul lui Ravn, în vreme ce bătrânul aştepta alături de fiul lui. Şi apoi, cu sabia lui Ragnar la brâu, am pornit spre cetatea unde mă născusem.

Însoţit de Brida, pe post de purtătoare de stindard, înaintam la trap. În dreapta se întindea marea înspumată, în stânga, nisipul alb. Sub privirile oamenilor aflaţi de veghe pe ziduri şi deasupra Porţii de Jos, am dat călcâie bidiviului, făcându-l să pornească în galop, iar Brida se ţinu după mine, cu flamura fluturând în vânt. Am oprit calul acolo unde drumul o cotea spre nord, către poarta cetăţii, şi atunci l-am putut vedea pe unchiul meu. Era acolo, el, Ælfric Trădătorul, cu chipul supt şi părul negru, scrutându-mă de pe Poarta de Jos. I-am întors

privirea, ca să știe cine eram, și apoi am aruncat la pământ capul retezat al lui Weland, tot acolo unde fusese azvârlit cândva capul fratelui meu. Pe urmele țestei au zburat și banii.

Aruncasem treizeci de monede. Prețul trădării lui Iuda. Îmi aminteam de această pildă bisericească. Era una dintre puținele care chiar îmi plăcuse.

Pe zid se aflau arcași, însă nici unul nu trase. Doar se uitau la mine. I-am arătat unchiului semnul blestemului – coarnele diavolului făcute cu degetul mic și cel arătător desfăcute, iar celelalte strânse –, am scuipat spre el, am tras hățurile și m-am îndepărtat. De acum știa că trăiam, știa că eram dușmanul lui și știa că aveam să-l ucid ca pe un câine dacă mi se oferea vreodată prilejul.

– Uhtred! mă strigă Brida. M-am răsucit în șa, ca să văd că un luptător sărise peste zid, căzuse zdravăn, dar se ridicase și acum alerga către noi. Era un om voinic, cu barbă lungă, și mă gândeam că n-am să mă pot lupta cu un asemenea uriaș, dar am zărit arcașii slobozindu-și săgețile, care se înfipseră în pământ, rând pe rând, în jurul omului, și mi-am dat seama că era Ealdwulf, fierarul.

– Stăpâne Uhtred! strigă el. Stăpâne Uhtred!

Am întors calul și am venit spre el, ferindu-l de săgeți cu crupa armăsarului, dar nici una nu ajunse prea aproape de noi. Bănuiesc, privind în urmă, la acea zi de demult, că arcașii rataseră anume ținta.

– Trăiești, stăpâne, exclamă fericit Ealdwulf.

– Trăiesc.

– Atunci te urmez, spuse el hotărât.

– Dar soața ta? Fiul tău?

– Nevasta mi-a murit anul trecut, iar fiul meu s-a înecat la pescuit.

– Îmi pare rău s-aud asta, i-am zis.

O săgeată vâjâi, atingând iarba la câțiva pași de noi.

– Woden dă și Woden ia înapoi, zise Ealdwulf. Iar acum mi l-a adus înapoi pe stăpânul meu.

Văzu ciocanul lui Thor la gâtul meu şi zâmbi vesel, căci el nu renunţase niciodată la credinţa păgână.

Şi astfel am dobândit primul însoţitor. Ealdwulf, fierarul.

– Unchiul tău e un om ursuz, îmi zise Ealdwulf pe când călătoream spre sud. E un ticălos fără pereche. Nici măcar pruncul cel nou-născut nu-l bucură.

– Are un fiu?

– Da, pe Ælfric cel Tânăr, aşa i se spune. E un copilaş tare drăguţ. Şi sănătos tun. Însă Gytha e bolnavă. N-o mai duce mult. Dar tu, stăpâne? Pari bine.

– Chiar sunt bine.

– Trebuie să ai doisprezece ani de acum...

– Am treisprezece.

– Aşadar, eşti aproape bărbat. Asta e femeia ta? înclină el din cap spre Brida.

– Prietena mea.

– Nu prea are carne pe ea, zise Ealdwulf, aşa că mai bine s-o ţii de prietenă.

Fierarul era un om voinic, de aproape patruzeci de ani, cu palmele, braţele şi faţa brăzdate de nenumărate cicatrice produse de arsuri de la forja sa. Mergea pe lângă calul meu, ţinând pasul aparent fără efort, deşi nu mai era chiar tânăr.

– Spune-mi, ce-i cu danezii ăştia? mă întrebă el, aruncând o căutătură suspicioasă către războinicii lui Ragnar.

– Sunt conduşi de jarlul Ragnar, omul care l-a ucis pe fratele meu. E un om cumsecade.

– El e cel care l-a ucis pe fratele tău? făcu Ealdwulf, părând şocat.

– Destinul nu poate fi schimbat, am spus, o afirmaţie adevărată care mă scutea, în plus, de nevoia de a-i da un răspuns mai lung.

– Îţi place de el?

– E ca un tată pentru mine. O să-ţi placă şi ţie.

– Totuşi, e un danez, nu-i aşa, stăpâne? S-or închina danezii la adevăraţii zei, dar tot mi-ar plăcea să-i văd plecaţi de aici, zise Ealdwulf cu obidă în glas.

– De ce?

– De ce? Fierarul păru uimit că-i pusesem întrebarea asta. Fiindcă nu e pământul lor, stăpâne, cum de ce? Vreau să trăiesc aici fără să-mi fie frică. Nu vreau să mă ploconesc în faţa unui om doar pentru că are o sabie. Există o lege pentru noi şi altă lege pentru ei.

– Nu există nici o lege pentru ei, l-am contrazis.

– Dacă un danez ucide un northumbrian, ce poţi face? se indignă Ealdwulf. Nu există *wergild*, nu există intendenţi regali ori vreun nobil la care să cauţi dreptatea.

Ceea ce era adevărat. Wergild era preţul sângelui, plătit pentru viaţa unui om, şi fiecare persoană avea un astfel de preţ. Un bărbat valora mai mult decât o femeie, dacă nu era vorba de o femeie de vază, iar preţul unui războinic era mai mare decât al unui plugar. În toate cazurile, un ucigaş putea scăpa de moarte doar dacă familia celui căruia-i curmase zilele accepta să i se plătească wergild. Intendentul era omul care aplica legea şi dădea socoteală în faţa ealdormanului, dar tot acel sistem judiciar bine pus la punct dispăruse după venirea danezilor. Nu exista nici o lege cu excepţia celei impuse de danezi, şi aceasta însemna, de fapt, ca voinţa lor să fie respectată întotdeauna. Ştiam că acel haos îmi convenea, dar eu eram un privilegiat. Eram omul lui Ragnar, iar Ragnar mă apăra, însă fără el n-aş fi fost cu nimic mai presus decât un proscris sau un sclav.

– Unchiul tău nu protestează, continua Ealdwulf, dar Beocca a îndrăznit să o facă. Ţi-l mai aminteşti? Preotul roşcovan, cu mâna ţeapănă şi ochii saşii?

– L-am întâlnit anul trecut, i-am zis.

– Zău? Unde?

– Era cu Alfred de Wessex.

– Wessex? Ealdwulf căscă ochii surprins. E mult de mers până acolo. Dar era un om bun Beocca, deşi era preot. A fugit

fiindcă nu-i mai suporta pe danezi. Unchiul tău a fost tare furios atunci. Zicea că Beocca merita să fie ucis.

Furia era de înţeles, m-am gândit, căci Beocca luase pergamentele ce dovedeau că eu sunt adevăratul ealdorman.

– Unchiul meu a vrut să mă omoare şi pe mine. Nici n-am apucat să-ţi mulţumesc pentru că l-ai atacat pe Weland.

– Unchiul tău a vrut să mă predea danezilor, dar nici un danez nu s-a plâns că l-aş fi atacat pe ticălos, aşa că m-au lăsat în pace.

– Dar acum eşti cu danezii şi ar fi bine să te obişnuieşti cu asta, l-am avertizat eu.

Ealdwulf rămase câteva clipe pe gânduri. Într-un târziu mă întrebă:

– De ce nu mergem în Wessex?

– Fiindcă saxonii din vest ar vrea să facă din mine un preot, iar eu vreau să fiu un războinic.

– Atunci, hai în Mercia.

– E deja stăpânită de danezi.

– Dar unchiul tău trăieşte acolo.

– Unchiul meu?

– Da, fratele mamei tale, zise el, uimit că nu-mi cunoşteam propria familie. Este ealdormanul Æthelwulf, dac-o mai trăi.

– Tata nu mi-a vorbit niciodată despre mama şi rudele ei.

– Fiindcă a iubit-o, şi amintirea ei îl făcea să sufere. Mama ta era o frumuseţe nepreţuită şi a murit dându-ţi naştere.

– Æthelwulf, zici? l-am întrebat.

– Dacă o mai trăi...

De ce-aş fi mers la Æthelwulf, când îl aveam pe Ragnar? Desigur, Æthelwulf făcea parte din familia mea, dar nu-l întâlnisem niciodată şi mă îndoiam că el şi-ar fi amintit măcar de mine. Nu aveam nici o dorinţă să-l întâlnesc şi cu atât mai puţin să învăţ cititul şi scrisul la Wessex, aşa că aveam să rămân cu Ragnar. Şi i-am spus-o şi lui Ealdwulf:

– Ragnar mă învaţă să lupt, iar asta îmi place.

– Înveţi de la cel mai bun, nu? rânji Ealdwulf. Aşa devii şi un bun fierar. Înveţi de la cel mai bun.

Ealdwulf era un fierar straşnic, într-adevăr. În ciuda temerilor sale, ajunse să-l placă repede pe Ragnar, căci acesta era generos şi aprecia un meşteşugar bun. Lângă casa noastră din Synningthwait fu construită o fierărie şi, după ce Ealdwulf îi spuse de ce avea nevoie, Ragnar cumpără, cu bani de aur, o forjă, o nicovală, baroase şi ciocane, cleşti şi foale. Când totul fu gata, la sfârşitul iernii, am cumpărat minereu de fier de la Eoferwic. Toată valea răsuna de zgomotul fierului bătut pe fier; chiar şi în cele mai friguroase zile, în fierărie era cald şi bine, iar oamenii se adunau acolo ca să schimbe veşti ori să spună snoave şi ghicitori. Ealdwulf era tare priceput la ghicitori şi le tălmăceam danezilor cimiliturile lui, care-i lăsau întotdeauna cu gurile căscate. Majoritatea erau despre bărbaţi şi femei şi despre ce făceau ei împreună, dar la asemenea ghicitori răspunsurile erau uşor de bănuit. Mie îmi plăceau cele mai încâlcite. De pildă, una care suna aşa: mama şi tata m-au lăsat de izbelişte, apoi o femeie cumsecade m-a învelit şi m-a protejat, dar eu i-am omorât toţi copiii, şi chiar şi aşa, ea m-a iubit şi m-a hrănit până am lăsat-o şi pe ea de izbelişte. N-am putut ghici răspunsul şi nici vreunul dintre danezi nu reuşi să-l afle. Ealdwulf refuză să ne spună despre ce era vorba, chiar dacă l-am rugat cu cerul şi cu pământul să o facă. Atunci când i-am spus ghicitoarea Bridei, fata găsi răspunsul pe loc.

– Un cuc, desigur, zise ea. Şi avu, fireşte, dreptate.

Când se încălzi vremea, forja trebui lărgită, şi toată vara Ealdwulf făcu oţel pentru săbii, suliţe, securi şi spade. L-am întrebat într-o zi dacă nu-l deranja să lucreze pentru danezi, iar el a ridicat din umeri:

– Am lucrat pentru ei şi la Bebbanburg, fiindcă unchiul tău voia să se pună bine cu danezii.

– Dar sunt danezi la Bebbanburg?

– Nici unul, recunoscu el, dar când trec pe acolo sunt primiţi cu braţele deschise. Unchiul tău le plăteşte tribut.

Se opri brusc, întrerupt de un urlet de furie – sau cel puţin aşa mi s-a părut. Am ieşit în fugă din atelier şi l-am văzut pe Ragnar stând în faţa casei, în vreme ce pe drum se apropia

o ceată de oameni condusă de un războinic călare. Dar ce războinic! Purta cămaşă de zale, un coif arătos, atârnând de şa, un scut viu colorat, o sabie lungă şi mâinile încărcate cu brăţări. Era tânăr, avea părul lung şi blond şi o barbă deasă, aurie. Urlă ca un cerb în rut către Ragnar, iar Ragnar se repezi spre el. Preţ de o clipă am avut impresia că tânărul avea să scoată sabia şi să-l atace, dar nu, el sări din şa şi alergă în întâmpinarea căpeteniei daneze. Cei doi se îmbrăţişară bărbăteşte, bătându-se zdravăn cu palmele pe spinare, apoi Ragnar se întoarse spre noi şi, cu un zâmbet care ar fi luminat şi iadul, răcni:

– Fiul meu! Fiul meu!

Era Ragnar cel Tânăr, venit din Irlanda cu echipajul corabiei sale. Deşi nu mă cunoştea, mă îmbrăţişă, ridicându-mă de la pământ, apoi o răsuci pe sora lui prin aer, îi trase o scatoalcă frăţească lui Rorik, îşi sărută mama pe obraji, strigă la slujitori, aruncându-le lănţuguri de argint drept daruri, şi mângâie ogarii. Imediat se puse de-un ospăţ, şi în noaptea aceea am stat la poveşti. Ragnar cel Tânăr ne spuse că avea propria sa navă, că venise acasă doar pentru câteva luni şi că Ivar îi poruncise să se înapoieze în Irlanda până la primăvară. Avea o fire veselă, foarte apropiată de a tatălui său, şi de aceea l-am îndrăgit imediat, iar bucuria a domnit în casă cât timp el s-a aflat acolo. În toamnă, câţiva dintre oamenii lui se puseră pe treabă, tăind copaci şi construind o casă lungă, după tradiţia daneză, lipită de cea unde locuiam. Era o casă cum i se cuvine unui adevărat jarl, cu grinzi mari şi un fronton larg, pe care fu prins un craniu de mistreţ.

– Eşti norocos, îmi zise el într-o zi, pe când lucram împreună la acoperiş, aşternând paie dese de secară şi nivelându-le cu grijă.

– Norocos?

– Că tata nu te-a ucis la Eoferwic.

– Da, am fost norocos, am recunoscut eu.

– Dar el ştie să ghicească firea oamenilor dintr-o privire, continuă Ragnar cel Tânăr, întinzându-mi o stacană cu bere.

Se cocoţase pe culmea acoperişului şi de acolo admira valea de dedesubt. Îmi place aici.

– E un loc bun. Dar Irlanda?

– Numai turbă şi stâncă, Uhtred, se strâmbă el, iar skraelingii sunt nişte stricaţi.

„Skraelingi" le ziceau danezii localnicilor din Irlanda.

– Dar luptă grozav, urmă tânărul. Şi e mult argint acolo. Cu cât luptă ei mai abitir contra noastră, cu atât mai mult argint le luăm. Vrei să bei singur toată berea sau îmi mai dai şi mie?

I-am întins stacana şi am privit cum berea i se scurgea prin barbă pe când o sorbea cu poftă.

– Îmi place totuşi destul de mult în Irlanda, zise el după ce termină de băut. Dar n-aş rămâne acolo. O să mă întorc aici. Să găsesc nişte pământ în Wessex. Să-mi fac o familie. Să mă îngraş.

– De ce nu rămâi acum?

– Fiindcă Ivar vrea să mă întorc, iar Ivar e un stăpân bun.

– Pe mine mă înfricoşează.

– Un stăpân bun trebuie să fie înfricoşător.

– Tatăl tău nu e înfricoşător.

– Nu pentru tine, dar pentru oamenii pe care-i ucide? Ai dori să-l înfrunţi pe jarlul Ragnar cel Neînfricat în zidul de scuturi?

– Nu.

– Deci şi el e înfricoşător, conchise tânărul rânjind. Mergeţi şi cuceriţi Wessexul şi găsiţi pământul pe care am să mă îngraş.

După ce am terminat acoperişul, am fost trimis în pădure, fiindcă Ealdwulf avea o poftă de neostoit pentru mangal, singura substanţă care dă suficientă căldură ca să topească fierul. El le arătase câtorva oameni de-ai lui Ragnar cum se obţine mangalul, dar Brida şi cu mine eram cei mai destonici lucrători ai săi, aşa că petreceam multă vreme printre copaci. Grămezile de făcut mangal trebuie îngrijite atent şi, cum fiecare arde cel puţin trei zile, Brida şi cu mine obişnuiam să stăm noaptea în preajma unei asemenea grămezi, urmărind firul de fum ce ieşea de sub brazdele de iarbă şi ferigă. Fumul ne dădea de veste

dacă focul dinăuntru ardea prea tare; în acel caz, pentru a-i mai domoli tăria trebuia să astupăm cu pământ deschizătura din vârful furnalului improvizat.

Ardeam lemn de arin când găseam aşa ceva, căci era lemnul preferat de Ealdwulf. Îţi trebuia mult meşteşug ca să transformi buştenii în cărbune fără ca aceştia să fie consumaţi de flăcări. Din fiecare patru buşteni pe care-i puneam în grămadă, abia scoteam unul singur prefăcut în mangal, restul lemnului devenind cenuşă. Ca să înălţăm grămada, ne lua o săptămână. Lemnele erau aranjate în cerc, într-o groapă nu prea adâncă, iar în mijloc se lăsa o mică gaură, pe care o umpleam cu mangal de la arderile de dinainte. Apoi puneam un strat de ferigi peste toată construcţia, o acopeream cu brazde dese de iarbă şi la sfârşit dădeam foc la baza găurii centrale. Când eram siguri că s-a aprins mangalul, acopeream ermetic gaura. Acum, focul mocnit trebuia ţinut în frâu. Făceam mici orificii de jur împrejurul găurii, să lăsăm puţin aer să pătrundă înăuntru, dar, dacă direcţia vântului se schimba brusc, trebuia să le acoperim repede cu pământ şi să facem altele, în locuri diferite. Era o muncă grea, şi nevoia lui Ealdwulf de cărbune părea fără margini, dar îmi plăcea să fac asta. Să stai toată noaptea în beznă, lângă grămada fierbinte, însemna, într-un fel, să fii un sceadugengan. Plus de asta, eram cu Brida, şi deveniserăm mai mult decât simpli prieteni.

Şi-a pierdut primul copil lângă grămada de lemne transformate în mangal. Nici măcar nu ştiuse că e însărcinată, dar într-o noapte fu cuprinsă de dureri, de parcă ar fi înţepat-o cineva cu suliţa în pântece. Am vrut să dau fuga şi s-o chem pe Sigrid, dar Brida nu mă lăsă, asigurându-mă că ştia ce se întâmplase. Îngrozit şi neputincios, am fost martor la chinurile ei tremurând de frică în întuneric, până când, chiar înaintea zorilor, dădu naştere unui mic prunc mort. L-am îngropat, cu tot cu placentă, în pădure, iar Brida se îndreptă împleticindu-se spre casă, unde Sigrid se sperie de apariţia ei neaşteptată şi-i dădu să mănânce o supă de praz şi creier de oaie, ca să se mai înzdrăvenească, apoi o trimise la culcare cu forţa. Sigrid trebuie să fi

bănuit despre ce era vorba, fiindcă se purtă foarte aspru cu mine şi îi zise lui Ragnar că venise vremea ca Brida să se mărite. Desigur, fata împlinise vârsta măritişului, căci avea treisprezece ani, şi erau vreo duzină de tineri războinici danezi în Synningthwait aflaţi în căutare de neveste, însă Ragnar decretă că Brida le aducea oamenilor săi noroc şi voia să o ia cu noi atunci când porneam să atacăm regatul Wessex.

– Şi când va fi asta? întrebă Sigrid.

– La anul, zise Ragnar. Sau în celălalt an. Nu mai târziu.

– Şi apoi?

– Apoi Anglia nu va mai exista, o lămuri Ragnar. Va fi toată a noastră.

Odată cu prăbuşirea ultimului dintre cele patru regate, Anglia urma să se numească Daneland şi toţi locuitorii săi aveau să fie ori danezi, ori sclavi, ori morţi.

Veni sărbătoarea Yule, şi Ragnar cel Tânăr câştigă toate întrecerile desfăşurate la Synningthwait. Aruncă bolovani mai departe ca oricine, îşi puse la pământ toţi adversarii şi chiar îl dovedi pe tatăl său la băutură, lăsându-l beat, fără simţire. Urmară câteva luni întunecate, de iarnă grea, iar primăvara, când furtunile de pe mare încetară, Ragnar cel Tânăr trebui să plece. Am ţinut un ultim ospăţ, de despărţire, chiar în ajunul plecării sale. A doua zi, în zori, tânărul îşi scoase oamenii din casa lungă şi purceseră spre vale sub o burniţă deasă, cenuşie. Ragnar îşi urmări fiul cu privirea până dispăru dincolo de deal; când se întoarse în casa nou construită, am văzut că avea lacrimi în ochi.

– E un om bun, grăi el.

– Mi-a plăcut de el, l-am asigurat, cu toată sinceritatea. Avea să-mi placă şi mulţi ani după aceea, când ne-am revăzut.

După ce Ragnar cel Tânăr plecă, ne cuprinse pe toţi un sentiment de goliciune şi tristeţe. Dar eu îmi amintesc de acea primăvară şi acea vară cu bucurie, fiindcă în acele zile lungi Ealdwulf mi-a făurit o sabie.

– Sper să fie mai bună decât ultima, i-am zis, fără sfială.

– Ultima?

– Cea pe care am purtat-o când am atacat Eoferwic, l-am lămurit eu.

– A, rabla aia? Nu era făcută de mine. Tatăl tău a cumpărat-o de la Berewic, i-am zis că era bună doar pentru ucis raţe, poate, dar nu pentru luptă. Ce s-a întâmplat cu ea?

– S-a îndoit, i-am spus, amintindu-mi cum râsese Ragnar la vederea acelei arme şubrede.

– Fier moale, băiete, fier moale.

Existau două feluri de fier, îmi explică el – moale şi tare. Săbiile de fier tare au cel mai bun ascuţiş, dar sunt sfărâmicioase, iar o sabie făcută dintr-un astfel de fier se va rupe la prima lovitură brutală, în vreme ce o sabie făcută dintr-un metal mai moale se va îndoi, ca lama mea scurtă.

– Deci ce trebuie făcut e să foloseşti amândouă felurile de fier, îmi zise el. L-am privit cum făcea şapte vergele de fier. Trei erau din fier tare; despre acesta, Ealdwulf ştia doar că metalul incandescent trebuia lăsat în cuptorul cu mangal şi, dacă îl scotea la timp, odată răcit avea să fie dur şi să nu se îndoaie uşor. Celelalte patru vergele erau mai lungi, mult mai lungi, şi nu erau puse pe mangal la fel de mult timp. Pe acestea patru, el le răsuci până le transformă în linii spiralate. Vergelele erau încă drepte, dar, din cauză că fuseseră răsucite, aveau acum aceeaşi lungime ca şi cele din fier tare.

– De ce faci asta? m-am mirat eu.

– O să vezi, îmi răspunse el cu un surâs tainic, o să vezi.

Termină de prelucrat cele şapte vergele, fiecare groasă ca degetul meu mare. Trei erau din metal dur, numit de Ragnar oţel, iar celelalte patru, mai moi, erau răsucite în spirale strânse. Una dintre vergelele tari era mai lungă şi ceva mai groasă decât celelalte şi ea avea să fie coloana centrală a sabiei, iar partea mai lungă urma să fie suportul pentru mâner. Ealdwulf începu să lovească această vergea cu barosul, turtind-o, aşa încât ea începu să arate curând ca o sabie foarte subţire şi fragilă. Apoi adăugă cele patru vergele răsucite, câte două de ambele părţi ale tijei centrale, şi puse ultimele două vergele de oţel pe margini, ca să devină tăişurile sabiei. Arma arăta ciudat, era doar

un amestec de vergele nepotrivite, dar abia atunci începu munca adevărată, cu barosul și focul. Metalul devenea incandescent, zgura neagră se răsucea, desprinzându-se de fier, barosul parcă dansa, izbind ritmic, scântei zburau prin forja întunecată, metalul încins sfârâia, vârât în apă, apoi trebuia să ai răbdare până ce lama se răcea într-un morman de talaș de frasin. A fost nevoie de zile întregi de ciocănit, răcit și încălzit ca să văd cum cele patru vergele răsucite, din fier moale, contopite acum în oțelul mai tare, se transformară într-o lamă cu un model minunat, cu rotocoale ce se repetau, formând șuvițe subțiri, plate și mai întunecate la culoare. În lumina obișnuită aceste modele nu se vedeau, dar la asfințitul soarelui sau iarna, dacă suflai pe lamă, se arătau în toată splendoarea. Răsuflarea-șarpelui, numi Brida modelele, și am hotărât să dau sabiei chiar acest nume: Răsuflarea-Șarpelui. Ealdwulf o termină trasând niște șănțulețe care coborau, de la mâner spre vârf, prin centrul ambelor fețe. Îmi spuse că acestea împiedicau arma să se înțepenească în trupul dușmanului.

– Șanțuri pentru sânge, rânji el.

Capătul mânerului era din fier, ca și traversa grea, și ambele erau simple, fără decorațiuni, și masive. Când totul fu gata, am cioplit două bucăți de lemn de frasin pentru plăsele. Voiam ca sabia să fie decorată cu argint sau bronz aurit, dar Ealdwulf mă refuză.

– E o unealtă, stăpâne, e doar o unealtă. Ceva care să-ți facă munca mai ușoară, o unealtă cu nimic mai de preț decât un ciocan.

Ținea lama în sus, așa încât să reflecte lumina soarelui.

– Și într-o zi, urmă el cu glas scăzut, aplecându-se spre mine, vei ucide danezi cu ea.

Răsuflarea-Șarpelui era o sabie grea, prea grea pentru un băiat de paisprezece ani, dar aveam să cresc cu ea. Tăișul ei scânteia mai mult decât îi era pe plac lui Ragnar, dar asta o făcea bine echilibrată, căci nu lăsa prea multă greutate pe muchii. Lui Ragnar îi plăcea ca sabia să fie grea, căci îl ajuta să spargă

mai uşor scuturile duşmane, dar preferam agilitatea Răsuflării-Şarpelui. Datorită priceperii lui Ealdwulf, arma n-avea să se îndoaie sau să se rupă niciodată – şi chiar aşa se întâmplă, căci încă o mai am. Mânerele de frasin le-am înlocuit, marginile au fost ştirbite de săbiile duşmanilor şi sabia e mai subţire acum, fiindcă a fost ascuţită deseori, dar e încă frumoasă. Uneori suflu aer cald pe marginile ei şi văd cum modelele curbate răsar din metal, cu nuanţe argintii şi albăstrui, ca prin farmec. Îmi amintesc atunci de acea primăvară şi acea vară petrecute în pădurile din Northumbria şi parcă o revăd pe Brida privindu-şi chipul în lama lucioasă a noii mele săbii.

Şi chiar era ceva magic în Răsuflarea-Şarpelui. Ealdwulf avea descântecele lui, pe care nu mi le-a dezvăluit niciodată, descântece de fierar, iar Brida, la rândul ei, a luat spada în pădure pentru o noapte întreagă. Nu mi-a spus niciodată ce făcuse acolo cu ea, însă ştiu că a folosit descântece de femeie. La următoarea jertfă, când le-am dăruit zeilor un om, un cal, un berbec, un taur şi un gânsac, i-am cerut lui Ragnar să reteze capul nefericitului prizonier cu Răsuflarea-Şarpelui, pentru ca Odin să ştie că ea există şi să o binecuvânteze. Acelea sunt descântecele unui păgân şi ale unui războinic.

Şi cred că Odin a văzut sabia, căci ea a ucis mai mulţi oameni decât îmi mai pot aminti.

Era spre sfârşitul verii când Răsuflarea-Şarpelui fu gata şi apoi, înainte ca toamna să aducă furtunile care învârtejeau marea, am pornit spre sud. Era timpul să distrugem de tot Anglia, aşa că am navigat spre Wessex.

Cinci

Ne-am adunat la Eoferwic, unde jalnicul rege Egbert fu obligat să-i viziteze pe danezi şi să le ureze noroc. Veni pe malul râului, acolo unde corăbiile aşteptau şi unde asprii războinici danezi, aliniaţi, îl priveau cu dispreţ, ştiind că nu el era adevăratul stăpân. În spatele lui călăreau Kjartan şi Sven, care făceau parte acum dintre gărzile sale daneze, deşi misiunea lor nu era doar de a-i păzi viaţa regelui, ci şi de a-l ţine prizonier. Sven, deja un bărbat, purta o fâşie de piele peste ochiul pierdut şi atât el, cât şi tatăl lui păreau acum mult mai prosperi. Kjartan avea cămaşă de zale şi o uriaşă secure de război atârnată în spate, în vreme ce Sven purta o sabie lungă, o mantie din blănuri de vulpe şi două brăţări pe mână.

– Au luat parte la masacrul de la Streonshall, mă lămuri Ragnar.

Acolo, nu departe de Eoferwic, se găsea o mare mănăstire de maici, şi era clar că oamenii care se războiseră cu călugăriţele obţinuseră o pradă bună.

Kjartan, care avea pe mâini o duzină de brăţări, îl privi în ochi pe Ragnar.

– Încă te-aş putea sluji, zise el, dar fără glasul umil pe care-l avusese când îi ceruse asta ultima oară.

– Am un nou căpitan de corabie, spuse Ragnar laconic.

Kjartan şi Sven se îndepărtară în galop, ultimul aruncându-mi o privire încărcată de ură şi făcându-mi, cu mâna stângă, semnul răului.

Noului căpitan i se spunea Toki, o prescurtare de la Thorbjorn, şi era un excelent navigator şi un şi mai bun luptător, care povestea cum se aventurase cu şvezii pe tărâmuri ciudate, unde nu creşteau alţi copaci decât mestecenii şi unde zăpezile acopereau pământul luni întregi. El susţinea că acolo oamenii îşi mâncau copiii, se închinau la uriaşi şi aveau în ceafă un al treilea ochi – iar unii chiar îi credeau istorisirile.

Am vâslit spre sud pe ultimele valuri ale verii, ţinându-ne, ca întotdeauna, aproape de ţărm şi poposind pentru noapte pe coastele sterpe ale Angliei de Est. Ne îndreptam spre fluviul Temes, despre care Ragnar spunea că ne va duce adânc în interiorul uscatului, către hotarele nordice ale regatului Wessex.

Ragnar era acum la comanda flotei. Ivar Cel Fără de Oase se întorsese la pământurile cucerite de el în Irlanda, ducând un sac de bani de aur trimis în dar de Ragnar fiului său, în vreme ce Ubba făcea prăpăd prin Dalriada, tărâmul situat la miază-noapte de Northumbria.

– Nu-i rost de cine ştie ce prăzi acolo, spunea Ragnar cu dispreţ, dar Ubba, ca şi Ivar, adunase atâtea bogăţii în urma invaziilor sale din Northumbria, Mercia şi Anglia de Est, încât nu se mai obosea să mai strângă altele şi din Wessex, deşi, aşa cum am să arăt la momentul potrivit, Ubba avea să se răzgândească mai târziu şi să vină în sud.

Deocamdată, Ivar şi Ubba erau absenţi, aşa că principalul asalt asupra regatului Wessex urma să fie condus de Halfdan, fratele mezin, care mărşăluia cu oastea sa pe uscat, dinspre Anglia de Est, şi trebuia să facă joncţiunea cu noi pe cursul fluviului Temes. Ragnar nu era deloc încântat de această schimbare de comandant. Halfdan, murmura el, era un neghiob iute la mânie, prea pătimaş, dar se mai liniştea amintindu-şi despre povestirile mele despre Alfred, ce confirmau că Wessexul era cârmuit de oameni care-şi puneau speranţa în zeul creştin, cel atât de neputincios. Noi îl aveam pe Odin, îl aveam pe Thor şi aveam corăbiile şi războinicii noştri.

După patru zile, am ajuns la Temes şi am început să vâslim împotriva curentului puternic pe măsură ce fluviul se îngusta în

jurul nostru. În dimineaţa în care am ajuns la fluviu se vedea doar malul nordic, ce era teritoriul Angliei de Est, dar, până la amiază, malul sudic, ce odinioară aparţinuse regatului de Kent, iar acum făcea parte din Wessex, era o linie palidă la orizont. Seara, malurile se apropiaseră deja la o jumătate de milă, dar nu era mare lucru de văzut, căci fluviul curgea printr-o câmpie plată şi stearpă. Foloseam curenţii când puteam, vâsleam până făceam băşici la mâini când curenţii ne erau potrivnici, şi aşa am înaintat spre izvoare până când, pentru prima oară, am văzut Lundene.

Credeam că Eoferwic era un oraş, dar în comparaţie cu Lundene părea doar un sătuc. Lundene era o aşezare întinsă, acoperită cu fumul vetrelor de gătit, situată acolo unde se întâlnesc Mercia, Anglia de Est şi Wessexul. Burghred al Merciei era stăpânul oraşului, deci acesta era de acum pământ danez, şi nimeni nu ni se opuse atunci când am ajuns la uimitorul pod întins peste apele largi ale fluviului Temes.

Lundene. Am ajuns să iubesc acel loc. Nu aşa cum iubesc Bebbanburg, dar la Lundene exista o viaţă pe care n-am mai întâlnit-o în altă parte, deoarece oraşul era ca nicăieri altundeva. Cândva, Alfred mi-a spus că toate nelegiurile şi stricăciunile de sub soare puteau fi întâlnite acolo, şi sunt bucuros să spun că avea dreptate. El se ruga pentru Lundene, eu mă desfătam cu acest oraş; parcă mă văd holbându-mă la cele două coline ale sale, pe când corabia lui Ragnar se apropia de pod înfruntând curentul. Era o zi cenuşie şi o ploaie măruntă cernea peste râu, dar mie oraşul îmi părea plin de strălucire, presărat cu nişte lumini vrăjitoreşti.

De fapt, erau două oraşe, fiecare construit pe câte o colină. Primul, la est, era vechiul oraş, construit de romani, şi de aici începea podul să-şi întindă arcadele zvelte şi lungi peste râul larg şi peste mlaştinile de pe malul sudic. Acest prim oraş avea numeroase clădiri din piatră şi un zid de piatră, un zid adevărat, nu plămădit din lemn şi lut, ci din lespezi imense, înalte şi largi, iar dincolo de el se căsca un şanţ, acum plin cu gunoaie. Pe alocuri, zidul se spărsese şi fusese cârpit cu lemn, la

fel ca uriaşele clădiri romane, care fuseseră completate cu pereţi din lemn şi acoperişuri din stuf şi unde trăiau doar puţini mercieni, căci majoritatea se fereau să locuiască în oraşul vechi. Unul dintre regii lor îşi construise un palat în interiorul zidului, şi o biserică vastă, chiar dacă avea doar temelia din piatră, restul fiind din lemn, fusese construită în vârful colinei. Însă majoritatea localnicilor, temându-se de stafiile romane, trăiau dincolo de ziduri, într-un oraş nou, din lemn şi stuf, ce se întindea spre vest.

Vechiul oraş avusese cândva docuri şi dane, dar acestea putreziseră de mult, aşa încât apele de la est de pod reprezentau un loc primejdios, plin de stâlpi şi cioturi putrede şi grinzi rupte, care brăzdau râul ca nişte colţi tociţi. Oraşul nou se afla tot pe malul nordic al fluviului, dar fusese construit pe o colină joasă, spre vest, la jumătate de milă în amonte de cel vechi şi avea o plajă cu pietriş, urcând până la casele înşirate de-a lungul drumului. Niciodată nu am mai văzut o plajă atât de mizerabilă, puţind a cadavre şi murdărie, atât de acoperită cu gunoaie şi atât de înţesată de coastele subţiri ale navelor abandonate, sub ţipetele asurzitoare ale pescăruşilor. Dar acolo trebuiau să ajungă corăbiile noastre, şi asta însemna că mai întâi eram nevoiţi să negociem trecerea podului.

Doar zeii înşişi ştiau cum de putuseră construi romanii o astfel de minunăţie. Un om putea străbate Eoferwic de la un capăt la altul şi tot n-ar fi acoperit toată lungimea podului din Lundene, deşi în anul 871 podul era spart pe alocuri şi nu mai puteai merge pe toată lungimea sa. Două arcuri din centru se prăbuşiseră de mult în apă, deşi vechile picioare de pod romane se aflau încă acolo, şi fluviul forma vârtejuri înspumate, periculoase, când apa trecea pe lângă acele coloane retezate. Pentru a construi podul, romanii înfipseseră stâlpi pe fundul fluviului Temes, apoi în păienjenişul de mlaştini fetide de pe malul sudic, iar stâlpii erau aşa de aproape unii de alţii, încât apa îi izbea, apoi se scurgea prin spaţiile dintre ei într-un ropot ameţitor. Ca să ajungem la plaja murdară din oraşul nou trebuia să ne strecurăm printr-una dintre cele două despărţituri,

dar nici una nu era suficient de largă ca să permită trecerea unei corăbii cu vâslele întinse.

– O să fie interesant, mormăi Ragnar.

– Oare vom reuşi?

– Dacă ei au reuşit, zise el, arătând mai multe corăbii ancorate mai sus de pod, o să reuşim şi noi.

Aruncaserăm şi noi ancora, aşteptând restul flotei să ne prindă din urmă.

– Francii au construit asemenea poduri pe toate râurile lor. Şi ştii de ce? mă întrebă el.

– Ca să le traverseze? am presupus eu, căci mi se părea un răspuns evident.

– Nici vorbă! Să ne împiedice să mai pătrundem pe râurile lor, zise Ragnar. Dacă aş domni peste Lundene, aş repara podul, aşa că să mulţumim zeilor că englezii nu se sinchisesc de asta.

Am pătruns prin despicătura din pod aşteptând momentul maxim al fluxului. Curentul cel mai puternic se produce la jumătatea perioadei dintre flux şi reflux; atunci, Temes aduce o cantitate uriaşă de apă, ridicând vasele, aşa încât acestea să nu se ciocnească de cioturile din râu. Timpul era scurt, dar suficient pentru a permite trecerea a şapte sau opt corăbii prin despicătură. Trebuia să vâslim cu toată puterea către spărtură, apoi, în ultima clipă, să ridicăm vâslele, în aşa fel încât acestea să nu rămână prinse în cioturile de lemn. Avântul luat ar fi fost suficient pentru a permite trecerea tuturor navelor. Dar nu toate corăbiile au reuşit să treacă din prima încercare. Am văzut cum două corăbii au fost răsucite de curenţi, s-au izbit de cioturi, zdrobindu-şi carena, şi apoi au fost întoarse spre aval, în timp ce danezii de la bordul lor înjurau straşnic. Dar *Vipera Vântului* a putut trece, deşi aproape s-a oprit dincolo de pod, dar am împins rapid în apă vâslele dinspre prova şi am înaintat încetul cu încetul, desprinzându-ne, în cele din urmă, de despicătura care ne trăgea înapoi. Oamenii de pe primele două corăbii ancorate în amonte ne-au azvârlit odgoane şi ne-au smuls din vârtej, iar când am ajuns într-un loc mai larg am putut vâsli spre plajă.

De pe malul sudic, dincolo de mlaştinile întunecate, ne priveau mai mulţi călăreţi postaţi pe colinele joase. Erau saxoni din vest, care probabil numărau corăbiile pentru a putea cântări tăria Marii Oştiri. Aşa o numea Halfdan – Marea Oştire a Danezilor, venită să cucerească toată Anglia, dar până acum numai mare nu se putea numi. Trebuia să aşteptăm la Lundene venirea multor altor corăbii şi războinici, pentru a mărşălui apoi pe lungile drumuri romane dinspre nord. Wessex trebuia să mai aştepte puţin, până ce danezii aveau să se adune.

În acest răstimp, Brida, Rorik şi cu mine am pornit să explorăm Lundene. Rorik fusese iar bolnav, iar Sigrid nu prea voise să-l lase să călătorească alături de tatăl lui, dar băiatul se rugase mult de ea şi Ragnar o asigurase că aerul mării îl va înzdrăveni, aşa că, până la urmă, femeia se lăsase înduplecată. Rorik era palid, dar nu de o paloare bolnăvicioasă, şi era la fel de emoţionat ca şi mine să vadă marele oraş. Ragnar îmi porunci să las pe corabie brăţările aurite şi Răsuflarea-Şarpelui, căci, zicea el, în Lundene era plin de hoţi. Am străbătut mai întâi partea nouă a aşezării, mergând pe uliţe pline de miasme, cu case pline de bărbaţi care prelucrau pielea, băteau bronzul sau forjau fierul. Femeile ţeseau la războaie, o turmă de oi fusese sacrificată într-o curte şi existau o mulţime de prăvălii care vindeau oale, sare, ţipari vii, pâine, haine, arme şi orice lucru pe care ţi l-ai fi putut închipui. Clopotele bisericilor scoteau un zgomot asurzitor ori de câte ori era vremea de rugăciune sau oricând vreun răposat era dus spre locul de înhumare, în cimitirele oraşului. Haite de câini vagabonzi bântuiau străzile, şoimi roşiatici cuibăreau pretutindeni şi fumul se lăsa ca o negură peste acoperişurile de stuf, care prinseseră o pojghiţă întunecată din pricina lui. Am văzut o căruţă atât de încărcată cu stuf pentru acoperiş, încât nu se mai vedea de sub grămada de mănunchiuri, iar tulpinile de stuf se târâu pe drum şi zgâriau clădirile pe lângă care treceau, de ambele părţi ale uliţei, pe când doi sclavi mânau şi biciuiau boii plini de sânge înhămaţi la car. Oamenii le strigau sclavilor că încărcătura era prea mare, dar aceştia continuau să lovească boii cu biciul. Apoi

izbucni o bătaie, când căruța dărâmă o bucată mare de acoperiș putred. Pretutindeni am întâlnit cerșetori, copii orbi, femei fără picioare, un bărbat cu pieptul ulcerând, ca o rană vie. Am întâlnit și oameni ce vorbeau limbi pe care nu le mai auzisem niciodată, oameni cu veșminte stranii, veniți de peste mări, iar în orașul vechi, pe care l-am explorat a doua zi, am zărit doi oameni cu pielea de culoarea castanelor. Ravn îmi zise mai târziu că ei veneau din Blaland, deși nici el nu știa sigur unde se afla acel tărâm. Purtau pelerine groase, aveau săbii curbate și vorbeau cu un negustor de sclavi a cărui curte era plină de prinși englezi, ce urmau să fie duși cu corăbiile către misteriosul Blaland. Negustorul ne strigă, mai în glumă, mai în serios:

– Hei, voi de colo! Sunteți ai cuiva?

– Ai jarlului Ragnar, căruia i-ar plăcea să-ți facă o vizită, îi răspunse Brida.

– Transmite-i Înălțimii Sale respectele mele, zise negustorul, apoi scuipă și ne urmări cu privirea până ne-am pierdut urma.

Clădirile din orașul vechi erau extraordinare. Fuseseră construite de romani, erau înalte și robuste și chiar dacă pereții lor erau crăpați, iar acoperișurile se prăbușiseră, tot ne stârneau uimirea. Unele aveau chiar trei sau patru etaje, și ne-am alergat tustrei în susul și în josul scărilor pustii. Puțini englezi trăiau acolo, deși mulți danezi începuseră să ocupe casele, pe măsură ce oastea se aduna. Brida zicea că oamenii fricoși nu puteau trăi într-un oraș roman, din cauza fantomelor care bântuiau vechile clădiri. Poate că avea dreptate, deși nu văzusem nici o stafie la Eoferwic. Însă cuvintele ei despre fantome ne dădură tuturor fiori de spaimă atunci când ne-am uitat în josul unor scări sub care se căsca o pivniță întunecoasă, străjuită de coloane.

Am rămas la Lundene săptămâni în șir, și nici chiar după sosirea oștii lui Halfdan nu am pornit spre vest. Cete călare plecau în raiduri de jaf să facă rost de hrană, însă Marea Oștire încă se aduna. Unii oameni începură să murmure că așteptaserăm prea mult și că astfel saxonii din vest câștigaseră timp prețios pentru a se pregăti de luptă, însă Halfdan insista să mai zăbovim. Uneori, saxonii din vest se apropiau foarte mult de

oraş şi în două rânduri izbucniră chiar lupte între călăreţii noştri şi cei ai lor, dar după o vreme, pe măsură ce se apropia sărbătoarea Yule, saxonii din vest hotărâră, pesemne, că n-aveam să mai pornim la luptă până la sfârşitul iernii, iar patrulele lor încetară să se mai apropie de Lundene.

– Nu aşteptăm primăvara, ci miezul iernii, mă anunţă Ragnar.

– De ce?

– Pentru că nici o oaste nu mărşăluieşte iarna, zise el cu un surâs viclean. Aşa că atunci saxonii din vest vor sta prin casele lor, în jurul vetrei, rugându-se la zeul lor neputincios. Până la primăvară, Uhtred, toată Anglia va fi a noastră.

Am muncit cu toţii din greu în acel început de iarnă. Eu aduceam lemne de foc şi, când nu trăgeam buşteni de pe dealurile împădurite de la nordul oraşului, învăţam meşteşugul sabiei. Ragnar îi poruncise lui Toki, noul lui căpitan de vas, să-mi fie dascăl, şi bărbatul era un dascăl bun. Mă privi un timp cum exersam mişcările de bază, apoi îmi spuse s-o las baltă.

– Într-un zid de scuturi, mă lămuri Toki, sălbăticia triumfă. Priceperea te ajută, îndrăzneala e şi ea bună, dar sălbăticia învinge. Ia unul dintre astea, îmi spuse el întinzându-mi un sax cu o lamă groasă, mult mai groasă decât vechiul meu sax. Nu sufeream saxul, pentru că era mult mai scurt decât Răsuflarea-Şarpelui şi mult mai puţin arătos, dar Toki purta unul pe lângă sabia lui obişnuită şi mă convinse că într-un zid de scuturi, lama scurtă şi solidă era mai bună.

– Acolo nu ai loc să roteşti sabia sau să loveşti cu ea, dar poţi să împungi, şi o sabie mai scurtă ocupă mai puţin spaţiu într-o îmbulzeală. Te pleci spre pământ şi le înfigi duşmanilor sabia în vintre.

Îi ceru Bridei să ţină un scut, întruchipând inamicul, apoi se prefăcu că o lovea de sus. Instinctiv, fata ridică scutul.

– Stai! o opri el, şi Brida îngheţă.

– Vezi? Toki se întoarse spre mine, arătându-mi scutul ridicat. Tovarăşul tău obligă duşmanul să-şi ridice scutul, ca tu să-i poţi spinteca pântecul.

Mă învăţă multe alte mişcări, pe care le-am exersat cu râvnă, căci îmi plăceau, şi cu cât mă antrenam mai mult, cu atât muşchii mi se dezvoltau şi deveneam mai priceput.

De obicei ne antrenam în vechea arenă romană. Aşa o numea Toki – arenă –, deşi nici el şi nici eu nu aveam idee ce însemna acest cuvânt. În tot cazul, locul era de-a dreptul impresionant. Închipuie-ţi un spaţiu deschis, întins cât un câmp şi înconjurat de un cerc mare de dale de piatră suprapuse în trepte, rânduri-rânduri, unde acum buruienile creşteau din mortarul sfărâmicios. Mercienii, am aflat mai târziu, îşi organizau acolo adunările obştei, dar Toki îmi destăinui că romanii foloseau arena pentru spectacole de lupte în care mureau oameni. Poate că era tot una dintre năstruşnicele sale invenţii, dar, oricum, arena era imensă, inimaginabil de mare, şi mi se părea un loc misterios, făurit de nişte uriaşi, pe lângă care noi păream nişte pitici, căci era atât de vastă, încât chiar Marea Oştire ar fi putut să încapă înăuntru şi tot ar mai fi fost loc pentru încă două oşti la fel de mari, pe şirurile de trepte din piatră.

Veni Yule, şi războinicii danezi sărbătoriră îmbătându-se şi vărsând pe uliţele oraşului. Curând după aceea, căpeteniile Marii Oştiri se adunară în palatul de lângă arenă. Ca de obicei, mie şi Bridei ni se ceru să fim ochii lui Ravn, iar el, ca de obicei, ne explica tot ce vedeam.

Întâlnirea se ţinu în biserica palatului, o clădire romană cu un acoperiş de forma unei jumătăţii de butii, pe care erau pictate luna şi stelele, deşi vopseaua albastră şi aurie era decolorată şi scorojită acum. În mijlocul bisericii fu aprins un foc mare, ce umplu tavanul înalt cu rotocoale de fum. Halfdan conducea adunarea de la altar, avându-i în jur pe marii jarli danezi. Unul dintre ei era un bărbat urât, cu o faţă pocită, o barbă mare, cafenie şi un deget retezat la mâna stângă.

– Acela este Bagseg, ne şopti Ravn. Se pretinde rege, deşi nu e cu nimic mai bun decât alţii.

Bagseg venise din Danemarca în acea vară, aducând optsprezece corăbii şi aproape o sută de oameni. Lângă el era un

bărbat înalt şi morocănos, cu părul alb, care părea că se strâmbă mereu.

– Jarlul Sidroc, zise Ravn. Fiul lui nu e cu el?

– Un tânăr zvelt, căruia îi curge nasul? se interesă Brida.

– Jarlul Sidroc cel Tânăr. E mereu răcit, de-aia îi curge nasul. Fiul meu e acolo?

– Da, i-am spus, lângă un bărbat foarte gras, care tot îi şopteşte rânjind ceva la ureche.

– Harald! exclamă Ravn. Mă întrebam dacă n-o fi murit. E un alt rege.

– Chiar aşa? se miră Brida.

– Bine, el îşi spune rege, deşi ocârmuieşte peste câteva ogoare înnoroite şi peste o turmă de porci împuţiţi.

Toţi acei oameni veneau din Danemarca, însă alături de ei erau şi unii sosiţi de prin alte părţi. Jarlul Fraena adusese oameni din Irlanda, iar jarlul Osbern comandase garnizoana din Lundene câtă vreme oastea se aduna. Împreună, regii şi jarlii adunaseră peste două mii de războinici bine înarmaţi.

Osbern şi Sidroc propuseră să trecem râul şi să ne îndreptăm direct spre sud. Astfel, susţineau ei, am fi tăiat în două regatul Wessex, iar partea sa estică, fostă cândva regatul de Kent, ar fi putut fi cucerită rapid.

– Sigur o să dăm de multe prăzi în Contwaraburg, insistă Sidroc, acolo e biserica lor cea mai mare.

– Da, dar, când o să ne îndreptăm spre biserica lor, ei vor veni şi ne vor izbi din spate. Forţa lor nu e în est, ci în vest. Dacă învingem vestul, tot regatul Wessex va cădea. Putem cuceri Contwaraburg de îndată ce am supus vestul.

De aici izbucniră discuţiile. Unii pretindeau să atacăm prima dată partea mai uşor de cucerit din Wessex, alţii, să ne îndreptăm spre marile cetăţi engleze din vestul regatului. Doi negustori fură chemaţi să vorbească. Amândoi erau danezi care făcuseră negoţ la Readingum cu doar două săptămâni în urmă. Această aşezare se afla la doar câteva mile în susul râului, la hotarul regatului Wessex. Negustorii ar fi auzit că regele

Æthelred şi fratele lui, Alfred, adunau trupe din vest şi că ar fi avut sub arme cel puţin trei mii de oameni.

– Dintre care doar trei sute sunt în stare să ţină ca lumea o sabie în mână, interveni Halfdan rânjind batjocoritor, şi cuvintele lui fură întâmpinate cu bucurie de ceilalţi danezi, care începură să-şi izbească săbiile şi sulițele de scuturi. Zgomotul făcut de ei nu se stinsese încă sub acoperişul ca o bute al bisericii, când în lăcaş intră o ceată de războinici condusă de un om foarte înalt şi foarte gras, într-o tunică neagră. Avea o înfăţişare impunătoare, era proaspăt bărbierit şi părea foarte bogat, căci pe veşmântul său negru strălucea o enormă fibulă de chihlimbar montată în aur, braţele îi erau îngreunate de numeroasele cercuri de aur, iar la gât purta un lanţ gros de aur, cu un ciocan tot de aur. Luptătorii se traseră într-o parte să-i facă loc, şi în biserică se aşternu tăcerea. Atmosfera, până atunci veselă şi plină de entuziasm, deveni dintr-odată posomorâtă.

– Cine este? îmi şopti Ravn.

– Un bărbat foarte înalt şi cu multe brăţări pe mâini, i-am răspuns.

– Şi mohorât, completă Brida. Şi îmbrăcat tot în negru.

– Ah, jarlul Guthrum, murmură Ravn.

– Guthrum?

– Da, Guthrum Cel Fără de Noroc, zise el.

– La câte brăţări are, cum să fie lipsit de noroc?

– I-ai putea dărui lui Guthrum lumea toată, şi el tot ar crede că l-ai tras pe sfoară.

– Are un os care-i atârnă în plete, observă Brida.

– Ar trebui să-l întrebi despre asta, o îndemnă bătrânul, evident amuzat, dar apoi nu mai pomeni nimic despre os, care era de fapt o coastă poleită cu aur.

Am aflat că Guthrum Cel Fără de Noroc, un jarl din Danemarca, petrecuse iarna la Beamfleot, un loc situat la mare depărtare de Lundene, pe malul nordic al estuarului fluviului Temes. Bărbatul îi salută pe războinicii adunaţi lângă altar şi anunţă că adusese paisprezece corăbii cu el. Nimeni nu se bucură însă. Guthrum, care avea cel mai posac chip pe care-l

văzusem vreodată, privi adunarea ca un condamnat aflat în fața judecătorilor și așteptându-se la o sentință brutală.

Ragnar fu cel care destrămă tăcerea stânjenitoare ce se lăsase.

– Am hotărât să pornim spre apus.

Nu se luase o asemenea hotărâre, și totuși nimeni nu-l contrazise.

– Corăbiile care au trecut deja de pod, continuă el, își vor duce echipajele în susul fluviului, iar restul oștii va merge pe jos sau călare.

– Corăbiile mele trebuie să urce pe fluviu, zise Guthrum.

– Au trecut de pod?

– Vor urca pe râu, insistă Guthrum, lăsându-ne să înțelegem că flota lui încă nu trecuse de pod.

– Ar fi mai bine dacă am porni mâine, spuse Ragnar.

În ultimele câteva zile, toată Marea Oștire se adunase la Lundene, trupele venind dinspre așezările unde iernaseră, la est și nord de oraș. Cu cât așteptam mai mult, cu atât aveau să se consume mai repede prețioasele provizii de hrană.

– Corăbiile mele vor urca pe fluviu, o ținea pe a lui Guthrum.

– E îngrijorat, îmi susură Ravn la ureche. Se teme că n-o să poată lua prea multe prăzi dacă merge călare. Vrea să vină cu corăbiile, ca să le poată încărca pe toate cu bogății.

– Și de ce i se îngăduie asta? am întrebat. Era limpede că nimeni nu-l suferea pe jarlul Guthrum, iar sosirea lui părea pe cât de nedorită, pe atât de deranjantă. Ravn nu catadicsi să-mi răspundă. Guthrum era acolo și, dacă ajunsese acolo, trebuia să ia parte la luptă. Acest lucru îmi părea de neînțeles, cum la fel nu puteam pricepe în ruptul capului și nici azi nu pot – de ce Ivar și Ubba nu se alăturaseră atacului asupra regatului Wessex.

Era adevărat că amândoi erau bogați și n-ar mai fi avut nevoie de noi prăzi, dar, după ce ani de zile discutaseră despre cotropirea saxonilor din vest, acum pur și simplu refuzau să participe la războiul cu aceștia. Guthrum nu mai avea nici el nevoie de pământuri sau bogății, dar credea contrariul, așa că venise să se alăture oștirii. Așa făceau danezii. Luptătorii

participau la o campanie dacă doreau, altfel puteau foarte bine să stea acasă, şi nu exista o autoritate care să le poruncească tuturor ce aveau de făcut. Halfdan se considera căpetenia Marii Oştiri, dar el nu-i înfricoşa pe oameni precum îi înfricoşau cei doi fraţi mai mari ai lui; prin urmare, nu putea face nimic fără ca restul căpeteniilor să-şi dea acceptul. O oaste, am aflat cu timpul, are nevoie de un comandant, unul singur. Dă-i unei oşti doi conducători şi-i vei înjumătăţi puterea.

A trebuit să mai aşteptăm două zile pentru ca Guthrum să-şi treacă navele dincolo de pod. Erau nişte corăbii minunate, mai mari decât majoritatea vaselor daneze, şi fiecare avea prora şi pupa împodobite cu capete de şerpi pictate. Războinicii lui, care erau foarte numeroşi, purtau toţi veşminte negre, chiar şi scuturile le erau pictate în negru. Deşi îl priveam pe Guthrum ca pe unul dintre cei mai mizerabili oameni din câţi văzusem, trebuie să mărturisesc că războinicii lui erau impresionanţi. Poate că pierduserăm două zile, dar câştigaserăm acei luptători în negru.

Şi apoi, de cine ar fi trebuit să ne temem? Ne aflam în miezul iernii, când nimeni nu lupta, deci duşmanul nu se aştepta să-l cotropim, iar acel duşman era condus de un rege şi de un prinţ mai interesaţi de rugăciuni decât de lupte. Tot regatul Wessex se afla înaintea noastră, şi negustorii ne spuseseră că era o ţară fără pereche de bogată, rivalizând cu Franţa în privinţa avuţiilor sale, locuită de călugări şi călugăriţe ale căror mănăstiri erau pline de aur şi argint şi numai bune de jefuit. Cu toţii aveam să ne îmbogăţim. Aşa că am pornit la război.

Corăbiile noastre treceau domol pe lângă stufărişuri, sălcii desfrunzite şi arini dezgoliţi, cu balaurii monstruoşi la prova, meniţi să înfricoşeze spiritele locului. Vâslele sclipeau, când şi când, în lumina palidă a soarelui. Era o ţară cu ogoare bogate, deşi toate erau acum pustii. Parcă ne simţeam sufletele înseninate de o sărbătoare, datorită acestei scurte călătorii, o sărbătoare pe care nici măcar prezenţa întunecatelor corăbii ale lui Guthrum nu o putea ştirbi. Oamenii mergeau pe fusurile vâslelor, la fel cum îl văzusem făcând pe Ragnar în acea îndepărtată

zi când cele trei corăbii ale lui apăruseră lângă Bebbanburg. Am încercat şi eu, stârnind un imens hohot de râs atunci când am căzut în apă. Părea uşor de alergat de-a lungul băncilor, sărind de pe un fus pe altul, dar era de-ajuns ca un vâslaş să mişte puţin de rama lui pentru a te face să aluneci. Apele fluviului erau atât de reci, încât, imediat ce am urcat la bord, Ragnar mi-a poruncit să-mi scot hainele ude şi să port mantia lui groasă, din blană de urs, ca să mă încălzesc. Oamenii cântau, corăbiile despicau apa contra curentului, iar dealurile îndepărtate dinspre nord şi sud se apropiau încet de malurile fluviului. Pe când se lăsa înserarea, am zărit primii călăreţi profilaţi pe fundalul cerului, înspre miazăzi. Ne priveau.

Am ajuns la Readingum în amurg. Fiecare dintre cele trei corăbii ale lui Ragnar era încărcată cu săbii, multe dintre ele făurite de Ealdwulf, şi prima noastră sarcină a fost să ne apucăm de ridicarea unui zid. Pe măsură ce tot mai multe corăbii soseau, mai mulţi oameni ne veneau în ajutor, aşa că, până la căderea nopţii, tabăra noastră era înconjurată de un val de pământ lung şi împrăştiat. Nu reprezenta cu adevărat un obstacol pentru o oaste duşmană, căci era doar o movilă scundă, uşor de trecut, însă nimeni nu veni să ne atace şi nici o oaste din Wessex nu apăru a doua zi de dimineaţă, aşa că am putut să-l facem mai înalt şi mai solid.

Readingum era construit acolo unde râul Kenet se varsă în Temes, iar noi ne-am amplasat zidul între cele două râuri, astfel încât înconjura orăşelul acum părăsit de locuitori şi asigura adăpost pentru majoritatea echipajelor de pe corăbii. Oastea de uscat încă nu se zărea, căci mărşăluise de-a lungul malului nordic al fluviului Temes, în teritoriul mercian, şi căuta un vad prin care să treacă. În cele din urmă îl găsi spre amonte, aşa încât zidul nostru era aproape terminat atunci când ceilalţi danezi sosiră în tabără. La început, am crezut că erau saxonii din vest, dar erau oamenii lui Halfdan, care străbătuseră teritoriul duşman fără să întâmpine vreo rezistenţă.

Fiindcă spre sud se întindeau păduri dese, tăiaserăm copaci ca să construim o palisadă de-a lungul întregii lungimi a zidului,

adică aproape opt sute de paşi. În faţă am săpat un şanţ pe care l-am inundat atunci când am străpuns malurile celor două râuri, iar peste şanţ am făcut patru poduri, străjuite de turnuri de lemn. Aceasta era baza noastră, de unde puteam pătrunde adânc în Wessex; de fapt, eram obligaţi s-o facem, căci, având atâţia oameni şi cai în interiorul fortificaţiei, riscam să suferim de foame dacă nu găseam provizii de grâne, fân şi vite. Aduseserăm cu noi, pe corăbii, butoaie cu bere şi o mare cantitate de făină, carne şi peşte uscat, dar mormanele de hrană se epuizau cu o viteză ameţitoare.

Când scriu despre război, poeţii vorbesc despre zidul de scuturi, despre suliţe şi săgeţi ce zboară prin văzduh, despre săbii ciocnite în paveze, despre eroi care cad luptând şi despre prăzile învingătorilor, dar aveam să descopăr că, în realitate, războiul se reducea doar la mâncare. Mai bine zis, la hrănirea oamenilor şi a cailor. La găsirea de provizii. Oastea care mănâncă învinge, cea care flămânzeşte pierde. Şi, dacă îţi ţii caii într-o cetate, războiul se reduce la îndepărtarea baligilor cu lopata. La numai două zile după ce oastea de uscat a ajuns la Readingum, am început să facem foamea. Prin urmare, cei doi Sidroc, tată şi fiu, au pornit în fruntea unei cete numeroase spre vest, în ţinutul duşmanilor, pentru a găsi hambare cu grâne pentru oameni şi paie pentru cai; în schimb, au dat peste localnicii înarmaţi din Berrocscire.

Am aflat mai târziu că ideea atacului în plină iarnă nu fusese nici pe departe o surpriză pentru saxonii din vest. Danezii erau buni la iscodit, negustorii lor cercetau din timp locurile pe care războinicii urmau să le atace, dar şi saxonii din vest aveau oamenii lor în Lundene, de la care aflaseră câţi luptători aveam şi când voiam să plecăm la război, aşa că adunaseră o oaste ca să ne înfrunte. De asemenea, ceruseră ajutor de la vecinii lor din sudul Merciei, unde stăpânirea daneză era mai puţin aspră, şi din Berrocscire, care se afla imediat la nord de graniţa Saxoniei de Vest, iar bărbaţii din Berrocscire traversară râul să-şi ajute vecinii. Oastea lor era condusă de un ealdorman

numit Æthelwulf, dar câți ealdormeni erau în Mercia? Recunosc că m-am simțit foarte ciudat auzind acest nume care m-a făcut să mă gândesc la mama pe care nu o cunoscusem niciodată. În imaginația mea era o femeie mereu drăguță, blândă și iubitoare, care mă veghea de undeva, din rai sau din Asgard sau de oriunde merg sufletele noastre în marea călătorie de după moarte. Știam că mamei nu i-ar fi plăcut să fac parte dintr-o oaste care lupta contra fratelui ei, așa că în acea noapte am fost cuprins de deznădejde.

La fel de deznădăjduită era și Marea Oștire, căci unchiul meu – dacă acel Æthelwulf îmi era, într-adevăr, unchi – îi zdrobise pe cei doi jarli. Ceata lor pornită după jaf fusese prinsă într-o ambuscadă, și oamenii din Berrocscire uciseseră douăzeci și unu de danezi și luaseră alți opt prizonieri. Englezii pierduseră și ei câțiva oameni și un oștean de-al lor fusese capturat, dar învinseseră clar, și nu avea nici o însemnătate că ai noștri fuseseră depășiți numeric. În loc să revină în tabără victorioși și încărcați cu hrană, după cum se aștepta toată lumea, danezii se întorseseră bătuți și cu mâna goală. Un fior străbătu întreaga oaste, fiindcă nimeni nu credea că niște țărani englezi puteau bate niște războinici vikingi.

Încă nu flămânzeam, dar caii nu mai aveau aproape deloc fân; oricum, asta nu era cea mai bună hrană pentru ei, însă nu aveam ovăz, așa că pâlcurile trimise după pradă tăiau orice iarbă puteau găsi, pe timp de iarnă, dincolo de zidul taberei. A doua zi după victoria lui Æthelwulf, Rorik, Brida și cu mine ne aflam într-o asemenea ceată, tăind iarba cu cuțite lungi și umplând sacii rând pe rând, când oastea din Wessex își făcu apariția.

Probabil că fuseseră încurajați de victoria lui Æthelwulf, căci acum întreaga oștire dușmană ataca Readingum. Prima dată am auzit țipete venind dinspre apus, apoi am văzut călăreți galopând printre oamenii noștri trimiși după hrană, tăindu-i cu săbiile sau împungându-i cu sulițele. Noi, tustrei copiii, am rupt-o la fugă. În spatele meu am auzit tropot de

copite; când am aruncat o privire peste umăr, am zărit un călăreț ce se îndrepta spre noi cu suliţa ridicată, şi am ştiut că unul dintre noi trebuia să moară. Fără să stau pe gânduri, am apucat-o pe Brida de mână, ca s-o trag din calea vrăjmaşului. Chiar în acea clipă, o săgeată trasă de pe palisadele din Readingum se înfipse în obrazul englezului, şi el se răsuci într-o parte, cu sângele ţâşnindu-i din faţă. Danezii, îngroziţi, se repeziră să se adăpostească în tabără pe cele două poduri din mijloc, însă călăreţii saxoni, observându-i, galopară după ei. Noi, copiii, am străbătut şanţul, jumătate târâş, jumătate înot. În cele din urmă, doi războinici danezi ne prinseră de mâini şi ne traseră aşa cum eram, înnămoliţi şi tremurând, peste zid.

În afara taberei era deja haos. Pâlcul de danezi ieşit după pradă, care se înghesuise să traverseze şanţul în urma noastră, fusese hăcuit, iar pedestrimea din Wessex apăru în urma ei, ceată după ceată, ieşind din pădure şi umplând câmpurile. Am dat fuga la casa unde trăia Ragnar şi am găsit Răsuflarea-Şarpelui sub haine, acolo unde o ascundeam. M-am încins cu ea, după care am pornit să-l caut pe Ragnar, însă am aflat că plecase în partea de nord a fortificaţiei, către podul de pe Temes.

– N-ar trebui să vii cu mine, mai bine rămâi cu Rorik, i-am zis Bridei. Rorik era mai mic decât noi şi, după ce se udase leoarcă în şanţ, tremura şi se simţea rău, aşa că-l convinsesem să rămână în casă.

Brida nici nu mă băgă în seamă. Înarmată cu o suliţă, părea nerăbdătoare, deşi nu se întâmplase încă nimic. Tot mai mulţi oameni se adunaseră la poartă în jurul lui Ragnar, însă acesta nu o deschise ca să treacă podul. Aruncă o privire înapoi, ca să vadă pe câţi luptători se putea baza, şi strigă să se aducă scuturi, căci în graba lor, unii oşteni plecaseră doar cu săbii sau securi. Eu nu aveam scut, dar nici n-ar fi trebuit să fiu acolo; oricum, Ragnar nu mă văzu.

Asistam la sfârşitul unui mascru, întrucât călăreţii saxoni îi spintecau acum pe ultimii danezi porniţi după pradă. Câţiva duşmani fură doborâţi de săgeţile noastre, dar nici danezii, nici englezii nu aveau mulţi arcaşi. Îmi plac arcaşii. Pot ucide

la mare distanță și, chiar dacă săgețile lor nu sunt mortale, îi înspăimântă pe dușmani. Să înaintezi sub un nor de săgeți nu-i lucru greu, căci tot ce trebuie să faci e să-ți ții capul sub scut, dar trasul cu arcul cere multă pricepere. Pare ușor, și fiecare copil are un arc și câteva săgeți cu care se joacă, însă un arc de bărbat, capabil să ucidă un cerb de la o sută de pași, e un lucru uriaș, cioplit din lemn de tisă. E nevoie de o forță colosală ca să-i întinzi coarda, iar săgețile zboară aiurea dacă nu te antrenezi constant să tragi la țintă, de aceea noi nu am avut niciodată mai mult de o mână de arcași. Eu n-am reușit să stăpânesc vreodată arcul așa cum trebuie. Cu o suliță, o secure sau o sabie am fost mereu un luptător de temut, dar cu un arc sunt, ca majoritatea oamenilor, neputincios.

Uneori mă întreb de ce n-am rămas atunci la adăpostul zidului nostru. Era aproape terminat și, ca să ajungă la el, dușmanul trebuia să traverseze șanțul ori să treacă peste cele patru poduri sub o grindină de săgeți, sulițe și securi. Cu siguranță n-ar fi reușit, dar pe urmă ar fi putut să ne asedieze, și de aceea Ragnar decise să atacăm noi. Dar nu toți deodată. Ragnar își adună oamenii la poarta de nord, Halfdan la cea de sud, și, când amândoi socotiră că aveau destui oameni, iar pedestrimea dușmană era încă la vreo două sute de pași distanță, Ragnar porunci ca poarta să se deschidă și-și conduse oamenii la atac.

Oastea saxonilor din vest, aflată sub uriașa ei flamură cu dragon, înainta către podurile din mijloc, crezând, desigur, că măcelul de până atunci fusese doar o prevestire a celui ce avea să vină. Nu aveau scări și nu știu cum de-și închipuiau că o să poată trece peste palisada abia făcută, dar uneori, în luptă, oamenii sunt cuprinși de un fel de nebunie și nu mai cugetă cum trebuie. Războinicii din Wessex nu aveau nici un motiv să se concentreze pe mijlocul zidului nostru, mai ales că nu puteau spera să-l poată escalada, și totuși o făcură, iar acum oamenii noștri țâșniră prin porțile de la nord și de la sud ca două roiuri de albine furioase, atacându-i cu înverșunare.

– Zid de scuturi, răcni Ragnar, zid de scuturi!

Imediat am putut auzi sunetele ce-mi dădeau de veste că se forma un zid de scuturi. Cele mai bune sunt făcute din tei sau salcie, iar pavezele de lemn se ciocnesc unele de altele cu un pocnet uşor de recunoscut. Partea stângă a scutului tău vine în faţa părţii drepte a scutului celui de lângă tine, şi astfel duşmanii, care sunt în majoritate dreptaci, trebuie să încerce să străpungă două straturi de lemn.

– Ţineţi-l strâns! îndemnă Ragnar. Se afla în mijlocul zidului de scuturi, în faţa flamurii sale cu aripă de vultur ce flutura în vânt, şi era unul dintre puţinii danezi care aveau coifuri scumpe, dând de veste duşmanului că era o căpetenie, adică un luptător ce trebuia ucis. Ragnar încă folosea coiful tatălui meu, un acoperământ foarte frumos, făcut de Ealdwulf, cu nazalul solid şi încrustat cu argint. De asemenea, purta o cămaşă de zale, fiind, la fel, unul dintre puţinii care aveau o asemenea comoară. Majoritatea oamenilor nu aveau decât pieptare din piele.

Duşmanul îşi alinie formaţia spre a ne înfrunta, făcând propriul său zid de scuturi. Am văzut un grup de călăreţi galopând în centrul trupelor inamice, în spatele flamurii cu dragon. Am avut impresia că zărisem printre ei chica roşcată a lui Beocca, ceea ce m-a făcut să cred că şi Alfred se afla acolo, probabil printre nişte preoţi îmbrăcaţi în sutane negre, rugându-se, desigur, pentru pieirea noastră.

Zidul de scuturi al saxonilor din vest era mai lung decât al nostru. Şi, nu doar mai lung, ci şi mai gros, fiindcă zidul nostru era susţinut de trei rânduri de oameni, pe când al lor avea cinci sau şase rânduri. Instinctul ar fi trebuit să dicteze fie să rămânem unde ne aflam şi să-i lăsăm pe duşmani să ne atace, fie să ne retragem peste şanţ şi peste pod. Dar tot mai mulţi danezi veneau să întărească rândurile lui Ragnar, şi Ragnar însuşi se înflăcărase de patima luptei.

– Ucideţi-i! Ucideţi-i! strigă el, apoi dădu ordinul de atac. În acea clipă, danezii scoaseră un urlet grozav şi se năpustiră în urma lui. De obicei, războinicii din zidurile de scuturi adverse petrec ore întregi privindu-se, strigându-şi sudălmi, ameninţându-se sau făcându-şi curaj pentru acele momente groaznice

când lemnul de ciocneşte de lemn şi fierul se izbeşte de lemn, dar lui Ragnar i se înfierbântase sângele şi nu-i mai păsa de nimic. Pur şi simplu se avântă în luptă.

Atacul nu avea sens, însă Ragnar era furios. Victoria lui Æthelwulf şi masacrarea ostaşilor trimişi după pradă îl scoseseră din minţi. Nu voia altceva decât să-şi croiască drum cu sabia, tăind în stânga şi-n dreapta în rândurile celor din Wessex, iar danezii, molipsindu-se parcă de patima lui, începură să urle şi se repeziră spre duşman. E ceva terifiant să vezi nişte oameni atât de nerăbdători să lupte şi să moară.

Cu o clipă înainte ca scuturile să se ciocnească, danezii aflaţi în rândurile cele mai din spate îşi aruncară suliţele. Unii aveau câte trei sau patru suliţe, pe care le azvârliră una după alta, lansându-le peste capetele celor din primele rânduri. O parte din suliţe se întoarseră înapoi, aruncate de saxoni. Am luat una din iarbă, unde căzuse, şi am trimis-o înapoi cât de departe am putut.

Eram în ultimul rând de luptători, împins acolo de alţi războinici danezi, care-mi spuneau să mă dau din calea lor, dar am înaintat cu ei. Brida, rânjind de parcă ar fi făcut o farsă răutăcioasă, veni şi ea cu mine. Am îndemnat-o să se întoarcă în oraş, însă răspunsul ei a fost să scoată limba cu dispreţ. În momentul următor am auzit bufnitura ca de tunet produsă de ciocnirea zidurilor de scuturi. Aceasta fu urmată de sunetul suliţelor care străpungeau lemnul scuturilor şi de dangătul lamelor izbite de alte lame de săbii. Nu vedeam nimic din lupta dată în primele rânduri, căci nu eram îndeajuns de înalt, însă şocul ciocnirii pavezelor făcu ca oamenii din faţa mea să se dea înapoi, pentru ca apoi să se împingă iarăşi înainte, încercând să străpungă zidul de scuturi al saxonilor. Aripa dreaptă a zidului nostru se frânse, acolo unde zidul mai lung al duşmanului ne încolţise, dar, văzând că întăririle noastre se îndreptau spre acel loc, saxonii din vest nu avură curajul să forţeze. Aceşti saxoni se aflaseră în ariergarda oştii lor, iar ariergarda e formată întotdeauna din oameni mai slabi, mai temători. Adevărata luptă se dădea în faţa mea, de unde se auzea o avalanşă de

sunete: lovituri, măciuliile metalice ale scuturilor izbite în lemnul scuturilor duşmane, săbii muşcând din lemnul pavezelor, luptători târându-şi picioarele, zăngănit de arme şi puţine voci, cu excepţia celor care urlau de durere sau ţipau de furie. Brida se aşeză în patru labe şi se strecură printre picioarele oamenilor din faţa ei. Am văzut-o lansându-şi suliţa înainte şi dând lovitura pe sub scut despre care ne vorbise Toki. Ţinti glezna unui duşman, acesta se împiedică, o secure se prăvăli asupra lui şi imediat se formă o breşă în linia saxonilor, prin care ai noştri se buluciră. Ca să-i urmez am folosit Răsuflarea-Şarpelui ca pe o suliţă, izbind picioarele duşmanilor cu ea. Apoi Ragnar scoase un răcnet puternic, de parcă ar fi vrut să-i trezească pe toţi zeii din Asgard, cerând încă un efort, ultimul care trebuia făcut. Săbiile ciopârţeau, securile se roteau, şi puteam vedea cum duşmanul se retrăgea, îngrozit de furia oamenilor Nordului.

Bunul Dumnezeu să ne mântuiască.

Iarba se umplu de sânge, atât de mult sânge, încât pământul deveni mocirlos. Oamenii din zidul nostru de scuturi fură nevoiţi să calce peste leşuri ca să poată înainta, lăsându-ne pe mine şi pe Brida în urmă. Am văzut că palmele ei erau roşii, fiindcă sângele se scursese pe tăişul suliţei pe mânerul de frasin al acesteia. Brida linse sângele şi-mi aruncă un surâs viclean. Războinicii lui Halfdan înaintau şi ei, dinspre celălalt flanc al duşmanului, şi urletele lor se auzeau acum mai tare decât ale noastre, fiindcă saxonii din vest se retrăgeau în faţa atacului lui Ragnar. Un singur om, înalt şi bine clădit, rezista iureşului. Avea o cămaşă de zale încinsă cu o cataramă roşie din piele şi un coif chiar mai strălucitor decât cel al lui Ragnar. Coiful englezului avea în vârf un mistreţ făurit din argint şi pentru o clipă mi-a trecut prin cap că luptătorul ar fi putut fi regele Æthelred însuşi, dar omul era prea înalt. Ragnar strigă la războinicii lui, cerându-le să stea deoparte, şi se năpusti asupra duşmanului, care pară lovitura cu scutul şi izbi puternic cu spada. Ragnar bloca lovitura şi îşi împinse paveza în pieptul englezului, care se dădu înapoi, dar, împiedicându-se de cadavrul unui compatriot,

alunecă într-o parte. Cu sabia ridicată, Ragnar se repezi spre el ca şi cum ar fi vrut să omoare un bou. Când lama sabiei izbi puternic cămaşa de zale, un pâlc de saxoni dădură iama, într-o încercare disperată de a-şi salva stăpânul.

Danezii le ieşiră în întâmpinare, scut contra scut, iar Ragnar răcni ca un leu, sigur pe victorie, şi-l străpunse cu sabia pe omul prăbuşit. Ca la un semn, războinicii din Wessex încetară orice rezistenţă şi, în afara celor răniţi sau deja morţi, se retraseră în fugă de pe câmpul de bătălie. Regele şi prinţul lor o luară la goană călare, înconjuraţi de alaiul lor de preoţi, în vreme ce noi îi blestemam şi râdeam de laşitatea lor, strigându-le că erau muieri fricoase şi că luptaseră ca nişte fetişcane.

Apoi ne-am odihnit, trăgându-ne răsuflarea, în vreme ce miasma înţepătoare a sângelui vărsat peste câmpuri ne umplea nările. Când ne văzu pe mine şi pe Brida, Ragnar izbucni în râs.

– Ce faceţi voi doi aici?

Drept răspuns, Brida îşi ridică sulița însângerată. Ragnar privi Răsuflarea-Şarpelui, al cărei tăiş era, de asemenea, roşiatic.

– Copii neghiobi, zise el, însă din glas îi răzbătea mândria.

Chiar atunci, unul dintre oamenii noştri aduse un prizonier saxon, cerându-i să se uite la războinicul ucis de Ragnar.

– Cine e? întrebă Ragnar, iar eu i-am tradus omului aceste vorbe.

Prinsul îşi făcu semnul crucii şi bâigui:

– Este stăpânul Æthelwulf.

N-am zis nimic.

– Ce-a răspuns? se interesă Ragnar.

– E unchiul meu, l-am lămurit.

– Ælfric? Alfric din Northumbria? Ragnar făcu ochii mari, căci nu-i venea să creadă.

– Nu, e fratele mamei mele. Æthewulf de Mercia.

Nu ştiam dacă era chiar fratele mamei, poate că mai exista şi un alt Æthewulf în Mercia, dar mă simţeam ca şi cum acel bărbat curajos fusese Æthewulf, ruda mea, cel care-i umilise pe cei doi jarli Sidroc. Dându-şi seama că tocmai răzbunase

înfrângerea din ziua precedentă, Ragnar chiui de bucurie, în vreme ce eu mă uitam la fața războinicului mort. Nu-l cunoscusem niciodată, așa că de ce eram trist? Avea un chip prelung, cu o barbă blondă și mustața îngrijită. Un bărbat arătos, ruda mea de sânge, m-am gândit. Dintr-odată mă simțeam ciudat, căci nu cunoscusem o altă familie în afara lui Ragnar, Ravn, Rorik și Brida.

Ragnar le porunci danezilor lui să-i dea lui Æthelwulf armura jos și-i luă coiful de preț. Apoi, fiindcă ealdormanul luptase cu atâta vitejie, nu se atinse de celelalte veșminte ale acestuia și îi puse o spadă în mâini, în așa fel încât zeii să-i poată duce sufletul în marea sală unde luptătorii curajoși petrec cu Odin.

Și poate că valkiriile chiar îi luară sufletul, căci a doua zi, în zori, când am ieșit să îngropăm morții, trupul ealdormanului Æthelwulf nu mai fu de găsit.

Am aflat mai târziu, mult mai târziu, că bravul războinic fusese, într-adevăr, unchiul meu. De asemenea, am auzit că unii dintre oamenii lui se strecuraseră în acea noapte pe câmpul de luptă, găsiseră leșul stăpânului lor și îl duseseră în țara lui pentru a-l înmormânta creștinește.

Poate că așa a fost. Sau poate că Æthelwulf se află pentru veșnicie în sala morților lui Odin.

Mai importantă, în acele clipe, era foamea care ne chinuia măruntaiele. Sosise vremea să punem mâna pe merindele dușmanului.

De ce am luptat pentru danezi? Toate ființele omenești au întrebările lor, iar aceasta încă mă bântuie, deși, la drept vorbind, nu era nici un mister. Pentru mintea mea de copil, alternativa la acea viață aventuroasă era o existență searbădă, în vreo mănăstire, unde aș fi învățat să citesc și să scriu. Dă-i unui băiat posibilitatea de a alege, și va spune că mai curând ar lupta pentru Necuratul decât să scrijelească litere pe o bucată

de gresie sau cifre pe o tăbliță de lut. Pe deasupra, îl iubeam pe Ragnar ca pe un tată.

Cele trei corăbii trimise peste Temes, să găsească fânul și ovăzul ascunse prin satele merciene, se întoarseră cu suficiente provizii pentru ca, în clipa în care oastea porni mai departe, spre vest, toți caii noștri să fie bine hrăniți.

Am pornit spre Æbbanduna, un alt oraș de la hotarul dintre Wessex și Mercia, situat pe fluviul Temes. După spusele prizonierului nostru, acolo-și adunaseră proviziile saxonii din vest. Dacă reușeam să cucerim Æbbanduna, oastea lui Æthelred ar fi rămas fără hrană, Wessexul ar fi căzut, Anglia ar fi fost ștearsă de pe fața pământului, iar Odin ar fi triumfat.

Mai era, ce-i drept, mărunta problemă a înfrângerii saxonilor din vest, dar atacam la numai patru zile după ce-i puseserăm pe fugă la Readingum, așa că eram foarte încrezători că soarta lor era pecetluită. Rorik rămase la Readingum, ca și gemenii mercieni Ceolberth și Ceolnoth și mulți alți ostatici, păziți de o mică garnizoană lăsată să aibă grijă și de prețioasele noastre corăbii.

Noi, ceilalți, am pornit mai departe, pe jos sau călare. Mă număram printre băieții cei mai mari care însoțeau oastea, misiunea noastră fiind să purtăm scuturile recuperate de pe câmpul de luptă. În bătălii, scuturile se fărâmau în bucăți. Adesea am văzut războinici luptând cu o sabie sau cu o secure într-o mână, iar în cealaltă mână purtând doar măciulia de metal a scutului, agățată de un ciot de lemn. Brida călărea în spatele lui Ravn, pe calul bătrânului, și pentru o vreme am ținut pasul cu ei. Ravn începu să ne declame primele versuri ale unui poem numit „Căderea saxonilor din vest". Tocmai ajunsese la eroii noștri, descriind cum se pregătiseră de luptă, când unul dintre aceștia, întunecatul jarl Guthrum, își apropie armăsarul de noi.

– Arăți bine, bătrâne, îl salută el pe Ravn, pe un ton care sugera că voioșia lui n-avea să dureze prea mult.

– N-arăt nimic nimănui, căci nu văd o iotă! răspunse Ravn, căruia îi plăceau jocurile de cuvinte.

Guthrum, înveşmântat într-o pelerină neagră, privi în jur. Înaintam de-a lungul unui şir de dealuri şi, chiar şi în lumina palidă a zilei de iarnă, valea părea mănoasă.

– Cine va fi rege în Wessex? am întrebat.

– Halfdan? sugeră Ravn răutăcios.

– E un regat mare, mormăi Guthrum posac. S-ar potrivi unei căpetenii mai vârstnice. Cine-i ăsta? se interesă el, aruncându-mi o căutătură ursuză.

– Uiţi că sunt orb? se stropşi Ravn. De unde să ştiu cine ce e? Sau mă întrebi, oare, ce om mai vârstnic ar trebui făcut rege? Poate eu?

– Nu, nu de asta vorbeam. Băiatul care-ţi ţine hăţurile. Cine e?

– Este jarlul Uhtred, care ştie că poeţii sunt aşa de importanţi, încât caii lor trebuie conduşi de un nobil, grăi Ravn pe unton pompos.

– Cee? Uhtred? Un saxon?

– Eşti saxon, Uhtred?

– Sunt danez, am zis.

– Şi încă un danez care şi-a spălat sabia în sânge la Readingum. În sânge saxon, Guthrum.

Vorbele astea îl atinseră pe jarlul îmbrăcat în negru, ai cărui oameni nu luptaseră în afara zidurilor.

– Şi cine e fata din spatele tău?

– Brida, răspunse Ravn, care într-o zi va fi skald şi vrăjitoare.

Guthrum nu mai ştiu ce să zică. Rămase cu ochii aţintiţi în coama calului său timp de câteva clipe, apoi reveni la chestiunea care-l frământa cel mai mult:

– Ragnar vrea să fie rege?

– Ragnar vrea să măcelărească saxoni, zise Ravn. Fiul meu nu râvneşte puterea. Tot ce vrea e să asculte glume, să dezlege ghicitori, să se îmbete, să dăruiască brăţări, să iubească femeiuştile, să înfulece bine şi să meargă la Odin.

– Wessexul are nevoie de un om puternic, spuse Guthrum înciudat. Unul care să ştie cum să-şi strunească supuşii.

– Parc-ai vorbi despre un soţ, chicoti Ravn.

– Le-am ocupat cetăţile, dar am lăsat jumătate din ţara lor neatinsă, urmă Guthrum, deloc amuzat de gluma bătrânului. Chiar şi în Northumbria avem garnizoane numai în jumătate dintre cetăţile lor. Mercia a trimis oşteni în ajutorul celor din Wessex, oşteni care ar fi trebuit să lupte de partea noastră. Câştigăm, Ravn, dar lăsăm treaba neterminată.

– Şi cum am putea s-o terminăm? întrebă Ravn.

– Mai mulţi oameni, mai multe corăbii, mai mulţi morţi.

– Morţi?

– Trebuie să-i ucidem pe toţi, răcni Guthrum înverşunat. Până la unul! Nici un saxon să nu mai lăsăm viu.

– Nici măcar pe femeile lor?

– Am putea să le lăsăm pe cele mai tinere, acceptă jarlul în silă, apoi se stropşi la mine: Ce te uiţi aşa, băiete?

– Osul tău, stăpâne, i-am zis, ridicând bărbia spre osul poleit cu aur ce-i atârna în păr.

El îl atinse cu veneraţie.

– E o coastă de-a mamei mele. A fost o femeie straşnică, o femeie minunată, şi astfel mă însoţeşte oriunde merg. Chiar, Ravn, ai putea să faci un cânt pentru mama. Ai cunoscut-o, nu-i aşa?

– Da, am cunoscut-o, şopti Ravn cu blândeţe. Am cunoscut-o îndeajuns de bine, Guthrum, ca să-mi dau seama că n-am talentul trebuincios pentru a face un cânt pe măsura unei asemenea femei măreţe.

Guthrum Cel Fără de Noroc nu pricepu ironia din vorbele lui.

– Ai putea încerca, insistă el. Te-aş răsplăti cu mult aur dacă ai face un cânt frumos despre ea.

Era nebun, mi-am spus, nebun de legat, dar apoi nu m-am mai gândit la el, pentru că, de nicăieri parcă, apăru oastea din Wessex, care ne bloca drumul şi arăta gata de luptă.

Flamura cu dragon a regatului Wessex flutura în vârful colinei joase din faţa noastră. Ca să ajungem la Æbbanduna, care se afla neîndoielnic la mică distanţă, în spatele acelui deluşor, trebuia să luăm cu asalt povârnişul şi să traversăm

acea culme cu pajişti deschise. Totuşi, am zărit spre nord, unde dealurile coborau spre fluviul Temes, o cărare de-a lungul apei, pe care am fi putut-o lua ca să ocolim poziţiile duşmane. Ca să ne împiedice, saxonii ar fi fost nevoiţi să coboare colina şi să dea bătălia în vale.

Halfdan le trimise vorbă căpeteniilor daneze să se adune la sfat şi discutară multă vreme, fără să se înţeleagă asupra căii pe care s-o urmeze. Unii voiau să atace oastea aflată pe deal, pe când alţii propuneau să-i atacăm pe saxoni în lunca joasă şi întinsă a fluviului. Într-un final, jarlul Guthrum Cel Fără de Noroc îi convinse să facă şi una, şi alta. Desigur, asta însemna că trebuia să ne împărţim forţele în două, dar chiar şi aşa m-am gândit că era o idee deşteaptă. Ragnar, Guthrum şi cei doi jarli Sidroc urmau să coboare în vale, ameninţând să treacă dincolo de dealul străjuit de saxoni, în vreme ce Halfdan, cu Harald şi Bagsag, trebuiau să înainteze de-a curmezişul coastei, urcând spre flamura de dragon de pe culme. Astfel, duşmanul ar fi ezitat să-l atace pe Ragnar, de teamă ca nu cumva trupele lui Halfdan să-l atace din spate. Cel mai probabil, susţinea Ragnar, saxonii aveau să hotărască să nu lupte deloc, ci să se retragă spre Æbbanduna, unde i-am fi putut asedia.

– Mai bine să-i ţinem închişi într-o cetate decât să-i lăsăm să hoinărească prin jur, spuse el voios.

– Dar şi mai bine ar fi să nu ne destrămăm oastea, adăugă Ravn pe un ton sec.

– Sunt doar nişte saxoni din vest, pufni Ragnar dispreţuitor.

Era deja amiază şi, fiindcă era iarnă, urma să se întunece repede, deci nu mai aveam mult timp la îndemână – deşi Ragnar susţinea că mai era destulă lumină cât să ne permită să nimicim pentru totdeauna oştile lui Æthelred. Luptătorii îşi mângâiară amuletele, sărutară mânerele săbiilor, îşi ridicară scuturile şi apoi se îndreptară spre valea fluviului. Odată ajunşi acolo, ne-am pus la adăpostul copacilor desfrunziţi. Când şi când îi puteam zări pe oamenii lui Halfdan urcând spre creasta dealului. Trupele saxone îi aşteptau, ceea ce însemna că planul lui

Guthrum dădea roade şi că puteam înainta către flancul drept al duşmanului.

– Când o să ajungem acolo, zise Ragnar, urcăm în fugă dealul şi le cădem saxonilor în spate, iar ticăloşii vor fi prinşi în cursă. O să-i răpunem pe toţi!

– Unul dintre ei trebuie să rămână teafăr, îi aminti Ravn.

– Unul? De ce?

– Ca să spună povestea celor văzute, desigur. Căutaţi-l pe bardul lor. Trebuie să fie vreun tânăr chipeş. Găsiţi-l şi cruţaţi-i viaţa.

Ragnar râse. În oastea lui erau, după socoteala mea, cam opt sute de oameni, ceva mai puţini decât războinicii care rămăseseră cu Halfdan, iar oastea duşmană era probabil mai numeroasă decât ambele noastre oştiri la un loc. Însă noi toţi eram luptători, în vreme ce mulţi din fyrdul saxon erau doar ţărani obligaţi să vină la război, aşa că nu ne puteam imagina alt deznodământ decât victoria.

Pe când trupele noastre ieşeau dintr-un crâng de stejari, ne-am dat seama că şi duşmanul ne urmase exemplul şi îşi împărţise forţele în două. O jumătate din oastea saxonilor îl aştepta pe Halfdan pe deal, în timp ce jumătatea cealaltă ieşise în întâmpinarea noastră.

Alfred conducea oastea pe care urma să o înfruntăm noi. Ştiam asta pentru că am zărit părul roşcat al lui Beocca şi, mai târziu, în timpul luptei, am observat, preţ de o clipă, şi chipul neliniştit al lui Alfred. Fratele lui, regele Æthelred, rămăsese în vârful dealului, unde, în loc să aştepte atacul lui Halfdan, coborâse cu oştenii lui, năpustindu-se asupra danezilor. Se părea că saxonii aşteptau cu înfrigurare lupta.

Aşa că i-am înfruntat.

Războinicii noştri se organizară în pâlcuri sub formă de vârf de săgeată, pentru a lua cu asalt zidul de scuturi al saxonilor. L-am invocat pe Odin, am strigat, din sute de piepturi, răcnetul de război, am şarjat, dar linia de apărare a saxonilor nu s-a rupt, nici măcar nu s-a curbat, ci a rămas pe loc, şi astfel a început măcelul.

Ravn îmi spunea, mereu şi mereu, că destinul guvernează totul. Soarta decide. Cele trei ursitoare stau la poalele arborelui vieţii şi ne deapănă firul existenţei, iar noi suntem jucăriile lor. Deşi credem că hotărâm singuri, tot ce este sortit să ni se întâmple e ţesut de firele ursitoarelor. Destinul nu poate fi schimbat, iar în acea zi, deşi nu o ştiam, se ţesea şi destinul meu. *Wyrd bið ful āræd* – soarta este de neoprit.

Prin urmare, ce-mi rămâne să spun despre o bătălie despre care saxonii din vest susţin că s-ar fi dat într-un loc numit de ei Dealul lui Æsc? Presupun că Æsc era thegnul care stăpânise cândva acel ţinut; ei bine, ogoarele lui au fost din belşug udate cu sânge şi semănate cu oase în acea zi. Poeţii ar putea umple pergamente întregi povestind ce s-a întâmplat, dar lupta este luptă. Oamenii mor. În zidul de scuturi simţi sudoarea, spaima, simţi cum o gheară nevăzută îţi sfâşie măruntaiele, simţi lovituri mai grele sau mai uşoare, auzi urlete şi vezi, pretutindeni, moartea hâdă.

De fapt, s-au dat două bătălii la Dealul lui Æsc, una pe deal, alta la poalele lui, şi moartea a cosit grabnic. Harald şi Bagseg au pierit atunci, Sidroc cel Tânăr a căzut răpus sub privirile tatălui său, care a fost apoi şi el spintecat de săbiile saxonilor, la fel ca jarlul Osbern şi jarlul Fraena. Preoţii creştini se rugau zeului lor să dea tărie săbiilor saxone, în timp ce noi ne rugam zeilor noştri. În acea zi Odin a dormit, dar zeul creştinilor a fost treaz.

Am fost respinşi şi daţi înapoi. În vârful dealului şi în josul văii, saxonii ne-au frânt puterea oştilor şi doar oboseala lor ne-a salvat de la un masacru deplin, dând şansa danezilor rămaşi în viaţă să se retragă de pe câmpul de bătălie în vreme ce tovarăşii lor zăceau, morţi sau muribunzi, în bălţi de sânge. Toki a fost unul dintre aceştia. Căpitanul corabiei, atât de priceput în meşteşugul sabiei, muri în şanţul dincolo de care ne aştepta zidul de scuturi al lui Alfred. Ragnar, cu faţa însângerată şi părul năclăit de sângele duşmanilor, nu-şi putea crede ochilor. Bucuroşi nevoie mare, saxonii ne aruncau cele mai batjocoritoare insulte.

Luptaseră ca niște fiare, ca niște posedați, ca niște oameni care știau că tot viitorul lor depindea de lucrarea acelei zile, și ne înfrânseseră.

Destinul nu poate fi schimbat. Învinși, ne-am întors la Readingum.

Șase

În zilele noastre, ori de câte ori vorbesc despre bătălia de pe Dealul lui Æsc, englezii susțin că Dumnezeu le-a dăruit saxonilor din vest victoria, deoarece regele Æthelred și fratele lui, Alfred, s-au rugat fierbinte atunci când au apărut danezii.

Poate că au dreptate. E perfect posibil ca Alfred să se fi rugat atunci, dar mult mai important a fost că și-a ales bine poziția pe câmpul de luptă. Zidul său s-a aflat dincolo de un șanț adânc, inundat de burnițele iernii, iar danezii au fost nevoiți să-și croiască drum prin acel șanț noroios, lucru care s-a vădit a fi cu neputință. Luptătorii saxoni, care nu erau decât niște plugari luați de pe ogoare, au respins asaltul vikingilor, iar Alfred i-a însuflețit, le-a dat curaj, le-a spus că pot învinge și și-a pus toată credința în Dumnezeu. Cred că a învins datorită șanțului, dar el ar fi susținut, fără îndoială, că Dumnezeu lăsase acel șanț acolo.

Și Halfdan a fost învins. El atacase urcând dealul pieziș, dar soarele, ajuns la asfințit, le-a luat vederea oamenilor săi în timpul acelui urcuș. Pe de altă parte, regele Æthelred, ca și Alfred, și-a însuflețit oamenii cu atâta vigoare, încât aceștia, urlând din toți rărunchii, au declanșat un atac năucitor și au pătruns adânc în rândurile danezilor. Războinicii lui Halfdan au intrat în panică văzând cum, în vale, oastea lui Ragnar se retrăgea în fața apărării îndârjite a lui Alfred. La luptă n-au luat parte îngeri cu săbii ascuțite, în ciuda poveștilor pe care le spun azi preoții. Cel puțin, eu n-am văzut nici un înger.

A existat, în schimb, un şanţ plin cu apă, şi el a decis soarta bătăliei. Danezii au pierdut, iar soarta lor s-a schimbat.

Nu ştiam că danezii pot pierde vreo bătălie, dar la paisprezece ani am învăţat această lecţie; în plus, atunci i-am văzut pentru prima oară pe saxoni chiuind şi veselindu-se, şi ceva în sufletul meu a tresărit.

Apoi ne-am întors la Readingum.

Urmară numeroase alte lupte, pe când iarna se preschimbă în primăvară, iar primăvara deveni vară. Odată cu noul an veniră şi alţi danezi să ne întărească forţele. Am câştigat toate celelalte înfruntări cu saxonii din vest, luptând de două ori contra lor la Basengas, în Hamptonscir, apoi la Mereton, în Wiltuscir,ceea ce ne-a îngăduit să pătrundem adânc în teritoriul lor. În Wiltuscir am mai avut o încleştare, la Wiltun. De fiecare dată am câştigat, adică am rămas pe câmpul de bătălie la sfârşitul zilei, dar nu am reuşit, în nici una dintre aceste înfruntări, să nimicim duşmanul. În schimb, ne-am măcinat reciproc forţele, purtând lupte sângeroase până am ajuns într-un impas. Când vara se întindea peste pământuri, ne-am dat seama că nu reuşiserăm să cucerim din Wessex mai mult decât cuceriserăm deja până la Yule.

Totuşi, am reuşit să-l ucidem pe Æthelred. Asta s-a întâmplat la Wiltun, unde regele a primit o lovitură adâncă de secure în umărul stâng. Deşi a fost scos repede de pe câmpul de luptă, deşi călugării şi preoţii s-au rugat îndelung la căpătâiul său, iar bătrânii înţelepţi au încercat să-l oblojească, mai cu ierburi, mai cu lipitori, s-a săvârşit din viaţă după câteva zile.

Lăsa în urmă un moştenitor, un ætheling, pe Æthelwold. El era prinţul Æthelwold, fiul cel mare al lui Æthelred, dar nu de-ajuns de mare ca să-şi poarte singur de grijă, căci, ca şi mine, avea doar cincisprezece ani. Cu toate astea, unii saxoni din vest i-au proclamat dreptul de a fi numit rege în Wessex. Alfred însă, care avea protectori mult mai puternici, a început să răspândească legenda că papa l-ar fi desemnat, încă din copilărie, ca viitor rege. Legenda trebuie să fi avut magia ei,

căci la marea adunare, witan, a tuturor nobililor, episcopilor şi oamenilor puternici din regat, Alfred fu aclamat ca noul suveran. Poate că witanul nu avusese de fapt de ales. La urma urmei, regatul se lupta cu disperare contra oştilor lui Halfdan, şi n-ar fi fost deloc bine ca un băieţandru să fie uns rege. Wessexul avea nevoie de un conducător, aşa că witanul îl alese pe Alfred, iar Æthelwold şi fratele lui mai mic fură zăvorâţi într-o abaţie, unde li se spuse să-şi vadă de învăţătură.

– Alfred ar fi trebuit să-i ucidă pe cei doi ticăloşi, îmi zise Ragnar cu un surâs răutăcios întipărit pe chip, şi avea probabil dreptate.

Aşa ajunse Alfred, cel mai tânăr dintre cei şase fraţi, rege în Wessex. Era anul 871. Nu ştiam asta atunci, dar soţia lui tocmai adusese pe lume o fiică, numită Æthelflaed. Era cu cincisprezece ani mai mică decât mine şi, chiar dacă aş fi ştiut de naşterea ei, nici n-aş fi luat-o în seamă. Însă de soartă nu poţi scăpa. Ursitoarele ţes necontenit, iar noi le împlinim vrerea ori că vrem, ori că nu vrem.

După ce-şi îngropă fratele, îşi trimise nepoţii la mănăstire, se încoronă şi merse la biserică de o sută de ori, plictisindu-l pe Dumnezeu cu rugăciunile lui neîncetate, Alfred trimise soli lui Halfdan, cerându-i o întrevedere. Dorea pacea, din câte spunea, şi, cum deja era miezul verii şi nu eram mai aproape de victorie decât fuseserăm în iarnă, Halfdan acceptă propunerea. Prin urmare, însoţit de celelalte căpetenii daneze şi de gărzi alese pe sprânceană, plecă la Baðum.

Am mers şi eu, alături de Ragnar, Ravn şi Brida. Rorik, încă bolnav, rămase la Readingum. Mi-a părut rău că nu putea şi el să vadă Baðum, căci, deşi era doar un orăşel, era aproape la fel de minunat ca şi Lundene. În mijlocul oraşului era o baie, dar nu doar o covată mică, ci o clădire uriaşă, cu stâlpi şi un acoperiş cam şubred, deasupra unui mare bazin de piatră, umplut cu apă fierbinte. Apa venea din adâncurile pământului, iar Ragnar era sigur că spiriduşii o încălzeau la forjele lor. Desigur, baia fusese construită de romani, la fel ca multe alte clădiri

extraordinare din valea Baðum. Nu prea mulți danezi au vrut să se îmbăieze, fiindcă se temeau de apă, deși își iubeau corăbiile cu care străbăteau marea, însă Brida și cu mine ne-am încumetat. Așa am descoperit că pot înota ca un pește. Agățându-mă de marginea bazinului, m-am minunat de senzația dată de apa fierbinte care-mi mângâia trupul gol.

Beocca ne găsi acolo. Se stabilise un armistițiu, prin care se prevedea că nimeni nu avea voie să poarte arme prin centrul orașului, așa că danezii și saxonii se amestecau, destul de prietenoși, pe ulițele așezării. De aceea, nimeni nu-l opri pe Beocca să stea de vorbă cu mine. Era însoțit de alți doi preoți, amândoi niște bărbați morocănoși, cărora le curgea nasul și care mă priviră bănuitor atunci când Beocca se aplecă spre mine.

– Te-am văzut venind încoace, zise el. În acel moment o observă pe Brida, care înota pe sub apă, cu părul ei lung și negru răsfirat printre unde. Apoi, fata ieși la suprafață, și călugărul, zărindu-i sânii mici, se cutremură de parcă ar fi văzut o diavoliță.

– E o fată, Uhtred!

– Știu.

– Goală!

– Dumnezeu e bun, am replicat eu râzându-i în nas.

El se repezi să mă plesnească, însă m-am ferit, făcând un pas în lături pe marginea bazinului, iar Beocca aproape căzu în apă. Tovarășii lui se zgâiau fermecați la Brida. Dumnezeu știe de ce. Probabil aveau și ei soții, dar preoții, mi-am dat eu seama, erau foarte împătimiți după femei. La fel ca și noi, războinicii, doar că noi nu tremurăm ca varga când vedem o fată că-și arată pieptul dezgolit. Beocca încercă să n-o bage în seamă, deși era greu, fiindcă Brida înota în spatele meu și pe urmă îmi încolăci mijlocul cu brațele.

– Ar trebui să pleci de aici, îmi șopti el peste câteva clipe.

– Să plec?

– Da, să pleci de la păgâni! Vino în tabăra noastră, te vom ascunde.

– Cine e? mă întrebă Brida în daneză.

– E un preot pe care l-am cunoscut la curtea tatălui meu.

– E urât ca naiba, zău! chicoti ea.

– Trebuie să vii, murmură Beocca. Avem nevoie de tine!

– Aveţi nevoie de mine?

El se aplecă şi mai mult, ca să-mi şoptească la ureche:

– În Northumbria, furia oamenilor mocneşte, Uhtred. Trebuie să fi auzit ce s-a întâmplat. După ce-şi făcu semnul crucii, continuă: Toţi acei călugări şi acele călugăriţe au fost măcelăriţi! Au fost ucişi! O grozăvie, Uhtred, dar Dumnezeu nu poate fi batjocorit. În Northumbria o să izbucnească o răscoală, iar Alfred o va încuraja. Ne-ar fi de mare ajutor să spunem că Uhtred de Bebbanburg e de partea noastră.

Mă îndoiam că un asemenea lucru ar fi fost de folos. Aveam doar cincisprezece ani şi nu eram nici pe departe suficient de matur ca să-i pot inspira pe oamenii locului să pornească atacuri sinucigaşe împotriva fortăreţelor daneze.

– Ea nu e daneză, i-am spus, încredinţat că el n-ar fi rostit acele lucruri dacă ar fi ştiut că Brida le putea înţelege. E din Anglia de Est.

– Anglia de Est? făcu Beocca, holbându-se la fată.

Am încuviinţat din cap şi apoi am început să-i îndrug aiureli, ca să-mi râd de el.

– Da, e nepoata regelui Edmund, l-am minţit, iar Brida chicoti şi îşi coborî degetele pe sub braţele mele, ca să mă gâdile.

Beocca îşi făcu din nou semnul crucii.

– Bietul om! Un martir! Biata fată! Deodată se încruntă. Dar, ia stai... începu el. Se opri însă, buimăcit şi incapabil să priceapă de ce temuţii danezi le-ar fi permis unor prizonieri să se scalde goi-goluţi într-un bazin cu apă caldă. În clipa următoare închise ochii îngrozit, văzând pe ce parte a corpului meu se oprise mâna fetei.

– Trebuie să vă scoatem pe amândoi de aici, spuse el precipitat, şi să vă ducem într-un loc unde puteţi învăţa căile Domnului.

– Mi-ar plăcea asta.

Brida mă strânse atât de tare, încât aproape am ţipat de durere.

– Tabăra noastră e la sud de aici, dincolo de râu, în vârful dealului, mă înştiinţă Beocca. Vino acolo, Uhtred, şi vă vom lua de aici. Pe amândoi.

Desigur că n-am făcut aşa ceva. În schimb, i-am povestit întâmplarea lui Ragnar, care râse de născocirea mea cum că Brida ar fi fost nepoata regelui Edmund şi ridică din umeri auzind că se pregătea o răzmeriţă în Northumbria.

– Întotdeauna umblă zvonuri de răscoale, şi toate se sfârşesc în acelaşi fel.

– Preotul era foarte sigur de asta, l-am avertizat.

– Singurul lucru clar e că au trimis călugări să stârnească lumea. Dar mă îndoiesc că vor reuşi să facă prea mult. Oricum, după ce lămurim lucrurile cu Alfred, ne putem întoarce. Ne întoarcem acasă, nu?

Dar cu Alfred lucrurile nu fură atât de uşor de lămurit pe cât se aşteptau Ragnar sau Halfdan. Era adevărat că Alfred ceruse pacea şi că voia această pace deoarece trupele daneze făcuseră ravagii în Wessex, dar el nu era gata să cedeze, aşa cum cedase Burghred în Mercia. Când Halfdan îi propuse să rămână rege, dar să accepte ocuparea de către danezi a principalelor forturi saxone, Alfred ameninţă cu oprirea discuţiilor şi continuarea războiului.

– Mă insultaţi, spuse el calm. Dacă vreţi să ocupaţi cetăţile, atunci veniţi şi le luaţi!

– O să le luăm! ameninţă Halfdan.

Alfred îl privi dispreţuitor, mulţumindu-se să ridice din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună că danezii n-aveau decât să încerce asta. Însă Halfdan ştia, aşa cum ştiau toţi danezii, că întreaga lor campanie de cucerire eşuase. Era adevărat că prădaseră zone întinse din Wessex, că luaseră multe prăzi, uciseseră sau capturaseră vite, arseseră mori, case şi biserici, dar plătiseră un preţ mare pentru toate astea. Mulţi dintre cei mai

buni războinici ai noştri erau morţi sau atât de grav răniţi, încât aveau să fie nevoiţi să trăiască pentru tot restul vieţii din mila stăpânilor lor. De asemenea, nu reuşiserăm să cucerim nici măcar o singură cetate a saxonilor din vest, ceea ce însemna că, la venirea iernii, trebuia să ne retragem la Lundene sau în Mercia, unde am fi fost în siguranţă.

Dacă danezii erau epuizaţi de campanie, nici saxonii din vest nu o duceau mai bine. Şi ei pierduseră mulţi luptători buni şi mare parte din bogăţii, iar Alfred se temea că britonii, nişte vechi duşmani, ce fuseseră învinşi de strămoşii lui, aveau să-i invadeze regatul, revărsându-se din cetăţile lor din Ţara Galilor şi Cornwalum. Şi totuşi, Alfred nu se lăsa pradă temerilor şi nu voia să cedeze cu uşurinţă cererilor îndrăzneţe ale lui Halfdan, deşi ştia că trebuia să se supună unora dintre ele. Negocierile continuară o săptămână încheiată, şi cerbicia lui Alfred ne surprinse pe toţi.

Înfăţişarea lui nu era deloc făcută să te impresioneze. Era un bărbat slab şi deşirat, şi însăşi figura lui prelungă dădea impresia de slăbiciune, dar toate acestea erau înşelătoare. El nu zâmbea niciodată atunci când vorbea cu Halfdan, rareori îşi lua ochii cafenii, sfredelitori, de pe chipul duşmanului, îşi susţinea cu tărie punctul de vedere şi era întotdeauna calm, neridicând vocea nici măcar atunci când danezii ţipau la el.

– Ce dorim noi este pacea, explica el iar şi iar. Voi aveţi nevoie de pace, şi e de datoria mea să o dăruiesc ţării mele. Aşa că voi veţi părăsi ţara mea.

Preoţii lui, printre care se număra şi Beocca, scriau fiecare cuvânt pe care-l rostea, umplând preţioase foi de pergament cu rânduri nesfârşite. Probabil că folosiseră toată cerneala din Wessex ca să poată consemna tot ce se discutase, şi mă îndoiesc că a citit vreodată cineva toate acele documente.

Firește, discuţiile nu durau toată ziua. Alfred insista ca ele să nu înceapă până nu mergea la biserică şi le întrerupea în miezul zilei, pentru a se ruga iar, încheindu-le înainte de apus, ca să se poată întoarce în lăcaşul lui sfânt. Cât se putea ruga omul

acesta! Însă târguiala lui, tenace şi enervantă, dădu roade, căci în cele din urmă Halfdan acceptă să plece din Wessex, dar după i se plătea un tribut de şase mii de bani de argint. Ca să fie sigur că-şi primea banii, insistă ca trupele lui să rămână la Readingum, unde lui Alfred i se ceru să trimită zilnic trei căruţe cu merdinde şi cinci căruţe cu boabe de secară. După ce sosea argintul, promise Halfdan, corăbiile daneze aveau să pornească iar pe Temes, iar regatul Wessex avea să fie eliberat de păgâni. Alfred n-ar fi vrut să le permită danezilor să rămână la Redingum, dar, într-un final, dornic din cale-afară să încheie pacea, acceptă ca ei să stea în acel oraş. Legămintele solemne depuse de ambele părţi consfinţiră înţelegerea.

Nu eram acolo când negocierile luară sfârşit, şi nici Brida nu mai era. Asistaserăm la discuţii în cele mai multe dintre zile, fiind ochii lui Ravn în marea sală romană unde avuseseră loc, dar, când ne plictiseam sau, mai curând, când Ravn se sătura de plictiseala noastră, mergeam la baie să înotăm. Îmi plăcea grozav apa aceea.

În ziua de dinaintea semnării păcii ne-am dus iarăşi să înotăm. Eram doar noi doi în vasta sală ce stârnea ecouri. Cel mai mult îmi plăcea să stau în locul de unde apa gâlgâia printr-o gaură în piatră şi să-mi las părul lung sub şuvoiul fierbinte. Eram acolo, cu ochii închişi, când am auzit-o pe Brida ţipând. Am deschis ochii, şi chiar atunci nişte braţe puternice mă apucară de umeri. Pielea mi-era alunecoasă, de la apă, şi am încercat să mă zbat ca un peşte, scăpând din mâinile agresorilor, dar un bărbat îmbrăcat cu un surtuc din piele sări după mine în bazin, îmi zise să nu fac gălăgie şi mă prinse iar. Alţi doi bărbaţi erau aplecaţi peste marginea bazinului şi, cu două prăjini lungi, încercau să o tragă pe Brida afară din apă.

– Cine sunteţi? i-am întrebat în daneză.

– Taci, băieţaş, scrâşni unul dintre ei. Era saxon, dar pe lângă el mai erau vreo duzină de bărbaţi. După ce ne scoaseră, goi-goluţi, din apă, ne înveliră trupurile cu pelerine mari, puţind a stătut, ne luară hainele de pe lespezile de piatră şi ne

scoaseră din sală. Am strigat după ajutor, dar am primit un pumn în cap aşa de tare, că ar fi năucit şi un bou.

Bărbaţii ne azvârliră peste şeile a doi cai şi am mers ceva vreme, alături de răpitorii noştri, care nu ne dădură pelerinele jos decât când am ajuns în vârful marelui deal ce domină Baðum la sud. Acolo, Beocca ne întâmpină bucuros.

– Eşti salvat, stăpâne. Slavă lui Dumnezeu cel Atotputernic, eşti salvat! Ca şi tine, fata mea! adăugă preotul, zâmbind spre Brida.

L-am privit furios. Eram salvat? Mai curând răpit. M-am uitat spre Brida şi am observat cum scutura abia vizibil din cap, ca şi cum mi-ar fi transmis că trebuia să tăcem. Prin urmare, n-am mai zis nimic atunci când Beocca ne îndemnă să ne îmbrăcăm cu hainele noastre.

Îmi pusesem amuleta cu ciocanul lui Thor şi brăţările de pe mâini în punga pe care o purtam agăţată la centură atunci când intrasem în baie, şi abia atunci mi-am dat seama că le lăsasem pe marginea bazinului de piatră. Beocca ne zori să intrăm într-o biserică din apropiere, de fapt o cabană din lemn acoperită cu stuf, nu mai mare decât un şopron ţărănesc pentru animale, şi acolo el aduse mulţumiri Domnului pentru eliberarea noastră. După aceea ne duse într-o clădire învecinată, unde ne prezentă soţiei lui Alfred, Ælswith, care era însoţită de o duzină de femei, numărând şi trei călugăriţe în rândurile lor, şi păzită de un pâlc de oşteni înarmaţi până-n dinţi.

Ælswith era o femeie mărunţică de statură, cu păr castaniu, ochii mici, gura abia schiţată şi o bărbie proeminentă. Purta o rochie albastră, cu îngeri brodaţi cu fir de argint pe piept şi pe poalele mânecilor largi, iar la gât avea un crucifix greu, din aur. În leagănul de lângă ea se afla un copilaş. Târziu, mult mai târziu, mi-am dat seama că acel copil era Æthelflaed, aşa încât atunci fu prima oară când am văzut-o, deşi nu ştiam nimic despre ce-avea să fie. Ælswith mă întâmpină cu bucurie, grăind în dialectul mercian; după ce se interesă cine fuseseră părinţii mei, îmi zise că eram înrudiţi, căci tatăl ei era Æthelred,

ealdormanul din Mercia, văr primar cu răposatul Æthelwulf, al cărui leş îl zărisem lângă Readingum.

– Şi tu? se întoarse ea spre Brida. Părintele Beocca mi-a spus că eşti nepoata sfântului rege Edmund.

Brida înclină din cap, dar nu scoase un cuvânt.

– Dar cine îţi sunt părinţii? se încruntă femeia. Edmund n-a avut fraţi, iar cele două surori ale lui sunt călugăriţe.

– Hild, grăi Brida. Ştiam că acela fusese numele mătuşii ei, pe care o urâse din tot sufletul.

– Hild? făcu nedumerită Ælswith, şi am ghicit în ochii ei o bănuială. Nici una dintre surorile bunului rege Edmund nu se numeşte Hild.

– Nu sunt nepoata lui, mărturisi Brida.

– Aha, murmură Ælswith înclinându-se în jilţul ei cu acea privire plină de satisfacţie pe care o au unii oameni atunci când prind pe cineva cu minciuna.

– Nu sunt nepoata lui, dar am fost învăţată să-i spun „unchiule", continuă Brida, luându-mă şi pe mine prin surprindere, căci crezusem că fusese prinsă într-o situaţie fără ieşire şi că urma să-şi recunoască minciuna. În schimb, ea o ţesea şi mai groasă decât fusese la început.

– Mama mea se numea Hild şi nu avea bărbat. Insista să-i spun regelui Edmund unchi, iar lui îi plăcea, zise ea cu o voce tremurătoare, speriată.

– Îi plăcea? izbucni Ælswith. De ce?

– Nu ştiu. Pur şi simplu îi plăcea, spuse Brida şi apoi se îmbujoră toată – nu ştiu cum de reuşise să o facă aşa, într-o clipită, dar îşi plecă privirile şi se făcu roşie ca focul în obraji, arătând de parcă ar fi fost pe cale să izbucnească în lacrimi.

– Aaa, făcu Ælswith când prinse, în sfârşit, rostul ascuns din cuvintele fetei. Deci el a fost...

Nu-şi termină însă vorba, căci nu dorea să-l acuze pe răposatul rege sfânt Edmund că ar fi avut o fiică bastardă cu o femeie oarecare, numită Hild.

– Da, încuviinţă Brida începând să plângă. Mi-am înălţat privirea spre grinzile înnegrite de fum ale încăperii şi m-am străduit să nu pufnesc în râs.

– El a fost mereu aşa de bun cu mine, suspină Brida, iar ticăloşii de danezi l-au ucis!

Ælswith nu mai avu nici o îndoială că Brida spunea adevărul. De obicei, oamenii sunt înclinaţi să creadă tot ce e mai rău despre semenii lor, iar sfântul rege Edmund era acum dat în vileag ca fiind, în taină, un afemeiat, deşi asta nu-l împiedicase să devină până la urmă un sfânt. Însă minciuna avea s-o coste pe fată, căci Ælswith propuse ca fata să fie trimisă într-o mănăstire din sudul regatului Wessex. Chiar dacă Brida avea sânge regal, se gândea ea, acest sânge purta pecetea păcatului. Prin urmare, tânăra trebuia să fie zăvorâtă pentru totdeauna într-o abaţie.

– Da, murmură Brida sfioasă, şi a trebuit să mă prefac că mă înec cu fum ca să nu se vadă că-mi venea să râd. Apoi, Ælswith ne dărui câte un crucifix. Avea deja două pregătite, ambele din argint, dar îi şopti ceva uneia dintre călugăriţe şi aceasta aduse un crucifix din lemn, care îi fu dăruit Bridei, în vreme ce eu am primit un crucifix de argint, pe care mi l-am agăţat supus la gât. Am sărutat crucifixul, gest care o impresionă pe Ælswith, şi Brida îmi urmă imediat pilda, dar deja nimic din ce ar fi putut face ea n-ar mai fi putut-o impresiona pe soţia lui Alfred. Brida era o bastardă, postură la care se condamnase singură.

Alfred se întoarse la Baðum odată cu căderea nopţii şi a trebuit să-l însoţesc la biserică, unde rugăciunile şi laudele aduse Domnului parcă nu se mai terminau. Patru călugări cântau imnuri de slavă, iar vocile lor monotone îmi închideau pleoapele de somn. După aceea însă – căci slujba se termină, în cele din urmă – am fost invitat să-i ţin tovărăşie regelui la masă. Beocca încercă să mă impresioneze, susţinând că aceasta era o onoare şi că nu mulţi oameni erau chemaţi să cineze cu regele, dar eu mâncasem alături de căpeteniile daneze cărora nu le păsa cu ce om împărţeau masa, câtă vreme acel om nu

scuipa în terci, aşa încât nu m-am simţit flatat. Totuşi, mi-era foame, aş fi putut mânca un bou întreg fript la proţap. Aşteptam cu nerăbdare să mă aşez la masă, însă mai întâi a trebuit să îndur ritualul spălării mâinilor în mici bazine cu apă, ţinute de servitori, apoi să stau cuminte pe scaun până când Alfred şi Ælswith au fost conduşi în sala de ospeţe. Un episcop lăsă mâncarea să se răcească, rostind o rugăciune interminabilă, prin care cerea Domnului să binecuvânteze bucatele, şi apoi, în sfârşit, ne-am apucat să mâncăm. Dar ce mâncare groaznică! Nici urmă de carne, nici porc, nici vită, nici berbec, nimic din ceea ce un bărbat zdravăn ar fi vrut să mănânce, ci numai lapte covăsit, praz, ouă moi, pâine, o bere chioară şi secară fiartă într-o zeamă care se răcise de tot şi care avea un gust de mai curând ai fi mâncat mormoloci. Alfred nu înceta să laude mâncarea, dar în cele din urmă mărturisi că era măcinat de cumplite dureri de pântece şi că doar păsatul ăla îi putea uşura chinurile.

– Regele este un martir al cărnii, îmi explică Beocca. El era unul dintre cei trei clerici aflaţi la înalta masă, alături stându-i un episcop complet ştirb, care-şi sfărâma pâinea în supă cu un sfeşnic. Se mai aflau la masă doi ealdormeni şi, desigur, Ælswith, care vorbea întruna. Ea nu voia cu nici un chip să li se permită danezilor să rămână la Readingum, dar în final Alfred zise că nu avusese o altă soluţie şi că fusese obligat să facă acea mărunţă concesie pentru a obţine pacea. Ælswith era totuşi satisfăcută că soţul ei negociase eliberarea tuturor tinerilor ţinuţi zălog de oastea lui Halfdan. De fapt, Alfred era îngrijorat mai mult că tinerii ostatici, crescând în mijlocul danezilor, ar fi putut să-şi lepede credinţa creştină, rămânând departe de Sfânta Biserică. Mă privea fix când spunea toate acestea, dar nu prea l-am băgat în seamă, arătându-mă în schimb mult mai interesat de una dintre slujnice, o tânără mai mare cu patru sau cinci ani decât mine. Fata era foarte drăguţă, cu un păr lung şi cârlionţat, şi m-am întrebat dacă nu cumva Alfred o ţinea prin preajma lui ca să-i poată mulţumi Domnului că îi dădea puterea de a rezista ispitei. Mai târziu, mult mai târziu, am descoperit că,

într-adevăr, așa era. Numele ei era Merewenna, și peste ani i-am mulțumit Domnului că am avut prilejul nu să rezist ispitei, ci să cad în păcat cu fata. Dar despre asta voi vorbi mai încolo. Deocamdată, eram la dispoziția lui Alfred sau, mai bine zis, a lui Ælswith.

– Uhtred trebuie să învețe să citească, stărui ea. Nu știu ce putere deținea femeia, dar nimeni nu îndrăzni s-o contrazică.

– Amin! întări Beocca.

– Călugării de la Winburnan l-ar putea învăța, sugeră ea.

– O idee foarte bună, stăpână, zise Beocca, iar episcopul cel știrb înclină din cap în semn de aprobare.

– Starețul Hewald e un dascăl de nădejde, spuse Ælswith. Starețul Hewald era unul dintre acei ticăloși care mai curând i-ar fi biciuit pe tineri decât să-i învețe scrisul și cititul; probabil că la asta se și referea soția regelui.

– Mai curând m-aș gândi că ambiția tânărului Uhtred este să devină războinic, interveni Alfred.

– Cu timpul, dacă Dumnezeu îngăduiește, va fi, zise Ælswith, dar ce folos poate aduce un ostaș care nu știe a citi cuvântul Domnului?

– Amin, murmură Beocca.

– Nici un folos, recunoscu Alfred.

După părerea mea, să înveți un soldat să citească avea la fel de mult rost ca și să înveți un câine să danseze. Însă n-am spus nimic, deși Alfred îmi simți neliniștea.

– De ce e bine ca un ostaș să știe să citească, Uhtred? vru el să afle.

– Pentru oricine e bine să știe să citească, i-am răspuns eu cuviincios, iar Beocca mă răsplăti cu un zâmbet larg de Beocca.

– Un soldat care citește e un soldat care poate citi ordine, care va ști ce dorește regele lui, zise Alfred. Să presupunem, Uhtred, că tu ești în Northumbria, iar eu sunt în Wessex. Cum ai putea să afli voința mea, dacă nu știi să citești?

Vorbele lui erau uimitoare, dar eram prea tânăr ca să le deslușesc înțelesul. Dacă atunci aș fi fost în Northumbria, iar

el în Wessex, nu m-aş fi aflat sub stăpânirea lui. Dar, fireşte, Alfred era un vizionar şi se gândea departe, mult mai departe, la o vreme când aveau să existe un singur regat englez şi un singur rege englez. Observându-mi nedumerirea, el îmi zâmbi.

– Aşadar, vei merge la Winburnan, tinere. Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– Cu cât mai repede?

Ælswith, neştiind cum să interpreteze această grabă, îşi privi bănuitoare soţul.

– Danezii, draga mea, îi vor căuta pe copii, îi explică Alfred. Dacă îi descoperă aici, ar putea cere să-i predăm pe amândoi.

– Dar toţi ostaticii trebuie eliberaţi, se opuse Ælswith, ai spus asta chiar tu, stăpâne.

– Uhtred era ostatic? întrebă el cu glas blând, fixându-mă cu privirea. Sau mai curând era în pericol să devină unul de-ai lor?

Întrebarea lui stărui în aer, însă n-am încercat să-i răspund.

– Trebuie să facem din tine un englez adevărat, continuă Alfred, aşa că trebuie să pleci spre sud mâine în zori. Şi tu, şi fata.

– Fata nu contează, încercă Ælswith să se opună. Brida fusese, de altfel, trimisă să mănânce cu sclavii din bucătărie.

– Dacă danezii descoperă că e fiica bastardă a lui Edmund, o vor folosi pentru a distruge reputaţia sfântului rege, remarcă unul dintre ealdormeni.

– Brida nu le-a spus niciodată asta danezilor, am intervenit eu, fiindcă s-a gândit că ei ar putea să batjocorească memoria regelui.

– Atunci este o fată bună, replică Ælswith cu răutate în glas, în timp ce luă de pe masă un ou fiert moale. Dar ce vei face, stăpâne, îşi întrebă ea soţul, dacă danezii te vor acuza că i-ai salvat pe copii?

– Îi voi minţi, desigur, spuse Alfred. Mirată, Ælswith clipi des, dar episcopul murmură că o asemenea minciună ar fi fost făcută în numele Domnului, şi deci putea fi iertată.

Dar nu voiam să plec la Winburnan. Și nu pentru că brusc mi-aș fi dorit să fiu un danez, ci pentru că doream, mai mult decât orice pe lume, Răsuflarea-Șarpelui. Iubeam acea sabie pe care o lăsasem la slujitorii lui Ragnar, de aceea aș fi vrut s-o recapăt înainte ca existența mea să ia alt drum, cel ales de țesătoarele destinului. Și apoi, sincer să fiu, n-aveam nici cea mai mică dorință să renunț la viața aventuroasă alături de Ragnar pentru bucuriile sărace ale vieții într-o mănăstire, sub privirile aspre ale unui dascăl. Știam că și Brida voia să se întoarcă la danezi, iar insistențelelui Alfred de a ne scoate din Baðum cât mai grabnic cu putință ne dădură prilejul dorit.

Am fost trimiși spre sud a doua zi, înainte de revărsatul zorilor, escortați de un pâlc de războinici care nu aveau – se vedea pe fețele lor – nici un chef să păzească niște copii și să-i ducă în inima regatului Wessex. Mie mi s-a dat un cal, Bridei, un catâr, iar un tânăr călugăr, pe nume Willibald, primi sarcina de a o duce pe fată la o mănăstire de maici și de a mă încredința pe mine starețului Hewald. Părintele Willibald era un om cumsecade, vesel și manierat. Putea imita trilurile păsărilor și ne făcea mereu să râdem. Născoci dialoguri între un sturz, cu ticăitul lui gureș, și o ciocârlie melancolică, apoi ne puse să ghicim ce pasăre imita; astfel, tot petrecându-ne timpul cu glume și ghicitori, am ajuns într-un orășel situat pe un deal împădurit, la poalele căruia curgea un râu. Oștenii stăruiră să ne oprim acolo fiindcă, ziceau ei, caii aveau nevoie de odihnă.

– De fapt, ei au nevoie de bere, ne spuse Willibald zâmbind și ridicând din umeri, ca și cum, din partea unor soldați, o astfel de purtare era de înțeles.

Era o zi caldă. Caii fură priponiți în dreptul unui han, iar soldații cerură bere, pâine și brânză, apoi se așezară în cerc și începură să joace zaruri, lăsându-ne în seama lui Willibald. Dar tânărul preot, moleșit de căldură, se tolăni pe o căpiță de paie și adormi cât ai bate din palme sub lumina blândă a soarelui. Am privit-o pe Brida, ea îmi întoarse privirea, apoi totul se desfășură cât se poate de simplu. Ne-am tupilat pe lângă han,

am dat ocol unei grămezi uriaşe de bălegar, am trecut pe lângă o turmă de porci, aflată pe câmp, şi, strecurându-ne printr-un gard viu, am ajuns în pădure. Am izbucnit amândoi în râs.

– Mama insista să-i spun unchi, zise Brida cu prefăcută sfială, iar ticăloşii de danezi l-au ucis.

Am râs cu lacrimi, fiind de părere că era cea mai hazlie poveste pe care o auzisem vreodată. Când ne-am potolit, am hotărât că era vremea s-o luăm spre miazănoapte.

Trecu mult timp până ce oştenii îşi dădură seama de dispariţia noastră. Aduseră câini de vânătoare de la hanul unde cumpăraseră bere, dar noi ne pierduserăm urma, trecând printr-un râu, apoi schimbaserăm direcţia şi ne ascunseserăm pe un deal înalt, printre copaci. Nu ne găsiră, deşi toată după-amiaza am putut auzi lătratul copoilor răsunând în vale. Probabil că ei cercetau malul râului, crezând că pe acolo ne furişaserăm, dar noi eram pe deal, în deplină siguranţă.

Ne căutară timp de două zile, şi nici măcar o dată nu se apropiară de noi. În a treia zi am văzut alaiul regal al lui Alfred călărind spre sud, pe drumul ce şerpuia pe sub deal. Întâlnirea de la Baðum luase sfârşit, şi asta însemna că danezii se retraseseră la Readingum. Dar nici eu, nici Brida nu aveam habar cum să ajungem la Readingum, deşi ştiam că merseserăm spre vest ca să ajungem la Baðum, deci ăsta era un început, şi mai ştiam că trebuia să găsim fluviul Temes. Deocamdată, mai important era să găsim de mâncare şi să evităm să fim prinşi.

Am avut noroc. Am reuşit să furăm lapte direct de la ugerele vacilor şi caprelor întâlnite pe câmpuri. Nu aveam arme, însă ne-am făcut bâte din două crengi căzute şi am ameninţat un bătrân sărman care săpa un şanţ, iar acesta ne-a dat merindele lui – o pâine şi un castron cu fiertură de mazăre. Am prins şi peşte cu mâinile goale, folosind un meşteşug deprins de la Brida, şi am dormit numai în păduri. De acum purtam iar la vedere amuleta cu ciocanul lui Thor. Brida îşi aruncase crucifixul de lemn, dar eu l-am păstrat pe al meu, căci argintul era preţios.

După câteva zile am cotit-o spre răsărit. Călătoream doar noaptea, şi prima dată ne-a fost teamă amândurora, căci noaptea sceadugenganii ies din ascunzişurile lor, dar curând am început să ne descurcăm bine pe întuneric. Ne călăuzeam după stele şi am învăţat să ne mişcăm fără zgomot, să fim ca nişte umbre. Într-o noapte, o creatură imensă grohăi aproape de noi, apoi se mişcă, păşind apăsat pe pământ. Am început să strigăm şi să batem cu ghioagele covorul de frunze aşternut prin pădure, iar făptura s-a îndepărtat. Fusese un mistreţ? Probabil. Sau poate fusese unul dintre acei sceadugengani fără nume şi fără formă, care zămislesc visele urâte.

A trebuit să traversăm un lanţ de dealuri înalte şi golaşe, unde am reuşit să furăm un miel înainte ca dulăii ciobanilor să-şi dea măcar seama că eram acolo. Am aprins un foc în pădurile de la nord de dealuri şi am fript carnea, iar a doua noapte am ajuns la un râu. Nu-i ştiam numele, dar era destul de lat. În apropiere era o aşezare unde am văzut o barcă mică şi rotundă, făcută din ramuri de salcie împletite, acoperite cu piele de capră. În noaptea aceea am furat barca şi ne-am lăsat purtaţi de curent pe lângă sate şi orăşele, pe sub poduri, mergând mereu către răsărit.

Nu ştiam, dar râul era chiar Temes, aşa că am ajuns cu bine la Readingum.

Rorik murise. Fusese multă vreme bolnav, dar uneori dădea semne că-şi va reveni. În cele din urmă însă, boala îl răpuse, şi am ajuns cu Brida în Readingum chiar în ziua când trupul lui neînsufleţit era ars pe rug. Ragnar, înlăcrimat, stătea lângă rug şi privea cum flăcările devorau nemiloase trupul plăpând al fiului său, alături de care fuseseră aşezate o sabie, un căpăstru, o amuletă cu ciocan şi o corabie în miniatură. După ce rugul se stinse, metalul topit şi cenuşa fură strânse într-o urnă mare, pe care Ragnar o îngropă aproape de malul râului.

– Acum tu eşti al doilea fiu al meu, îmi zise el în acea noapte. Amintindu-şi de Brida, adăugă: Iar tu eşti fiica mea.

Ne îmbrățișă pe amândoi, apoi se îmbătă. A doua zi de dimineață vru să pornească împotriva saxonilor, dar Ravn și Halfdan îl opriră.

Înțelegerea fu respectată. Eu și cu Brida lipsiserăm doar puțin peste trei săptămâni și deja primii săculeți cu bani de argint soseau la Readingum, împreună cu merinde și fân pentru cai. Se părea că Alfred era un om de cuvânt. Ragnar, pe de altă parte, nu contenea să jelească.

– Cum am să-i spun eu lui Sigrid despre Rorik? se frământa el.

– E rău pentru un bărbat să aibă un singur fiu, îmi zise Ravn. Aproape la fel de rău ca atunci când n-ar avea nici unul. Eu am avut trei feciori, dar numai Ragnar mai trăiește. Acum, doar fiul lui cel mare mai trăiește.

Ragnar cel Tânăr era însă în Irlanda.

– Ar mai putea avea un alt fiu, zise Brida.

– Nu de la Sigrid, spuse Ravn. Dar ar putea să-și ia o altă soață. Uneori, bărbații noștri fac asta.

Ragnar îmi înapoie Răsuflarea-Șarpelui și îmi dărui încă o brățară. Îi dădu una și Bridei și se mai consolă oarecum ascultând povestea evadării noastre. A trebuit să le-o spunem și lui Halfdan și lui Guthrum Cel Fără de Noroc, care ne privi cu ochii lui întunecați pe când istoriseam despre cina luată cu Alfred și despre planurile regelui de a mă da la învățătură. Chiar și Ragnar, deși îndurerat de moartea mezinului său, râse când Brida povesti cum se dăduse drept fiica bastardă a regelui Edmund.

– Dar regina asta, Ælswith, ce fel de femeie este? vru să știe Halfdan.

– Nu este regină, am zis, căci saxonii din vest nu au regine. Beocca îmi spusese asta. E doar nevasta regelui și atât.

– E o nevăstuică rea ce se preface că e mierlă, spuse Brida.

– E frumoasă? se interesă Guthrum.

– Nici vorbă! Are fața ciupită de vărsat, ochi bulbucați ca de porc și o gură ca o pungă, o descrise Brida.

– Atunci regele n-are nici o desfătare, observă Halfdan. De ce s-o fi însurat cu ea?

– Fiindcă ea e din Mercia, zise Ravn, iar Alfred va avea acum Mercia de partea lui.

– Mercia e a noastră, mârâi Halfdan.

– Dar Alfred o va lua înapoi, spus bătrânul. Noi ar trebui acum să le trimitem britonilor corăbii încărcate cu daruri de preţ. Dacă ei îl atacă din Ţara Galilor şi din Cornwalum, Alfred va fi nevoit să-şi împartă în două oastea.

Vorbele sale nu fură deloc bine primite, căci Halfdan nu uitase înfrângerea cauzată de despărţirea în două a oştirii daneze pe Dealul lui Æsc, dar se mulţumi să pufnească înciudat în pocalul său cu bere. Din câte ştiam, el nu le trimisese nici un fel de daruri britonilor. Ar fi fost o idee bună să trimită, însă era afectat fiindcă nu reuşise să cucerească Wessexul şi, pe de altă parte, apăruseră zvonuri despre unele tulburări în Northumbria şi Mercia. Danezii acaparaseră atât de rapid un teritoriu vast din Anglia, încât nu supuseseră niciodată cu adevărat teritoriile ocupate şi nici nu stăpâneau toate cetăţile de acolo, aşa încât răzmeriţele izbucneau cu repeziciune, ca incendiile în bărăganuri. Erau uşor de înăbuşit, dar, dacă nu erau curmate din timp, se puteau răspândi, devenind primejdioase. Era timpul, spunea Halfdan, să stingă pentru totdeauna acele flăcări şi să oblige Anglia cucerită la o supunere prin teroare. De îndată ce danezii reuşeau asta, de îndată ce Northumbria, Mercia şi Anglia de Est erau pacificate, atacul asupra regatului Wessex putea fi reluat.

Când sosi ultima parte din tributul lui Alfred, danezii îi eliberară pe tinerii ostatici, inclusiv pe gemenii mercieni, iar noi, ceilalţi, ne-am întors la Lundene. Ragnar dezgropă urna cu cenuşa fiului său şi o aduse la bordul *Viperei Vântului.*

– O să-l duc acasă şi-o să-l îngrop alături de strămoşii lui, îmi spuse.

Însă nu mai puteam călători spre miazănoapte în acel an. Era toamnă deja când am ajuns la Lundene, aşa că a trebuit să aşteptăm trecerea iernii, şi abia în primăvară cele trei corăbii

ale lui Ragnar părăsiră Temes şi navigară spre nord. Aveam aproape şaisprezece ani şi creşteam repede, aşa încât brusc m-am trezit cu un cap mai înalt decât majoritatea bărbaţilor, iar Ragnar mă puse să ţin cârma. Mă învăţă să conduc corabia pe ape, îmi arătă cum să prevăd curenţii de aer sau valurile şi cum să trag de cârmă ca să fac corabia să cotească. La început corabia a început să tresalte pe valuri de parcă s-ar fi îmbătat, căci pusesem prea multă presiune pe cârmă. Cu timpul însă, am învăţat să simt corabia prin mijlocirea vâslei lungi a cârmei şi să iubesc zvâcnetul din scândurile de frasin, atunci când carena suplă înainta printre valuri cu toată viteza.

– O să fac din tine al doilea fiu al meu, îmi zise Ragnar în acea călătorie. O să-i dau întotdeauna întâietate fiului mai mare, continuă el, referindu-se la Ragnar cel Tânăr, dar tot vei fi ca un fiu pentru mine.

– Mi-ar plăcea, i-am spus eu fâstâcit, privind ţărmul presărat de pânzele mici şi cenuşii ale bărcilor de pescuit care fugeau de corăbiile noastre. Sunt onorat, am simţit nevoia să-l încredinţez peste câteva clipe.

– Uhtred Ragnarson, rosti el. Trebuie să-i fi plăcut cum suna acest nume, căci zâmbi, dar apoi se gândi iar la Rorik şi lacrimile îi sclipiră în ochi. Rămase cu privirile împăienjenite, aţintite spre est, către marea pustie.

În noaptea aceea am dormit la gura de vărsare a râului Humber, şi peste două zile am ajuns la Eoferwic.

Palatul regelui fusese reparat. Avea obloane noi la ferestrele înalte, iar acoperişul fusese învelit cu un strat proaspăt de paie de secară. Vechile ziduri romane ale clădirii fuseseră răzuite, aşa încât lichenii dispăruseră de pe crăpăturile dintre pietre. Străjerii stăteau de pază la poarta exterioară şi, când Ragnar ceru voie să intre, ei îi spuseră ritos să aştepte. Am crezut că va scoate sabia, dar, înainte să-şi dea frâu liber mâniei, pe ziduri apăru Kjartan.

– Jarlul Ragnar, zise el cu acreală.

– De când un danez e nevoit să aştepte la porţi? se stropşi la el Ragnar.

– De când am poruncit asta, îi răspunse Kjartan cu obrăznicie în glas. Asemenea palatului, şi el arăta prosper. Purta o mantie de blană de urs negru, cizme înalte, o tunică de zale, o cingătoare de piele pentru sabie şi avea aproape la fel de multe brăţări ca şi Ragnar.

– Nimeni nu intră aici fără permisiunea mea, continuă Kjartan, dar, desigur, tu eşti binevenit, jarlule Ragnar.

Păşi într-o parte, făcându-ne mie, lui Ragnar şi altor trei dintre oamenii acestuia loc să trecem şi să intrăm în marea sală, unde, cu cinci ani înainte, unchiul meu încercase să mă răscumpere de la Ivar.

– Văd că ai încă animăluţul ăsta de companie englez, zise Kjartan privindu-mă.

– Vezi cât încă mai ai ochi de văzut, îl repezi Ragnar. Regele e aici?

– El acordă audienţe doar oamenilor care au cerut dinainte să-l vadă.

Ragnar se aprinse de furie contra fostului său căpitan de vas.

– Eşti ca o căpuşă în coasta mea. Dacă te mulţumeşte, Kjartan, o să aruncăm nuielele de alun şi-o să ne batem, ca între bărbaţi. Dacă n-ai curaj, du-te şi spune-i regelui să vină, căci vreau să-i vorbesc.

Kjartan se stăpâni cu greu să nu răspundă; în cele din urmă, hotărând că nu voia să înfrunte sabia lui Ragnar într-un ţarc de luptă mărginit de ramuri de alun, porni bombănind spre încăperile din spate ale palatului. Ne lăsă să aşteptăm destul de mult, dar într-un final regele Egbert apăru împreună cu şase gărzi, printre care şi Sven cel Chior, ce părea acum la fel de înstărit ca şi tatăl lui. Şi la fel de zdravăn ca acesta, având un piept larg şi braţe imense, cu muşchii cât odgoanele.

Egbert părea neliniştit, însă făcu tot posibilul să-şi păstreze calmul regal. Ragnar se înclină în faţa lui, apoi îi spuse că se vorbea despre răzmeriţe în Northumbria şi că Halfdan îl trimisese să înăbuşe orice tulburări.

– Nu e nici o răzmeriță, grăi Egbert, dar avea o voce atât de îngrozită, încât am crezut că făcuse în pantaloni de frică.

– Au fost tulburări pe dealurile dinăuntrul țării, interveni Kjartan pe un ton disprețuitor, dar le-am pus capăt, zise el atingându-și mânerul sabiei, de parcă ar fi vrut să ne arate cum le curmase.

Ragnar stărui, însă nu mai află nimic. Câțiva oameni se răsculaseră împotriva danezilor, fuseseră câteva ambuscade pe drumul ce ducea către coasta de vest, atacatorii fuseseră urmăriți și uciși – asta fu tot ceea ce spuse Kjartan.

– Northumbria e în deplină siguranță, sfârși el. Te poți întoarce liniștit la Halfdan, stăpâne, să contribui cu forțele tale la înfrângerea regatului Wessex.

Ragnar ignoră ultima înțepătură.

– Ba o să mă întorc acasă, să-mi îngrop fiul și să trăiesc în pace, zise el.

Sven bătea darabana cu degetele pe mânerul sabiei și mă privea cu ură, cu singurul său ochi, dar, în ciuda dușmăniei dintre mine și el și dintre tatăl lui și Ragnar, nimeni nu provocă necazuri și am plecat fără alte vorbe. Corăbiile fuseseră trase la țărm și argintul primit de la Readingum fusese împărțit între membrii echipajelor, așa că am putut porni spre casă, purtând cenușa lui Rorik.

Sigrid plânse cu amar când află vestea morții fiului ei. Își sfâșie hainele, își smulse părul din cap și urlă ca o lupoaică rănită, iar celelalte femei i se alăturară. Am pornit cu toți într-un alai cernit, purtând cenușa lui Rorik către vârful celui mai apropiat deal, unde urna fu îngropată. Ragnar rămase multă vreme acolo, singur, privind peste dealuri și urmărind norii albi cum străbăteau cerul spre apus.

Am rămas acasă pentru tot restul anului. Erau legume de îngrijit, fân de cosit, recoltă de cules și grâne de secerat și măcinat. Am făcut brânză și unt. Negustorii și călătorii ne aduceau vești, dar nici una dinspre Wessex, unde, se părea, regele Alfred domnea încă și se bucura de pace în ultimul regat liber din Anglia. Uneori, Ragnar spunea că s-ar fi întors acolo, să

cucerească mai multe bogăţii cu sabia, deşi patima luptei părea să-l fi părăsit în acea vară. Trimise un mesaj în Irlanda, cerându-i fiului să se întoarcă acasă, dar asemenea mesaje de multe ori nu ajungeau. Oricum, Ragnar cel Tânăr nu veni în acel an. Ragnar se gândea şi la Thyra, fiica lui.

– Tata zice că e vremea să mă mărit, îmi spuse ea într-o zi, pe când băteam untul în putinei.

– Tu? am râs, privind-o.

– Am aproape paisprezece ani, mă înfruntă ea.

– Aşa e. Şi cu cine te măriţi?

Thyra ridică din umeri.

– Mamei îi place de Anwend.

Anwend era unul dintre războinicii lui Ragnar, un tânăr cu doar câţiva ani mai mare decât mine, puternic şi vesel. Ragnar plănuia s-o mărite cu unul dintre fiii lui Ubba, însă asta ar fi însemnat ca fata să plece departe, iar Sigrid nu suporta acest gând. Cu timpul, Ragnar începu să-i dea dreptate femeii. Îmi plăcea de Anwend şi credeam că o să fie un soţ bun pentru Thyra, care pe zi ce trecea se făcea tot mai frumoasă. Avea părul auriu şi lung, ochii mari, un nas drept, pielea fină şi un râs strălucitor ca o rază de soare.

– Mama spune că trebuie să nasc mulţi băieţi, zise ea.

– Sper că o să naşti.

– Dar mi-ar plăcea şi o fată, adăugă Thyra lovind în putinei, fiindcă untul se întărise, iar munca era mai grea. Mama zice că şi Brida ar trebui să se mărite.

– Dar poate că Bridei nu-i stă gândul la măritiş.

– Ha, să crezi tu asta! Brida vrea să se mărite cu tine, mă avertiză Thyra.

Am râs de spusele ei. O priveam pe Brida ca pe o prietenă, cea mai apropiată prietenă a mea, şi doar fiindcă ne culcam unul cu celălalt – sau cel puţin făceam asta când Sigrid nu era prin preajmă – nu însemna că aş fi vrut să mă însor cu ea. De fapt, nu voiam să mă însor deloc, mă gândeam doar la săbii, scuturi şi bătălii, pe când Brida se gândea numai la ierburi de leac.

Era ca o pisică. Venea şi pleca pe furiş, fără s-o simţi, şi învăţă tot ceea ce Sigrid îi putu spune în privinţa ierburilor şi a felului cum se foloseau ele pentru tămăduirea bolilor. Rochiţa-rândunicii ca purgativ, linariţa pentru ulcer, bulbucul de baltă pentru a îndepărta spiriduşii de şiştarele cu lapte, rocoina pentru tuse, albăstreaua pentru scăderea febrei. Dar învăţă şi descântece pe care nu voia să mi le destăinuie, descântece de femei, şi îmi zise că dacă stai noaptea nemişcat, abia respirând, spiritele vin la tine. Ravn o învăţă cum să-i cheme pe zei în vis, bând bere în care se cufundaseră pălării de muscariţă. Adesea se simţea rău după ce sorbea această băutură, căci ciuperca era foarte tare, dar asta n-o împiedică să continue. Atunci alcătui primele ei cântece, cântece despre păsări şi fiare, şi Ravn spuse că se purta ca un skald adevărat. În unele nopţi, pe când priveam amândoi mangalul arzând, îmi recita versuri cu vocea moale, ritmată, ca o incantaţie. De-acum avea un câine care o urma pretutindeni. Îl găsise la Lundene, în călătoria noastră spre casă. Avea blana alb cu negru şi era isteţ şi iute, la fel ca Brida, iar ea îl numi Nihtgenga, ceea ce înseamnă „călător prin noapte" sau goblin. Animalul stătea lângă noi, în preajma focului, şi jur că asculta cântecele Bridei de parcă ar fi fost un om, nu câine. Brida făcea fluiere din lemne şi paie şi cânta melodii pline de melancolie, iar Nihtgenga o privea cu ochi mari şi trişti, până ce muzica îl copleşea şi atunci ridica spre cer capul şi începea să hăulească asemenea unui lup. Noi izbucneam în râs, ceea ce-l scotea din minţi, aşa că Brida trebuia să-l mângâie ca să-l împace.

Am uitat de război până în toiul verii, când ne-am pomenit cu un oaspete neaşteptat. Jarlul Guthrum Cel Fără de Noroc îşi făcu apariţia în valea noastră îndepărtată însoţit de douăzeci de călăreţi, toţi înveşmântaţi în negru, şi se înclină respectuos în faţa lui Sigrid, care-l dojeni că nu trimisese vorbă dinainte.

– Ţi-aş fi pregătit un ospăţ, stăpâne, zise ea.

– Am adus eu merinde, răspunse Guthrum arătând spre caii încărcaţi cu saci de provizii. Nu voiam să vă golesc cămările.

Venise din îndepărtata Lundene, dornic să discute cu Ragnar și cu Ravn. Ragnar mă chemă să stau cu ei fiindcă, zicea el, știam mai multe decât majoritatea danezilor despre Wessex, și tocmai despre Wessex voia Guthrum să ne vorbească. Din păcate, n-am putut să le fiu de prea mare folos. L-am descris pe Alfred, am vorbit despre pioșenia lui și l-am avertizat pe Guthrum că, deși regele saxonilor din vest nu părea să iasă prin nimic în evidență, era un om deosebit de isteț. Guthrum se mulțumi să ridice din umeri nepăsător.

– Istețimea e lăudată degeaba, pufni el. Nu cei isteți câștigă bătăliile...

– Dar sigur proștii le pierd, interveni Ravn. E ca atunci când ne-am împărțit oastea în două, la Æbbanduna, mai ții minte?

Guthrum mormăi nemulțumit, dar se abținu să se ia la sfadă cu Ravn. În schimb, îl întrebă pe Ragnar cum credea că puteau fi învinși saxonii din vest și îi ceru să-i promită că anul următor avea să-și aducă și el oamenii la Lundene, ca să se alăture unui nou atac.

– Asta dacă atacul va fi la anul, zise Guthrum cu un rânjet ce nu prevestea nimic bun, după care se scărpină în creștet, făcând să se miște osul aurit al mamei lui, ce-i atârna încă în plete. S-ar putea să nu avem destui luptători.

– Atunci vom ataca în celălalt an, spuse Ragnar.

– Sau peste trei ani. Încruntat, Guthrum oftă. Dar cum să terminăm odată cu ticălosul ăsta pios?

– Să-l facem să-și împartă forțele, zise Ragnar, fiindcă altfel vor fi întotdeauna mai mulți decât noi.

– Întotdeauna? Mai mulți decât noi? făcu jarlul, privindu-l bănuitor.

– Când am luptat aici, în Northumbria, unii northumbrieni au hotărât să nu ne înfrunte și au căutat adăpost în Mercia. Când am luptat în Mercia și Anglia de Est s-a întâmplat același lucru, oamenii au fugit de noi ca să găsească refugiu în Wessex. Dar când luptăm în Wessex, nu mai au unde să se ducă. Nici un alt loc nu mai e sigur pentru ei. Așa că sunt nevoiți să lupte,

cu toții, contra noastră. Dacă vom lupta în Wessex, dușmanul va fi încolțit, căci știe că nu mai are scăpare decât lupta.

– Iar un dușman încolțit e primejdios, își completă Ravn fiul.

– Să-i facem să-și împartă forțele, șopti Guthrum gânditor, ignorându-l iarăși pe bătrân.

– Întocmai, spuse Ragnar. Corăbii pe coasta sudică, o oaste pe Temes, plus războinicii britoni venind din Brycheinog, Glywysing și Gwent.

Britonii erau locuitorii din regatele de sud ale Țării Galilor, pândind de dincolo de hotarul vestic al Merciei.

– Trei atacuri, continuă Ragnar. Alfred va trebui să le facă tuturor față și nu va putea.

– Dar tu vei fi acolo? întrebă Guthrum.

– Ai cuvântul meu, făgădui Ragnar.

Apoi discuția alunecă spre cele văzute de Guthrum în călătoria lui. Mi-am dat seama că era un pesimist fără leac, înclinat să vadă răul în orice, dar și că-l îngrijora situația din Anglia. Erau revolte în Mercia, ne anunță el, iar în Anglia de Est domneau nemulțumirile. Umbla vorba că regele Egbert din Eoferwic ar fi încurajat răzmerițele.

– Cum? Egbert? se miră Ragnar. Ăsta n-ar fi în stare să încurajeze nici măcar un bețiv să-și golească bășica udului!

– Așa mi s-a spus, Ragnar. S-ar putea să nu fie adevărat, recunoscu Guthrum. Un danez pe nume Kjartan mi-a spus.

– Atunci poți fi aproape sigur că nu e adevărat.

– E o minciună sfruntată, adăugă Ravn.

– Mi s-a părut un om de nădejde, zise Guthrum, care cu siguranță nu știa despre pățania lui Ragnar cu Kjartan. Nici Ragnar nu-l lămuri, și probabil uită de discuția asta de îndată ce ursuzul oaspete plecă.

Și totuși Guthrum nu greșise. La Eoferwic se țeseau intrigi, deși mă îndoiesc că Egbert era în spatele lor. Kjartan se ținea de comploturi și începu prin a răspândi zvonul că regele Egbert plănuia în taină o rebeliune. Cu timpul, zvonurile deveniră atât de puternice și reputația regelui atât de otrăvită, încât acesta, temându-se pentru viața lui, reuși să scape într-o noapte de

gărzile lui daneze şi să fugă spre sud, însoţit de câţiva războinici. Se adăposti la regele Burghred al Merciei, care, deşi ţara îi era ocupată de danezi, primise dreptul de a păstra un pâlc de oaste suficient de numeros spre a asigura protecţia noului său oaspete. Ricsig din Dunholm, cel care i-i predase pe călugării prinşi lui Ragnar, fu proclamat noul rege al Northumbriei, iar el îl răsplăti pe Kjartan dându-i îngăduinţa să prade orice regiune care ar fi putut găzdui rebeli aflaţi în legătură cu Egbert. Firește, nu fusese nici o rebeliune, dar Kjartan inventă una şi devastă cu sălbăticie puţinele mănăstiri de călugări şi călugăriţe rămase neatinse în Northumbria, devenind astfel şi mai bogat, pe lângă faptul că era conducătorul oştii lui Ricsig şi omul care aduna dările pentru rege.

Toate acestea se petrecuseră fără ştirea noastră. Am cules roadele câmpului, am sărbătorit secerişul şi apoi s-a vestit că la prima Yule Thyra şi Anwend aveau să nuntească. Ragnar îi ceru lui Ealdwulf să-i facă lui Anwend o sabie la fel de bună ca Răsuflarea-Şarpelui, iar fierarul se învoi. În acelaşi timp, îmi făcu mie o sabie scurtă, precum cele cu care Toki susţinea că trebuie să lupţi în zidul de scuturi. L-am ajutat pe Ealdwulf să bată vergelele de oţel răsucite şi am trudit toată toamna, până ce fierarul îi făcu lui Anwend sabia, iar mie îmi făuri un sax. Mi-am numit noua armă Acul-Viespii, deoarece era scurtă şi ascuţită. Abia aşteptam să o încerc pe duşman, ceea ce lui Ealdwulf i se păru o neghiobie.

– Duşmanii vin ei singuri, mai curând decât de aştepţi, nu e nevoie să-i cauţi tu pe ei.

La începutul iernii mi-am cioplit şi primul scut, tăind bucăţile de lemn de tei şi forjând măciulia mare de fier, al cărei mâner se petrecea printr-o gaură făcută în mijlocul discului. Apoi l-am vopsit în negru şi l-am înconjurat cu o fâşie de fier. Mai târziu am învăţat cum să fac scuturi uşoare, dar acum îmi ieşise foarte greu; după venirea toamnei am început să umplu pretutideni încins cu sabia şi saxul, purtând scutul în mână, ca să mă obişnuiesc cu greutatea lor. Exersam loviturile şi eschivele şi visam la lupte nemaivăzute. Mă temeam şi tânjeam, în

egală măsură, după primul meu zid de scuturi, căci nici un bărbat nu e luptător adevărat până ce nu luptă într-un astfel de zid, şi nu oricum, ci în primul rând al zidului. Acela era regatul morţii, locul groazei celei mai cumplite, dar, în nebunia mea copilărească, nu-mi doream altceva decât să fiu acolo.

Ne pregăteam de război. Ragnar îi promisese lui Guthrum că-l va sprijini, aşa că Brida şi cu mine am făcut mai mult mangan, iar Ealdwulf meşteşugi întruna la vârfuri de suliţă, la capete de topoare şi la săbii, în vreme ce Sigrid îşi găsea bucuria pregătind nunta Thyrei. La începutul iernii se desfăşură ceremonia de logodnă. Anwend, îmbrăcat cu cele mai bune veşminte ale sale, cusute cu grijă, veni în casa noastră cu şase dintre tovarăşii lui şi îi ceru sfios lui Ragnar, să i-o încredinţeze pe Thyra de soaţă. Toată lumea ştia ce urma să se întâmple, dar respectarea datinii era importantă. Thyra şezu între mama şi tatăl ei câtă vreme Anwend depuse legământ în faţa lui Ragnar că o va iubi, îngriji şi proteja pe fată. Oferi pentru mireasă un preţ de douăzeci de monede de argint, ceea ce era o sumă foarte mare, dar presupun că voia să arate cât de mult o iubea.

– Zece bani de argint ajung, Anwend, zâmbi Ragnar, generos ca întotdeauna, şi de restul să-ţi iei o mantie nouă.

– Douăzeci e un preţ bun, se opuse Sigrid cu glas hotărât. Banii daţi pentru mireasă, deşi i se încredinţau lui Ragnar, deveneau proprietatea fiicei sale îndată după nuntă.

– Atunci o să-ţi cumpere Thyra o haină nouă, zise Ragnar, luând banii şi îmbrăţişându-l pe tânăr. Urmă un ospăţ pe cinste, iar Ragnar fu, în noaptea aceea, mai fericit decât fusese oricând după moartea lui Rorik. Thyra privi dansurile, îmbujorându-se când întâlnea privirea lui Anwend. Cei şase prieteni ai lui Anwend, războinici aflaţi în simbria lui Ragnar, trebuiau să se întoarcă, tot alături de el, pentru nuntă, urmând să-l privească pe mire cum îşi ducea soaţa în patul lui. Numai după ce ei hotărau că Thyra devenise femeie pe deplin, căsătoria avea să fie socotită pe deplin consumată.

Ceremoniile acelea mai aveau de aşteptat până la Yule. Thyra urma să fie mireasă, noi aveam să chefuim, să aşteptăm trecerea

iernii şi, în primăvară, să pornim la război. Altfel spus, credeam că viaţa urma să fie aşa cum fusese mereu până atunci.

Dar la poalele lui Yggdrasil, copacul vieţii, cele trei ursitoare deja îşi râdeau pe furiş de noi.

Am petrecut multe Crăciunuri la curtea saxonilor din vest. Crăciunul este un fel de Yule pentru creştini, dar saxonii au reuşit să ruineze această sărbătoare cu imnuri de-ale călugărilor, litanii îngânate pe nas de preoţi şi slujbe plictisitor de lungi. Yule trebuie să fie o sărbătoare şi o mângâiere, un moment de caldă strălucire în inima iernii, e vremea să înfuleci pe săturate, căci ştii că pot veni timpuri grele, când mâncarea va fi sărăcăcioasă şi gheaţa va zăvorî ogoarele. O perioadă în care să te simţi fericit, să te îmbeţi şi să te porţi cu nesăbuinţă, trezindu-te a doua zi cu senzaţia că nu-ţi va mai fi niciodată bine. Dar saxonii din vest închinaseră sărbătoarea preoţilor, care o făcuseră la fel de veselă cât poate fi o îngropăciune. Niciodată n-am înţeles de ce oamenii cred că religia are ce căuta în toiul unei sărbători de iarnă, deşi, desigur, şi danezii îşi pomeneau zeii în acele momente şi le aduceau sacrificii, dar ei mai credeau şi că Odin, Thor şi ceilalţi zei petrec în Asgard şi nici prin gând nu le trece să ne strice petrecerea nouă, celor aflaţi în Midgard, lumea pământenilor. Asta mi se părea de la sine înţeles, însă cu timpul am aflat că majoritatea creştinilor se tem de prea multe bucurii şi plăceri lumeşti, iar Yule oferea prea multe dintre acestea ca să le poată fi lor pe plac. Unii oameni din Wessex ştiau să se distreze, şi eu am făcut întotdeauna tot posibilul să petrec cât mai strașnic, dar, când Alfred era prin apropiere, puteai fi sigur că n-ai altceva de făcut decât să te rogi, să ţii post şi să te căieşti de păcatele săvârşite, în toate cele douăsprezece zile ale Crăciunului.

De aceea pot spune cu toată convingerea că acea sărbătoare de Yule când s-a măritat Thyra a fost cea mai grozavă din câte îmi amintesc. Am muncit cu toţii din greu. Am crescut mai multe animale decât de obicei şi le-am tăiat chiar înainte de Yule, ca să nu mai fim nevoiţi să le sărăm carnea. Am săpat apoi

gropi imense, unde carnea vacilor şi porcilor să fie friptă pe grătare mari, din fier, făurite de Ealdwulf. Fierarul cam bombăni, spunând că asemenea lucruri mărunte îl dau înapoi de la adevărata lui muncă, dar în taină se bucura, căci era un mâncău fără pereche. La masă urma să avem şi hering, somon, batal, ştiucă, pâine coaptă în vatră, brânză, bere, mied şi, mai presus de toate, budincile făcute din maţe de oaie îndopate cu sânge, măruntaie, ovăz, hrean, usturoi sălbatic şi boabe de ienupăr. Îmi plăceau la nebunie acele budinci şi încă îmi mai plac, rumenite şi crocante pe dinafară, dar moi şi aburinde de sânge cald atunci când muşti din ele. Mi-l amintesc pe Alfred schimonosindu-se dezgustat atunci când am mâncat budincă în faţa lui şi când sosul sângeriu mi s-a scurs prin barbă, în vreme ce el gusta dintr-un fir gros de praz fiert.

Am pus la cale jocuri şi întreceri. Lacul din centrul văii îngheţase, şi eram fascinat de felul cum danezii îşi legau oase ascuţite de cizme şi alunecau cu ele pe suprafaţa lucioasă, o distracţie care dură până se sparse gheaţa, iar un tânăr se înecă. Însă Ragnar spuse că lacul avea să îngheţe iarăşi după Yule, şi eram hotărât să învăţ şi eu meşteşugul de a patina pe gheaţă. Deocamdată însă, eu şi cu Brida făceam mangal pentru Ealdwulf, căci fierarul hotărâse să-i făurească lui Ragnar o sabie, cea mai bună pe care o făcuse vreodată, şi ne dăduse sarcina să transformăm două căruţe de lemn de arin în cel mai bun mangal cu putinţă.

Am hotărât să spargem grămada de mangal cu o zi înainte de sărbătoare, însă era mai mare decât toate pe care le înălţasem până atunci şi încă nu se răcise suficient, iar dacă spargi un morman de mangal înainte ca acesta să fie gata, rişti ca focul să izbucnească în sus cu o tărie teribilă şi să transforme în cenuşă mangalul făcut doar pe jumătate. După ce am verificat ca fiecare gaură să fie bine astupată, ne-am dat seama că am avea timp să spargem grămada şi în dimineaţa de Yule, înainte să înceapă ospăţul. Cei mai mulţi dintre oamenii lui Ragnar, cu familiile lor, se aflau deja în sala de ospeţe, dormind pe unde găsiseră culcuş în aşteptarea primei mese a zilei şi a

jocurilor ce urmau să aibă loc pe pajiște înainte de oficierea nunții. Dar Brida și cu mine am petrecut noaptea aceea lângă grămada de mangal, de teamă ca nu cumva vreun animal să scormonească iarba de deasupra și să destupe vreo gaură, trezind astfel focul la viață. Aveam la brâu Răsuflarea-Șarpelui și Acul-Viespii, căci n-aș fi mers nicăieri fără ele, iar Brida îl avea pe Nihtgenga, că nici ea nu ar fi făcut un pas fără el, și eram bine încotoșmănați în blănuri, căci noaptea era geroasă. De obicei, cât timp grămada ardea, puteai să te odihnești pe brazdele de iarbă și să simți căldura dinăuntru, dar în noaptea aceea focul era aproape stins.

– Dacă stai nemișcat, poți auzi spiritele, îmi zise Brida după ce se lăsă pe deplin întunericul.

Cred că, în loc să aud spirite, mai curând am adormit, dar undeva aproape de zorii zilei m-am trezit și am văzut că Brida încă dormea. M-am ridicat cu grijă, ca să n-o trezesc, și am scrutat bezna cu privirea, încercând să stau cât mai neclinit cu putință, pentru a auzi sosirea spiritelor nopții, sceadugengan. Goblinii și spiridușii, spiritele, spectrele și fantomele, toate aceste ființe se furișează în lumea oamenilor, Midgard, strecurându-se ca niște umbre pe lângă copaci. De câte ori păzeam grămezile de mangal, eu și Brida le puneam ofrande de mâncare, ca să ne lase în pace. Așadar, am ascultat cu atenție și am auzit copacii pârâind în noapte, crengile lor desfrunzite, ca niște gheare stinghere, mișcându-se ușor și șoaptele domoale ale vântului.

Apoi am auzit vocile.

Am trezit-o pe Brida și am rămas amândoi înțepeniți în loc. Nihtgenga începu să mârâie încetișor, dar Brida îi șopti ceva la ureche și imediat câine tăcu.

Niște bărbați se apropiau de grămada de mangal, așa că ne-am furișat repede printre copaci, în întunericul de smoală. Amândoi ne puteam mișca asemenea unor umbre, iar Nihtgenga nu scotea un sunet dacă Brida îi poruncea. Am urcat către vârful dealului, pe măsură ce vocile se auzeau tot mai clar, și ne-am ghemuit în beznă. Se auzi un zgomot de cremene frecată pe fier și o mică flacără pâlpâi lângă morman.

Oricine ar fi fost, era clar că-i căutau pe cei care păzeau mangalul, dar nu ne putură găsi. După o vreme coborâră în vale, iar noi i-am urmat.

Spre răsărit, zorii aprindeau cerul, care avea o nuanță cenușie. Pe frunze se lăsase promoroaca și în aer domnea un vânt ușor.

– Ar trebui să ajungem la Ragnar, am șoptit eu.

– Nu putem, răspunse Brida, și avea dreptate, căci printre copaci se zăreau rânduri-rânduri de oameni, aflați între noi și sala de ospețe. Eram prea departe ca strigătele noastre să-l poată alarma pe Ragnar, așa că am încercat să-i ocolim pe străini coborând pe povârnișul dealului, așa încât să ajungem direct la fierăria unde dormea Ealdwulf. Dar, înainte ca noi să ajungem la jumătatea drumului, flăcările prinseră viață.

Dimineața aceea o să-mi fie veșnic încrustată în memorie, ca un stigmat făcut de flăcările unei case cuprinse de foc. Tot ce-am putut face a fost să privim neputincioși vâlvătaia. Kjartan și Sven veniseră în valea noastră cu peste o sută de oameni și acum îl atacau pe Ragnar, dând foc stufului de pe casa lui. I-am putut vedea pe Kjartan și pe fiul lui stând între torțele aprinse care luminau zona din fața ușii și am privit îngrozit cum, pe măsură ce oamenii ieșeau dinăuntru, erau răpuși cu sulițe și săgeți, așa încât o grămadă de leșuri crescu în lumina focului, care deveni și mai strălucitoare pe măsură ce acoperișul de stuf era cuprins de flăcări. Într-un final izbucni într-o vâlvătaie tumultuoasă, pe lângă care lumina strălucitoare a zorilor păli. Am putut auzi oameni și animale țipând înăuntru. Câțiva bărbați ieșiră cu armele în mâini, dar fură doborâți imediat de oștenii care înconjuraseră casa. Kjartan pusese străji la fiecare ușă sau fereastră, și acestea îi uciseră fără milă pe fugari, dar nu pe toți. Femeile mai tinere fură trase deoparte și puse sub pază, iar Thyra îi fu încredințată lui Sven, care o lovi puternic în cap și o lăsă să geamă de durere, întinsă pe pământ, în timp ce el îi măcelărea familia.

Nu i-am văzut pe Ravn, Ragnar și Sigrid murind, deși au murit cu toții, și presupun că au ars în casă, atunci când acoperișul s-a prăbușit într-un iad zgomotos de foc, fum și scântei

sălbatice. L-am văzut şi pe Ealdwulf murind şi am izbucnit în lacrimi. Aş fi vrut să mă năpustesc, cu Răsuflarea-Şarpelui în mâna dreaptă, către ticăloşii din jurul focului, dar Brida se agăţă de mine, mă trase în jos şi îmi şopti la ureche că în mod sigur Kjartan şi Sven aveau să caute prin pădurile din jur după supravieţuitori, aşa că era mai înţelept să ne îndepărtăm. Zorii erau o fâşie ţâfnoasă de oţel petrecută de-a curmezişul cerului, iar soarele se ascundea printre nori, parcă ruşinat, pe când noi ne furişam pe deal, adăpostindu-ne printre câteva stânci prăvălite în mijlocul pădurii.

Fumul se ridică toată ziua dinspre casa lui Ragnar, iar în noaptea următoare deasupra coroanelor încâlcite ale copacilor se ivi o coroană strălucitoare de foc, ca o aură. A doua zi dimineaţă, valea unde fuseserăm cândva atât de fericiţi fumega încă. Ne-am apropiat, lihniţi de foame, şi i-am văzut pe Kjartan şi pe oamenii lui scotocind printre tăciuni. Scoaseră la iveală bucăţi de fier topit, o cămaşă de zale mototolită straniu de flăcări şi nişte bulgări mici de argint şi luară tot ce se putea vinde sau folosi iar. Când şi când păreau supăraţi, ca şi cum n-ar fi găsit destule bogăţii, deşi luaseră prea multe. Într-o căruţă fură încărcate sculele şi nicovala din fierăria lui Ealdwulf. Thyra, cu o funie petrecută în jurul gâtului, fu suită pe un cal tras de căpăstru de Sven cel Chior. Kjartan se uşură pe o grămadă de tăciuni incandescenţi, apoi izbucni în râs când unul dintre oamenii săi zise ceva. Până la amiază, erau cu toţii plecaţi.

Aveam şaisprezece ani şi nu mai eram un copil.

Iar Ragnar, stăpânul meu, care mă făcuse fiul lui, era mort.

Trupurile erau încă în cenuşă, deşi era imposibil să mai deosebeşti femeile de bărbaţi, căci căldura le micşorase, aşa încât arătau ca nişte corpuri de copii, în vreme ce trupurile copiilor arătau ca unele de prunci. Cei care muriseră afară puteau fi recunoscuţi, şi acolo i-am găsit pe Ealdwulf şi pe Anwend, amândoi dezbrăcaţi la piele. L-am căutat pe Ragnar, dar nu l-am putut identifica. Mă întrebam de ce nu ieşise din casă cu sabia în

mână, dar m-am gândit că el ştiuse că va muri şi nu dorise să-i dea duşmanului satisfacţia de a-l vedea pierind.

Am găsit de mâncare într-una dintre gropile cu provizii pe care nu le dibuiseră oamenii lui Kjartan. A trebuit să dăm deoparte bucăţile arse de lemn pentru a scoate la iveală depozitul, iar pâinea, brânza şi carnea aveau toate un gust iute, din pricina fumului, dar le-am mâncat şi aşa. Nici unul din noi nu vorbi. La asfinţit, nişte localnici englezi se apropiară timid de casa lui Ragnar şi priviră ruinele fumegânde. Se temeau de mine, crezând că eram danez, şi căzură în genunchi când m-am îndreptat spre ei. Erau norocoşi, căci Kjartan îi măcelărise pe toţi northumbrienii din Synningthwait, până la ultimul prunc, şi apoi îi acuzase, făţiş, că ei ar fi dat foc casei lui Ragnar. Bărbaţii trebuie să fi ştiut că era fapta lui, dar sălbăticia de care dăduse dovadă la Synningthwait încurcă lucrurile. Cu timpul, mulţi oameni ajunseră să creadă că englezii îl atacaseră pe Ragnar mişeleşte, iar Kjartan răzbunase acest atac. Însă aceşti englezi scăpaseră de săbiile lui.

– Să vă întoarceţi mâine dimineaţă şi să îngropaţi morţii, le-am spus.

– Da, stăpâne.

– Veţi fi răsplătiţi, le-am promis, gândind să le dau una dintre preţioasele mele brăţări aurite.

– Da, stăpâne, repetă unul dintre ei. I-am întrebat dacă ştiau ce se întâmplase, însă păreau tulburaţi. În cele din urmă, unul dintre ei îşi luă inima în dinţi şi spuse că auzise cum că jarlul Ragnar pregătea o răscoală împotriva lui Ricsig. Unul dintre englezii care-l slujise pe Kjartan îi spusese asta când intrase în casele lor să caute bere. De asemenea, îi avertizase să se ascundă, înainte ca danezii lui Kjartan să-i măcelărească pe locuitorii văii.

– Ştii cine sunt? l-am întrebat.

– Da, eşti Uhtred, stăpâne.

– Să nu spui nimănui că sunt în viaţă, i-am poruncit, şi el mă privi ca pe o stafie. Kjartan, am cugetat eu, trebuia să creadă

că sunt mort, că eram unul dintre corpurile mistuite şi micşorate de flăcări din casă. Căci, deşi pe Kjartan nu-l interesa soarta mea, lui Sven sigur îi păsa, şi nu voiam să mă vâneze.

– Veniţi dimineaţă şi vă voi plăti în argint.

Există un obicei numit răzbunarea sângelui. Toate societăţile îl au, chiar şi saxonii din vest, în ciuda pietăţii cu care se împăunează. Ucide un membru al familiei mele, şi eu îl voi ucide pe unul dintre ai tăi, şi aşa mai departe, generaţie după generaţie sau până când una dintre familii dispare. Kjartan tocmai luase asupra lui o răzbunare a sângelui. Nu ştiam cum, nu ştiam unde, nu puteam şti când, dar aveam să-l răzbun pe Ragnar. Am jurat-o în acea noapte.

Şi tot în noaptea aceea am devenit bogat. Brida aşteptă până ce toţi englezii plecară, apoi mă conduse la rămăşiţele fumegânde ale forjei lui Ealdwulf şi îmi arătă o buturugă arsă de ulm, pe care se aflase nicovala fierarului.

– Trebuie să dăm asta deoparte, mă îndemnă ea.

Ne-am opintit amândoi în uriaşa buturugă, dar dedesubtul ei nu era decât pământ. Brida îmi zise că trebuie să sap acolo şi, în lipsa altor unelte, am săpat cu Acul-Viespii. N-a trebuit să scot mai mult decât o palmă de pământ ca să dau de ceva dur. Aur. Aur curat. Monede şi pepite mici. Monedele erau neobişnuite, inscripţionate cu un scris pe care nu-l mai văzusem până atunci, căci nu erau nici rune daneze, nici litere engleze, ci ceva ciudat, despre care aveam să aflu mai târziu că era alfabetul oamenilor ce trăiau în deşert şi se închinau unui zeu numit Allah. Trebuia să fie un zeu al focului, căci pe limba noastră *al* înseamnă ardere. Existau atât de mulţi zei, dar oamenii care-l venerau pe Allah făceau monede de aur; în noaptea aceea am scos la iveală patruzeci şi opt de bucăţi, plus aceeaşi greutate de bulgări de aur. Brida îmi dezvălui că-i urmărise pe Ragnar şi pe Ealdwulf îngropând comoara acolo, într-o noapte. Pe lângă aur, erau şi monede de argint şi patru bucăţi de jais. Fără îndoială, aceasta era comoara pe care Kjartan se aşteptase s-o găsească, căci el ştia că Ragnar era bogat, însă Ragnar o ascunsese bine. Toţi oamenii îşi ascund

o parte din avere pentru zile negre. Şi eu am ascuns comori la vremea mea, şi chiar am uitat unde am îngropat-o pe una. Poate că, mulţi ani de acum înainte, vreun norocos o va găsi. Comoara aceea, comoara lui Ragnar, îi aparţinea fiului său celui mare, dar Ragnar – mi se părea ciudat să cred că el era acum doar Ragnar, şi nu Ragnar cel Tânăr – se afla departe, în Irlanda, şi mă îndoiam că mai era în viaţă, căci Kjartan cu siguranţă trimisese oameni să-l ucidă. Dar, viu sau mort, el nu era acolo, aşa că am luat noi comoara.

– Ce-o să facem acum? mă întrebă Brida în acea noapte, când ne-am întors în pădure.

Deja ştiam ce aveam să facem şi poate ştiusem dintotdeauna. Sunt un vlăstar al Angliei, însă fusesem danez pe timpul vieţii lui Ragnar, căci Ragnar mă iubise şi avusese grijă de mine şi mă numise fiul lui. Dar acum Ragnar era mort, şi nu mai aveam alţi prieteni printre danezi. Nu aveam prieteni nici printre englezi, la drept vorbind, cu excepţia Bridei, desigur, şi a lui Beocca, dacă-l puteam pune la socoteală şi pe preot, care era mândru de mine într-un anume fel. Însă englezii erau neamul meu, şi cred că ştiusem asta încă din clipa când, la Dealul lui Æsc, îi văzusem învingându-i, pentru prima oară, pe danezi. Mă simţisem mândru atunci. Destinul guvernează totul, iar ursitoarele mă mângâiaseră la Dealul lui Æsc. Acum, în sfârşit, aveam să răspund mângâierii lor.

– Pornim spre sud, am zis.

– Spre o mănăstire? întrebă Brida, cu gândul la Ælswith şi la ambiţiile acesteia.

– Nu.

Nici prin gând nu-mi trecea să mă alătur lui Alfred, ca să învăţ să scriu şi să citesc şi să-mi rănesc genunchii de atâta rugăciune.

– Am rude în Mercia, i-am spus.

Nu le întâlnisem niciodată, nu ştiam nimic despre ele, însă erau familia mea, şi familia are obligaţiile sale. Pe deasupra, stăpânirea daneză asupra Merciei era mai slabă ca în alte părţi.

Şi poate că aveam să-mi găsesc un cămin şi să nu fiu o povară pentru nimeni, căci aveam aur.

Îi spusesem Bridei că ştiam ce voi face, dar nu era pe de-a-ntregul adevărat. Adevărul e că mă simţeam cuprins de disperare, şi lacrimile mai mereu îmi înghionteau ochii. Voiam ca viaţa să se desfăşoare la fel ca şi până atunci, să-l am pe Ragnar drept tată, să petrecem şi să râdem. Însă destinul ne prinde pe toţi în ghearele lui; a doua zi, în zori, pe o burniţă uşoară de iarnă, am îngropat morţii, le-am plătit ţăranilor bani de argint şi apoi am pornit către sud. Noi trei, un băiat pe cale de a deveni un bărbat în toată firea, o fată şi un câine, ne îndreptam, de fapt, spre nicăieri.

PARTEA A DOUA

Ultimul regat

Șapte

M-am stabilit în sudul Merciei. Acolo am găsit un alt unchi, tot un ealdorman, pe nume Æthelred, fiul lui Æthelred, frate cu Æthelwulf, tatăl lui Æthelred și frate cu un alt Æthelred, care fusese tatăl lui Ælswith, soața lui Alfred. Ealdormanul Æthelred, cu toată familia lui încurcată, m-a recunoscut, nu cu prea multă tragere de inimă, drept nepotul său, deși primirea a devenit ceva mai caldă după ce i-am dăruit doi bani de aur și am jurat pe crucifix că numai atât aveam. El presupuse că Brida era iubita mea, ceea ce era adevărat, dar pe urmă n-o mai băgă deloc în seamă.

Călătoria spre sud fu obositoare, așa cum sunt toate călătoriile iarna. O vreme, ne-am găsit adăpost într-o căsuță de munte de lângă Meslach, și oamenii de acolo ne luară drept proscriși. Am sosit la cocioaba lor într-o seară cu vânt și lapoviță, amândoi înghețați bocnă, și am plătit pentru mâncare și adăpost cu câteva zale din lănțișorul crucifixului meu de argint dăruit de Ælswith. Noaptea, cei doi fii mai mari ai gazdei veniră să fure restul lănțișorului, dar Brida și cu mine eram treji, căci ne așteptam la așa ceva. Eu aveam Răsuflarea-Șarpelui, Bridei îi dădusem Acul-Viespii și i-am amenințat pe băieți că-i spintecăm dacă se apropie. Pe urmă, familia lor se arătă foarte prietenoasă, dau poate că frica i-a împins să fie astfel, mai ales după ce le-am zis că Brida era vrăjitoare. Erau păgâni, unii dintre numeroșii englezi eretici rămași în munți, și nici n-aveau habar că danezii invadaseră Anglia, căci trăiau departe de orice

sat și îndrugau rugăciuni către Thor și Odin. Ne adăpostiră timp de șase săptămâni, însă nici noi n-am stat însă degeaba: am tăiat lemne, le-am ajutat pe oile lor să fete și apoi am stat de pază la stână, ca să alungăm lupii.

La începutul primăverii am pornit mai departe. Am ocolit Hreapandune, locul unde știam că își are curtea Burghred. Acolo fugise nenorocosul Egbert de Northumbria și mulți danezi se stabiliseră în jurul orașului. Nu mă temeam de danezi, puteam să vorbesc cu ei în limba lor, le cunoșteam năravurile și glumele și chiar îmi plăceau, dar, dacă ajungea până la Eoferwic vorba că Uhtred de Bebbanburg era în viață, mă temeam că Kjartan va pune o recompensă pe capul meu. Așa că am întrebat în fiecare așezare prin care treceam despre ealdormanul Æthelwulf, care murise luptând contra danezilor la Readingum, și am aflat că trăise într-un loc numit Deoraby, dar că danezii îi luaseră pământurile, așa că fratele lui mai mic plecase în Cirrenceastre, oraș aflat în părțile mult mai sudice ale Merciei, foarte aproape de hotarul cu saxonii din vest. Asta era bine, căci danezii se stabiliseră mai ales în nordul Merciei. Am plecat spre Cirrenceastre și am descoperit că și acesta era un oraș întemeiat de romani, cu ziduri de piatră și lemn, și că fratele lui Æthelwulf, Æthelred, era acum ealdorman și stăpân al ținutului.

Am intrat în curtea palatului său și ne-am dus să așteptăm în sala de oaspeți, printre țăranii veniți cu jalbe sau ca să se judece pentru diverse pricini. Am văzut cum doi bărbați erau biciuiți, iar un al treilea fu însemnat cu fierul roșu pe față și alungat din oraș, pentru că furase vite. Apoi un slujitor ne duse la ealdorman, crezând că veniserăm mânați de vreo nemulțumire. Când am ajuns în fața stăpânului său, omul ne făcu semn să îngenunchem, dar eu am refuzat. El încercă să mă oblige să mă aplec, însă l-am pocnit în față, și purtarea mea îi atrase atenția lui Æthelred. Era un om înalt, trecut de patruzeci de ani, aproape lipsit de păr, cu excepția unei bărbi uriașe, și la fel de posac ca Guthrum. Când l-am lovit pe slujitor, el le făcu semn gărzilor aliniate la marginile sălii.

– Cine eşti tu? mă întrebă, cu o voce dogită.

– Sunt ealdormanul Uhtred, i-am răspuns. Gărzile rămaseră nemişcate, în timp ce slujitorul se dădu înapoi speriat. Sunt fiul lui Uhtred de Bebbanburg, am continuat, şi al lui Æthelgifu, soţia lui. Sunt nepotul tău.

Bărbatul se holbă la mine. Probabil că arătam ca un zdrenţăros, căci eram obosit şi murdar, cu părul lung şi zburlit, însă aveam două săbii şi o mândrie fără seamăn.

– Eşti băiatul lui Æthelgifu? întrebă el.

– Da, sunt fiul surorii tale, i-am zis, deşi nu aveam nici o certitudine că el era într-adevăr unchiul meu. Dar era, căci ealdormanul Æthelred se închină pios în memoria surorii sale mai tinere, pe care cu greu şi-o mai amintea, şi făcu un semn gărzilor, care reveniră la marginea sălii.

– Şi ce doreşti?

– Adăpost. I-am spus că fusesem prizonier la danezi încă de la moartea tatălui meu şi el acceptă explicaţia, aparent foarte atent la cuvintele mele, deşi în realitate nu era deloc interesat de mine. Dimpotrivă, sosirea mea îl deranja, căci eram, cu Brida, încă două guri de hrănit, însă legăturile de familie impuneau obligaţii, iar ealdormanul Æthelred era familia mea, chiar dacă mai curând i-ar fi plăcut să-mi facă felul.

Pământurile lui, care se întindeau spre apus până la râul Sæfern, erau invadate mereu de britonii din Ţara Galilor. Velşii erau duşmani vechi, mereu încercaseră să-i împiedice pe strămoşii noştri să cucerească Anglia. De altfel, în limba lor Angliei i se spune Lloegyr, ceea ce înseamnă „Tărâmurile Pierdute". De aceea nu conteneau să ne invadeze ori să facă planuri de invazie, scorneau cântece despre aceste campanii şi aveau un mare erou, numit Arthur, despre care se spunea că n-a murit, ci numai doarme în mormântul său, iar într-o zi se va ridica şi-i va conduce pe velşi la o măreaţă victorie asupra englezilor, recucerind Tărâmurile Pierdute, deşi până atunci aceasta nu se întâmplase.

La vreo lună după ce am sosit, Æthelred auzi că o bandă de velşi trecuseră râul Sæfern şi furau vite de pe pământurile lui

de lângă Fromtun, aşa că ealdormanul porni să-i distrugă. Plecă spre vest cu cincizeci de oameni, dar porunci căpitanului gărzii sale, un războinic pe nume Tatwine, să le taie velşilor retragerea în apropierea străvechiului oraş roman Gleawecestre. Îi încredinţă lui Tatwine o forţă de douăzeci de oameni, printre care mă număram şi eu.

– Eşti flăcău mare, îmi zise Æthelred înainte să pornim. Ai mai luptat până acum într-un zid de scuturi?

M-am codit. Deşi aş fi vrut să-l mint, mi-am dat seama că loviturile date cu sabia între picioarele luptătorilor, la Readingum, nu însemnau că luptasem în zidul de scuturi.

– Nu, stăpâne, am răspuns, plecând privirea.

– Ai tot timpul să înveţi. Sabia asta trebuie să fie bună de luptă. De unde o ai?

– A fost a tatălui meu, stăpâne, l-am minţit, căci nu voiam să-i explic că nu fusesem, de fapt, prizonier la danezi şi nici că sabia fusese un dar, căci Æthelred s-ar fi aşteptat atunci să i-o dau lui. E singurul lucru pe care-l mai am de la tatăl meu, am adăugat eu cu glas tremurător. El mormăi ceva şi, făcându-mi semn să plec, îi zise lui Tatwine să mă aşeze în zidul de scuturi dacă avea să fie vreo luptă.

Ştiu asta pentru că însuşi Tatwine mi-a zis-o, după ce discuţia luă sfârşit. Tatwine era un bărbat uriaş, la fel de înalt ca mine, cu un piept de fierar şi braţe groase pe care făcuse, cu un vârf de ac, desene cu cerneală neagră. Erau doar un fel de pete mici, dar bărbatul se lăuda că fiecare pată reprezenta câte un om ucis de el în bătălie. O dată am încercat să le număr, dar m-am lăsat păgubaş când am ajuns la treizeci şi opt. Restul petelor erau acoperite de mânecile hainei. Tatwine nu se arătă deloc mulţumit să mă primească în rândurile cetei sale şi se supără de-a dreptul când Brida ceru să mă însoţească, dar l-am minţit că fata făcuse legământ faţă de răposatul meu părinte să nu mă lase niciodată singur şi că era o femeie îndrăzneaţă, care ştia descântece în stare să ia minţile duşmanilor. Tatwine căscă ochii mari şi crezu ambele minciuni, deşi probabil că se gândea că, de îndată ce eu aş fi fost ucis, oamenii săi s-ar fi putut

bucura de nurii Bridei, în vreme ce el avea să ducă Răsuflarea-Şarpelui stăpânului său, Æthelred.

Velşii trecuseră peste Sæfern undeva în susul apei, apoi o cotiseră spre sud, în luncile bogate, unde vitele creşteau mari şi grase. Ei preferau să lovească rapid şi să se retragă la fel de iute, înainte ca mercienii să-şi poată strânge oştile. Dar Æthelred auzise din timp despre invazia lor şi, pe când el se îndrepta spre vest, Tatwine ne conduse spre nord, către podul de peste Sæfern, care era cea mai scurtă cale de întoarcere în Ţara Galilor.

Prădătorii căzură direct în capcană. Am ajuns la pod la asfinţit, am petrecut noaptea pe câmp şi ne-am trezit înaintea zorilor. Pe când soarele răsărea, i-am văzut pe velşi mânând turmele de vite furate către noi. Încercară zadarnic să fugă spre nord, căci aveau caii obosiţi, în vreme ce ai noştri se odihniseră toată noaptea. Dându-şi seama că n-aveau scăpare, se întoarseră spre pod, unde noi, descălecând, am format rapid zidul de scuturi. Velşii se prinseră şi ei într-un zid de scuturi. Erau douăzeci şi opt de luptători, toţi cu înfăţişări aspre, cu pletele vâlvoi, bărbi lungi şi pieptare zdrenţuite, însă armele lor erau bine ascuţite, iar scuturile păreau solide.

Tatwine le spuse în graiul lor că, dacă se predau, stăpânul lui avea să le arate milostenie. Singurul lor răspuns fu un hăulit sălbatic, ca de lupi. Apoi, unul dintre ei se întoarse, îşi dădu jos nădragii şi ne arătă tuturor fundul murdar, ceea ce, la velşi, era insulta supremă.

O vreme nu se întâmplă nimic. Velşii stăteau neclintiţi pe drum, în zidul lor de scuturi, în timp ce noi blocam podul. Ei ne strigau sudălmi, dar Tatwine porunci oamenilor lui să nu le răspundă. În câteva rânduri am avut impresia că velşii vor fugi spre caii lor, ca să scape în galop către nord. De fiecare dată însă ne-am dat seama de intenţia lor, iar Tatwine porunci servitorilor să ne aducă şi nouă caii. Velşii, înţelegând că vor fi urmăriţi şi prinşi, renunţară la planul lor şi continuară să ne insulte, pesemne fiindcă n-aveam curaj să-i atacăm. Dar Tatwine nu se lăsă păcălit. Velşii erau mai numeroşi decât noi, ceea ce însemna că ne-ar fi putut înconjura pe flancuri, dar, stând

pe pod, aveam ambele flancuri apărate de parapeții construiți de romani, așa că era cel mai bun loc pentru a ne înfrunta inamicii. Tatwine mă așeză în centrul liniei și se puse în spatele meu. Am înțeles mai târziu că era gata să pășească în locul meu, după ce eram ucis. Aveam un scut vechi, cu un mâner cam slobod, pe care mi-l împrumutase unchiul meu.

Tatwine încercă iar să-i convingă pe velși să se predea, promițându-le că doar jumătate dintre ei vor fi uciși, dar, cum adăugă că ceilalți aveau să fie lăsați fără un ochi, propunerea lui nu le stârni entuziasmul. Velșii așteptau, și ar fi așteptat poate până la căderea nopții, dacă nu ar fi venit niște localnici în ajutorul nostru. Unul dintre ei avea un arc cu săgeți și începu să tragă în velșii care, de acum, se apucaseră să bea vârtos. Tatwine ne dădu și nouă bere, dar nu prea multă.

Eram neliniștit. Mai mult decât neliniștit, eram îngrozit. Nu aveam armură, în vreme ce restul războinicilor lui Tatwine aveau pieptare bune de piele sau chiar cămăși de zale. Tatwine avea un coif, eu n-aveam decât părul de pe cap. Mă așteptam să fiu ucis, însă, amintindu-mi de lecțiile primite, am atârnat Răsuflarea-Șarpelui pe spate, prinzându-mi centura sabiei în jurul gâtului. O sabie e mai ușor de tras peste umăr decât de la brâu, și mă așteptam să încep lupta cu Acul-Viespii. Aveam beregata uscată, un mușchi de la piciorul drept îmi zvâcnea nebunește, simțeam o gheară în pântece, dar frica îmi era împletită cu o anumită nerăbdare. La asta mă dusese viața, la un zid de scuturi; dacă aș fi supraviețuit, abia atunci m-aș fi putut numi un adevărat războinic.

Săgețile zburau una după alta, majoritatea izbindu-se în scuturi, dar una alunecă și se înfipse în pieptul unui om, care se prăbuși la pământ zvârcolindu-se. Brusc, căpetenia velșilor își pierdu răbdarea și scoase un urlet sălbatic, năpustindu-se asupra noastră, iar războinicii lui îl urmară.

Era un mic zid de scuturi, nu o mare bătălie, o încăierare pentru vite și nu o înfruntare între două oști pentru pământuri. Pe de altă parte, era primul meu zid de scuturi. Instinctiv mi l-am sprijinit de cele ale vecinilor mei din zid, ca să mă asigur

că erau unite unele cu altele, şi am coborât Acul-Viespii sub marginea de jos a scutului. M-am aplecat uşor, cu picioarele bine înfipte în pământ, ca să pot rezista izbiturii, în timp ce velşii zbierau ca nişte nebuni. Urletele lor erau menite să ne sperie, dar eram prea atent să fac ceea ce fusesem învăţat să fac ca să mă sperii de nişte zbierete.

– Acum! strigă Tatwine şi ne-am îndreptat cu toţii scuturile în faţă. Am simţit în plin lovitura, ca un ciocan care izbeşte într-o nicovală, şi în clipa următoare am zărit tăişul unui topor fluturându-mi deasupra capului. M-am aplecat din instinct, ridicând scutul, şi imediat am înfipt Acul-Viespii sub pântecele atacatorului. Am simţit sabia alunecând uşor în carne, exact aşa cum îmi spusese Toki, şi mi-am dat seama că lovitura în vintre e una vicleană, care nu dă greş niciodată. Velşul scoase un ţipăt sfâşietor, ca o femeie cuprinsă de chinurile facerii. Sabia scurtă rămase înţepenită în trupul lui, în timp ce sângele i se scurgea pe mâner, şi chiar atunci am văzut toporişca zburându-mi pe deasupra capului. Am tras Răsuflarea-Şarpelui peste umărul stâng şi l-am izbit pe omul care-l ataca pe tovarăşul din dreapta mea. Am reuşit o lovitură precisă, direct în creştet, apoi mi-am tras sabia, lăsând tăişul lui Ealdwulf să-şi facă treaba. Cel căruia Acul-Viespii îi rămăsese înfipt în vintre nimerise sub picioarele mele, şi l-am călcat fără milă pe faţă. Strigam ca un nebun, strigam în daneză, invocam moartea duşmanilor; totul mi se părea dintr-odată uşor când am călcat pe prima mea victimă pentru a-i da lovitura de graţie celei de-a doua. Procedând astfel, am rupt zidul nostru de scuturi, însă nu mai conta, căci Tatwine era deja acolo ca să umple spaţiul lăsat liber. Eram acum între velşi, cu doi duşmani deja ucişi lângă mine, când un al treilea se repezi asupra mea ţinându-şi sabia ca pe o coasă. Am parat lovitura cu măciulia scutului şi, pe când atacatorul încerca să se acopere cu propriul scut, i-am înfipt Răsuflarea-Şarpelui în beregată, am întors lama în rană, apoi am scos sabia şi am început să o rotesc în jurul meu până ce sabia se lovi de un scut din spate. M-am răsucit pe călcâie, tot numai o furie sălbatică, şi l-am atacat pe al patrulea

duşman, trântindu-l la pământ cu propria mea greutate. El începu să urle după îndurare, dar l-am ucis fără milă.

Şi am simţit bucuria. Bucuria sabiei. Dansam de bucurie, bucuria fierbea în mine, era acea bucurie a luptei despre care îmi vorbise adeseori Ragnar, bucuria războinicului. Dacă un bărbat nu o cunoscuse, acela nu era cu adevărat un bărbat. Şi aceea nu era o bătălie, nici măcar un măcel, ci doar pedepsirea unor hoţi, însă era prima mea luptă şi zeii războiului mă însufleţiseră, îmi dăduseră iuţeala braţului şi tăria scutului. Când totul s-a terminat şi am dănţuit în sângele celor morţi, am ştiut că era bine. Am ştiut că era mai mult decât bine. Aş fi putut cuceri lumea în acel moment, şi singurul meu regret era că Ragnar nu era acolo să mă vadă, dar m-am gândit că poate el mă privea din Valhalla, aşa că am ridicat sabia spre nori şi i-am strigat numele. În decursul vieţii am văzut mulţi alţi tineri întorcându-se de la prima lor luptă cu aceeaşi bucurie în suflet, tineri pe care aveam să-i îngrop însă după următoarea bătălie. Tinerii sunt nechibzuiţi, iar eu eram tânăr. Dar atunci îmi era bine.

Hoţii de vite fură nimiciţi. Doisprezece erau morţi sau atât de grav răniţi, încât se luptau cu moartea, iar ceilalţi fugiseră. I-am prins însă, unul câte unul, destul de lesne, şi le-am făcut felul. După aceea, m-am întors la omul al cărui scut îl ciocnise pe al meu când zidurile se izbiseră. A trebuit să-mi înfig degetele în trupul lui ca să-i pot smulge Acul-Viespii din carne, iar în acel moment tot ce îmi doream era să am mai mulţi duşmani de ucis.

– De unde ai învăţat să lupţi, băiete? mă întrebă Tatwine.

M-am răsucit spre el ca şi cum ar fi fost un duşman apărut pe neaşteptate în spatele meu, cu mândria strălucindu-mi pe chip şi mâna în care ţineam Acul-Viespii zvâcnind, de parcă ar fi fost lacomă de mai mult sânge.

– Sunt un ealdorman din Northumbria, i-am zis.

Tăcu, îmi aruncă o căutătură piezişă, apoi încuviinţă din cap.

– Am înţeles, stăpâne, şopti, apoi se întinse să-mi atingă muşchii încordaţi ai braţului drept. Dar unde ai învăţat să lupţi? repetă el, renunţând la batjocoritorul „băiete".

– I-am urmărit pe danezi cum luptă.

– I-ai urmărit, spuse el gânditor. După ce mă privi preț de câteva clipe în ochi, rânji și mă îmbrățișă. Dumnezeu să mă apere, dar ești sălbatic din cale-afară. A fost primul tău zid de scuturi?

– Da, primul, am recunoscut.

– Dar nu și ultimul, aș îndrăzni să spun. Nu și ultimul.

În privința asta avea dreptate.

Poate că par lipsit de modestie, dar acesta e adevărul. Acum, la bătrânețe, am poeți puși să-mi cânte faptele, dar numai pentru că așa se cuvine din partea unui mare nobil – deși adesea mă întreb de ce ar trebui plătit un om care nu face decât să înșire niște cuvinte meșteșugite pe un pergament. Acești barzi nu fac nimic, nu muncesc ogorul, nu ucid dușmanii în luptă, nu prind pește și nici nu cresc vite, însă primesc argint pentru cuvintele lor frumoase, care oricum nu valorează un sfanț. E un truc isteț, dar mie mi se pare că poeții sunt la fel de nefolositori ca preoții.

Am luptat bine, asta nu-i minciună, dar mi-am petrecut acei ani de început gândindu-mă doar la războaie. Eram tânăr, și tinerii sunt nechibzuiți în luptă, însă eram puternic și iute, în vreme ce dușmanul era sleit. Am înfipt capetele hoților în parapeții podului, ca să-i întâmpine pe alți britoni care-ar fi vrut să-și viziteze Tărâmurile Pierdute, apoi am luat-o spre sud, unde ne-am întâlnit cu Æthelred. Fără îndoială, acesta fu dezamăgit să mă zărească în viață și însetat de răzbunare, dar acceptă verdictul dat de Tatwine – că puteam fi de folos ca luptător.

Lupte nu erau prea multe de dat, în afara ciocnirilor cu proscrișii și hoții de vite. Æthelred ar fi dorit să se bată cu danezii, căci nu suporta stăpânirea lor, dar se temea de ei și avea grijă să nu-i supere. Ceea ce nu era chiar greu de făcut – jugul danez era ușor de suportat în acea parte a Merciei, însă la fiecare câteva săptămâni un pâlc de danezi veneau la Cirrenceastre și cereau să li se dea vite sau merinde sau argint și n-aveam încotro, trebuia să le plătim. De fapt, Æthelred nu-l privea ca

stăpân pe neputinciosul rege Burghred, aflat la nord, ci căuta cu speranță către Wessex, și, dacă aș fi avut măcar un dram de înțelepciune în acele vremuri, aș fi înțeles că Alfred își extindea influența asupra acestor pământuri din sudul Merciei. Influența lui nu era evidentă, soldații saxonilor din vest nu patrulau prin țară, dar solii lui Alfred călăreau mereu încoace și încolo, aducând vești marilor căpetenii locale și încercând să le smulgă promisiunea că vor sări în apărarea regatului Wessex dacă danezii atacau din nou.

Ar fi trebuit să fiu atent la acești soli ai saxonilor din vest, dar eram prea prins în intrigile de la curtea lui Æthelred ca să-i bag în seamă. Dacă ealdormanul nu mă plăcea prea mult, fiul lui cel mare, numit tot Æthelred, mă ura de-a dreptul. Era cu un an mai mic decât mine, dar părea foarte conștient de poziția lui și se vedea că nu-i suferea deloc pe danezi. De asemenea, nu o suferea pe Brida, dar asta mai ales fiindcă încercase să o necinstească și se pomenise cu un genunchi sub vintre care-l lăsase aproape fără suflare. Fata fusese trimisă la bucătăriile palatului și mă avertizase, încă din prima ei zi acolo, să nu mă ating de terciul de ovăz care avea să se servească la masă. Eu n-am mâncat deloc din el, în schimb toți comesenii au avut două zile pântecăraie, din cauza rădăcinilor de iris și a boabelor de soc pe care Brida le adăugase în oală. Tânărul Æthelred și cu mine ne sfădeam mereu, deși el începu să mă ocolească din ziua când l-am stâlcit în bătaie cu pumnii, văzându-l că biciuise câinele Bridei.

Pentru unchiul meu eram ca un cui în talpă. Eram prea tânăr, prea zdravăn, prea gălăgios, prea mândru, prea nestăpânit, dar eram totodată un nobil, membru al familiei lui, așa că ealdormanul Æthelred trebuia să mă suporte. Mă lăsa bucuros să-i urmăresc pe banditii velși, alături de Tatwine, însă aproape niciodată nu reușeam să-i prindem.

Într-o noapte, târziu, m-am întors dintr-una din aceste goane și, după ce am pus un slujitor să țesale calul, am intrat în sala de ospețe, cu gând să găsesc ceva de-ale gurii. Înăuntru l-am descoperit pe părintele Willibald, stând aproape de focul din

cămin. La început nu mi-am dat seama cine era, şi nici el nu mă cunoscu când am intrat, cu pieptarul de piele, cizmele lungi, scutul şi cele două săbii. I-am zărit doar o parte din chip, iluminată de focul domol.

– E ceva de mâncare pe aici? am întrebat, sperând să nu mai fiu nevoit să aprind o lumânare de seu şi să dau iama printre slujitorii care dormeau prin bucătărie.

– Uhtred, tresări el.

M-am răsucit, încercând să-i deslușesc fața prin lumina slabă. Apoi, el fluieră ca o mierlă şi l-am recunoscut pe dată.

– Brida e cu tine? mă întrebă tânărul preot.

Fata purta şi ea un veşmânt din piele şi avea o sabie galeză prinsă la şold. Nihtgenga alergă spre Willibald şi, deşi nu-l mai văzuse niciodată, se lăsă mângâiat de preot. Tatwine şi ceilalți luptători dădură şi ei buzna în încăpere, dar Willibald îi ignoră.

– Sper că eşti bine, Uhtred?

– Sunt bine, părinte. Dar dumneata?

– Slavă Domnului, sunt foarte bine, îmi spuse el zâmbind. Aştepta, cu siguranță, să-l întreb ce vânt îl aducea la palatul lui Æthelred, dar m-am prefăcut că nu mă interesa acest lucru.

– N-ai avut necazuri fiindcă ne-ai pierdut? l-am întrebat, în schimb.

– Stăpâna Ælswith a fost foarte mânioasă, dar lui Alfred n-apărut să-i pese. Totuşi, l-a ocărât pe părintele Beocca.

– Pe Beocca? De ce?

– Fiindcă Beocca îl convinsese că tu vrei să fugi de la danezi, şi s-a înşelat. Dar stai liniştit, nu i-a făcut nimeni rău părintelui. Acum însă, Alfred m-a trimis să te găsesc.

M-am apropiat şi mai mult de el. Era spre sfârşitul verii, dar noaptea era surprinzător de friguroasă, aşa că am mai zvârlit un buştean pe foc, ridicând în aer un val de scântei, în vreme ce un şuvoi gros de fum se ridică spre grinzile înalte din tavan.

– Deci Alfred te-a trimis, am rostit eu pe un ton tăios. Încă vrea să mă înveţe să citesc?

– Vrea să te vadă, stăpâne.

L-am privit bănuitor. Mă consideram stăpân, adică nobil, şi eram astfel prin naştere, dar, pe de altă parte, împărtăşeam crezul danezilor, că noblețea şi puterea se cuceresc, nu se capătă de-a gata, ceea eu încă nu făcusem. Şi totuşi, Willibald îmi arăta respect.

– De ce vrea să mă vadă?

– Ca să-ţi vorbească, răspunse Willibald. Şi, după ce veţi vorbi, îţi garantează că eşti liber să te întorci aici sau oriunde-ţi va fi vrerea.

Brida îmi aduse nişte pâine tare şi o bucată de brânză. Am început să mănânc în tăcere, frământat de gânduri.

– Despre ce vrea să discute cu mine? Despre Dumnezeu? l-am întrebat pe Willibald.

Preotul oftă.

– Alfred e rege de doi ani, Uhtred, iar în acest timp n-a avut decât două lucruri în minte: Dumnezeu şi danezii. Dar cred că ştie că nu-l poţi ajuta în privinţa celui dintâi.

Am zâmbit. Ogarii lui Æthelred se treziră când Tatwine şi oamenii săi se urcară pe podiumul înalt unde aveau să doarmă. Un câine veni la mine, cerşind mâncare din priviri, şi l-am mângâiat pe blana aspră, amintindu-mi cât de mult îşi iubea Ragnar ogarii. Dar acum Ragnar era în Valhalla, petrecând şi chiuind şi luptându-se şi curvăsărind şi bând. Îmi doream să fie şi ogari în raiul oamenilor Nordului, şi mistreţi mari cât nişte boi, şi sulițe ascuţite ca briciul.

– O singură condiţie trebuie să respecţi în călătoria noastră: Brida nu ne va însoţi, mă avertiză Willibald.

– Ce? Brida nu ne va însoţi? am repetat, nedumerit.

– Stăpâna Ælswith insistă în privinţa asta, mă lămuri el.

– Insistă?

– Ea are un fiu acum. Domnul fie lăudat! E un băiat voinic, numit Edward.

– Dacă aş fi fost în locul lui Alfred, i-aş fi zis să-şi vadă de prunc.

Willibald zâmbi amuzat.

– Aşadar, vii?

Am mângâiat-o pe Brida, care se aşezase lângă mine.

– Da, vom veni amândoi, i-am spus.

El scutură din cap în faţa cerbiciei mele, dar nu încercă să mă convingă s-o las pe Brida acolo.

De ce am acceptat să plec? Fiindcă mă plictiseam grozav. Fiindcă vărul meu, Æthelred, mă ura. Fiindcă vorbele lui Willibald îmi sugerau că Alfred nu voia să vin la curtea lui ca dascăl, ci ca războinic. De fapt, am mers fiindcă destinul ne hotărăşte vieţile.

Am plecat dimineaţa, în zori. Era o zi de vară târzie, şi o ploaie măruntă picura peste copacii încărcaţi cu frunze. Mai întâi am călărit pe lângă ogoarele lui Æthelred, ogoare mănoase, încărcate cu lanuri de secară şi ovăz, din care trilurile cristeilor te asurzeau. Dar, după câteva mile, am ajuns pe un câmp pustiu, care era zona de hotar dintre Wessex şi Mercia. Cândva, acele pământuri fuseseră rodnice, pe acolo erau sate, turmele de oi împânzeau dealurile mai înalte, însă danezii distruseseră ţinutul în vara de după înfrângerea suferită la Dealul lui Æsc şi prea puţini localnici se mai întorseseră pe la casele lor. Din câte ştiam, Alfred dorea ca oamenii să vină acolo şi să semene grâne, să crească vaci, dar danezii ameninţaseră că vor ucide pe oricine folosea acele câmpuri. Ei ştiau la fel de bine ca şi Alfred că asemenea oameni aveau să caute protecţie la cei din Wessex, iar regatul Wessex, gândeau danezii, mai exista doar fiindcă ei n-apucaseră să-l cucerească.

Şi totuşi, pământul nu fusese cu totul părăsit. Câţiva oameni mai trăiau încă prin cătune, iar pădurile erau pline de tâlhari. Nu am văzut însă pe nimeni, ceea ce ne bucură, căci mai aveam încă la noi o bună parte din aurul lui Ragnar, pe care Brida îl înfăşurase în nişte piei zdrenţuite, vârâte într-o pungă cu franjuri, ca să nu scoată nici un clinchet când fata mergea.

La apus ajunseserăm deja departe spre sud, pătrunzând adânc în Wessex. Aici, ogoarele erau iarăşi pline de rod, iar satele mişunau de oameni. Nu-i de mirare că danezii tânjeau după aceste pământuri bogate.

Alfred se găsea la Wintanceaster, care era capitala saxonilor din vest şi un oraş frumos, într-o ţară înstărită. Tot romanii îl construiseră, desigur, iar palatul lui Alfred fusese înălţat pe vremea lor, deşi tatăl lui adăugase o sală mare de ospeţe, cu grinzi frumos sculptate, iar el, Alfred, construise o biserică şi mai mare decât sala de ospeţe, cu ziduri de piatră, care tocmai erau acoperite cu un păienjeniş de scânduri de lemn când am sosit eu. Lângă noua clădire am zărit o piaţă, şi-mi amintesc cât de ciudat m-am simţit să văd o mulţime atât de pestriţă strânsă la un loc, dar fără măcar un singur danez în rândurile ei. Danezii arătau exact ca noi, dar, când un danez trecea printr-o piaţă din nordul Angliei, oamenii se dădeau într-o parte, se înclinau supuşi şi frica plutea în aer. Însă aici nu se întâmpla aşa ceva. Femeile se târguiau pentru mere şi pâine, pentru brânză şi peşte, iar singurul grai pe care-l puteam auzi era dialectul aspru din Wessex.

Brida şi cu mine am fost găzduiţi în partea romană a palatului, fără să se facă vreo încercare de a ne despărţi. Am primit o cămăruţă zugrăvită cu var, o saltea umplută cu paie, iar Willibald îmi spuse că trebuia să aşteptăm acolo şi aşa am făcut, până ne-am plictisit de-atâta aşteptare şi am început să cercetăm palatul, descoperind că era plin de călugări şi preoţi. Ei ne priveau ciudat, căci şi eu, şi Brida purtam pe mâini brăţări scrijelite cu rune daneze. Eram un nechizbuit pe vremea aceea, nu aveam pic de înţelepciune şi de aceea nici nu-mi trecuse prin minte să-mi dau jos brăţările. E adevărat că şi unii dintre englezi purtau brăţări, mai ales războinicii, dar nu în palatul lui Alfred. Iar la curtea lui trăiau mulţi războinici, unii dintre ei ealdormeni de vază, care erau sfetnicii lui, îi conduceau în luptă călăreţii şi erau răsplătiţi cu pământuri pentru asta. Însă aceşti oameni erau mult mai puţini decât preoţii, şi doar câtorva războinici, anume credincioaselor gărzi ale regelui, li se permitea să poarte arme asupra lor în palat. Ca să spun drept, era mai mult o mănăstire decât o curte regală. Într-o sală, o duzină de călugări copiau cărţi, peniţele lor scârţâind

întruna pe pergamente. Apoi, existau trei capele, una dintre ele lângă o curte plină de flori. Curtea aceea era minunată, înmiresmată de parfumuri și zumzăind de albine. Îl priveam pe Nihtgenga cum tocmai își făcea nevoile pe o tufă de flori, când am auzit o voce în spatele nostru:

– Romanii au construit această curte.

M-am întors și l-am văzut pe Alfred. Am îngenuncheat în fața lui, așa cum trebuie să facă orice om când îl zărește pe regele său, dar el îmi făcu semn să mă ridic. Purta nădragi de lână, cizme înalte și o cămașă simplă din pânză. Nu avea escortă, nici gărzi, nici preoți, iar mâneca lui dreaptă era pătată cu cerneală.

– Fii binevenit, Uhtred, zise el.

– Îți mulțumesc, stăpâne, am răspuns, întrebându-mă unde îi era alaiul regal. Niciodată nu-l văzusem fără o ciurdă de preoți la câțiva pași distanță, dar în ziua aceea era absolut singur.

– A, Brida, ăsta e câinele tău? făcu el.

– Da, e câinele meu, zise fata pe un ton sfidător.

– Pare un animal pe cinste. Haideți cu mine.

Ne invită să intrăm pe o ușă care ducea, în mod clar, către camera lui. Înăuntru am văzut o masă înaltă, la care regele putea scrie stând în picioare. Pe masă se aflau patru sfeșnice, care, fiindcă afară era ziuă, nu erau aprinse. Pe o măsuță din apropiere se afla un vas cu apă, în care regele să-și poată curăța cerneala de pe mâini. În cameră se mai aflau un pat jos, acoperit cu piei de oaie, un scaun pe care erau așezate șase cărți și un vraf de pergamente, precum și un mic altar, adăpostind două racle pentru moaște, bătute cu pietre prețioase, și un crucifix din fildeș. Pe pervazul ferestrei erau întinse rămășițele unui prânz. Regele dădu tipsiile deoparte, se aplecă să sărute altarul, apoi se așeză pe pervaz și începu să ascută niște pene pentru scris.

– Frumos din partea ta că ai acceptat să vii, spuse el cu glas blând. Voiam să-ți vorbesc după masa de seară, dar te-am zărit în grădină, așa că am hotărât să discutăm acum.

Îmi zâmbi, dar eu, de nătâng ce eram, i-am aruncat o căutătură urâtă. Brida se aşeză pe jos, lângă uşă, strângându-şi câinele lângă ea.

– Ealdormanul Æthelred te-a lăudat că ai fi un războinic vajnic, Uhtred, zise Alfred.

– Am avut noroc, stăpâne.

– Norocul e un lucru bun... aşa îmi spun şi luptătorii mei. Încă nu am scris o teologie a norocului şi poate nici n-am s-o fac vreodată. Dar mai poate exista norocul, dacă numai Dumnezeu hotărăşte tot ce se petrece pe lume?

Mă privi încruntat preţ de câteva clipe, gândindu-se, evident, la aparenta contradicţie, dar apoi renunţă să mai cugete la dilemă, lăsând-o ca amuzament pentru altă dată.

– Aşadar... presupun că am greşit încurajându-te să mergi pe calea preoţiei?

– N-ai greşit cu nimic că m-ai încurajat, stăpâne, doar că nu doresc să fiu preot.

– Aşa că ai fugit de mine. De ce?

Cred că se aştepta să fiu stânjenit de această întrebare şi s-o ocolesc, dar i-am mărturisit adevărul.

– Am plecat să-mi recapăt sabia.

Aş fi vrut să am atunci la mine Răsuflarea-Şarpelui, fiindcă nu suportam să stau fără ea, dar străjile palatului insistaseră să las la poartă toate armele, chiar şi cuţitaşul pe care-l foloseam la masă.

El dădu din cap înţelegător, ca şi cum acesta i s-ar fi părut un motiv întemeiat.

– E o sabie deosebită, să înţeleg?

– Cea mai bună din lume, stăpâne.

Regele zâmbi, recunoscând în vocea mea entuziasmul exagerat al unui copil.

– Prin urmare, te-ai întors la jarlul Ragnar?

De astă dată eu am încuviinţat din cap, dar n-am mai spus nimic.

– Care nu te-a ţinut prizonier, Uhtred, continuă el ridicând glasul. De fapt, nici nu te-a ţinut vreodată, am dreptate? Te-a tratat ca pe fiul lui.

– L-am iubit, am îngăimat eu.

Mă privi stăruitor şi m-am simţit stânjenit de flacăra din ochii săi. Avea ochii foarte deschişi la culoare, care-ţi dădeau impresia că te scrutează ca la o judecată.

– Dar în Eoferwic, urmă Alfred calm, lumea zicea că tu l-ai fi ucis pe Ragnar.

Acum veni rândul meu să-l privesc stăruitor. Eram furios, buimac şi uluit, atât de uluit, că nici nu mai ştiam ce să spun. Dar de ce-aş fi fost surprins? Ce-ar fi putut pretinde un ticălos precum Kjartan? Singurul lucru bun în toată povestea era că danezul mă credea mort.

– Lumea minte, interveni cu asprime Brida.

– Oare? mă întrebă Alfred, la fel de netulburat.

– Da, lumea minte, am repetat, mânios.

– Niciodată nu m-am îndoit de asta, zise el. Îşi puse deoparte penele şi cuţitaşul cu care le ascuţise, se aplecă peste maldărul de pergamente rigide aşezate pe cărţi şi începu să le răsfoiască, până ce dădu peste cel care-l interesa. Îl citi, apoi tăcu preţ de câteva clipe.

– Kjartan? Aşa se pronunţă?

– Kiartan, l-am corectat eu, făcând ca „j"-ul să sune ca un „i".

– Da, jarlul Kjartan de acum, cunoscut ca un nobil puternic. Stăpân peste patru corăbii.

– Toate astea sunt scrise acolo?

– Orice descopăr despre duşmanii mei e aşternut pe pergament, mă lămuri Alfred. Şi de aceea eşti tu aici. Să-mi dezvălui mai multe. Ştiai că Ivar Cel Fără de Oase e mort?

Mâna mea se îndreptă instinctiv spre ciocanul lui Thor, pe care-l purtam pe sub haină.

– Nu. E mort?

Am rămas uimit. Eram atât de îngrozit de Ivar, încât credeam c-o să trăiască veşnic. Însă Alfred spusese adevărul. Ivar Cel Fără de Oase murise.

– A fost ucis luptând contra irlandezilor, urmă Alfred, iar fiul lui Ragnar s-a întors în Northumbria, cu oamenii lui. Va lupta cu Kjartan?

– Dacă află că tatăl lui a fost ucis de Kjartan, cu siguranță că-i va scoate mațele din pântece, l-am asigurat.

– Dar jarlul Kjartan a jurat că este nevinovat în privința asta.

– Atunci minte.

– E danez, făcu Alfred, iar oamenii aceștia nu trăiesc întru adevăr.

Îmi aruncă o privire tăioasă, ca și cum m-ar fi judecat pentru toate minciunile pe care i le îndrugasem de-a lungul anilor, apoi se ridică și începu să străbată cu pași mici încăperea. Îmi spusese că mă aflam acolo ca să-i vorbesc despre danezi, dar cel care vorbea era el. Mă înștiință că regele Merciei, Burghred, se săturase de stăpânii lui danezi și hotărâse să fugă la Roma.

– La Roma?

– Eu am mers acolo de două ori, când eram copil, și îmi amintesc că orașul era un loc foarte murdar. Dar, adăugă Alfred pe un ton pătimaș, la Roma orice om se simte mai aproape de Dumnezeu, așa că e un loc bun unde să te rogi. Burghred e o fire slabă, însă a făcut tot ce i-a stat în putință să ușureze jugul danez. Când el va fi plecat, e clar că danezii îi vor năpădi țara. Și atunci vor fi la hotarele noastre. Vor fi la Cirrenceastre, rosti el, apoi, privindu-mă atent în ochi, îmi spuse: Kjartan știe că ești în viață.

– Știe?

– Desigur că știe. Danezii au iscoade la curtea noastră, așa cum avem și noi printre ei.

Iar iscoadele lui Alfred, îmi dădeam seama, trebuie să fi fost foarte sârguincioase, căci regele știa o mulțime de lucruri.

– Kjartan pare foarte preocupat de persoana ta, Uhtred, urmă el. Și e firesc: dacă spui adevărul în privința morții lui Ragnar, vei desființa toate minciunile lui, iar dacă fiul lui Ragnar află adevărul de la tine, Kjartan va avea toate motivele să se teamă pentru propria-i viață. Așa că e normal să vrea cu tot dinadinsul să te omoare. Îți spun toate astea doar ca să cântărești singur dacă mai vrei să te întorci la Cirrenceastre, unde danezii au influență. Ai fi mai în siguranță în Wessex, dar cât va mai rezista și Wessex?

Rostise această frază ca pentru el, fără să aştepte un răspuns din partea mea, în timp ce continua să se plimbe preocupat prin încăpere.

– Ubba şi-a trimis deja oameni spre Mercia, ceea ce înseamnă că e dornic să acapareze acel ţinut. L-ai întâlnit vreodată pe Ubba?

– De multe ori.

– Povesteşte-mi despre el.

I-am spus tot ce ştiam, i-am spus că Ubba era un războinic viteaz, dar şi foarte superstiţios şi asta îl intrigă pe Alfred, care dori să ştie totul despre vrăjitorul Storri şi despre rune. I-am destăinuit că Ubba nu purta niciodată lupte din plăcerea de a se bate, ci doar atunci când runele îl asigurau că va câştiga, dar că, de îndată ce intra în luptă, o făcea cu o sălbăticie de neînchipuit. Alfred scrise toate vorbele mele, după care mă întrebă dacă-l întâlnisem pe Halfdan, fratele mezin al lui Ubba şi Ivar. I-am răspuns că-l cunoaşteam, dar nu foarte bine.

– Halfdan se laudă c-o să-l răzbune pe Ivar, spuse Alfred, deci e posibil ca el să nu invadeze Wessexul. Sau cel puţin nu foarte curând. Totuşi, chiar dacă Halfdan pleacă în Irlanda, vor rămâne destui păgâni să ne atace.

Regele îmi arătă că se aşteptase ca atacul să aibă loc în acel an, dar danezii fuseseră dezorganizaţi. Cu toate astea, era sigur că această lipsă de organizare nu avea să dureze.

– Vor veni negreşit la anul, şi cred că Ubba îi va conduce.

– Sau Guthrum, am sugerat.

– N-am uitat de Guthrum, dar el e încă în Anglia de Est.

Îi aruncă Bridei o privire încărcată de reproşuri, amintindu-şi de povestea ei despre Edmund. Brida, deloc speriată, se uită la el cu ochii pe jumătate închişi. Alfred se întoarse spre mine:

– Ce ştii despre Guthrum?

Din nou i-am spus ce ştiam, iar el îşi notă pe pergament toate vorbele mele. Rămase uimit când auzi despre osul din părul lui Guthrum şi se cutremură când i-am vorbit despre îndârjirea cu care Guthrum susţinea uciderea tuturor englezilor.

– Asta e o treabă mai grea decât îşi închipuie el, şopti Alfred gânditor, după care lăsă pana jos şi începu iar să străbată încăperea cu paşi mici. Peste câteva clipe spuse: Există multe feluri de oameni, iar unii sunt mai de temut decât alţii. Mi-a fost teamă de Ivar Cel Fără de Oase, fiindcă era un om chibzuit şi cu sânge rece. Pe Ubba nu-l cunosc, dar bănuiesc că e periculos. Halfdan? Probabil e un neghiob viteaz, dar fără prea multă minte. Guthrum? Mi se pare cel mai puţin primejdios.

– Cel mai puţin primejdios? am ripostat eu contrariat. Poate că Guthrum era poreclit Cel Fără de Noroc, dar era o căpetenie de seamă şi se sprijinea pe o oaste numeroasă.

– Da, fiindcă gândeşte cu inima, Uhtred, nu cu capul. Inima unui om i-o poţi schimba, dar mintea nu.

Îmi amintesc că am rămas cu privirile pironite asupra regelui, gândindu-mă că împrăştia cuvinte nesăbuite ca un cal care-şi face nevoile, dar el avea dreptate. Sau aproape avea dreptate, fiindcă pe urmă încercă să mă schimbe şi pe mine, fără să reuşească vreodată.

O albină pătrunse în cameră, dar Nihtgenga se năpusti asupra ei, făcând-o să zboare afară.

– Dar Guthrum ne va ataca? vru Alfred să ştie.

– El are alt plan. Vrea să te oblige să-ţi împrăştii forţele. Danezii vor ataca din două părţi, pe mare şi pe uscat, iar britonii vor veni dinspre Ţara Galilor.

Alfred mă privi îngrijorat.

– De unde ştii asta?

I-am povestit despre vizita pe care Guthrum i-o făcuse lui Ragnar şi despre lunga discuţie dintre ei, la care fusesem martor. Pana lui Alfred scârţâia grăbită, notându-mi toate cuvintele. La răstimpuri, din ea săreau mici picături de cerneală pe pergament.

– Asta mă face să cred că Ubba va veni dinspre Mercia pe uscat, iar Guthrum dinspre Anglia de Est, pe mare, zise regele fără să se oprească din scris.

Se înşela, dar în acel moment aşa păreau să stea lucrurile.

– Câte corăbii poate aduce Guthrum?

N-aveam habar.

– Şaptezeci? Poate o sută? am sugerat.

– Cred că mult mai multe decât atât, zise Alfred cu voce aspră. Iar eu nu pot construi nici măcar douăzeci de corăbii ca să-l înfrunt. Ai navigat pe mare, Uhtred?

– De multe ori.

– Cu danezii? mă întrebă el direct.

– Da, cu danezii, am recunoscut.

– Aş vrea ca tu să...

Nu apucă să-şi ducă fraza la bun sfârşit, căci un clopot dăngăni undeva în palat.

– E vremea rugăciunilor, zise regele, punând pe masă pana de scris. Vii şi tu.

Rostise ultimele cuvinte nu ca pe o întrebare, ci ca pe o poruncă.

– Am multe lucruri de făcut... stăpâne, am murmurat.

El clipi surprins, căci nu era obişnuit ca oamenii să se opună dorinţelor sale, mai ales când era vorba de rugăciuni, dar nici un muşchi nu mi se clinti pe chip şi, văzându-mi încăpăţânarea, nu stărui. În acel moment, pe aleea pavată care ducea la camera lui se auzi un zgomot de sandale. Făcându-ne semn că puteam pleca, se grăbi să li se alăture călugărilor care mergeau la slujbă. Câteva clipe mai târziu, dinspre capelă răsună un cântec bisericesc, iar Brida şi cu mine am ieşit din palat şi ne-am dus în oraş, unde am găsit o tavernă care vindea o bere straşnică, la preţ bun. Eram însetat, căci Alfred nu-mi dăduse nimic să beau. Oamenii ne priveau bănuitori, nu doar din cauza brăţărilor cu rune daneze, ci şi a accentelor noastre ciudate – al meu din nord, al Bridei din est. Dar, când am pus pe masă o bucată de argint, care fu cântărită şi primită, suspiciunea începu să se risipească. Dispăru cu totul când părintele Beocca intră în tavernă şi, văzându-ne, îşi ridică spre noi palmele pătate de cerneală:

– Slavă Domnului! V-am căutat în lung şi-n lat până să aflu că sunteţi aici. Alfred vrea să vii imediat la palat, Uhtred.

– Regele voia să se roage, i-am răspuns.

– Da, dar acum vrea să fii prezent la cină.

Am luat o gură zdravănă de bere și am exclamat:

– De-ar fi să trăiesc o sută de ani...

– Mă rog să trăiești mai mult de-atâta, mă întrerupse Beocca. Mă rog să trăiești cât Matusalem!

Habar n-aveam cine era Matusalem ăsta.

– De-ar fi să trăiesc o sută de ani, am repetat eu, și n-aș vrea să mai mănânc iar cu Alfred.

Preotul clătină abătut din cap, dar acceptă să se așeze lângă noi și să ia o ulcică de bere. Dintr-odată se întinse spre mine și trase de șnurul de piele pe care-l ascunsesem pe jumătate sub haină, iar vederea ciocanului lui Thor îl făcu să se sufoce de mânie.

– M-ai mințit, Uhtred, șuieră el. Când ai fugit din grija părintelui Willibald, noi am făcut unele cercetări. Am aflat astfel că n-ai fost niciodată prizonier la danezi. Că te-au tratat ca pe un fiu!

– Chiar așa a fost, am recunoscut eu.

– Dar de ce n-ai vrut să rămâi cu noi atunci? De ce ai plecat iar la danezi?

I-am zâmbit.

– Ce-aș fi avut de învățat aici? Dădu să-mi răspundă, dar am întins palma și l-am oprit. Ai fi făcut din mine un dascăl, părinte, în timp ce danezii au făcut un războinic. Și voi veți avea nevoie de războinici, atunci când danezii se vor întoarce.

Beocca înțelesese că așa stăteau lucrurile, dar asta nu-l împiedica să fie trist. Se întoarse spre Brida:

– Dar tu, tânără domniță, sper că nu ne-ai mințit, nu?

– Eu spun întotdeauna adevărul, părinte, grăi fata cu o voce pițigăiată. Întotdeauna.

– Asta e bine. Preotul se întinse iar, ca să-mi ascundă amuleta sub vestă. Ești creștin, Uhtred? mă întrebă.

– Chiar dumneata m-ai botezat, părinte, i-am zis, cu jumătate de glas.

– Nu-i vom putea învinge pe danezi dacă nu ne vom păstra credința, rosti el înverșunat, apoi zâmbi: Dar tu vrei ceea ce-și dorește și Alfred?

– Nu știu ce-și dorește Alfred. A dat fuga să-și tocească genunchii la biserică înainte să apuce să-mi spună.

– Regele ar dori ca tu să-i slujești pe una dintre corăbiile pe care le construiește, mă anunță Beocca.

Am rămas cu gura căscată.

– Da, Uhtred, chiar așa. Noi construim corăbii, continuă preotul plin de entuziasm. Corăbii care să lupte contra danezilor, dar marinarii noștri nu sunt luptători. Ei sunt... marinari. Și, desigur, sunt pescari și negustători, dar avem nevoie de oameni care să-i învețe să facă ceea ce fac danezii. Corăbiile păgânilor sosesc neîncetat pe țărmurile noastre. Vin două, trei, uneori mai multe. Năvălitorii debarcă, ard, ucid, iau sclavi și dispar. Dar dacă vom avea corăbii, îi vom putea înfrunta, încheie el triumfător, și-și izbi mâna stângă, neputincioasă, cu mâna dreaptă atât de tare, încât se strâmbă de durere. Da, asta vrea Alfred de la tine, Uhtred.

M-am uitat spre Brida, care ridică ușor din umeri, ca și cum ar fi vrut să-mi spună că preotul nu minția. Gândul mă purtă pe dată la cei doi Æthelred, tată și fiu, și la ura lor față de mine. Apoi mi-am amintit de bucuria trăită când mă avântam peste mări, la vântul ce umfla pânzele, la vâslele care se îndoiau, opintindu-se în valuri. Parcă vedeam aievea soarele scânteind din unde, iar în urechi îmi răsunau cântecele vâslașilor. Am simțit în brațe tremurul cârmei și în tot trupul zvâcnetul dat de urgia verde a apelor izbind în bordajul navei.

– Sigur că o să accept vrerea regelui, am zis.

– Domnul fie lăudat!

Chiar așa, m-am gândit.

Am întâlnit-o pe Æthelflaed înainte să plec din Wintanceaster. Cred că avea pe atunci trei sau patru ani, și era tare vorbăreață. Părul, de un auriu strălucitor, îi cădea în valuri pe umeri. Se juca prin grădina palatului, lângă camera regelui,

cu o păpușă din cârpe. Alfred intrase în jocul ei, însă Ælswith se temea să n-o obosească prea tare. Țin minte că fetița râdea cu mare poftă – iar acel râs cristalin nu și l-a pierdut niciodată. Alfred era bun cu ea, fiindcă îi plăceau copiii. În general, regele era serios, cucernic și foarte sobru, dar în prezența copiilor mici devenea vesel și jucăuș. Recunosc, aproape că mi-a fost simpatic atunci când l-am văzut cum o necăjea pe Æthelflaed, ascunzându-i păpușa la spate. Peste câteva clipe Æthelflaed dădu fuga să se joace cu Nihtgenga și să-l răsfețe, dar Ælswith o chemă îngrozită înapoi.

– Ce câine murdar! O să te umple de păduchi. Vino aici!

Apoi îi aruncă o privire urâtă Bridei și șopti, suficient de tare cât să se facă auzită:

– Scrætte!

Asta însemna, în graiul nostru, „târfă". Dar Brida se prefăcu că nu auzise, ca și regele. Pe mine, Ælswith nici nu mă băgă în seamă, dar nu m-am supărat, fiindcă un slujitor al palatului, chemat de Alfred, tocmai adusese un coif și o cămașă de zale și le pusese pe iarbă.

– Sunt pentru tine, Uhtred, mă îmbie regele.

Coiful era din fier strălucitor, nițel turtit într-o parte de lovitura unei săbii, lustruit bine cu nisip și oțet. Avea un nazal lung, deasupra căruia găurile pentru ochi se căscau precum găvanele unui craniu. Cămașa era în bună stare, deși și ea fusese străpunsă de o sabie sau o suliță în dreptul inimii, dar fusese reparată cu pricepere de vreun fierar bun și valora, de bună seamă, mulți bani de argint.

– Le-am luat de la un danez căzut în luptă pe Dealul lui Æsc, îmi zise Alfred, sub privirile piezișe ale lui Ælswith.

– Îți mulțumesc, stăpâne, am spus eu îngenunchind în fața lui și sărutându-i mâna.

– Rămâi un an în slujba mea. E tot ce-ți cer.

– Voi rămâne, stăpâne, i-am promis, pecetluind legământul cu un alt sărut pe încheieturile degetelor pătate cu cerneală.

Eram uimit, dar fericit. Un coif și o cămașă de zale erau piese rare și prețioase și nu făcusem nimic să merit atâta

mărinimie, asta dacă nu însemna cumva că tocmai purtarea mea necioplită mă făcuse vrednic de favoruri. Alfred fusese generos, însă un stăpân trebuie să fie oricum generos. Căci stăpânul este cel care dăruiește brățări aurite supușilor săi știind că, dacă nu împarte bogății, pierde credința acestora. Chiar și așa, eu nu meritam darurile, deși eram recunoscător pentru ele. Cuprins de entuziasm, pentru o clipă l-am considerat pe Alfred un om măreț, bun și demn de admirație.

Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine. Da, generos era, căci Alfred, spre deosebire de soața lui, nu se zgârcea niciodată la daruri, dar de ce i-ar fi oferit o asemenea armură prețioasă unui tinerel cu mustățile abia mijite? Fiindcă îi eram de folos. Nu foarte mult, dar mă putea folosi. Uneori, Alfred juca șah, un joc care mi se părea că necesită prea multă răbdare pentru a-mi fi pe plac. În șah există piese mai valoroase și piese mai puțin valoroase – eu eram una dintre acestea din urmă. Piesele valoroase erau nobilii din Mercia care, dacă Alfred ar fi reușit să-i atragă de partea sa, l-ar fi ajutat să-i bată pe danezi. Însă el deja privea dincolo de Mercia, către Anglia de Est și Northumbria, și nu avea de partea lui nici un nobil northumbrian în exil, afară de mine. Regele prevedea că avea să vină o vreme când sprijinul unui northumbrian i-ar fi fost vital ca să-i convingă pe localnicii din nord să accepte un rege sudic. Dacă aș fi fost cu adevărat valoros pentru el, dacă i-aș fi putut aduce o alianță cu căpeteniile de lângă hotarele Wessexului, firește că mi-ar fi dat de soață o saxonă de viță nobilă, căci o femeie de rang înalt e cel mai mare dar pe care un stăpân îl poate face. Însă un coif și-o cămașă de zale i se păruseră probabil suficiente pentru un plan așa de îndepărtat ca alipirea Northumbriei la regatul lui. Înțelegând că într-o bună zi îi puteam fi util în privința asta, încerca să mă lege de el prin daruri, iar eu acceptam bucuros supușenia.

– Nimeni dintre oamenii mei n-a mai luptat pe o corabie, așa că trebuie să învețe, îmi spuse Alfred. Poate că ești tânăr, Uhtred, dar ai experiență, ceea ce înseamnă că știi mai mult decât ei. Mergi și-i învață!

Eu? Să știu mai multe decât oamenii lui? Navigasem pe *Vipera Vântului*, asta era tot, dar niciodată nu luptasem la bordul unei corăbii. Bineînțeles, n-aveam de gând să-i mărturisesc asta. În schimb, i-am acceptat darurile și am plecat spre sud, către coastă. Astfel, el mutase un pion care într-o zi îi putea face trebuință. Desigur, pentru Alfred cele mai importante piese de pe tablă erau episcopii, ale căror rugăciuni, credea el, i-ar fi putut alunga pe danezi din Anglia, și de aceea nici un episcop nu flămânzea în Wessex, dar nici eu nu mă puteam plânge, căci primisem o cămașă de zale și un coif de fier și arătam ca un adevărat războinic. Alfred ne dădu și cai pentru călătorie și îl trimise cu noi pe părintele Willibald, dar de astă dată nu ca să ne păzească, ci ca să aibă grijă de nevoile spirituale ale echipajelor noilor sale corăbii. Sărmanul Willibald! Suferea ca un câine ori de câte ori valurile izbeau corabia, dar nu-și abandonă o clipă misiunea primită, mai ales în ceea ce mă privea pe mine. Dacă rugăciunile ar fi putut preface pe careva într-un creștin, atunci aș fi fost un sfânt de zece ori până acum, la cât s-a rugat părintele pentru mine.

Destinul hotărăște totul. Și acum, privind în urmă, văd clar cum s-a țesut firul vieții mele. Drumul meu a început la Bebbanburg și m-a purtat spre sud, mereu spre sud, până am atins cele mai îndepărtate coaste ale Angliei și n-am mai avut unde să merg, dar încă auzeam graiul neamului meu. Aceasta a fost călătoria copilăriei mele. Ca bărbat, am mers în sens invers, mereu spre nord, purtându-mi sabia și sulița și securea spre a-mi croi drum spre locul de unde pornisem în viață. Destinul. Le-am fost drag ursitoarelor, sau cel puțin ele m-au cruțat și, pentru o vreme, au făcut din mine un marinar.

Mi-am luat cămașa de zale și coiful în anul 874, același an în care regele Burghred fugise la Roma, iar Alfred începuse pregătirile pentru venirea lui Guthrum în primăvara următoare. Însă Guthrum nu veni nici în primăvară, nici în vară, așa că Wessexul fu cruțat de invazie în 875. Guthrum ar fi trebuit să vină, dar, fiind un om bănuitor, mereu așteptându-se la ce era mai rău, petrecu optsprezece luni încheiate ca să strângă cea

mai mare oaste pe care danezii o aduseseră vreodată în Anglia. Pe lângă ea, Marea Oaste care mărşăluise spre Readingum părea neînsemnată. Aceasta era oştirea care ar fi trebuit să distrugă regatul Wessex şi să-i împlinească lui Guthrum visul de a măcelări, până la ultimul, toţi englezii din Anglia. Oastea lui Guthrum se adună în cele din urmă şi, când acel ceas sosi, cele trei ursitoare tăiară firele vieţii Angliei unul câte unul, până când ea nu mai rămase prinsă decât într-o aţă subţire – dar această poveste trebuie să aştepte, şi o pomenesc aici doar ca să arăt de ce am avut atâta răgaz ca să ne pregătim de luptă.

Am fost trimis pe *Heagengel.* Numele corabiei, care înseamnă „Arhanghel", mi-a purtat noroc. Desigur, nu o conduceam eu, căci nava avea un căpitan pe nume Werferth, care până atunci avusese o corăbioară de negoţ cu care se tot vânturase pe mări, până să fie convins de rege să stea la cârma lui *Heahengel.* Luptătorii de pe navă se aflau sub conducerea unui oştean bătrân şi crunt, numit Leofric. Iar eu? Eu eram a cincea roată la căruţă.

Nu eram dorit. Toate cuvintele cu care Alfred îmi gâdilase orgoliul, cum că va trebui să-i învăţ pe marinari să lupte, fuseseră vorbe goale. Însă mă convinsese să mă alătur flotei sale, şi eu îi jurasem să stau sub arme un an. Aşa că iată-mă la Hamtun, un port straşnic, situat la capătul unui braţ de mare ce se adâncea mult în uscat. Alfred poruncise să se construiască douăsprezece corăbii, iar de asta se ocupa un marangoz care fusese vâslaş pe o corabie daneză înainte să fugă în Francia şi de acolo să se întoarcă în Anglia, după multe peripeţii. Nu erau multe lucruri despre lupta la bordul unei corăbii pe care el să nu le ştie şi cu siguranţă era mai priceput decât mine. Oricum, lupta pe mare nu se deosebeşte prea mult de cea pe uscat, pentru că nava e o fâşie de uscat plutitoare. Deci o luptă pe corabie e o luptă de uscat purtată pe mare. Îţi izbeşti corabia de cea a duşmanului, formezi un zid de scuturi şi ucizi echipajul inamic. Dar marangozul nostru, care era un om foarte isteţ şi viclean, îşi dăduse seama că o corabie mai mare oferea echipajului său un avantaj, fiindcă putea adăposti mai mulţi

oameni, iar laturile sale, fiind mai înalte, puteau servi drept parapet de protecție. Așa că el construi douăsprezece nave mari, care mi se părură la început ciudate, căci n-aveau capete de dragon la proră sau la pupă, deși pe toate catargele fuseseră bătute în cuie crucifixe. Întreaga flotă era condusă de ealdormanul Hacca, fratele ealdormanului de Hamptonscir. Singurul lucru pe care mi-l spuse acesta când mă văzu fu să mă sfătuiască să-mi învelesc cămașa de zale cu o pânză dată cu ulei, ca să nu ruginească. După care mă încredință lui Leofric.

– Arată-mi mâinile, îmi porunci căpitanul. M-am supus, și el a pufnit în râs: O să faci bătături în curând, Poponeață!

Era cuvântul lui favorit: Poponeață. Ăsta, adică, eram eu, deși uneori îmi spunea Endwerc, ceea ce înseamnă „durere în dos". Leofric hotărî să fiu vâslaș, unul dintre cei șaisprezece aflați la babord, care este partea din stânga a navei, cum te uiți înainte. Cealaltă parte se numește tribord, și acolo se află și vâsla de cârmit. Aveam pe corabie șaizeci de luptători, dintre care treizeci și doi vâsleau atunci când nu puteam întinde pânza ca să ne lăsăm purtați de vânt. Werferth ținea cârma, iar Leofric se mișca încoace și-ncolo, strigându-ne să tragem mai tare la vâsle.

Toată toamna și toată iarna am vâslit în sus și-n jos, pe canalul larg al portului Hamtun și dincolo de el, în Solente, care este bucata de mare aflată la sud de insula With, și am luptat cu mareea și cu vânturile, purtând *Heahengel* prin valurile scunde și reci, până am devenit un echipaj călit și am putut ieși cu corabia în larg. Spre marea mea surprindere, am descoperit că *Heahengel* era o navă rapidă. Crezusem că, fiind mult mai mare, va fi mai lentă decât corăbiile lungi ale danezilor, dar era iute, tare iute, și Leofric o transformase într-o armă mortală.

Lui nu-i plăcea deloc de mine și, cu toate că mă numea în batjocură Poponeață și „durere-n dos", nu îndrăzneam să-i răspund, căci m-ar fi ucis. Era un om scund, dar solid, puternic ca un bou, cu o față brăzdată de cicatrice, o fire aprinsă și o sabie atât de purtată prin lupte, încât lama ei era îngustă

cât cea de cuțit. Dar lui nu-i păsa, fiindcă arma sa favorită era toporul. Știa că eram ealdorman, dar nu se sinchisea de asta și nici de faptul că servisem cândva pe o corabie daneză.

– Singurul lucru pe care-l putem învăța de la danezi este cum să murim, Poponeață! îmi zicea el.

Leofric nu dădea doi bani pe mine, însă eu îl admiram. Noaptea, când ne strângeam într-una dintre tavernele din Hamtun, îmi plăcea să stau lângă el ca să-i ascult puținele cuvinte rostite, căci de obicei era ursuz, chiar și când venea vorba despre propriile sale nave.

– Noi avem douăsprezece, mârâia el. Și câte pot aduce danezii?

Nimeni nu-i răspunse.

– Două sute? sugeră el. Și noi avem douăsprezece?

Brida îl convinse într-o seară să ne povestească despre luptele la care participase, toate purtate pe uscat, și el vorbi despre cea de la Dealul lui Æsc, despre cum fusese spart zidul danez de un singur om înarmat cu un topor. Cu toții am înțeles că Leofric însuși făcuse asta. Ne mai destăinui cum omul ținuse toporul doar pe jumătate ridicat peste cap, pentru a lovi mai des cu el, deși forța izbiturii era astfel mai mică. Ținându-și scutul în mâna stângă, pentru a opri cu el dușmanul, ucisese un danez din fața lui, pe urmă unul din dreapta lui și în cele din urmă scosese toporul și începuse să-și croiască drum cu el prin liniile daneze, rotindu-l întruna prin aer. Văzu că-l ascultam atent și pufni disprețuitor, ca de obicei:

– Ai fost vreodată într-un zid de scuturi, Poponeață?

Am ridicat palma în sus, în semn de încuviințare.

– El însuși a spart zidul de scuturi al dușmanului, mă lăudă Brida. Primiserăm amândoi adăpost în grajdurile tavernei, iar lui Leofric îi plăcea de fată, deși refuza să o lase la bordul lui *Heahengel*, zicând că femeile aduc ghinion corăbiilor.

– Da, l-a spart, repetă Brida. Eu l-am văzut!

Bărbatul mă privi chiorâș, neștiind dacă s-o creadă sau nu. N-am zis nimic.

– Și cu cine te băteai, băiete, cu călugărițele? rânji el.

– Cu velşii, spuse Brida.

– Aaa, cu velşii! Dar pe toţi dracii, velşii sunt uşor de omorât, pufni el, deşi nu era adevărat, dar l-am lăsat să mă ia în tărbacă.

A doua zi, când ne-am antrenat pentru luptă cu beţe de lemn, în loc de săbii adevărate, el făcu în aşa fel încât să se afle faţă în faţă cu mine şi mă bătu ca pe un câine, îmi sparse capul şi mă lăsă buimac.

– Eu nu-s ca velşii, Poponeaţă, îmi mârâi Leofric la ureche, înainte să mă lase să zac la pământ. Din ziua aceea îmi plăcu şi mai mult de el.

Anul trecu. Împlinisem de acum optsprezece ani. Marea oaste daneză nu veni, însă corăbiile daneze îşi făcură apariţia. Danezii erau iarăşi vikingi, iar corăbiile lor cu cap de dragon începură să se ivească în apropierea coastelor, câte una sau câte două, pustiind coastele saxonilor din vest, jefuind, violând, arzând şi ucigând. În anul acela, Alfred îşi termină de construit flota.

Aşa că am pornit pe întinsul mării.

Opt

Am petrecut primăvara, vara şi toamna anului 875 vâslind în susul şi-n josul coastei sudice a Wessexului. Ne-am împărţit în patru flotile, iar Leofric primi comanda a trei corăbii – *Heahengel*, *Ceruphin* şi *Cristenlic*, ale căror nume însemnau Arhaghel, Heruvim şi Creştin. Însuşi Alfred alesese denumirile. Hacca, omul care conducea întreaga flotă, naviga cu *Evangelista*, care curând dobândi faima nedorită că ar fi fost o corabie urmărită de ghinion, deşi adevăratul ei nenoroc era prezenţa lui Hacca la bord. Acesta era un om destul de cumsecade, generos când venea vorba de daruri, dar ura corăbiile, ura marea şi nu voia altceva decât să fie luptător pe uscat, ceea ce însemna că *Evangelista* era întotdeauna ancorată în portul Hamtun, pentru pretinse reparaţii.

Nu şi *Heahengel*. Trăgeam de vâsla mea până când mă durea tot trupul şi mâinile îmi erau grele ca un trunchi de stejar, dar vâslitul m-a ajutat să fac muşchi. Eram de-acum un bărbat înalt, voinic şi puternic, dar şi bătăios şi mândru. Nu voiam altceva decât să lupt pe *Heahengel* împotriva vreunei corăbii daneze. Însă prima noastră confruntare se încheie cu un dezastru. Ne aflam în largul coastei Suth Seaxa, o coastă minunată, cu faleze albe şi înalte. *Ceruphin* şi *Cristenlic* se îndepărtaseră în larg, în vreme ce noi ne-am strecurat spre ţărm, sperând să ispitim vreo corabie vikingă care să ne urmărească şi pe care s-o atragem într-o ambuscadă declanşată de celelalte două nave. Capcana funcţionă, doar că vikingii se dovediră mai buni decât noi.

Corabia lor era mai mică, mult mai mică, şi am urmărit-o împotriva curenţilor, apropiindu-ne de ea cu fiecare bătaie a vâslelor. Dar, când le zăriră pe *Ceruphin* şi *Cristenlic*, care veneau dinspre sud, cu vâslele lucind în bătaia soarelui şi provele despicând valurile înspumate, vikingii îşi răsuciră în loc corabia ca şi cum ar fi rotit-o pe un fus şi, ajutaţi de un curent puternic, se repeziră spre noi.

– Intră în ei! Intră în ei! urlă Leofric către Werferth, care se afla la cârmă, dar în loc să facă asta, Werferth întoarse nava, căci nu dorea să o ciocnească de cea a vikingilor. Am văzut cum vâslele corabiei daneze alunecau în găurile lor când aceasta se apropie de noi şi, alunecând de-a lungul tribordului, ne sfărâmă vâslele, una câte una. Forţa izbiturii împinse mânerele vâslelor înapoi, în vâslaşii noştri, zdrobind coastele câtorva oameni. Atunci, arcaşii lor – căci danezii aveau vreo patru sau cinci arcaşi la bord – îşi sloboziră săgeţile. Una pătrunse în gâtul lui Werferth, şi sângele lui ţâşni, împroşcând cârma. Leofric începu să răcnească, într-o furie neputincioasă, însă danezii, scoţând iar vâslele prin găuri, începură să se îndepărteze rapid, profitând de curent, şi să chiuie de bucurie, văzând cum ne învârteam în loc, cu corabia rămasă fără cârmaci şi fără vâsle.

– Ai pilotat vreodată o corabie, Poponeaţă? mă întrebă Leofric, dându-l deoparte pe Werferth, care trăgea să moară.

– Da.

– Atunci ia cârma şi condu corabia asta.

Ne-am întors acasă cu vâsle doar la babord, dar în urma acestei întâmplări am învăţat două lecţii. Una – să ţinem mereu la noi vâsle de rezervă, şi a doua – să avem la bord arcaşi. Doar că ealdormanul Freola, care comanda oastea din Hamptonscir, ne zise că nu putea să se lipsească de nici un arcaş, că şi-aşa avea puţini, că deja corăbiile îi luaseră prea mulţi războinici şi că, plus de asta, nici n-aveam nevoie de arcaşi pe o corabie. Fratele lui, Hacca, ne sfătui să nu ne agităm prea tare.

– Aruncaţi cu suliţele, îi zise el lui Leofric.

– Vreau arcaşi, insistă acesta.

– N-am de unde să-ți dau, spuse Hacca ridicând din umeri.

Părintele Willibald îi scrise atunci un răvaș lui Alfred.

– Regele mă va asculta, ne asigură el.

– Așadar, îi scrii, spuse Leofric neîncrezător. Și pe urmă? Ce-o să se întâmple?

– Ne va trimite arcași, desigur, zise bucuros preotul.

– Răvașul tău o să ajungă la ticăloșii lui de scribi, care sunt toți preoți, iar ei o să-l pună într-un teanc de alte răvașe. Teancul se citește încet, și când Alfred o să dea, în sfârșit, de mesajul tău, o să ceară sfaturi de la cei în care se încrede. Atunci o să-și dea cu părerea și doi afurisiți de episcopi, iar Alfred o să-ți scrie înapoi, cerându-ți mai multe amănunte. Așa o s-o lungească până după Bobotează, când noi vom fi deja morți, cu spinările împănate de săgețile danezilor.

Acestea fiind zise, Leofric îi aruncă o căutătură fioroasă lui Williband, și din clipa aceea începu să-mi placă și mai mult de el.

– Ce-i așa de râs, Poponeață? mă întrebă, observându-mi rânjetul.

– Eu pot să-ți fac rost de arcași, l-am asigurat.

– Cum?

Avea să se lămurească grabnic cum: cu o bucată din aurul lui Ragnar, pe care am arătat-o în piața din Hamtun, zicând că acea monedă, cu scrisul ciudat de pe ea, avea să-i fie dăruită celui ce câștiga un concurs de tras cu arcul la țintă, ținut din acea zi într-o săptămână. Banul de aur valora mai mult decât puteau câștiga majoritatea bărbaților într-un an de trudă, și Leofric fu foarte curios să afle de unde o aveam, dar n-am vrut să-i spun. Prin ținut s-a răspândit iute vestea că oricine putea câștiga un ban de aur curat trăgând câteva săgeți. Peste patruzeci de bărbați veniră să-și demonstreze priceperea. Pe cei mai buni doisprezece i-am luat la bordul lui *Heahengel*, iar pe alți douăzeci i-am trimis pe *Ceruphin* și *Cristenlic*, câte zece de fiecare corabie. Cu aceste întăriri am pornit pe mare. Desigur, arcașii luați cu arcanul au protestat, dar Leofric se stropși la ei și deodată hotărâră cu toții, înfricoșați, că n-aveau altceva mai

bun de făcut decât să navigheze de-a lungul coastei Wessexului alături de el.

– Pentru unul care pare c-a venit pe lume prin fundul unei capre nu eşti chiar cu totul nefolositor, râse el.

– O să avem necazuri când ne-om întoarce, fiindcă i-am răpit pe oamenii ăştia, l-am avertizat.

– Normal c-o să avem. Necazuri cu intendentul regal, cu ealdormanul, cu episcopul şi cu o întreagă mulţime de dregători afurisiţi. Dar hai mai întâi să ucidem nişte danezi, încheie Leofric izbucnind în râs, ceea ce se întâmpla foarte rar.

Şi chiar aşa am făcut. Din întâmplare, ne-a ieşit în cale aceeaşi corabie care ne umilise mai înainte. Încercă să repete vicleşugul, dar de astă dată am îndreptat *Heahengel* cu toată viteza spre ea, şi prova noastră izbi în bordajul navei duşmane. Imediat, cei doisprezece arcaşi ai noştri începură să tragă în danezi. *Heahengel* încălecase, pur şi simplu, corabia păgânilor, pe jumătate scufundând-o, iar în acel moment Leofric conduse o şarjă la prova, astfel că apa din santina[1] navei se îngroşă de sângele vikingilor. Doi dintre oamenii noştri reuşiră să lege vasele unul de altul, ceea ce însemna că de-acum puteam abandona cârma. Fără să mă mai obosesc să-mi pun cămaşa de zale sau coiful, am sărit la bordul navei vikinge, înarmat cu Răsuflarea-Şarpelui, şi am intrat în luptă. Scuturile se izbeau în mijlocul punţii, suliţele şuierau, săbiile şi topoarele se roteau prin aer, săgeţile zburau pe deasupra capetelor, unii oameni ţipau, alţii mureau. Peste furia luptei am simţit bucuria cântecului sabiei, şi totul se termină înainte ca echipajele de pe *Ceruphin* şi *Cristenlic* să ni se alăture.

Ah, cât îmi plăcea! Să fiu tânăr, să fiu puternic, să am o sabie straşnică şi să trăiesc. Echipajul danez număra patruzeci şi şase de oameni, i-am ucis pe toţi, mai puţin pe unul, căci Leofric zbieră că trebuia să luăm un prizonier. Trei dintre oamenii noştri muriseră şi şase erau grav răniţi, urmând să

[1] Santină – spaţiu pe fundul unei nave unde se adună apele de condensare, de infiltraţie etc. (n.tr.)

moară în scurt timp, însă am reuşit să salvăm nava vikingă şi să o tragem până în portul Hamtun, iar în pântecele ei mânjit de sânge am găsit un cufăr de argint furat de la o mănăstire de pe insula Wiht. Leofric le oferi o cantitate generoasă de argint arcaşilor, aşa încât, atunci când am ajuns la ţărm, iar intendentul ţinutului ne ceru socoteală şi ne porunci să-i predăm arcaşii, numai doi dintre ei voiră să plece. Restul, văzând că era prilej de îmbogăţire, rămaseră.

Pe prinsul danez îl chema Hroi. Stăpânul lui, pe care îl uciseserăm în luptă, se numea Thurkil şi fusese în slujba lui Guthrum, care se afla în Anglia de Est, unde se proclamase regele ţării.

– Mai poartă osul în păr? am vrut să ştiu.

– Da, stăpâne, răspunse danezul.

Nu mă numise astfel deoarece ştia că eram ealdorman, ci fiindcă nu voia să-l ucid după ce l-aş fi descusut. Hroi nu credea că Guthrum avea să atace în acel an.

– Îl aşteaptă pe Halfdan, explică el.

– Şi Halfdan unde e?

– În Irlanda, stăpâne.

– Ca să-l răzbune pe Ivar?

– Da, stăpâne.

– Îl cunoşti pe Kjartan?

– Ştiu trei oameni care se cheamă astfel, stăpâne.

– Kjartan din Northumbria. Tatăl lui Sven.

– Jarlul Kjartan adică?

– Îşi zice jarl acum?

– Da, stăpâne, şi este încă în Northumbria.

– Dar Ragnar? Fiul lui Ragnar Neînfricatul?

– Jarlul Ragnar este cu Guthrum, stăpâne, în Anglia de Est. Are patru corăbii.

L-am pus în lanţuri pe Hroi şi l-am trimis sub pază la Wintanceaster, căci lui Alfred îi plăcea să discute cu prizonierii danezi. Nu ştiu care i-a fost soarta. Probabil a fost spânzurat sau descăpăţânat, căci Alfred nu-şi risipea milostenia creştină şi asupra piraţilor păgâni.

M-am gândit la Ragnar cel Tânăr, jarlul Ragnar de acum, întrebându-mă ce-aș fi făcut dacă-i întâlneam corăbiile pe coasta Wessexului. De asemenea, mi-am pus întrebarea dacă nu cumva Hroi mințise și Guthrum avea să ne atace în acea vară. Eram încredințat că ar fi putut să ne invadeze, căci în toată Anglia luptele se țineau lanț. Danezii din Mercia îi atacaseră pe britoni în nordul Țării Galilor – niciodată n-aveam să aflu motivul acestui raid –, în vreme ce alte bande daneze jefuiau de-a lungul hotarelor Wessexului. Bănuiam că incursiunile lor prădalnice erau menite să descopere slăbiciunile saxonilor din vest, înainte ca Guthrum să-și trimită la luptă Marea Oaste, dar nici o oștire nu apăru; prin urmare, pe la mijlocul verii, Alfred se simți îndeajuns de sigur pe sine ca să-și părăsească forțele din nordul regatului pentru a inspecta flota.

Tot atunci am primit știrea că șapte corăbii daneze fuseseră văzute lângă Heilincingae, o insulă aflată în apele puțin adânci de lângă țărmul sudic al Angliei, la est de Hamtun. Veștile fură adeverite când am zărit trâmbe de fum ridicându-se din așezările prădate. Doar jumătate din corăbiile noastre se aflau la Hamtun, celelalte fiind în larg, iar una dintre cele șase din port, *Evangelista*, avea o crăpătură lungă în bordaj. Hacca nu era de găsit nicăieri pe lângă Hamtun, probabil plecase la casa fratelui său, și fără îndoială că avea să fie supărat că ratase vizita regelui. Însă Alfred nu ne dăduse nici un semn că urma să vină – pesemne voia să ne vadă așa cum eram, mai curând decât cum ne-am fi pregătit să fim, dacă am fi știut de sosirea lui. De îndată ce auzi despre prezența danezilor la Heilincigae, el ne porunci tuturor să ieșim în larg și se îmbarcă pe *Heahengel*, alături de două dintre gărzile sale și de trei preoți, unul dintre ei fiind Beocca. De cum urcă la bord, acesta veni imediat lângă mine, la cârmă.

– Dar ce-ai mai crescut, Uhtred, îmi spuse el, aproape cu reproș în glas. Adevărul era că mă înălțasem cu un cap peste el și eram mult mai lat în umeri și în piept.

– Dacă ai trage la vâsle, părinte, ai crește și dumneata!

Preotul chicoti înveselit.

– Nici nu mă pot închipui dând la vâsle. Arătând spre cârma mea, se interesă: Asta e greu de mânuit?

L-am lăsat să țină cârma, cerându-i să îndrepte puțin corabia spre tribord, iar ochii săi sașii se lărgiră de uimire când, încercând să împingă vâsla, întâmpină tăria colosală a apei.

– Îți trebuie putere, i-am zis, luându-i cârma din mâini.

– Ești fericit, nu? mă întrebă Beocca, și iarăși i-am citit în glas un fel de acuză.

– Da, sunt fericit.

– N-ar fi trebuit să fii.

– Nu?

– Alfred a crezut că această experiență va fi umilitoare pentru tine.

L-am privit pe rege, care era sus, la prova, alături de Leofric, și mi-am amintit cuvintele lui mieroase, despre cum ar fi trebuit eu să fac pe dascălul pentru aceste echipaje. Mi-am dat seama că el știuse că n-o să am ce să-i învăț pe acești oameni, care cunoșteau deja multe lucruri despre mare, și totuși îmi dăruise coiful și armura. Am bănuit că făcuse asta ca să-i ofer un an din viața mea, an în care el nădăjduise că Leofric o să scoată orice urmă de mândrie și de orgoliu din comportamentul meu tineresc și trufaș.

– Nu i-a mers planul, nu-i așa? am spus eu rânjind.

– Credea c-o să fii sleit de puteri ca un cal de moară.

– Dar eu nu sunt cal, părinte. Sunt un nobil din Northumbria. Ce și-a închipuit regele? Că după un an pe mare voi deveni un papă-lapte de creștin, gata să fac temenele în fața lui?

– Ar fi chiar așa de rău să devii un bun creștin?

– Da, e rău, i-am replicat tăios. Pentru că regele are acum nevoie de bărbați dârji, care să lupte cu danezii, nu de lingăi care să îndruge rugăciuni.

Beocca oftă, apoi făcu semnul crucii, văzând cum părintele Willibald tocmai vărsase, iar pescărușii se înghesuiau să-i înfulece voma.

– E timpul să te însori, Uhtred, grăi el deodată.

Am făcut ochii mari de uimire.

– Să mă însor? De ce spui asta?

– Eşti îndeajuns de copt pentru însurătoare, mă asigură el.

– Şi tu la fel, şi nu eşti însurat, aşa că de ce-aş fi eu?

– Eu trăiesc în nădejdea Domnului şi a vieţii veşnice, zise Beocca.

Sărmanul! Era saşiu, avea o mână ţeapănă şi o figură de nevăstuică bolnavă, iar toate astea n-aveau cum să facă din el un răsfăţat al femeilor.

– Există o tânără domniţă în Defnascir pe care ar trebui să o vezi, urmă el cu însufleţire. O tânără de familie foarte bună! O fiinţă plină de farmec şi... Se opri deodată, fie pentru că nu ştia ce calităţi să mai înşire, fie că nu mai putea inventa altele noi, dar peste câteva clipe adăugă: Tatăl ei a fost intendentul regal al comitatului, Dumnezeu să-l odihnească în pacea lui. E o fată încântătoare, îţi spun... O cheamă Mildrith, încheie Beocca, aşteptându-mi reacţia.

– Ce? O fiică de intendent? am pufnit eu dispreţuitor. Intendentul regelui? Al comitatului?

– Tatăl ei a fost intendent al comitatului Defnascir, din sud, zise preotul, coborându-l uşor pe răposat pe scara socială. Dar i-a lăsat fetei o moştenire bogată. Are o moşie întinsă lângă Exanceaster.

– O fată de intendent, am repetat eu, nu o fiică de ealdorman?

– Are şaisprezece ani, cred, schimbă vorba Beocca. Privea în zare, către plaja cu pietriş scânteietor de la răsărit.

– Şaisprezece ani şi e încă nemăritată? Trebuie să aibă o faţă de cotoroanţă!

– Asta nu prea contează, mi-o reteză el.

– Nu tu trebuie să te culci cu ea. Fără îndoială, e foarte pioasă, nu?

– Da, e o creştină plină de devoţiune, sunt bucuros să spun asta.

– Ai văzut-o? l-am întrebat.

– Nu, recunoscu el, cumva stânjenit. Însă Alfred mi-a vorbit despre ea.

– Aha, deci este ideea regelui...

– Regelui îi place să-şi vadă supuşii aşezaţi la casele lor, cu rădăcinile bine înfipte în acest pământ.

– Uite ce e, părinte, eu nu fac parte dintre oamenii ăştia. Eu sunt Uhtred de Bebbanburg, iar nobilii din Bebbanburg nu se însoară cu cotoroanţe pioase, dar de neam prost!

– Ar trebui să te întâlneşti totuşi cu fata asta, stărui el. Căsnicia e un lucru minunat, Uhtred, poruncit de Dumnezeu pentru fericirea noastră, a muritorilor.

– Tu de unde ştii?

– Aşa se spune, rosti Beocca, nu prea convins.

– Dar eu sunt deja fericit, i-am zis. Mă culc cu Brida şi omor danezi. Aşa că găseşte alt bărbat pentru Mildrith. De ce nu te însori tu cu ea? Dumnezeule mare, părinte, cred că ai aproape treizeci de ani! Dacă nu te însori curând, o să pleci pe lumea cealaltă fără să fi cunoscut trupul unui femei. Te-ai culcat cu vreuna?

El roşi până în vârful urechilor, dar nu apucă să dea un răspuns, căci Leoric se întoarse la cârmă cu un aer posomorât. Nu părea niciodată bucuros, dar în clipa aceea era mai ursuz ca oricând. Nu ştiam ce discutase cu Alfred, dar sigur fusese silit să accepte poruncile regelui, după cum arăta de cătrănit. Alfred apăru şi el, cu o expresie de totală indiferenţă întipărită pe chipul lui prelung. Îl urmau doi dintre preoţii din escortă, purtând pergamente, călimări cu cerneală şi pene de gâscă, şi mi-am dat seama că discuţia fusese consemnată în scris.

– Care crezi, Uhtred, că e cel mai important lucru pe o corabie? mă întrebă Alfred.

Unul dintre preoţi îşi înmuie pana în călimară, aşteptându-mi răspunsul, apoi se clătină când un val izbi corabia. Dumnezeu ştie cum arătau foile pe care le scrisese în ziua aceea, pe un asemenea tangaj.

– Pânza? Sulițele? Arcaşii? Scuturile? Vâslele? mă îndemnă Alfred.

– Găleţile, i-am răspuns.

– Găleţile? făcu el privindu-mă aspru, deoarece bănuia că-l luam peste picior.

– Da, găleţile cu care să scoatem apa din corabie, stăpâne, i-am zis, arătând spre pântecele lui *Heagengel*, unde patru bărbaţi vânjoşi nu mai pridideau să umple găleţile cu apa adunată pe fundul vasului şi să o arunce peste bord, deşi o bună parte din ea nimerea peste bănci. Ar trebui să găsim, stăpâne, o cale mai sigură de a călăfătui corăbiile.

– Scrieţi, scrieţi asta, îi îndemnă Alfred pe preoţi, apoi se ridică pe vârfuri pentru a privi, dincolo de fâşia de uscat, către marea unde fuseseră zărite corăbiile duşmane.

– Au plecat de mult, mârâi Leofric.

– Mă rog Domnului să nu fi plecat, zise Alfred.

– Danezii nu aşteaptă după noi, mormăi iar căpitanul. Se vedea limpede că era foarte supărat, aşa de supărat, încât avea chef să se răţoiască până şi la regele său. Danezii nu sunt proşti, continuă Leofric, debarcă iute, jefuiesc şi apoi fug. Au venit aici lăsându-se purtaţi de reflux.

Acum însă venise fluxul, iar apele mării creşteau în jurul nostru, deşi niciodată nu am putut pricepe de ce, în limba de apă dintre mare şi Hamtun, mareea era de două ori mai ridicată decât în alte părţi. Parcă fluxul şi refluxul aveau o voinţă proprie, sau, pur şi simplu, erau buimăcite de atâtea coturi şi canale.

– Păgânii au fost aici în zori, spuse Alfred.

– Şi acum sunt deja la multe mile în larg, îl completă Leofric. Îi vorbise regelui ca şi cum ar fi fost un marinar oarecare, fără pic de respect, însă Alfred nu-şi pierdea niciodată cumpătul în faţa unor asemenea obrăznicii, deoarece cunoştea valoarea lui Leofric.

Totuşi, în acea zi, căpitanul se înşela în privinţa duşmanului. Vasele vikingilor nu plecaseră, ci erau, toate şapte, în largul insulei Heilincigae, prinse acolo de venirea fluxului. Aşteptau ca nivelul mării să crească suficient, dar noi am apărut mai repede, pătrunzând în canalul de lângă mare printr-o gură îngustă, aflată nu departe de malul nordic al strâmtorii Solente. Odată trecute de această despicătură, corăbiile se pomenesc într-o lume de mlaştini, bancuri de nisip, insule şi capcane pentru peşti, cu nimic diferite de apele din Gewæsc. Aduseserăm

la bord un om care crescuse în acele locuri şi ne putea călăuzi, dar danezii, neavând pe nimeni să-i îndrume, fuseseră păcăliţi de un şir de ramuri de salcie înfipte în nisip la reflux, pentru a delimita un canal; acele ramuri fuseseră mutate intenţionat, pentru a-i momi pe danezi către un banc de mâl, unde corăbiile lor se înţepeniseră.

Asta nu putea decât să ne bucure. Îi prinseserăm în capcană ca pe o vulpe în vizuină, şi tot ce aveam de făcut era să ne proptim corăbiile la intrarea în limba de apă dintre mare şi Hamtun, aşteptând ca fluxul să ridice pe apă navele daneze şi să le îndrepte spre noi, moment în care aveam să-i măcelărim pe duşmani. Însă Alfred se grăbea, căci voia să se întoarcă la trupele lui de pe uscat. Ne ceru să-l debarcăm la Hamtun înainte de căderea nopţii, aşa că, în ciuda sfaturilor lui Leofric, ne porunci să atacăm imediat.

Nu ne puteam apropia de bancul de mâl direct, deoarece canalul era strâmt, iar corăbiile noastre n-ar fi putut pătrunde pe el decât una câte una, astfel încât prima corabie ar fi fost nevoită să înfrunte singură şapte nave daneze. Aşa că a trebuit să vâslim o bucată bună ca să ne apropiem de duşmani din sud, şi acum exista riscul ca ei să scape, strecurându-se prin gura canalului dacă foloseau cu pricepere mareea. Mânios, Leofric bombănea întruna că bătălia n-avea cum să meargă bine.

În acest timp regele privea fascinat corăbiile inamice, căci nu le mai văzuse niciodată până atunci atât de clar.

– Acei monştri îi reprezintă pe zeii lor? mă întrebă, arătând prorele şi pupele ce întindeau spre noi capete de monştri, dragoni şi şerpi.

– Nu, stăpâne, sunt doar nişte fiare sălbatice, i-am zis. Stăteam chiar lângă el, după ce încredinţasem cârma călăuzei noastre, şi i-am povestit cum danezii puteau scoate acele capete monstruoase, dacă nu voiau ca ele să sperie spiritele locului.

– Scrie asta, îi porunci regele unui preot. Dar moriştile de vânt de pe catarge? se interesă el privind la cea mai apropiată, pe care era pictat un vultur. Şi ele sunt făcute ca să înspăimânte spiritele?

Nu i-am mai răspuns. Rămăsesem cu ochii pironiți la cele șapte corăbii înțepenite în mâl din clipa în care o recunoscusem pe una dintre ele. *Vipera Vântului.* Scândurile mai deschise la culoare de la prora se vedeau limpede, însă aș fi recunoscut-o oricum. *Vipera Vântului*, corabia dragă a visurilor mele, era acolo, la Heilincigae.

– Uhtred? mă trezi Alfred din visare.

– Nu, sunt doar morișți de vânt, stăpâne, i-am răspuns, cu întârziere.

Dar dacă *Vipera Vântului* era acolo, oare Ragnar cel Tânăr era la bordul ei? Sau nu cumva Kjartan pusese mâna pe navă și i-o vânduse unui alt căpitan?

– Mi se pare că-i o muncă multă și fără folos să împodobești o corabie, remarcă Alfred pe un ton arțăgos.

– Oamenii își iubesc corăbiile și luptă pentru ele. Cinstești ceva pentru care lupți, stăpâne. Și noi ar trebui să ne împodobim corăbiile.

Vorbisem pe un ton aspru, gândindu-mă că englezii și-ar fi îndrăgit mai mult corăbiile dacă ar fi avut monștri la proră și nume cuvenite, precum *Vărsătoarea de sânge*, *Lupul de mare* sau *Făcătorul de văduve.* În schimb, o aveam pe *Heahengel*, care mergea în fruntea celorlalte două, *Ceruphin* și *Cristenlic*, prin valurile domoale, iar în spatele nostru veneau *Apostol* și *Eftwyrd*, ceea ce însemna, în graiul saxonilor, Judecata de Apoi. Probabil că avea cel mai potrivit nume dintre toate navele noastre, căci a trimis mulți danezi în îmbrățișarea mortală a mării.

Danezii săpau de zor, încercând disperați să adâncească în grabă canalul ce-i păcălise, pentru ca navele lor să poată pluti, dar, când ne-am mai apropiat, își dădură seama că n-aveau nici o șansă de izbândă și se refugiară la bordul corăbiilor ca să-și ia armurile, coifurile, scuturile și armele. Mi-am tras pe mine cămașa de zale, cu căptușeala de piele mirosind a sudoare, mi-am așezat pe cap coiful, mi-am prins pe spinare Răsuflarea-Șarpelui și mi-am atârnat la brâu Acul-Viespii. Avea să fie o bătălie pe uscat, zid de scuturi contra zid de scuturi, o încleștare în nămol, iar danezii erau avantajați, căci ei stăteau pe loc, în

vreme ce noi eram obligaţi să debarcăm, riscând să fim atacaţi atunci când coboram de pe corăbii. Îmi dădeam seama că, la fel ca mine, Leofric nu era deloc încântat, dar pe Alfred l-am văzut afişând un calm desăvârşit pe când îşi punea coiful.

– Dumnezeu este cu noi! exclamă el.

– Trebuie să fie, mormăi Leofric, apoi îşi ridică glasul şi strigă la cârmaci: Ţine-o pe loc!

Era dificil să o ţii pe *Heahengel* în curentul învolburat, dar ne-am opintit în vâsle şi corabia se roti încet în loc, pe când Leofric se uita întruna spre ţărm. Am presupus că aştepta sosirea celorlalte corăbii din flota noastră, spre a-i putea ataca pe danezi în număr mai mare, însă, observând fâşia de nisip noroios ce se întindea dinspre coastă, înţelesese că, dacă opream corabia acolo, primii noştri războinici care ar fi coborât de la prova n-ar fi trebuit să înfrunte un zid de scuturi format de echipajele a şapte corăbii vikinge. Fâşia de uscat era strâmtă, cât să încapă pe ea trei sau patru bărbaţi unul lângă altul, şi lupta s-ar fi dat în condiţii egale.

– Ăsta e un loc grozav de bun ca să mori, Poponeaţă, rânji el făcându-mi semn să-l urmez. Alfred se repezi după noi.

– Aşteaptă, răcni căpitanul atât de tare la el, încât regele, speriat, se supuse. Cârmaciule, pune corabia pe fâşia de uscat, acum! zbieră Leofric.

Ragnar era colo. I-am putut vedea aripa de vultur pe catarg şi apoi l-am zărit şi pe el. Semăna atât de tare cu tatăl lui, încât, pentru o clipă, am avut impresia că eram iarăşi copil.

– Eşti gata, Poponeaţă? mă întrebă Leofric. Îşi adunase cei mai buni şase luptători, toţi la proră, în vreme ce, în spatele nostru, arcaşii aşteptau cu săgeţile pregătite, gata să fie trimise spre danezii care se grăbeau să ocupe fâşia îngustă de nisip mocirlos. Apoi, când prova lui *Heahengel* brăzdă uscatul, ne-am strâns toţi în spatele căpitanului.

– Acum, zbieră Leofric. Am sărit peste bord, în apa care ne ajungea până la genunchi, şi, instinctiv, ne-am ridicat scuturile ca să formăm zidul, iar eu am îndreptat Acul-Viespii spre primii danezi care năvăleau spre noi.

– Ucideți-i, urlă Leofric. În acel moment am împins scutul înainte, simțind o zdruncinătură zdravănă când măciulia unui scut danez se izbi în lemnul pavezei mele. Un topor îmi vâjâi pe deasupra capului, dar un tovarăș din spate pară lovitura cu scutul său. Mi-am înfipt sabia în atacator, pe sub scut, ridicând-o apoi în sus, însă ea nimeri într-un alt scut danez. Am reușit să o eliberez și am străpuns cu ea un alt inamic, însă am simțit o durere ascuțită în gleznă când lama unei săbii îmi străpunse cizma. Sângele năpădi apa, dar am rămas în picioare și m-am năpustit înainte, simțind în nări mirosul reavăn și sărat. Pescărușii țipau, rotindu-se pe deasupra noastră, și tot mai mulți danezi veneau, însă tot mai mulți dintre ai noștri intrau în luptă. Unii dintre ei înaintau printre undele care le ajungeau la șolduri, iar prima linie a bătăliei era o învălmășeală cumplită, căci nimeni nu mai avea loc să-și rotească sabia. Era o luptă aprigă, cu împunsături de scuturi, cu icnete mocnite și dinți scrâșniți. Deodată, Leofric, aflat lângă mine, scoase un chiot și ne-am repezit amândoi înainte. Vikingii se dădură înapoi jumătate de pas, și un roi de săgeți vâjâi pe deasupra coifurilor noastre. Am simțit cum Acul-Viespii străpungea un pieptar de piele sau o cămașă de zale, am înfipt lama în carnea danezului din fața mea, am tras-o înapoi, l-am împins cu scutul, ținându-mi capul pitulat sub marginea acestuia, am împins iar scutul înainte, am împuns iar cu sabia, bazându-mă numai pe forța brută, pe scutul solid și pe oțelul strășnic, pe nimic altceva. Lângă mine, un danez horcăia, înecându-se, în timp ce sângele îi țâșnea ca un izvor din trupul cuprins de spasme. Urletele luptei îmi sfredeleau auzul și presupun că și eu țipam, dar nu-mi mai amintesc mare lucru în privința asta. Îmi amintesc însă împunsăturile, mirosul de sânge și carne sfârtecată, chipurile bărboase, schimonosite de ură sau de durere, furia. Țin minte că apoi *Cristenlic* își înfipse prova în nisip, în flancul liniei de luptă a danezilor, prăvălindu-i pe aceștia în apă, înecându-i și zdrobindu-i, în vreme ce războinicii săriră de la bordul ei înarmați cu sulițe, săbii și topoare. Sosi și o a treia corabie, cu și mai mulți oameni, și l-am auzit pe rege, în spatele

meu, strigându-le nou-veniților să rupă rândurile daneze și să-i ucidă pe toți. M-am repezit cu Acul-Viespii spre picioarele unui danez, înjunghiindu-l cu lovituri repetate, și apoi l-am împins cu scutul din calea mea. Atunci, linia noastră de atac înaintă, însă danezul, cu ultimele puteri, încercă să-mi implânte lama în vintre. Din spate, Leofric îl păli năprasnic în cap, transformându-i fața într-o mască de sânge, oase sfărâmate și dinți sparți.

– Împinge! zbieră el. Ne-am repezit spre zidul danez care, ca la un semn, se sfărâmă, în timp ce luptătorii care-l formaseră o rupseră la fugă.

Dar nu-i învinseserăm. Nu fugeau de săbiile și sulițele noastre, ci mai curând fiindcă mareea le ridicase corăbiile și se grăbeau să ajungă la bord. Am pornit în urmărirea lor, împiedicându-ne, sau mai curând doar eu m-am împiedicat, fiindcă glezna dreaptă îmi sângera puternic și mă durea. Nu aveam însă destui oameni pe țărm ca să-i copleșim, așa că danezii se aruncară peste copastii. Un singur pâlc de oameni curajoși rămase pe limba de nisip să ne înfrunte, acoperind retragerea celorlalți.

– Ești rănit, Poponeață? mă întrebă Leofric.

– E doar o zgaibă!

– Rămâi pe loc, îmi porunci, și începu să formeze un nou zid de scuturi din oamenii de pe *Heahengel*, pentru a izbi cu el acel pâlc de viteji ce așteptau neclintiți atacul. Și Alfred se propti în zid, cu cămașa de zale strălucind, iar danezii cu siguranță recunoscuseră că era un nobil de vază, dar nu-și abandonară nava doar pentru a avea onoarea de a-l ucide. Cred că, dacă el și-ar fi adus atunci flamura cu dragon și ar fi luptat cu ea, așa încât danezii să-și seama cine era, nici unul dintre cele șapte echipaje n-ar fi plecat, ci s-ar fi aruncat în luptă, cu dorința de a-l ucide sau de a-l prinde viu pe rege. Însă danezii, ca de obicei, se temeau să nu-și piardă dragile lor corăbii și nici prea mulți oameni, așa că făceau toate eforturile ca să plece cât mai repede din acel loc. Erau gata să sacrifice o navă ca să le salveze pe celelalte, dar nava sacrificată nu era *Vipera Vântului.* Pe aceasta am văzut-o împinsă înapoi pe canal, am putut vedea

cum se târa înapoi, peste bancul submarin, în timp ce danezii de la bordul ei se opinteau în vâslele ce loveau mai mult nisipul decât apa. Am trecut de zidul nostru de scuturi, părăsind lupta, şi am strigat către corabie:

– Ragnar! Ragnar!

Un roi de săgeţi zbură spre mine. Una îmi lovi scutul, alta nimeri, cu un clinchet sec, în coif, şi atunci mi-am dat seama că nimeni nu m-ar fi putut recunoaşte cu coiful pe cap, aşa că mi l-am dat jos, am înfipt în nisip sabia şi am continuat să-l strig pe Ragnar cel Tânăr.

Săgeţile se opriră. Zidurile de scuturi continuau să se izbească, muribunzii horcăiau, dându-şi ultima suflare, însă majoritatea danezilor reuşiseră să scape. Jarlul Ragnar mă privea scrutător de pe puntea corabiei sale, dincolo de strâmtoarea care se lărgea, şi nu mi-am putut da seama, judecând după chipul lui împietrit, ce gândea despre mine în acele clipe. Îşi opri arcaşii să mai tragă, apoi îşi duse palmele căuş la gură şi strigă în daneză:

– Aici! Mâine, la asfinţit!

Vâslele corabiei sale muşcară apa, iar *Vipera Vântului* se roti prin valuri ca o dansatoare. Lamele vâslelor începură să se mişte ritmic şi, peste puţină vreme, corabia dispăru.

Am luat Acul-Viespii şi am vrut să mă alătur iarăşi luptei, dar aceasta se sfârşise. Oamenii noştri masacraseră echipajul danez, din care doar câţiva tineri mai fuseseră cruţaţi, din porunca lui Alfred. Ceilalţi erau un morman însângerat, pe linia ţărmului. Le-am luat armurile şi armele şi le-am scos hainele, lăsându-le leşurile albe pradă pescăruşilor. Corabia lor, veche şi şubredă, fu remorcată şi dusă spre Hamtun.

Alfred era mulţumit. E adevărat că lăsase şase corăbii daneze să scape, dar obţinuse o victorie, şi vestea despre reuşita lui avea să încurajeze trupele ce luptau în nord. Unul dintre preoţii săi, care ştia daneza, începu să-i interogheze pe prizonieri, notându-le răspunsurile pe un pergament. Alfred puse el însuşi unele întrebări prin mijlocirea preotului, şi, după ce află

tot ce putu să afle, se întoarse la cârmă, unde stăteam eu. Privi pata de sânge care înroşea puntea, sub piciorul meu drept.

– Ai luptat bine, Uhtred.

– Am luptat prost, stăpâne, i-am răspuns, şi ăsta era adevărul. Zidul de scuturi al danezilor rezistase, şi, dacă ei n-ar fi fost obligaţi să se retragă ca să-şi salveze corăbiile, poate chiar ar fi reuşit să ne învingă. Nu luptaserăm bine. Sunt zile în care sabia şi scutul îţi par greoaie, când duşmanul pare mai iute, şi atunci fusese o astfel de zi. Eram furios pe mine însumi.

– Ai vorbit cu unul dintre ei, rosti Alfred pe un ton acuzator. Te-am văzut. Ai vorbit cu unul dintre păgâni. Ce i-ai spus?

– I-am spus, stăpâne, că maică-sa e o târfă, taică-său o balegă de drac şi copiii nişte căcăreze de nevăstuică!

El se strâmbă auzind acele cuvinte vulgare. Alfred nu era laş, cunoştea furia bătăliei, dar niciodată nu-i plăcuseră înjurăturile pe care şi le adresau oamenii. Cred că i-ar fi plăcut ca războiul să se poarte de o manieră mult mai cavalerească. Privi dincolo de *Heahengel*, unde lumina soarelui muribund înroşea urma prelungă lăsată de corabie pe ape.

– Anul în care mi-ai promis că mă vei sluji se apropie de sfârşit, zise el.

– E adevărat, stăpâne.

– Te rog să rămâi cu noi şi de acum înainte.

– Când va veni Guthrum, stăpâne, corăbiile lor vor înnegri marea, iar cele douăsprezece vase ale noastre vor fi zdrobite.

M-am gândit că poate din pricina asta se înfuriase şi Leofric când discutase cu regele – fiindcă şi lui i se părea absurd să încerci să înfrunţi o invazie uriaşă cu doar douăsprezece corăbii cu nume caraghioase.

– Şi dacă rămân, ce folos aş aduce dacă flota noastră n-ar îndrăzni să iasă în larg, contra puhoiului danez?

– Ce spui tu este adevărat, spuse Alfred, dându-mi de înţeles că discuţia lui aprigă cu Leofric avusese cu totul alt subiect. Dar echipajele pot lupta şi pe uscat. Leofric mi-a zis că n-a văzut un luptător mai bun decât tine.

– Atunci nu s-a văzut pe el, stăpâne.

– Să vii la mine când ţi se împlineşte anul, zise regele, şi-ţi voi găsi un alt loc.

– Da, stăpâne. M-am înclinat cuviincios, sugerându-i că pricepusem ce voia, dar nu şi că aveam să mă supun voinţei lui.

– Însă ar trebui să ştii un lucru, Uhtred, adăugă el cu voce aspră. Dacă un om vrea să-mi comande oştenii, acel om trebuie să ştie să scrie şi să citească.

Aproape m-a pufnit râsul.

– Ca să poată citi Psalmii, stăpâne? l-am întrebat sarcastic.

– Ca să poată citi ordinele mele şi să-mi poată trimite veşti, mi-o reteză tăios Alfred.

– Prea bine, stăpâne, am zis.

Cei din portul Hamtun aprinseră făclii, ca să ne putem găsi drumul spre radă. Am ancorat, în timp ce vântul nopţii risipea pe valuri reflexii lichide ale lunii şi stelelor. Pe ţărm erau aprinse focuri şi lumini, se auzeau râsete, se pregătea mâncare. Peste toate acele bucurii, una îmi făcea pieptul să zvâcnească mai mult decât orice: promisiunea că aveam să-l revăd pe Ragnar a doua zi.

Ragnar îşi asumă un risc uriaş să se întoarcă la Heilincigae, deşi poate îşi dăduse seama că echipajele noastre aveau nevoie de cel puţin o zi să-şi revină după luptă – ceea ce nu era departe de adevăr. Erau mulţi răniţi, armele trebuiau ascuţite din nou, aşa că nici o corabie nu mai porni în larg a doua zi.

Brida şi cu mine am pornit, călare, spre Hamanfunta, un sătuc în care localnicii întindeau capcane pentru ţipari, pescuiau sau scoteau sare din apa mării, iar un bănuţ de argint ne ajută să găsim un grajd pentru caii noştri şi un pescar dornic să ne ducă spre Heilincigae, unde nu mai trăia acum nimeni, căci danezii îi masacraseră pe toţi sătenii de acolo. Pescarul nu se învoi să ne aştepte, căci era prea înspăimântat de venirea nopţii şi de stafiile care, era el convins, bântuiau insula, dar ne promise că se va întoarce în zori.

Alături de Brida şi de Nihtgenga am rătăcit pe insula joasă, inundată aproape complet, trecând pe lângă leşurile danezilor,

care deja începuseră să fie ciugulite de pescăruşi, pe lângă cocioabele arse, în care oamenii duseseră o existenţă mizeră, hrănindu-se cu roadele mării până la venirea invadatorilor. Apoi, când soarele coborî spre asfinţit, am adus lemne înnegrite de fum şi le-am aprins cu cremenea şi o bucată de oţel. Flăcările izbucniră deodată, destrămând întunericul ce se întindea peste lume, iar Brida îmi atinse braţul ca să-mi arate cum *Vipera Vântului* se apropia ca o nălucă pe fundalul cerului smolit, pătrunzând prin intrarea în canal. Ultimele sclipiri de lumină ale zilei înroşiseră marea, reflectând capul auriu de dragon de la prova corabiei.

Am privit-o, gândindu-mă la câtă spaimă producea o asemenea apariţie în toată Anglia. Oriunde exista un râu, un port sau un estuar, oamenii se temeau că vor vedea corăbii daneze. Erau îngroziţi de acele fiare de la pravă, le era frică de oamenii din spatele fiarelor şi se rugau să fie cruţaţi de furia năvălitorilor de la miazănoapte. Mie îmi plăcea acea privelişte. Îmi plăcea *Vipera Vântului.* Vâslele ei se ridicau şi coborau, le puteam auzi mânerele scârţâind în găurile lor căptuşite cu piele şi puteam vedea oameni în cămăşi de zale stând la proră. Într-un târziu, corabia alunecă uşor pe nisip şi vâslele lungi rămaseră nemişcate.

Ragnar aruncă scara peste proră. Toate corăbiile daneze au o scară scurtă, pentru a le permite oamenilor să debarce pe o plajă. Tânărul coborî treptele încet. Era singur, îmbrăcat în cămaşă lungă de zale, cu coif, sabia încinsă la brâu. De îndată ce puse piciorul pe nisip, se apropie de flăcările domoale ale focului nostru, ca o căpetenie dornică de răzbunare. Se opri la o aruncătură de suliţă şi mă cercetă cu privirea prin găurile întunecate ale coifului său.

– Tu l-ai ucis pe tatăl meu? întrebă el cu voce aspră.

– Jur pe viaţa mea şi pe Thor, am spus, scoţând amuleta de la gât şi strângând-o între degete. Jur pe sufletul meu că nu l-am ucis.

El îşi scoase atunci coiful, păşi spre mine şi mă îmbrăţişă.

– Ştiam că nu ai făcut-o tu, îmi şopti.

– Kjartan e ucigaşul, iar eu şi cu Brida am asistat, din umbră, la această crimă.

I-am povestit întreaga întâmplare, cum, în timp ce noi ne aflam sus, în pădure, păzind grămada de mangal, casa lui Ragnar fusese incendiată, iar oamenii din ea măcelăriţi.

– Dacă aş fi putut ucide măcar un criminal, l-aş fi ucis şi aş fi murit făcând-o, dar Ravn ne-a spus întotdeauna că trebuie să existe cel puţin un supravieţuitor care să spună povestea şi altora.

– Kjartan ce ţi-a spus? se interesă Brida.

Ragnar se aşeză pe pământ, iar doi dintre oamenii săi aduseră pâine, heringi uscaţi, brânză şi bere.

– Kjartan a spus, grăi calm Ragnar, că englezii s-au răzvrătit, încurajaţi de Uhtred, şi că el s-a răzbunat pe ucigaşii tatălui meu.

– Şi tu l-ai crezut? l-am întrebat eu.

– Nu, recunoscu tânărul. Prea mulţi oameni mi-au spus că el a fost ucigaşul, dar el de-acum e jarlul Kjartan şi conduce de trei ori mai mulţi oameni decât am eu.

– Dar Thyra? Ea ce spune?

– Thyra? repetă el nedumerit.

– Thyra n-a murit atunci. Sven a luat-o de acolo.

Ragnar rămase cu privirile încremenite asupra mea. Nu ştia că sora lui era în viaţă, şi am văzut cum mânia îi aprindea chipul. Ridică ochii spre stele şi urlă din rărunchi, ca un lup.

– E adevărat, întări Brida. Sora ta trăieşte.

Danezul îşi trase sabia şi o aşeză pe nisip, mângâindu-i lama cu palma dreaptă.

– O să-i ucid pe Kjartan, pe fiul lui şi pe oamenii lui, chiar dacă va fi ultimul lucru pe care o să-l fac, jură el. Pe toţi o să-i ucid!

– Te voi ajuta, i-am promis. Când el mă privi întrebător pe deasupra flăcărilor, am adăugat: L-am iubit pe tatăl tău, Ragnar, iar el m-a tratat ca pe un fiu.

– Ajutorul tău e bine-venit, Uhtred, spuse Ragnar cu glas ferm, apoi împrăştie nisipul adunat pe lamă şi vârî sabia înapoi, în teaca căptuşită cu lână. Vrei să mergi cu noi acum?

Am fost tentat să-l urmez. Eram chiar surprins de tăria acelei dorinţe. Voiam să merg cu Ragnar, mi-era dor de viaţa pe

care o dusesem alături de tatăl lui, însă destinul ne călăuzește pe toți. Îi jurasem lui Alfred că aveam să-i stau alături un an încheiat, luptasem alături de Leofric în toată această vreme, iar lupta lângă un alt războinic, într-un zid de scuturi, făurește o legătură la fel de strânsă ca iubirea dintre un bărbat și o femeie.

– Nu pot veni, i-am răspuns, deși aș fi vrut să spun exact contrariul.

– Eu pot, zise Brida. Pe undeva, reacția ei nu m-a surprins. Fetei nu-i plăcuse deloc că fusese lăsată în port, la Hamtun, atunci când noi plecaserăm la luptă, se simțea neputincioasă, nedorită, și cred că tânjea după traiul pe care-l dusese printre danezi. Ura Wessexul. Ura preoții săi, felul cum o priveau aceștia și faptul că ei respingeau orice bucurie a vieții.

– Tu ai fost martoră la uciderea tatălui meu, zise Ragnar pe un ton rece.

– Da, am fost.

– Atunci te primesc cu dragă inimă, o anunță el, apoi își îndreptă iarăși privirea spre mine.

Am clătinat din cap cu hotărâre:

– I-am jurat lui Alfred că-l voi sluji vreme de un an. La iarnă însă, voi fi dezlegat de jurământ.

– Atunci vino la noi la iarnă, și vom pleca la Dunholm.

– La Dunholm?

– Da, acolo e cetatea lui Kjartan. Ricsig i-a încredințat-o.

Mi-a venit în minte fortăreața din Dunholm, cocoțată pe un vârf de stâncă și străjuită la poale de un râu, apărată nu doar de ziduri înalte și o garnizoană puternică, ci și de stânca însăși.

– Dar dacă Kjartan pornește și el asupra regatului Wessex? l-am întrebat.

Ragnar scutură din cap.

– N-o s-o facă, fiindcă el nu merge acolo unde merg și eu. Așa că trebuie să mă duc eu peste el.

– Deci se teme de tine?

Ragnar zâmbi. Dacă ar fi văzut acel zâmbet, cu siguranță Kjartan s-ar fi cutremurat de groază.

– Da, se teme de mine, şopti el. Am auzit că ar fi trimis oameni să mă ucidă, în Irlanda, dar corabia lor a eşuat şi skraelingii i-au ucis pe toţi. Aşa că trăieşte cu o spaimă cumplită în suflet. Deşi se jură că n-a avut nici un amestec în moartea tatălui meu, se teme îngrozitor de mine.

– Mai e ceva, i-am zis, făcându-i un semn scurt Bridei, care scoase punga din piele cu aur, jais şi argint. Au fost ale tatălui tău, Ragnar, Kjartan n-a putut să le găsească, dar noi am reuşit. Am cheltuit o parte, însă tot ce a rămas e al tău, am adăugat, întinzându-i punga. Din acel moment eram sărac lipit.

Ragnar îmi înapoie însă averea, fără măcar să clipească, îmbogăţindu-mă din nou.

– Nu, Uhtred, asta ţi se cuvine. Tatăl meu te-a iubit la fel de mult ca pe noi. Iar eu sunt îndeajuns de bogat...

Am mâncat, am băut şi ne-am culcat pe nisip, iar în zori, când lumina dimineţii se ivi peste întinderile de trestie, *Vipera Vântului* apăru la ţărm.

– Thyra trăieşte? mă întrebă Ragnar înainte de a ne despărţi.

– Da, pe ea n-au ucis-o, deci ar trebui să fie în viaţă.

Mă îmbrăţişă scurt, apoi plecă împreună cu Brida, lăsându-mă singur.

Am plâns după Brida. Mă simţeam rănit, pustiit. Eram prea tânar ca să ştiu cum să primesc despărţirea de femeia iubită. În acea noapte încercasem să o conving să rămână, dar ea avea o voinţă mai tare decât fierul lui Ealdwulf şi plecase cu Ragnar în negurile dimineţii, lăsându-mă cu ochii în lacrimi. Le-am urât, în acea clipă, pe ursitoare, căci ţesuseră fire de amar în pânza lor. Apoi pescarul veni să mă ia şi m-am întors acasă.

Furtunile toamnei măturau deja coasta când Alfred porunci ca flota să fie pregătită pentru iarnă, astfel că oamenii înhămară cai şi boi şi traseră corăbiile la ţărm. Eu şi cu Leofric am călărit spre Wintanceaster, doar ca să aflăm că regele plecase, între timp, pe domeniul lui de la Cippanhamm. Şambelanul palatului din Wintanceaster ne lăsă totuşi să intrăm, fie pentru că mă recunoscuse pe mine, fie pentru că prezenţa înfricoşătoare

a lui Leofric îl intimida, așa că am dormit acolo. Dar locul era bântuit de călugări, în ciuda absenței lui Alfred, așa că ne-am petrecut toată ziua într-o tavernă din apropiere.

– Și acum ce-o să faci, Poponeață? O să-ți reînnoiești jurământul față de Alfred? mă întrebă Leofric.

– Nu știu.

– Nu știu, repetă el sarcastic. Ți-a dispărut hotărârea, odată cu iubita?

– Aș putea să mă întorc la danez.

– Ha! Asta mi-ar da prilejul să te ucid, spuse el râzând.

– Sau aș putea rămâne cu Alfred.

– Și de ce n-ai face-o?

– Pentru că nu-mi place de el, i-am mărturisit.

– Nu trebuie să-ți placă de el. E regele tău.

– Nu e regele meu. Eu sunt din Northumbria.

– Aha, deci tu, Poponeață, ești un ealdorman din Northumbria, nu?

Am încuviințat din cap. I-am mai cerut hangiului bere, am rupt un codru de pâine în două bucăți, iar una i-am împins-o lui Leofric.

– De fapt, cred că ar trebui să mă întorc în Northumbria, i-am spus. Acolo e un om pe care trebuie să-l ucid.

– Ca să te răzbuni?

Am dat din nou din cap.

– Eu știu un lucru despre răzbunări, anume că pot dura o viață, mormăi Leofric. O să ai mulți ani la dispoziție ca să te răzbuni, dar numai dacă trăiești.

– Voi trăi, l-am liniștit, sigur pe mine.

– Nu și dacă danezii cuceresc Wessexul. Sau poate că vei trăi, Poponeață, dar vei trăi sub călcâiul lor, sub legea lor și sub săbiile lor. Dacă vrei să trăiești ca un om liber, atunci rămâi aici și luptă pentru Wessex.

– Pentru Alfred?

Leofric se tolăni pe scaun, se întinse, râgâi și luă o dușcă zdravănă de bere.

– Nici eu nu mă omor după Alfred, recunoscu el, şi nu mi-a plăcut nici de fraţii lui, când au fost regi, şi nici de tatăl lui, cât a domnit. Dar Alfred e altfel.

– Altfel?

Bărbatul îşi lovi fruntea brăzdată de cicatrice:

– Ticălosul ăsta are ceva în tărtăcuţă. Ceva mai mult decât avem tu sau eu, Poponeaţă. Gândeşte bine, ştie ce trebuie făcut, aşa că nu-l dispreţui. Poate fi nemilos, dacă vrea.

– E rege, ar trebui să fie nemilos, am spus.

– Nemilos, generos, pios, plictisitor, ăsta este Alfred. Când era mic, tătâne-său îi dăruia oşteni de jucărie. Ştii, din ăia sculptaţi în lemn. Nişte jucărioare. El îi alinia pe toţi, şi nu era unul care să nu stea la locul lui. Nici măcar un fir de praf nu găseai pe soldăţeii ăia! exclamă Leofric strâmbându-se. Iar după ce-a împlinit cincisprezece ani, urmă el, a luat-o razna pentru o vreme. Dădea buzna peste toate slujitoarele şi roabele din palat, şi sunt sigur că tot aşa le alinia şi pe ele şi se îngrijea să n-aibă vreuna un fir de praf, înainte să le smotocească.

– Am auzit că are şi-un copil din flori.

– Pe Osferth îl ţine ascuns prin Winburnan. Bietul copil, trebuie să aibă acum şase sau şapte ani. Dar tu n-ar fi trebuit să ştii asta.

– Şi nici tu.

– Ba ar fi trebuit, că doar l-a făcut cu soră-mea, zise Leofric şi rânji, văzând stupoarea pe chipul meu. Să ştii, Poponeaţă, că nu sunt singurul arătos din familia mea. Îşi turnă bere şi continuă: Soră-mea, Eadgyth, era slujitoare la palat şi Alfred i-a jurat că o iubeşte. Prostii! pufni el, apoi ridică din umeri. Dar, cinstit să fiu, are grijă de ea acum. Îi dă bani, îi trimite preoţi să o spovedească. Nevastă-sa ştie totul despre micul bastard, dar nu-l lasă pe Alfred să se apropie de el.

– N-o sufăr pe Ælswith, i-am mărturisit.

– O căţea afurisită, se declară el de acord.

– Şi îmi plac danezii.

– Zău? Atunci de ce-i ucizi?

– Îmi plac, i-am răspuns, ignorându-i ironia, fiindcă nu sunt înspăimântați de viață.

– Adică nu sunt creștini, vrei să zici.

– Nu sunt creștini, am încuviințat. Tu ești?

Leofric rămase puțin pe gânduri.

– Presupun că da, mormăi el, dar tu nu ești, nu?

Am scuturat din cap, arătându-i ciocanul lui Thor, și el râse.

– Dar ce vei face, Poponeață, dacă te întorci la păgâni? Vreau să zic, în afară de răzbunarea pe care o pui la cale...

Era o întrebare bună și m-am gândit serios la ea, atât cât îmi mai permitea berea pe care o dădusem pe gâtlej, desigur.

– O să slujesc un războinic pe nume Ragnar, i-am zis, așa cum l-am slujit și pe tatăl lui.

– Dar de ce-ai plecat de la tatăl lui?

– Fiindcă a fost ucis.

Leofric se strâmbă:

– Carevasăzică, poți să stai acolo cât trăiește stăpânul danez, nu? Și fără un stăpân ești un nimic?

– Sunt un nimic, am încuviințat. Dar vreau să merg în Northumbria, să-mi recapăt cetatea tatălui meu.

– Și Ragnar o să facă asta pentru tine?

– Ar putea să mă ajute. Tatăl lui cred că ar fi făcut-o.

– Dar, dacă te întorci la cetatea ta, o să fii stăpânul ei? Stăpânul ținutului tău? Sau danezii te vor stăpâni pe tine?

– Danezii vor stăpâni.

– Așadar, ți-ai propus să fii un sclav cu lanțuri de aur, nu? Da, stăpâne, nu, stăpâne, lasă-mă să-ți țin mădularul cât timp te ușurezi pe mine, stăpâne?

– Și ce s-ar întâmpla dacă aș rămâne aici? m-am răstit, înfuriat deodată.

– O să conduci oameni.

M-a pufnit râsul:

– Alfred are destui nobili care să-l slujească.

– Ba n-are. E adevărat, sunt câțiva războinici buni, dar are nevoie de mai mulți. În ziua aceea, pe corabie, când i-a lăsat pe ticăloșii ăia să scape, i-am cerut să mă lase pe uscat și să-mi

dea un pâlc de războinici. Dar n-a vrut! izbucni el, izbind furios cu pumnul în masă. I-am zis că sunt un luptător neîntrecut şi tot m-a refuzat, afurisitul!

Deci ăsta era motivul pentru care se certaseră atunci, am cugetat eu.

– De ce te-a refuzat?

– Fiindcă nu ştiu să citesc, pufni Leofric, şi nici n-am chef să învăţ acum! Am încercat odată, dar mi se pare ceva cu totul lipsit de folos. Că doar nu sunt nobil, nu? Nu-s nici măcar un thegn. Sunt doar fiul unui rob care se întâmplă să ştie bine cum să ucidă duşmanii regelui, dar asta nu pare de ajuns pentru Alfred. Zice că pot să ascult de poruncile – iar când rosti cuvântul ăsta Leofric se strâmbă de parc-ar fi băut cucută – unui ealdorman de-al lui, dar nu pot conduce eu însumi oşteni, fiindcă nu pot citi şi nu pot învăţa să citesc.

– Eu pot, am zis – sau mai curând vorbise băutura din mine?

– E nevoie de mult timp să înţelegi cititul ăsta, Poponeaţă, rânji Leofric. Tu eşti un afurisit de nobil şi poţi citi, nu-i aşa?

– Nu, nu chiar bine. Doar puţin. Cuvinte scurte.

– Dar poţi învăţa?

Am rămas puţin pe gânduri, apoi am încuviinţat:

– Da, aş putea învăţa.

– Carevasăzică, avem echipajele a douăsprezece corăbii ce-şi caută stăpân, aşa că i le dăm lui Alfred şi îi zicem că nobilul Poponeaţă e conducătorul lor, iar regele o să-ţi dea o carte şi tu o să citeşti drăguţele alea de cuvinte şi pe urmă tu şi cu mine o să-i conducem pe afurisiţii de oşteni la război şi o să le cam facem felul danezilor tăi dragi.

N-am zis nici da, nici nu, fiindcă nu eram sigur ce voiam. Mă îngrijora faptul că începusem să fiu de acord cu orice-mi propuneau oamenii cu care stăteam de vorbă; când fusesem cu Ragnar, mă arătasem gata să-l urmez, iar acum mă lăsam ispitit de viitorul pe care mi-l zugrăvea Leofric. Fără să-i dau un răspuns, m-am întors la palat. Acolo am găsit-o pe Merewenna şi mi-am dat seama că, într-adevăr, ea era slujnica pentru care

Alfred vărsase lacrimi grele în noaptea când trăsesem cu urechea în tabăra de lângă Snotengham. Şi am ştiut ce-aş fi vrut să fac cu ea, fără să plâng pe urmă.

A doua zi, la îndemnul lui Leofric, am pornit călare spre Cippanhamm.

Nouă

Presupun că, dacă citeşti aceste rânduri, ai învăţat taina buchiilor, ceea ce înseamnă că vreun afurisit de călugăr sau de preot te-a lovit cu nuiaua peste degete, ţi-a tras vreo scatoalcă peste ceafă sau chiar mai rău. Eu n-am păţit asta, căci nu mai eram un copil, dar a trebuit să le înfrunt chicotelile înfundate pe când mă luptam din greu cu literele. Cel mai mult s-a străduit cu mine Beocca, plângându-se mereu că-l distrăgeam de la lucrarea lui cu adevărat importantă, care era descrierea vieţii lui Swithun, fostul episcop de Wintanceaster, pe vremea copilăriei lui Alfred. Un alt preot traducea cartea în latină, căci Beocca nu era suficient de priceput în subtilităţile acestei limbi, iar paginile urmau să fie trimise la Roma, cu speranţa că papa îl va face sfânt pe răposatul Swithun. Alfred era foarte interesat de lucrare, aşa că venea mai mereu în odăiţa lui Beocca, întrebându-l, de pildă, dacă ştia că Swithun predicase cândva evanghelia unui păstrăv sau cântase psalmi unui pescăruş, iar Beocca scria poveştile acestea foarte pătruns de însemnătatea lor. Apoi, după ce Alfred pleca, revenea lângă mine, fără nici un fel de tragere de inimă, şi mă ajuta să desluşesc cine ştie ce text.

– Citeşte cu voce tare, mă îndemna el, apoi protesta vehement: Nu, nu, nu! Cum poţi spune aşa ceva? Este viaţa Sfântului Pavel, Uhtred, şi apostolul a naufragiat! Asta înseamnă *forliðan*, naufragiu! Nu bazaconia pe care ai spus-o tu!

M-am holbat din nou la text.

– Nu scrie *forlegnis*[1]?

– Sigur că nu scrie aşa ceva, Doamne păzeşte! se răsti el, roşu la faţă de indignare. Cuvântul pe care l-ai spus înseamnă...

Se opri brusc, dându-şi seama că nu mă învăţa engleza, ci cum să citesc în engleză.

– Târfă, da, i-am zis, ştiu ce înseamnă. Şi ştiu şi cât te costă una. La taverna lui Chad e o roşcată care...

– *Forliðan*, mă întrerupse el, cuvântul este *forliðan*. Citeşte mai departe.

Săptămânile acelea mi s-au părut tare ciudate. Eram un războinic de acum, un bărbat în toată firea, şi totuşi în cămăruţa lui Beocca mi se părea că sunt iar copil, luptându-mă cu literele negre ce se încolăceau ca nişte şerpi pe pergamentele îndoite. Învăţam din vieţile sfinţilor, dar într-o zi Beocca nu se putu abţine să nu-mi dea să citesc şi fragmente din propria lui operă, despre viaţa lui Swithun. Se aştepta să mă audă lăudându-l, în schimb eu am ridicat din umeri.

– N-am putea găsi ceva mai interesant?

– Mai interesant? mă privi chiorâş preotul.

– Ceva despre războaie, despre danezi, am sugerat eu. Despre scuturi, suliţe şi săbii.

Beocca se strâmbă, cuprins de oroare.

– Nici nu vreau să mă gândesc la asemenea grozăvii! Există asemenea poeme, spuse el schimonosindu-se din nou, hotărât, de bună seamă, să nu sufle o vorbă despre acestea, dar numai aici vei găsi inspiraţie, mă asigură, ciocănind cu degetul în pergamentul din faţa mea.

– Inspiraţie? Citind cum Swithun a făcut la loc nişte ouă sparte?

– A fost un act de sfinţenie, mă dojeni Beocca. Femeia era bătrână şi săracă, ouăle erau tot ce avea de vânzare, şi ea s-a împiedicat şi le-a spart. Era în primejdie să moară de foame, dar sfântul a făcut ouăle la loc, cum erau, şi, Domnul fie lăudat, femeia le-a putut vinde.

---

[1] „Târfă" în engleza veche (n.tr.)

– Nu era mai simplu să-i dea niște bani? Sau s-o aducă acasă la el și să-i pregătească o masă pe cinste?

– E un miracol, Uhtred! Un semn al puterii lui Dumnezeu, insistă Beocca.

– Mi-ar plăcea să văd un miracol, i-am spus, amintindu-mi de moartea regelui Edmund.

– Asta e o slăbiciune din partea ta, grăi el supărat. Trebuie să ai credință. Miracolele îi fac pe oameni să creadă ușor, și de aceea n-ar trebui niciodată să te rogi să trăiești unul. Mult mai bine ar fi să-l descoperi pe Dumnezeu prin credință, nu prin miracole.

– Păi și atunci de ce mai există miracole?

– Ah, mai bine citește, Uhtred, pentru numele lui Dumnezeu, doar citește! pufni bietul om, epuizat de sâcâiala mea.

Am continuat să citesc. Dar viața la Cippanhamm nu însemna doar citit. Alfred vâna de cel puțin două ori pe săptămână, deși nu era o vânătoare cum știam eu din nord. El nu urmărea niciodată mistreți, preferând să tragă cu săgeți în cerbi. Prada era mânată spre el de gonaci și, dacă vreun cerb nu apărea repede, regele se plictisea și se întorcea la cărțile lui. De fapt, cred că-i plăcea vânătoarea doar pentru că așa ceva era de așteptat de la un rege, să vâneze, și nu fiindcă i-ar fi făcut de-a binelea plăcere. Pur și simplu îndura situația. Firește, eu adoram vânătoarea. Răpuneam vulpi, cerbi, lupi și mistreți, și în timpul uneia dintre vânătorile de mistreți l-am întâlnit pe Æthelwold.

Æthelwold era cel mai mare nepot al lui Alfred, băiatul care ar fi trebuit să-i urmeze la tron tatălui său, regele Æthelred, deși nu mai era un copil, fiind doar cu câteva luni mai mic decât mine. Îmi semăna în multe privințe, mai puțin faptul că fusese cocoloșit de tatăl lui și de Alfred, așa încât nu participase niciodată la vreo bătălie și nici nu ucisese vreun om. Era înalt, bine făcut, puternic și sălbatic ca un mânz căruia nu i s-a pus niciodată frâul. Avea părul lung și negru, iar chipul îngust și prelung al familiei sale, ca și ochii arzători, atrăgeau privirile tuturor fetelor. Chiar tuturor fetelor. El vâna cu mine și cu Leofric,

bea cu noi, se destrăbăla alături de noi cu femeiuşti, atunci când scăpa de preoţii care-l păzeau, şi se plângea mereu de unchiul său, deşi doar faţă de mine, niciodată faţă de Leofric, de care Æthelwold se temea.

– El mi-a furat coroana, zicea Æthelwold despre Alfred.

– Cei din Witan[1] au socotit că erai prea tânăr, am remarcat eu.

– Dar acum? Acum mai sunt un copil? întrebă el plin de indignare. Nu mai sunt, aşa că Alfred ar trebui să se dea deoparte.

Am închinat în cinstea lui un pocal cu bere, dar n-am zis nimic.

– Nu mă lasă nici măcar să lupt, adăugă el cu amărăciune. Alfred spune că trebuie să devin preot. Ce ticălos neghiob! Sorbi din bere şi apoi mă privi atent. Vorbeşte cu el, Uhtred.

– Şi ce să-i spun? Că nu vrei să fii preot?

– Ştie deja asta. Nu, spune-i că vreau să lupt alături de tine şi de Leofric.

Am rămas puţin timp pe gânduri, apoi am scuturat din cap.

– N-o să rezolvi nimic cu asta.

– De ce nu?

– Fiindcă el se teme de faima pe care ţi-ai putea-o clădi, i-am mărturisit.

– Faimă? se încruntă el.

– Da, dacă devii un războinic vestit, oamenii te vor urma, l-am asigurat, ştiind că aveam dreptate. Ai sânge regesc, ceea ce şi aşa e destul de primejdios pentru el. N-o să vrea să devii şi un prinţ neîntrecut în lupte, nu crezi?

– Ce ticălos jalnic, murmură Æthelwold. Îşi dădu deoparte şuviţele lungi şi negre de pe obraz şi o privi pe Eanflæd, roşcata care primise o cămăruţă în tavernă şi făcea o mulţime de treburi pe acolo.

– Doamne, muierea asta e straşnică, zise el. Ştii că a fost prins odată năvălind peste o călugăriţă?

– Alfred? Peste o călugăriţă?

---

[1] Witan sau Witenagemot – Sfatul Înţelepţilor, instituţie de la începuturile Angliei medievale reunindu-i pe cei mai importanţi nobili (n.tr.)

– Așa mi s-a spus. E mereu cu ochii numai după fete. Pur și simplu nu poate sta închis la brăcinar! Noroc că acum au pus preoții gheara pe el. Ceea ce trebuie să fac eu, continuă Æthelwold pe un ton sumbru, e să-i spintec mațele nemernicului.

– Asta să n-o mai spui și altcuiva, căci vei fi spânzurat.

– Aș putea fugi la danezi, sugeră el.

– Da, ai putea, și ei te-ar primi cu brațele deschise.

– Și apoi m-ar folosi, nu? mormăi el, dându-mi de înțeles că nu era cu totul neghiob.

– Da, ai fi ca și Egbert sau Burghred sau noul rege din Mercia.

– Ceolwulf îl cheamă.

– Și ți-ar plăcea să fii un rege la cheremul lor? l-am întrebat.

Ceolwulf, un ealdorman din Mercia, fusese numit rege al acestei țări după ce Burghred fugise să îngenuncheze în fața papei, la Roma, dar Ceolwulf nu era decât o paiață, ca și Burghred. Firește, bătea monedă și administra justiția, dar toată lumea știa că sfetnicii săi erau danezi și că nu îndrăznea să facă nimic de capul lui, de teamă să nu-i supere.

– Spune, asta vrei să fii? am repetat eu. Să fugi la danezi și să fii o cârpă în mâinile lor?

El scutură hotărât din cap.

– Nici vorbă, șopti, în timp ce desena pe masă o dâră cu berea scursă din urcior. Mai bine să nu fac nimic.

– Nimic?

– Da, pur și simplu nimic. Poate că ticălosul o să moară. E mereu bolnav. Nu poate s-o mai ducă mult, nu? se entuziasmă el. Iar copilul lui e doar un prunc. Dacă Alfred moare, eu voi fi regele! O, Dumnezeule!

Rostise ultimele cuvinte pentru că doi preoți tocmai intraseră în tavernă. Amândoi făceau parte din suita lui Æthelwold, deși erau mai mult temniceri decât curteni, și veniseră să-l ducă la culcare.

Beocca nu privea deloc cu ochi buni prietenia mea cu Æthelwold.

– E un netrebnic și un neghiob, mă avertiză el.

– La fel ca mine... sau cel puțin dumneata așa mă consideri.

– Atunci n-ar trebui să te încurajez să devii şi mai neghiob, nu crezi? Hai mai bine să citim despre cum a construit Sfântul Swithun poarta de răsărit a cetăţii.

Până de Bobotează puteam citi deja ca un puşti isteţ de doisprezece ani, sau cel puţin aşa zicea Beocca, iar asta era destul de bine pentru Alfred, care, la urma urmei, nu-mi cerea să citesc texte teologice, ci doar să-i descifrez poruncile, şi, desigur, acesta era lucrul cel mai important. Leofric şi cu mine doream să comandăm trupe, motiv pentru care îndurasem toată pisălogeala lui Beocca şi ajunsesem să apreciez priceperea sfântului Swithun în privinţa păstrăvilor, pescăruşilor şi ouălor, dar numai regele putea decide cui încredinţa oştile, deşi, la drept vorbind, nu prea erau multe trupe de comandat.

Oastea saxonilor din vest era împărţită în două. Prima şi cea mai mică dintre acestea era cuprinsă din oamenii regelui, gărzile care-l păzeau pe el şi familia regală. Cei din gărzile regelui erau războinici de meserie, dar nu erau prea mulţi, şi nici Leofric, nici eu nu voiam să avem de-a face cu ei, fiindcă intrarea în acest corp de elită ar fi însemnat să fim mereu în apropierea lui Alfred, adică să ne petrecem o bună parte din timp prin biserici şi mănăstiri.

Cealaltă parte a oştii era mult mai mare şi se numea fyrd. Aceasta era împărţită pe comitate. Fiecare comitat, condus de un ealdorman şi un intendent, trebuia să adune sub arme toţi bărbaţii capabili să lupte. Astfel se putea aduna un mare număr de oameni. Hamptonscir, de pildă, putea ridica până la trei mii de războinici, iar în Wessex erau nouă comitate în stare să alcătuiască oşti similare. Dar, în afară de gărzile ce-l apărau pe ealdorman, cea mai mare parte din fyrd era formată din plugari şi văcari. Unii aveau scuturi, erau şi destule securi şi suliţe, însă armurile şi săbiile lipseau. Mai rău, oamenii din fyrd acceptau cu mare greutate să mărşăluiască dincolo de hotarele comitatului lor şi nici nu voiau să audă de luptă când venea vremea secerişului grânelor. La Dealul lui Æsc, una dintre bătăliile pe care saxonii din vest o câştigaseră contra danezilor, gărzile regale fuseseră acelea care aduseseră izbânda. Împărţite

între Alfred și frații lui, ele se aflaseră în primele rânduri, în vreme ce oamenii din fyrd, ca de obicei, nu intraseră în luptă decât atunci când adevărații oșteni se impuseseră deja în fața păgânilor. Altfel spus, cei din fyrd erau tot atât de folositori ca o gaură în cizmă, dar de acolo trebuia să se aștepte Leofric să-și recruteze oamenii.

Din fericire, mai existau echipajele de pe corăbii, care se îmbătau toată iarna prin tavernele din Hamtun, și pe acei oameni îi voia Leofric. Ca să-i primească, trebuia însă să-l convingă pe Alfred că Hacca, generalul lor, nu era bun de nimic. Din fericire pentru noi, Hacca însuși veni la Cippanhamm și ceru să-i fie retrasă comanda, mărturisindu-i lui Alfred că se ruga zilnic să nu mai vadă marea în viața lui.

– Sufăr cumplit din pricina răului de mare, stăpâne, se plânse el.

Alfred avea toată înțelegerea pentru oamenii cu rău de mare, pentru că și el suferea din pricina asta, și trebuie să fi știut că Hacca era un comandant jalnic pentru corăbiile noastre. Însă nu știa cu cine să-l înlocuiască. De aceea, chemă patru episcopi, doi stareți și un preot să le ceară sfatul, și ei se rugară Domnului să le dea inspirație pentru a face noua numire, după cum am aflat mai apoi de la Beocca. Auzind asta, Leofric fu cuprins de furie.

– Fă ceva!

– Ce naiba vrei să fac?

– Ai prieteni care sunt preoți! Vorbește cu ei. Vorbește cu Alfred, Poponeață!

Rareori îmi mai spunea astfel, și numai când era mânios.

– Alfred nu mă înghite deloc, i-am zis. Și, dacă-i cer să ne pună pe noi în fruntea flotei, fii sigur c-o s-o dea altcuiva. Probabil o să i-o încredințeze unui episcop.

– Pe toți dracii! pufni Leofric.

În cele din urmă, Eanflæd fu cea care ne salvă. Roșcata avea un suflet bun și-l îndrăgise pe Leofric, așa că, auzind cum ne certam, se așeză lângă noi, bătu cu palmele în masă ca să ne facă

să tăcem şi ne întrebă pentru ce ne ciondăneam. Apoi strănută, fiindcă era cuprinsă de guturai.

– Vreau ca poponeaţa asta care nu e bună de nimic, mă arătă Leofric cu degetul, să fie numit comandant al flotei, doar că el e prea tânăr, prea urât, prea groaznic şi prea păgân, iar Alfred nu ascultă decât de haita lui de episcopi, care probabil vor numi vreun moşneag băşinos ce nu e în stare să-şi deosebească scula de cârma navei!

– Ce episcopi? întrebă femeia.

– De Scireburnan, Wintanceaster, Winburnan şi Exanceaster, am zis.

Ea surâse, apoi strănută iar. Peste două zile m-am trezit chemat de Alfred. Din câte se părea, episcopul de Exanceaster avea slăbiciune pentru roşcate.

Alfred mă întâmpină în sala de ospeţe, o clădire largă, cu grinzi masive, stâlpi groşi şi o vatră mare, din piatră, în mijloc. Gărzile lui ne priveau din pragul uşii, dincolo de care o mulţime de oameni veniţi cu jalbe aşteptau să-l vadă pe rege. La capătul celălalt al sălii, un sobor de preoţi se ruga încetişor, dar erau departe de vatra unde ne aflam noi şi lângă care Alfred se plimbă întruna, încoace şi-ncolo, cât dură discuţia. Îmi spuse că se gândise să mă numească la comanda flotei. Doar se gândise, sublinie el. Dumnezeu îi călăuzise alegerea, iar acum voia să vadă dacă sfatul Domnului se potrivea cu intuiţia lui. Rosti ultimele două cuvinte mai apăsat decât celelalte. Cândva îmi ţinuse o întreagă predică despre ochiul lăuntric al omului şi despre cum acesta ne poate conduce la o înţelepciune superioară. Îndrăznesc să spun că avea dreptate, deşi numirea unui comandant de flotă nu necesita înţelepciune mistică, ci doar găsirea unui luptător zdravăn, gata să omoare niscaiva danezi.

– Spune-mi, faptul că ai învăţat să citeşti ţi-a întărit credinţa? vru el să ştie.

– Da, stăpâne, i-am spus, cu prefăcut entuziasm.

– Chiar aşa? făcu el bănuitor.

– Viaţa sfântului Swithun şi poveştile despre sfântul Chad de Mercia m-au impresionat mai cu seamă, i-am zis, fluturând

o mână pe deasupra capului ca să arăt că eram copleşit până peste poate.

Am tăcut apoi, ca şi cum n-aş fi putut găsi destule cuvinte întru lauda acelui om pios.

– Preafericitul Chad! exclamă încântat Alfred. Ştiai că moaştele lui au tămăduit atât oameni, cât şi vite?

– E un miracol, stăpâne.

– Îmi place să aud toate astea de la tine, Uhtred, şi credinţa ta mă bucură nespus.

– Iar mie îmi dă o mare fericire, stăpâne, i-am răspuns, cât se poate de serios.

– Da, Uhtred, căci doar cu credinţă în Dumnezeu putem să triumfăm asupra păgânilor.

– Adevărat ai grăit, stăpâne! l-am asigurat, cu tot entuziasmul de care m-am simţit în stare, întrebându-mă de ce nu mă numea odată comandant al flotei şi gata.

Însă regele avea chef de predici.

– Îmi amintesc de ziua în care te-am întâlnit pentru prima oară şi am fost uimit de credinţa ta pură, copilărească. A fost o adevărată inspiraţie pentru mine, Uhtred.

– Sunt fericit să aud asta, stăpâne.

– Şi apoi, adăugă el răsucindu-se încruntat spre mine, am simţit că-ţi slăbeşte credinţa.

– Dumnezeu ne încearcă pe toţi, stăpâne.

– Aşa e! Aşa e! zise regele, moment în care fu cutremurat de un spasm. Fusese întotdeauna un om bolnăvicios. La nunta lui se prăbuşise din picioare, secerat de dureri, deşi asta s-ar fi putut datora faptului că îşi dăduse seama, în sfârşit, că se însura. Dar adevărul e că era mereu pândit de crize de durere de-a dreptul agonizante. Acestea erau însă mai uşoare decât crizele de trânji, atât de dureroase, încât uneori nu putea sta nici pe scaun. Uneori, aceste crize reveneau, dar de obicei regele nu se plângea decât de dureri de burtă.

– Dumnezeu ne încearcă pe toţi, urmă el, şi cred că Dumnezeu te-a încercat. Mi-ar plăcea să cred că ai trecut cu bine prin această încercare.

– Cred că da, stăpâne, am şoptit grav, dorindu-mi să pună odată capăt acelei vorbării ridicole.

– Dar încă nu sunt sigur dacă să te numesc sau nu, recunoscu el. Eşti atât de tânăr! Şi apoi, e adevărat că ţi-ai dovedit sârguinţa învăţând să citeşti şi că eşti de neam nobil, dar, când te caută cineva, te găseşte mai curând într-o tavernă decât într-o biserică. Aşa e?

Vorbele sale mă lăsară fără grai preţ de câteva clipe, dar mi-am amintit de ceva ce-mi spusese Beocca în timpul nesfârşitelor lui lecţii. Şi, fără să mă gândesc, ba chiar fără să ştiu ce însemnau de fapt vorbele acelea, am început să rostesc, cu voce puternică:

– *A venit Fiul Omului, mâncând şi bând...*

– *... şi ei zic: Iată om mâncăcios şi băutor de vin!* încheie Alfred. Da, Uhtred, ai tot dreptul să mă umileşti. Slavă Domnului că mi-a luminat mintea! Şi Hristos a fost învinuit că-şi petrecea vremea prin taverne, iar eu am uitat, păcătosul de mine. E scris în Evangheliі!

„Zeii mă ajută", am gândit eu. Regele era de-a dreptul îmbătat de credinţă, dar nu era deloc prost, căci se întoarse asupra mea ca un şarpe:

– Şi am mai auzit că-ţi petreci timpul cu nepotul meu. Călugării mi-au spus că-l distragi de la lecţiile lui.

Am dus mâna la inimă şi am rostit:

– Jur, stăpâne, că n-am făcut nimic altceva decât să încerc a-l opri să dea dovadă de trufie.

Iar asta era adevărat în mare măsură. Niciodată nu-l încurajasem pe Æthelwold în visurile sale nebuneşti, în care se vedea tăindu-i beregata lui Alfred sau fugind să li se alăture danezilor. Îl încurajasem, în schimb, să bea bere, să dea iama în târfe şi să ia numele Dumnezeului creştin în deşert, dar nu consideram acest lucru o nesăbuinţă.

– Îţi jur asta, stăpâne, am repetat.

Cuvântul „jurământ" avea o greutate uriaşă. Toate legile noastre sunt bazate pe jurăminte, viaţa, loialitatea şi supunerea depind de jurăminte. Prin urmare, Alfred s-a lăsat convins.

– Îți mulțumesc, zise el recunoscător. Trebuie să-ți spun, Uhtred, că, spre surprinderea mea, episcopul de Exanceastęr a avut un vis în care un sol al Domnului i-a apărut poruncindu-i ca tu să fii numit comandantul flotei.

– Un sol al Domnului? m-am mirat.

– Un înger, Uhtred.

– Slavă Domnului, am murmurat eu cu pioșenie, gândindu-mă cât de mult avea să se bucure Eanflæd, descoperind că se transformase într-un înger.

– Dar am o îndoială, adăugă Alfred. În acea clipă se chirci din nou, pradă unui nou junghi în pântece sau în șezut.

Am bănuit că un lucru neașteptat era pe cale să se întâmple.

– Mă îngrijorează faptul că tu ești din Northumbria și că nu ești devotat, trup și suflet, regatului Wessex.

– Dar sunt aici, stăpâne.

– Văd, însă pentru cât timp?

– Până când îi vom alunga pe danezi.

Regele nici nu-mi băgă în seamă răspunsul.

– Am nevoie de oameni care să fie legați de mine prin Dumnezeu. Prin Dumnezeu, prin iubire, prin pasiune și prin pământ.

Mă privi lung, și mi-am dat seama că de ultimul cuvânt erau legate frământările lui.

– Am pământuri în Northumbria, i-am zis, gândindu-mă la Bebbanburg.

– Nu, vorbeam despre pământuri în Wessex. Pământuri pe care vei fi stăpân și le vei apăra, pământuri pentru care să lupți.

– Binecuvântat să-ți fie gândul, stăpâne!

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, căci bănuiam ce va urma. Doar că bănuiala mea nu se confirmă imediat: Alfred schimbă deodată vorba și începu o cuvântare despre amenințarea daneză. Flota noastră reușise să împuțineze raidurile vikinge, dar el se aștepta ca anul următor să aducă o nouă flotă daneză, prea mare pentru ca puținele noastre corăbii să i se poată împotrivi.

– N-aș îndrăzni să-mi risc flota, prin urmare nu cred că vom înfrunta corăbiile lor, încheie regele. Mă aștept ca o oaste

păgână să urce pe fluviul Temes și ca flota lor să ne atace pe coasta de sud. Putem înfrunta una dintre forțele inamice, dar nu și pe cealaltă, așa că misiunea comandantului flotei va fi să se țină după corăbiile lor și să le hărțuiască. Să le atragă spre el. Să le țină cumva ocupate până când eu am să le distrug oștirea de pe uscat.

I-am spus că planul său mi se părea grozav. Probabil chiar era, deși mă întrebam cum ar fi putut douăsprezece corăbii să țină pe loc o întreagă flotă daneză. Însă asta era o problemă ce mai avea de așteptat până la sosirea flotei dușmane. Alfred reveni apoi la chestiunea pământului, de care înțelesesem că depindea dacă aveam să primesc sau nu flota.

– Vreau să te leg de mine, Uhtred, rosti el plin de entuziasm.

– Mă plec cu legământ în fața ta, stăpâne.

– Desigur că o vei face, răspunse el țâfnos, dar vreau mai mult decât atât. Vreau să fii credincios Wessexului.

– E o înaltă onoare pentru mine, stăpâne, i-am zis. Ce altceva i-aș fi putut răspunde?

– Trebuie să aparții Wessexului, întări el, apoi zâmbi, de parcă îmi făcea o favoare. Există o orfană în Defnascir. O fată de neam bun, pe care aș vrea să o văd măritată.

N-am spus nimic. De ce-ai mai protesta, când paloșul călăului a pornit deja spre gâtul tău?

– Numele ei e Mildrith, și mi-e foarte dragă, mă înștiință Alfred. O fată cucernică și modestă. De la tatăl ei, care a fost intendentul ealdormanului Odda, are ca zestre pământuri întinse, mănoase, iar eu îi voi da un soț bun, vrednic de acele pământuri.

Am încercat să zâmbesc, ca să nu se vadă cât eram de cătrănit.

– Da, acel om va fi norocos să se însoare cu o fată dragă inimii tale, stăpâne, i-am zis în cele din urmă.

– Atunci mergi și însoară-te cu ea, îmi porunci el, tăios ca un paloș de călău, și te voi numi comandant al flotei.

– Da, stăpâne, am bâiguit.

Când i-am povestit cele întâmplate, Leofric a râs ca un apucat.

– Ei, ce-ţi ziceam? Nu-i neghiob deloc! zise el când îşi reveni din hohotit. Face din tine un adevărat fiu al Wessexului. Dar ce ştii despre această Miltewærc?

În graiul nostru, *miltewærc* înseamnă o durere în splină.

– O cheamă Mildrith, l-am corectat. Şi e foarte pioasă.

– Fireşte că e pioasă. Alfred nu ţi-ar fi dat-o de nevastă dacă era una care stătea numai cu cracii desfăcuţi!

– E orfană, am adăugat. Şi are vreo şaisprezece sau şaptesprezece ani.

– Dumnezeule! Aşa bătrână? Trebuie să fie vreo scroafă urâtă! Şi vai, sărmana... trebuie să-şi fi tocit genunchii ca să fie cruţată să se împreuneze cu o Poponeaţă ca tine. Însă asta e soarta ei. Aşa că însoară-te mai repede, şi pe urmă hai să măcelărim danezi.

Era iarnă. Am petrecut sărbătoarea de Crăciun la Cippanhamm, iar atmosfera nu semăna deloc cu răbufnirea de veselie şi chiolhanuri pe care o cunoscusem de Yule. Acum călăream spre sud, prin ger, vânt şi lapoviţă. Părintele Willibald ne însoţea, căci era încă preotul flotei. Plănuisem să ajung la Defnascir, să-mi îndeplinesc fără pic de râvnă sarcina dată de rege, şi apoi să merg direct la Hamtun, să mă asigur că reparaţiile la cele douăsprezece corăbii fuseseră făcute cum se cuvine, căci iarna corăbiile sunt călăfătuite, curăţate şi pregătite pentru mare. Gândul la corăbii mă făcu să visez la danezi şi la Brida. M-am întrebat unde era ea, ce făcea şi dacă aveam s-o mai văd vreodată. Şi m-am gândit la Ragnar. Oare o găsise pe Thyra? Kjartan mai trăia? Lumea lor era cu totul alta acum şi ştiam că mă îndepărtasem de ea, prins în laţurile vieţii curate, dar plicticoase a lui Alfred. Regele încerca să mă transforme într-un saxon, şi pe jumătate reuşise. Jurasem să lupt pentru Wessex şi se părea că trebuia să mă şi însor aici, dar încă nutream visul mai vechi de a recuceri, într-o zi, Bebbanburg.

Iubeam Bebbanburg, iar Defnascir îmi plăcea aproape la fel de mult. Când Thor a făurit lumea din leşul lui Ymir, a plăsmuit bine Desfnascir şi comitatul învecinat, Thornsæta. Erau tărâmuri frumoase, cu dealuri molatice şi râuri repezi, cu ogoare

mănoase şi pământ gras, cu bărăganuri înalte şi porturi bine adăpostite. Un om putea trăi bine în amândouă comitatele şi aş fi putut fi fericit la Defnascir, dacă Bebbanburg n-ar fi pus stăpânire pe inima mea pentru totdeauna. Am călărit de-a lungul văii râului Uisc, printre câmpuri bine îngrijite, cu pământ roşiatic, am trecut pe lângă sate rotunde şi pe lângă conace înalte până am ajuns la Exanceaster, care era principala aşezare din comitat. Fusese întemeiată de romani, care construiseră pe un deal şi o fortăreaţă înconjurată cu un zid de piatră, cremene şi cărămidă. Zidul era încă în picioare, iar străjerii ne opriră când am ajuns la poarta de nord.

– Am venit să-l vedem pe ealdormanul Odda, zise Willibald.

– Cu ce treburi?

– Venim din partea regelui, rosti mândru călugărul, fluturând o scrisoare ce purta pecetea regală, deşi mă îndoiesc că străjerii ar fi recunoscut-o. Însă părură impresionaţi şi ne dădură drumul să intrăm. Oraşul cuprindea multe clădiri romane părăginite, printre care o biserică de lemn îşi ridica turla chiar lângă palatul ealdormanului Odda.

După ce ne lăsă să aşteptăm destul de mult, acesta sosi cu fiul lui şi vreo duzină de sfetnici, iar unul dintre preoţii lui citi cu glas tare răvaşul regelui. Alfred dorea ca Mildrith să se mărite cu credinciosul lui slujitor, ealdormanul Uhtred, şi îi cerea lui Odda să oficieze ceremonia cât mai grabnic cu putinţă. Gazda nu se arătă deloc încântată de această veste. Nu mai era de mult tânăr, avea cel puţin patruzeci de ani, părul cărunt şi un chip ce părea caraghios, din pricina buboaielor ce-l brăzdau. Fiul lui, Odda cel Tânăr, fu şi mai puţin încântat, căci se strâmbă auzind ce voia regele.

– Nu se cuvine, tată! se plânse el.

– Este voinţa regelui.

– Da, dar...

– E voinţa regelui!

Tânărul tăcu. Avea vreo nouăsprezece ani, ca şi mine, şi era chipeş, cu părul negru şi o tunică neagră, tivită cu fir de

aur, elegantă și curată ca rochia unei femei. La gât îi atârna un crucifix de aur. Îmi aruncă o căutătură fioroasă; trebuie să-i fi făcut o impresie tare proastă, căci eram zdrențuit și murdar de pe drum și probabil mă găsea la fel de atrăgător ca o potaie plouată. Apoi se răsuci pe călcâie și ieși furios din sală.

– Mâine dimineață, episcopul vă poate căsători, anunță Odda, gâtuit de amărăciune. Dar mai întâi trebuie să plătești prețul miresei.

– Prețul miresei? am exclamat. Alfred nu pomenise nimic de așa ceva, deși acesta părea să fie obiceiul.

– Da, treizeci și trei de șilingi, spuse Odda cu un rânjet trufaș.

Treizeci și trei de șilingi era o avere. Prețul unui cal bun de luptă sau al unei corăbii. Am rămas descumpănit și l-am auzit pe Leofric icnind în spatele meu.

– Asta spune Alfred? l-am întrebat.

– Asta spun eu, se stropși Odda, căci sunt nașul de botez al lui Mildrith.

Nu era de mirare că rânjea. Prețul era uriaș și se îndoia că l-aș fi putut plăti, iar dacă nu-l plăteam, fata nu putea fi a mea și, chiar dacă Odda nu știa asta, nici flota n-avea să-mi fie încredințată. Prețul nu era doar de treizeci și trei de șilingi, adică trei sute nouăzeci și șase de bănuți de argint, ci de două ori pe atâta, căci, tot potrivit datinii, soțul trebuia să-i ofere miresei sale o sumă la fel de mare după ce mariajul era consumat. Dar acest al doilea preț nu-l mai privea pe Odda și aveam mari îndoieli în privința achitării lui, la fel cum ealdormanul Odda era acum sigur, judecând după șovăiala mea, că n-aveam să-i plătesc prețul miresei, fără de care nu putea exista vreun contract de căsătorie.

– Pot s-o văd pe domniță? am întrebat.

– O s-o întâlnești la ceremonia de mâine dimineață, spuse ferm Odda, dar numai dacă plătești prețul miresei. Altfel, nu.

Păru dezamăgit atunci când am deschis punga de piele și i-am dat o monedă de aur și treizeci și șase de bănuți de argint.

Se arătă şi mai dezamăgit când îşi dădu seama că mai aveam destui bani în pungă, însă nu mai avea ce face, era prins în capcană.

– O să te întâlneşti cu ea mâine, în catedrală.

– De ce nu acum? am vrut să ştiu.

– Fiindcă acum îşi face rugăciunile, mormăi posac ealdormanul şi, cu o fluturare a mâinii, ne făcu semn să plecăm.

Leofric şi cu mine am găsit găzduire într-o tavernă din apropierea catedralei, iar în noaptea aceea m-am îmbătat criţă. M-am încăierat cu un localnic – habar n-aveam cine era – şi nu-mi amintesc decât că Leofric, care era doar cherchelit, ne-a despărţit şi l-a potolit pe adversarul meu. După aceea am ieşit în curtea grajdului şi am vărsat toată berea pe care abia o băusem. Am mai băut nişte stacane, am dormit groaznic de prost, m-am trezit auzind ropotul ploii pe acoperişul grajdului şi pe urmă am vărsat iarăşi.

– De ce nu fugim în Mercia? i-am propus lui Leofric. Regele ne dăduse cai, şi n-aş fi avut nici o apăsare să fug cu ei.

– Ce să facem acolo?

– Să găsim oameni. Să luptăm!

– Nu fi tâmpit, Poponeaţă, mi-o reteză el. Noi vrem flota. Şi, dacă nu te însori cu scroafa cea urâtă, n-o să ajung să comand nici o flotă.

– Eu o comand, l-am corectat.

– Dar numai dacă te însori, rânji Leofric. Atunci o să comanzi flota, iar eu o să-ţi comand ţie.

La puţin timp după aceea sosi părintele Willibald. Dormise în mănăstirea aflată nu departe de tavernă şi venise să se asigure că eram gata, dar se sperie văzând în ce hal arătam.

– Ce-i cu vânătaia din obrazul tău?

– Un ticălos m-a lovit azi-noapte. Eram beat, i-am mărturisit. La fel şi el, dar eu eram şi mai beat. Ascultă-mă ce-ţi spun, părinte, să nu te încaieri niciodată cu cineva dacă eşti rupt de beat.

La micul dejun mi-am mai turnat o porţie zdravănă de bere. Willibald insistă să port cea mai bună tunică a mea, care nu era însă nici ea în cea mai bună stare, fiind pătată, mototolită

și cârpită. Aș fi preferat să iau pe mine cămașa de zale, dar Willibald refuză, susținând că nu se cădea să intru îmbrăcat astfel într-un lăcaș al Domnului. Presupun că avea dreptate, așa că l-am lăsat să-mi curețe tunica și să încerce să scoată cele mai urâte pete din lână. Mi-am legat părul la spate cu un șnur de piele și m-am încins cu Răsuflarea-Șarpelui și Acul-Viespii, deși Willibald s-a îngrozit iarăși că voiam să port așa ceva într-un loc sfânt, dar i-am spus că nu mergeam nicăieri fără arme, chiar și de-aș fi fost blestemat pe veci, așa că, în cele din urmă, am plecat spre catedrală, însoțit de călugăr și de Leofric.

Afară ploua de parcă norii și-ar fi vărsat tot puhoiul de ape peste lume. Ploaia inunda străzile, jgheaburile gâlgâiau de apă și șuvoaiele se scurgeau prin acoperișul de stuf al catedralei. Un vânt înghețat bătea dinspre răsărit, pătrunzând prin fiecare crăpătură din pereții de lemn ai clădirii și făcând flăcările lumânărilor să tremure sau să se stingă. Deși numită pompos catedrală, clădirea era de fapt o bisericuță, nu mai mare decât casa incendiată a lui Ragnar. Probabil că fusese ridicată pe temelia unei construcții romane, căci podelele erau făcute din dale mari, care bălteau acum de apă. Episcopul se afla deja acolo, în vreme ce alți doi preoți se agitau pe lângă altar, atenți ca picăturile de ploaie scurse din acoperiș să nu stingă lumânările. Într-un târziu sosi și ealdormanul Odda, ținând-o de mână pe cea care avea să-mi fie soață. Fata aruncă spre mine o privire și izbucni în lacrimi.

La ce mă așteptam? La o femeie care arăta ca o scroafă, presupun, o femeie cu fața ciupită de vărsat, o privire acră și niște pulpe ca de bou. Nimeni nu se așteaptă să-și iubească nevasta, nici dacă se însoară pentru pământ sau rang, iar eu mă însuram pentru pământ și ea se mărita pentru că nu avea de ales. Nu merită să faci prea mare caz de toată treaba asta, fiindcă așa e lumea construită. Tot ce aveam de făcut era să-i iau pământul nevestei, să-l muncesc, să scot bani din el, pe când datoria lui Mildrith era să-mi dăruiască fii și să se asigure

că am mâncare şi bere pe masă. Cam aşa stă treaba cu sacrul legământ al căsătoriei.

Nu voiam să mă însor cu ea. De drept, ca ealdorman de Northumbria, puteam spera la o fiică de nobil, care să-mi aducă mult mai mult decât douăsprezece pogoane de pământ bolovănos, pe nişte dealuri din Defnascir. Aş fi putut spera la o fată de neam bun, care să sporească domeniile şi puterea ţinutului Bebbanburg, dar nu se întâmplase aşa; prin urmare, trebuia să iau de nevastă o fată de condiţie modestă, care avea să fie numită, de acum înainte, Lady Mildrith. Măcar pentru asta ar fi trebuit să arate puţină recunoştinţă, în loc să plângă şi chiar să încerce să se smulgă din mâna ealdormanului Odda, care o conducea spre altar.

Poate că lui Odda îi era milă de lacrimile ei, dar preţul miresei fusese plătit, aşa că o duse la altar, iar episcopul, care se întorsese de la Cippanhamm cu un guturai groaznic, ne puse rapid pirostriile, făcându-ne soţ şi soţie.

– Fie ca binecuvântarea Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh să fie asupra legăturii voastre, zise el. Tocmai se pregătea să spună „Amin", când fu scuturat de un strănut grozav.

– Amin! rosti Willibald. Nimeni altcineva nu mai spuse nimic.

Aşadar, Mildrith era soaţa mea.

Odda cel Tânăr ne privi lung pe când ieşeam din biserică. Probabil credea că nu-l zărisem, dar stăteam cu ochii pe el, ştiind foarte bine la ce se uita.

Surprinzător pentru mine, Mildrith se dovedise a fi o tânără foarte atrăgătoare. Aş vrea s-o pot descrie mai bine, dar mi-e tare greu să-mi mai amintesc trăsăturile ei după atâta amar de ani. Uneori, în vis, mi se arată parcă aievea, însă când mă trezesc şi încerc să mi-o aduc aminte, faţa ei se destramă ca un abur. Ştiu că avea o piele curată şi palidă, buza de jos cărnoasă şi bine conturată, ochii de un albastru intens şi părul la fel de auriu ca al meu. Era înaltă, ceea ce o deranja foarte tare, căci avea impresia c-o făcea să pară mai puţin feminină, şi avea o expresie neliniştită, ca şi cum s-ar fi temut în orice clipă de

vreo nenorocire, însă lucrul ăsta poate fi foarte atrăgător la o femeie, şi mărturisesc că o găseam atrăgătoare. Nu-mi venea să cred că o asemenea mândreţe de femeie putuse rămâne nemăritată până atunci. Avea aproape şaptesprezece ani, şi la vârsta asta majoritatea femeilor deja au născut de trei sau patru ori sau au murit în timpul naşterii. Dar, pe când călăream spre domeniile sale, aflate la vest de estuarul râului Uisc, am auzit o parte din povestea ei. Mildrith stătea într-un car tras de doi boi, pe care Willibald insistase să-l împodobească din belşug cu ghirlande de flori. Leofric, Willibald şi cu mine călăream alături, iar călugărul îi punea fetei întrebări şi aceasta îi răspundea pe dată, căci era omul Bisercii şi părea cumsecade.

Tatăl ei, mărturisi fata, îi lăsase pământuri, dar şi datorii mai mari decât valoarea terenurilor. Leofric chicoti pe înfundate când auzi de datorii. Fără să spun nimic, eu mi-am aţintit privirile undeva în zare.

Necazurile începuseră, zicea Mildrith, când tatăl ei oferise a zecea parte din pământurile lui ca ælmesæcer, adică danie făcută Bisericii. Biserica nu e proprietara unor astfel de terenuri, dar are dreptul la tot ce se obţine de pe acestea, fie grâne, fie vite. Bărbatul făcuse asta de disperare, fiindcă toţi copiii lui, în afară de ea, muriseră de mici, şi voia astfel să găsească milostenia Domnului. Am bănuit că mai curând voia să găsească milostenia lui Alfred, căci în Wessex un om înţelept ştia că, dacă se dădea bine pe lângă Biserică, sigur avea să se bucure şi de favorurile regelui.

Însă danezii prădaseră ţinutul, vitele fuseseră măcelărite, recolta distrusă, iar Biserica îl adusese pe tatăl fetei la judecată, acuzându-l că nu predase recoltele şi vitele făgăduite. Aveam să descopăr că Wessexul era un regat unde se respectau cu stricteţe legile şi toţi oamenii legii erau preoţi, ceea ce înseamna că legea era Biserica. Când tatăl lui Mildrith muri, legea hotărî că el datora Bisericii o sumă uriaşă, pe care n-ar fi putut s-o plătească, iar Alfred, care avea puterea de a şterge această datorie, nu ridică un deget. Ca urmare, orice bărbat care s-ar fi însurat cu Mildrith s-ar fi însurat şi cu datoriile ei, şi nici un om întreg

la cap nu voise să-şi asume o asemenea povară, până când un aiurit din Northumbria căzuse în capcana asta ca un beţiv care se împiedică şi se rostogoleşte în noroi.

Leofric râdea în gura mare, în vreme ce Willibàld părea îngrijorat.

– Şi care-i datoria? am vrut să ştiu.

– Două mii de şilingi, stăpâne, răspunse Mildrith cu o voce suavă.

Leofric aproape se înecă hohotind. Bucuros l-aş fi ucis pe loc, dar m-am înfrânat.

– Şi datoria asta creşte cu fiecare an? se interesă abil Willibald.

– Da, răspunse Mildrith, fără să ridice ochii spre el.

Un bărbat mai cu capul pe umeri ar fi cercetat mai atent trecutul fetei înainte să se repeadă la altar, dar eu văzusem mariajul doar ca pe singura cale de a dobândi flota. Şi iată-mă şi cu flotă, şi cu datorii, şi cu nevastă, ba chiar şi cu un duşman de moarte, Odda cel Tânăr, care în mod clar ar fi vrut-o el pe Mildrith de soaţă, deşi tatăl lui, înţelept, refuzase să-şi bage familia în asemenea datorii pustiitoare şi nici nu voia ca băiatul să-şi ia o nevastă care nu era de rangul lui.

Există o ierarhie în rândul bărbaţilor. Lui Beocca îi plăcea să-mi spună că ea reflectă ordinea cerească, şi poate chiar aşa o fi. Nu cunosc nimic despre asta, în schimb ştiu cum sunt orânduiţi oamenii. Deasupra tuturor stă regele şi, imediat sub el, fiii lui. Apoi vin ealdormenii, care sunt marii nobili ai ţinutului, şi fără pământuri un om nu poate fi nobil, deşi eu eram, căci nu renunţasem niciodată la pretenţiile asupra cetăţii Bebbanburg. Regele şi ealdormenii lui sunt puternicii regatului, oameni care au ogoare întinse şi ridică oşti, iar sub ei se află nobilii mai mărunţi, numiţi intendenţi, însărcinaţi să împartă dreptatea, care îşi pot pierde rangul dacă stârnesc nemulţumirea stăpânului lor. Intendenţii sunt ridicaţi din rândurile thegnilor, oameni înstăriţi, ce pot contribui la oştirea regelui cu mici pâlcuri înarmate, dar nu au domeniile întinse ale unor nobili ca Odda sau tatăl meu. Sub thegni se află ceorlii, oameni

liberi cu toții, dar care, dacă-și pierd pământurile, pot ajunge sclavi, fiind cu totul lipsiți de drepturi. Sclavii pot fi – și adesea chiar sunt – eliberați, deși, dacă stăpânul lor nu le dăruiește bani sau pământuri, vor deveni curând iarăși sclavi. Tatăl lui Mildrith fusese un thegn, dar Odda îl numise intendent, însărcinându-l cu păstrarea ordinii în partea de sud a domeniului Defnascir. Însă el nu avusese destul pământ, și nechibzuința îl făcuse să piardă și puținul pe care-l avea. Astfel, Mildrith rămăsese fără zestre și nu mai putuse fi o soață demnă de un fiu de ealdorman, deși Alfred o considerase îndeajuns de bună pentru un nobil exilat din Northumbria. Adevărul e că fata nu era decât un alt pion pe tabla de șah a vicleanului rege, și el mi-o hărăzise mie doar ca să mă facă să dau Bisericii, chiar și prin mijlocirea altuia, o mare sumă de bani.

Alfred era ca un păianjen, m-am gândit plin de amărăciune, un păianjen negru ca sutana unui călugăr, întinzându-și peste tot pânzele lipicioase, iar eu mă crezusem isteț ca nimeni altul când vorbisem cu el la Cippanhamm. De fapt, aș fi putut să mă rog fățiș la Thor, înainte să-mi fac nevoile pe moaștele de pe altarul lui Alfred, că regele tot mi-ar fi încredințat flota, deoarece știa că flota n-avea să fie de prea mare importanță în războiul ce se apropia. Doar voise să mă prindă în capcană, pentru viitoarele sale ambiții legate de nordul Angliei. Așadar, regele mă ademenise, iar ticălosul ealdorman Odda avusese grijă să pic de-a binelea în acea capcană.

Gândul la ealdormanul din Defnascir mă îndemnă să-i pun fetei o întrebare:

– Câți bani ți-a dat Odda ca preț al miresei?

– Cincisprezece șilingi, stăpâne.

– Cincisprezece șilingi? am întrebat, uluit.

– Da, stăpâne.

– Zgârcit ticălos, am murmurat eu.

– Să scoatem restul de la el, se zburli Leofric.

Doi ochi albaștri se ridicară spre el, apoi spre mine, înainte de a dispărea sub pelerină.

Cele douăsprezece pogoane de pământ, care erau acum ale mele, se întindeau pe dealurile de deasupra estuarului Uisc, într-un loc numit Oxton, care înseamnă „locul cu boi". Era ceea ce danezii numesc „shieling", o fermă al cărei conac avea acoperişul de stuf învelit cu muşchi şi cu iarbă, de-ai fi zis că toată clădirea era o movilă de pământ. Nu exista nici o sală de oaspeţi, de care un nobil are nevoie pentru a-şi adăposti suita, însă avea grajduri şi cocini, iar domeniul era suficient de întins ca să poată găzdui şaisprezece sclavi şi cinci familii de şerbi, care se adunară cu toţii să mă întâmpine, precum şi câţiva slujitori, majoritatea foşti sclavi. Cu toţii o primiră bucuroşi pe Mildrith, căci, de la moartea tatălui ei, fata trăise în casa soţiei ealdormanului Odda, în vreme ce moşia era administrată de un om de încredere, pe nume Oswald.

În seara aceea am avut la cină mazăre, praz, pâine veche şi bere acră. Acesta fu ospăţul meu de nuntă în noua mea casă, încărcată de datorii. A doua zi de dimineaţă am mâncat tot pâine veche şi-am băut bere răsuflată. După aceea, cum ploaia se oprise, am mers cu Mildrith pe un vârf de deal, de unde puteam privi marea ce se întindea dincolo de pământuri, ca lama cenuşie a unui topor.

– Unde vor fugi oamenii ăştia când vor năvăli danezii? am întrebat-o, referindu-mă la sclavi şi la şerbi.

– Pe dealuri, stăpâne.

– Numele meu e Uhtred.

– Se vor ascunde pe dealuri, Uhtred.

– Tu n-o să te ascunzi pe dealuri, i-am spus pe un ton aspru.

– Nu? se miră ea şi făcu ochii mari, căci se speriase.

– Vei veni cu mine la Hamtun şi vom locui într-o casă de acolo câtă vreme eu voi comanda flota.

Ea înclină din cap supusă, deşi era vădit neliniştită. I-am luat palma, am deschis-o şi am strecurat în căuşul ei treizeci şi trei de şilingi, atât de multe monede, încât i se revărsară în poală.

– Sunt ai tăi, nevastă, i-am zis.

Căci asta era. Nevasta mea. Şi în aceeaşi zi am pornit spre est, ca un bărbat cu soaţa lui.

*

De aici, povestea se iuteşte. Firul ei curge mai repede, ca un şuvoi care ajunge în dreptul unei stânci abrupte şi se transformă într-o cascadă, prăvălindu-se peste bolovanii ascuţiţi într-un torent năvalnic şi furios. Căci în acel an, 876, danezii au făcut cea mai aprigă încercare a lor de a distruge ultimul regat al Angliei, iar masacrul a fost brusc şi cumplit.

Guthrum Cel Fără de Noroc conduse atacul. El se stabilise la Grantaceaster, proclamându-se rege al Angliei de Est, iar Alfred, cred, sperase să fie informat asupra mişcărilor oştii daneze, însă iscoadele sale nu apucară să-i dea nici o veste. Danezii veniră toţi călare şi, pe când trupele lui Alfred îi aşteptau în alt loc, Guthrum îşi conduse oamenii spre miazăzi, peste Temes, şi străbătu de-a curmezişul Wessexul, pentru a cuceri o mare cetate aflată pe coasta sudică. Acea cetate se numea Werham şi se afla nu foarte departe de Hamtun, deşi între noi şi ea se afla o fâşie largă de mare interioară, numită Poole. Oastea lui Guthrum luă cu asalt Werham, îl ocupă şi pângări toate călugăriţele de la mănăstirea de aici, înainte ca Alfred să poată interveni. Odată instalat în fortăreaţă, Guthrum era protejat de două râuri, unul la nord de oraş, celălalt la sud. Spre est se afla largul şi liniştitul Poole, iar partea de vest era apărată de un val de pământ, dublat de un şanţ cu apă.

Flota nu ne era acum de nici un folos. De îndată ce am aflat că danezii erau la Werham, ne-am pregătit să plecăm, dar, de cum am ieşit în larg şi am zărit flota daneză apropiindu-se, ne-am dat seama că n-am avea nici o şansă în faţa ei.

Niciodată nu văzusem atâtea corăbii la un loc. Guthrum mărşăluise prin Wessex cu doar vreo mie de călăreţi, însă restul oştii sale venea pe mare, iar corăbiile duşmane înnegreau valurile. Erau sute de nave. Mai târziu avea să se spună că au fost trei sute şi cincizeci, deşi cred că erau mai puţine, dar cu siguranţă erau peste două sute. Corabie după corabie, care cu un dragon la prora, care cu un monstruos cap de şarpe, cu vâslele bătând valurile înspumate, acea flotă uriaşă era pregătită de luptă. Tot ce am putut face a fost să ne întoarcem

la Hamtun şi să ne rugăm că danezii nu vor debarca acolo, să ne măcelărească pe toţi.

N-au făcut-o. Flota a trecut pe lângă noi ca să i se alăture lui Guthrum la Werham, aşa încât acum o imensă oaste daneză se cuibărise în sudul Wessexului. Mi-am amintit de sfatul dat de Ragnar lui Guthrum. „Desparte-le forţele", zisese Ragnar, şi asta sigur însemna că o altă oştire daneză se afla undeva prin nord, aşteptând să atace. Când Alfred ar fi pornit s-o respingă, Guthrum ar fi ţâşnit din spatele zidurilor cetăţii Werham, ca să i se repeadă în spate.

– Este sfârşitul Angliei, grăi Leofric sumbru. De obicei nu era posac, dar în acea zi parcă i se înecaseră toate corăbiile. Mildrith şi cu mine ne găsiserăm o casă în Hamtun, aproape de mare, şi el mânca alături de noi în majoritatea serilor când ne aflam în oraş. Încă făceam incursiuni cu flotila în larg, cu toate cele douăsprezece vase, sperând să luăm prin surprindere niscaiva corăbii daneze, însă acestea treceau pe lângă Poole în grupuri mari, niciodată mai puţin de treizeci de nave, şi n-aş fi îndrăznit să pierd flota lui Alfred în vreun atac sinucigaş. În miezul verii, o flotă daneză ajunse în apele din apropiere de Hamtun, vâslind până aproape de portul nostru. Ne-am strâns corăbiile laolaltă, ne-am pus armurile, ne-am ascuţit armele şi am aşteptat atacul, dar inamicii nu păreau dispuşi să lupte. Ca să ajungă la noi trebuiau să treacă printr-un canal mărginit de mâl, pe unde nu încăpeau decât două corăbii, una lângă alta, aşa că se mulţumiră să ne arunce sudălmi din largul mării şi să plece mai departe.

Guthrum aştepta la Werham. Mai târziu aveam să aflăm că pe Halfdan îl aştepta, ca să conducă o oaste formată din normanzi şi din britoni din Ţara Galilor. Halfdan fusese în Irlanda ca să răzbune moartea lui Ivar, şi acum urma să-şi aducă flota şi oastea în Ţara Galilor, să adune acolo o oştire mare şi traverseze largul estuar al râului Sæfern, ca să atace Wessexul. Beocca susţinea că Dumnezeu fusese cel care intervenise atunci. Dumnezeu sau cele trei ursitoare. Destinul nu poate fi schimbat, căci abia pe urmă aveam să aflăm că Halfdan pierise în

Irlanda şi dintre cei trei fraţi doar Ubba mai trăia, deşi era încă departe, în nordul sălbatic. Halfdan fusese ucis de irlandezi, măcelărit alături de mulţi alţi oameni de-ai lui într-o ambuscadă, şi aşa se face că irlandezii au salvat Wessexul în acel an.

La acel moment nu ştiam nimic despre toate astea. Făceam incursiuni neputincioase şi aşteptam veştile privind a doua oştire daneză, ce trebuia să se abată dintr-o clipă în alta asupra Wessexului. Şi apoi, pe când primele furtuni ale toamnei începură să mătură coastele, un sol de la Alfred, a cărui oaste făcuse tabără la vest de Werham, îmi ceru să merg la rege. Solul erau Beocca, şi am fost plăcut surprins să-l revăd, deşi m-a supărat faptul că mi-a transmis porunca prin viu grai.

– De ce-am mai învăţat să citesc, dacă nu-mi aduci ordine scrise? l-am întrebat ursuz, dar el îmi răspunse cu bucurie în glas:

– Ai învăţat să citeşti ca să te destupi la minte, fireşte.

Apoi o zări pe Mildrith, şi de emoţie gura începu să i se deschidă şi să i se închidă fără să scoată nici un sunet, aidoma unui peşte.

– Ea este? bâgui el cu mare greutate, înţepenit de uimire.

– Da, Lady Mildrith, i-am zis.

– Draga mea doamnă, îl ştiu pe Uhtred încă de când era un copil. De când era doar un copilaş, se gudură preotul pe lângă ea, ca un căţel ce vrea să primească un os.

– Acum e un copil mare, spuse Mildrith, iar asta i se păru lui Beocca o glumă foarte amuzantă, căci începu să râdă zgomotos.

– Şi de ce trebuie să merg la Alfred? i-am curmat eu veselia.

– Fiindcă, slavă Domnului, Halfdan e mort şi nici o oaste daneză nu mai vine din nord. Iar Guthrum a cerut să încheiem pace, Domnul fie lăudat! Discuţiile au început deja, tot numele Domnului fie slăvit, încheie el, grozăvindu-se de parcă datorită lui s-ar fi produs toate acele evenimente fericite. De altfel, după cum mi-am dat seama mai târziu, Beocca era convins că Halfdan pierise doar din pricina rugăciunilor sale statornice.

– Am spus atâtea rugăciuni, Uhtred. Acum pricepi puterea rugăciunii?

– Domnul fie lăudat, răspunse Mildrith în locul meu. Era, într-adevăr, o femeie foarte pioasă, dar nimeni nu-i perfect. Şi mai era şi însărcinată, însă Beocca nu remarcă asta şi nici eu nu i-am spus.

Am lăsat-o pe Mildrith la Hamtun şi am pornit alături de Beocca spre oastea lui Alfred. O duzină de călăreţi din garda regelui ne serveau drept escortă, căci drumul şerpuia aproape de Poole şi corăbiile daneze jefuiseră acele locuri înainte de începerea discuţiilor de pace.

– Ce vrea Alfred de la mine? îl tot întrebam pe Beocca, insistând, în ciuda scuzelor lui că nu ştia nimic, că trebuia totuşi să bănuiască despre ce era vorba. Era însă atât de îndărătnic, că până la urmă am renunţat să-l mai descos.

Am ajuns lângă Werham într-o seară rece de toamnă. Alfred îşi rostea rugăciunile într-un cort ce-i servea drept capelă regală, iar ealdormanul Odda şi fiul lui aşteptau afară. Ealdormanul înclină din cap scurt, în semn de salut, însă fiul lui nici nu mă băgă în seamă. Beocca intră în cort spre a se alătura celor ce se rugau acolo, în vreme ce eu m-am aşezat jos, am scos Răsuflarea-Şarpelui şi am început să-i ascut lama cu o tocilă pe care o aveam în pungă.

– Te aştepţi să ne luptăm? mă întrebă, cu o voce acră, bătrânul.

M-am uitat spre fiul său.

– Poate, am răspuns, întorcându-mi privirea către tată. Îi datorezi nişte bani nevestei mele. Optsprezece şilingi.

El se înroşi la faţă, dar nu zise nimic, deşi tânărul Odda duse mâna spre sabie, iar asta mă făcu să zâmbesc şi să mă ridic în picioare, cu Răsuflarea-Şarpelui deja pregătită să lovească. Furios, ealdormanul Odda îşi trase fiul într-o parte.

– Optsprezece şilingi! am strigat batjocoritor după ei, după care m-am aşezat la loc, începând să trec tocila peste tăişul lung al sabiei.

Femeile. Bărbaţii luptă pentru ele, şi asta era o altă lecţie de învăţat. Când eram copil, credeam că bărbaţii luptă doar pentru pământ sau pentru putere, dar ei luptă la fel de mult şi pentru femei. Mildrith şi cu mine eram neaşteptat de fericiţi

împreună, însă era limpede că Odda cel Tânăr mă ura fiindcă mă însurasem cu ea. Mă întrebam dacă va îndrăzni să dea cumva frâu liber acelei uri. Beocca îmi spusese cândva povestea unui prinț dintr-o țară îndepărtată, care furase fiica unui rege, iar regele și-a condus oastea spre țara prințului și mii de luptători vajnici au pierit încercând să o aducă înapoi pe fată. Mii! Și doar pentru o femeie. La urma urmei, chiar și gâlceava cu care am început această poveste, provocată de rivalitatea dintre regele Osbert al Northumbriei și uzurpatorul Ælla, pornise de la faptul că Ælla îi furase soția regelui. Am auzit unele femei plângându-se că n-au nici o putere și că bărbații stăpânesc lumea, și așa este; totuși, femeile au puterea de a-i trimite pe bărbați nu doar în luptă, ci și de-a dreptul în mormânt.

Mă gândeam la aceste lucruri când Alfred ieși din cort. Avea pe chip acea beatitudine care-l însoțea ori de câte ori își spunea rugăciunile, dar mergea cu greutate, ceea ce însemna că iar avea o criză de trânji. Într-adevăr, mi-am dat seama că așa era la cină, când l-am văzut schimonosindu-se de durere ori de câte ori se mișca pe scaun. Masa a fost un talmeș-balmeș de nedescris, cu niște mâncăruri pe care nici porcilor nu le-aș fi dat, dar, din fericire, se aduseră și pâine, și brânză, destul cât să nu mori de foame. Am observat că Alfred se purta foarte rece cu mine, abia băgându-mă în seamă, și am pus asta pe seama eșecului flotei de a dobândi vreo victorie mai însemnată în acea vară. Totuși, mă chemase la Curte și mă întrebam de ce, dacă avea de gând să mă ignore complet.

A doua zi însă, după ce-și făcu rugăciunile, mă chemă la el. Ne plimbam în preajma cortului regal, unde flamura cu dragon flutura sub cerul tomnatic.

– Flota ar putea să-i împiedice pe danezi să părăsească Poole? mă întrebă el încruntat.

– Nu, stăpâne.

– Nu? rosti el tăios. De ce nu?

– Fiindcă avem numai douăsprezece corăbii, stăpâne, iar ei au peste două sute. Am putea distruge câteva din ele, dar în

cele din urmă ne-ar copleşi şi ai rămâne fără nici o corabie, în vreme ce danezii tot ar avea mai bine de două sute.

Cred că Alfred îşi dădea seama de asta, dar chiar şi aşa răspunsul meu nu-i fu pe plac. Se strâmbă, apoi mai făcu câţiva paşi în tăcere.

– Sunt bucuros că te-ai însurat, zise el dintr-odată.

– Da, cu o datorie, i-am răspuns, pe un ton înţepat.

Nu-i plăcu tonul meu, dar îl acceptă.

– Datoria, Uhtred, spuse el cu dojană în glas, este faţă de Biserică, deci trebuie să o primeşti cu bucurie. Plus de asta, eşti tânăr, ai timp să o plăteşti. Aminteşte-ţi că Dumnezeu îi iubeşte pe cei care dăruiesc cu bucurie.

Aceasta era una dintre frazele sale preferate, şi cred că am auzit-o de o mie de ori de la el. Regele se răsuci pe călcâie, apoi mă privi peste umăr.

– Te aştept la discuţiile cu danezii, îmi zise, dar nu-mi explică de ce şi nici nu aşteptă vreun răspuns, ci se îndepărtă cu paşi şovăielnici.

Discuţiile fură purtate în principal între el şi Guthrum. Între tabăra lui Alfred şi zidul vestic al cetăţii Werham se înălţase un baldachin, iar sub acel adăpost cei doi conducători încercară să ajungă la o înţelegere. Alfred şi-ar fi dorit să ia cu asalt Werham, dar spaţiul era strâmt, zidul înalt şi în foarte bună stare, iar danezii, numeroşi. Ar fi fost o luptă foarte riscantă, pe care danezii aveau toate şansele s-o câştige, aşa că regele renunţă la idee. Pe de altă parte, danezii erau prinşi în cursă. Ei speraseră ca venirea lui Halfdan o să-l surprindă pe Alfred, însă Halfdan murise în Irlanda, iar oamenii lui Guthrum erau prea numeroşi ca să poată fi transportaţi doar cu corăbiile lor, oricât de mare era flota daneză. Dacă ar fi încercat o străpungere pe uscat, ar fi fost obligaţi să înfrunte oastea lui Alfred pe îngusta fâşie de pământ dintre cele două râuri, luptă care s-ar fi putut sfârşi printr-un masacru. Mi-l aminteam pe Ravn zicându-mi că danezii se temeau să piardă prea mulţi oameni, deoarece nu i-ar fi putut înlocui rapid. Desigur, Guthrum putea rămâne unde era, însă atunci Alfred l-ar fi asediat,

şi regele poruncise deja ca fiecare hambar, fiecare siloz sau depozit la care danezii ar fi putut ajunge să fie golite. Duşmanul avea să flămânzească în iarna ce se apropia.

De aceea, ambele părţi doreau pacea, iar Alfred şi Guthrum începuseră să discute condiţiile ei. Eu am ajuns exact când negocierile erau pe sfârşite. Deja era prea târziu, în acel an, ca flota daneză să rişte o călătorie în jurul coastelor sudice ale Wessexului, aşa că Alfred acceptă ca oastea lui Guthrum să ierneze la Werham. De asemenea, acceptă să le ofere danezilor hrană, cu condiţia ca ei să nu facă ieşiri de jaf, şi se învoi chiar să le dea bani, căci ştia că danezii erau întotdeauna lacomi după argint. În schimb, ei jurară că vor sta liniştiţi la Werham şi vor pleca de bunăvoie la primăvară, când flota lor avea să se întoarcă în Anglia de Est, iar restul oştii avea să mărşăluiască spre nord, prin Wessex, păzită de oamenii noştri, până în Mercia.

Nimeni, din ambele tabere, nu credea în aceste promisiuni, aşa că ele trebuiau întărite printr-o chezăşie. Fiecare parte ceru ostatici, şi nu orice fel de ostatici, ci de rang înalt, altfel vieţile lor n-ar fi garantat nimic. O duzină de jarli danezi, dintre care nu cunoşteam pe nici unul, urmau să-i fie trimişi lui Alfred şi tot atâţia nobili englezi îi erau încredinţaţi lui Guthrum. De aceea îmi poruncise regele să vin. De aceea se purtase atât de distant cu mine, căci ştiuse tot timpul că eu urma să fiu unul dintre ostatici. În ultimele luni nu mai avusese nevoie de mine din cauza importanţei reduse a flotei, dar rangul meu îi putea fi încă de folos. Eu eram ealdormanul Uhtred, şi îi făceam trebuinţă regelui doar fiindcă eram nobil. Atunci când numele meu fu acceptat de danezi, am văzut cum pe chipul lui Odda cel Tânăr flutură un zâmbet crud.

Apoi Guthrum şi Alfred depuseră jurămintele. Alfred ţinu morţiş ca danezul să jure ţinând mâna aşezată pe relicvele sfinte pe care regele le aducea cu el oriunde mergea. Relicvele erau o pană din porumbelul pe care Noe îl eliberase de pe arcă, o mănuşă a sfântului Cedd şi, cea mai sacră dintre toate, un inel ce aparţinuse Mariei Magdalena. Sfântul Inel îl numea Alfred, iar Guthrum, uimit, îşi puse palma pe bucata tocită de

aur și jură că o să-și țină promisiunile făcute, apoi insistă ca Alfred să pună mâna pe osul ce-i atârna în păr și-l obligă pe regele din Wessex să jure pe coasta mamei lui Guthrum că și saxonii vor respecta tratatul. Doar după ce aceste legăminte fură făcute, întărite prin aurul sacru și osul unei mame răposate, se făcu schimbul de ostatici. Pe când străbăteam spațiul dintre cele două părți, Guthrum trebuie să mă fi recunoscut, căci îmi aruncă o privire lungă, stăruitoare. În cele din urmă am fost escortați cu alai către Werham.

Aici, jarlul Ragnar, fiul lui Ragnar, mă întâmpină.

Întâlnirea fu plină de bucurie. Ragnar mă îmbrățișă frățește, și adevărul e că îl priveam ca pe un frate. Mă bătu cu drag pe spate, îmi turnă bere și-mi dădu cele mai noi vești. Kjartan și Sven trăiau încă și se aflau la Dunholm. Ragnar îi întâlnise deja față în față, fără arme, iar Kjartan jurase că era nevinovat de arderea casei lui Ragnar și spusese că nu știa nimic despre Thyra.

– Ticălosul m-a mințit, și eu știu că m-a mințit. Și el știe că va muri, mă încredință Ragnar.

– Dar nu încă?

– Cum să pot cuceri Dunholm?

Brida era și ea acolo, împărțind patul acum cu Ragnar, și mă salută călduros, deși nu cu aceeași încântare ca Nihtgenga, care năvăli peste mine și îmi linse obrajii cu limba. Brida râse când auzi că urma să fiu tată.

– Dar asta o să-ți facă bine, zise ea.

– O să-mi facă bine? De ce?

– Fiindcă atunci vei fi bărbat pe de-a-ntregul.

După mine, eram deja bărbat, dar încă îmi lipsea un lucru, un lucru despre care nu mărturisisem nimănui până atunci, nici lui Mildrith, nici lui Leofric și acum nici lui Ragnar și Bridei. Luptasem cu danezii, văzusem corăbii arzând și oameni înecându-se, dar nu luptasem niciodată într-un zid mare de scuturi. Doar în ziduri mici, pe corăbii, echipaj contra echipaj, însă nu mă aflasem niciodată pe un câmp de luptă întins, nu văzusem flamurile dușmane întunecând soarele, nu simțisem

spaima ieşită din sutele sau miile de piepturi ale oamenilor care se îndreptau către măcel. Fusesem la Eoferwic şi la Dealul lui Æsc şi văzusem ciocnirea zidurilor de scuturi, dar nu intrasem niciodată în primul rând. Luptasem de multe ori, dar fuseseră nişte încleştări mărunte, care se încheiaseră repede. Niciodată nu cunoscusem epuizarea şi sângerarea îndelungată, bătăliile cumplite în care setea şi oboseala slăbesc luptătorii, iar duşmanii, indiferent câţi ucizi, continuă să vină. Doar atunci când aş fi făcut asta, m-am gândit, puteam să mă numesc un bărbat adevărat.

Mi-era dor de Mildrith, şi asta mă surprinse. De asemenea, îmi lipsea Leofric, deşi tovărăşia lui Ragnar îmi făcea o plăcere imensă, iar viaţa ca ostatic nu era grea. Trăiam în Werham, primeam mâncare destulă şi priveam cum iarna cenuşie scurta zilele. Unul dintre ostatici era un văr al lui Alfred, un preot pe nume Wælla, care toată ziua se frământa şi uneori chiar plângea, însă noi, ceilalţi, eram destul de mulţumiţi. Hacca, omul care comandase cândva flota lui Alfred, se număra printre ostatici şi era singurul pe care-l cunoşteam bine, dar preferam să-mi petrec timpul cu Ragnar şi oamenii lui, care mă acceptaseră ca pe unul de-al lor şi chiar încercau să mă facă să trec din nou de partea danezilor.

– Dar am o nevastă, le-am zis.

– Adu-o şi pe ea! zise Ragnar. Noi niciodată n-avem destule femei.

Totuşi, eram un englez de acum. Nu-i uram pe danezi, ba chiar preferam să stau în tovărăşia lor decât a celorlalţi ostatici, însă mă simţeam englez. Ce fusese, fusese. Nu Alfred mă făcuse să-mi schimb convingerile, ci Leofric şi Mildrith. Sau, cine ştie, poate că ursitoarele se plictisiseră să mă tot necăjească, deşi gândul la Bebbanburg încă mă măcina şi nu ştiam cum aş mai fi putut să revăd acel loc încântător, de vreme ce trebuia să-mi păstrez credinţa faţă de Alfred.

Ragnar acceptă alegerea mea.

– Dar, dacă va fi pace, mă ajuţi să lupt contra lui Kjartan?

– Dacă? am repetat eu.

El ridică din umeri:

– Guthrum tot îşi doreşte Wessexul. Cu toţii ni-l dorim.

– Dacă va fi pace, voi merge cu tine în nord, i-am făgăduit.

Dar mă îndoiam că avea să fie pace. În primăvară, Guthrum avea să plece din Wessex, ostaticii aveau să fie eliberaţi, şi apoi? Oastea daneză încă exista, Ubba încă trăia, deci asaltul asupra Wessexului trebuia să înceapă iarăşi. Guthrum gândea probabil la fel, căci vorbi cu toţi ostaticii, încercând să descopere în ce stătea tăria lui Alfred.

– Forţa lui este uriaşă, l-am asigurat. Ai putea să-i ucizi întreaga oaste, şi o alta se va ridica la loc.

Fireşte că nu era nimic adevărat, dar ce-aş fi putut spune? Dacă eu n-am reuşit să-l conving pe Guthrum, Wælla, preotul care era văr cu Alfred, sădi în el frica lui Dumnezeu. Guthrum petrecea ore în şir discutând cu Wælla, şi adesea eram chemat să fac pe tălmaciul. Guthrum nu întreba niciodată despre trupe sau corăbii, ci despre Dumnezeu. Cine era zeul creştin? Ce oferea el? Era fascinat de povestea răstignirii şi cred că, dacă ar fi avut suficient de mult timp, Wælla l-ar fi putut convinge pe danez să se convertească la creştinism. Cu siguranţă el credea asta, căci mi-a cerut să mă rog pentru o asemenea convertire.

– Suntem foarte aproape, Uhtred, îmi zise el cu însufleţire. Şi, de îndată ce el va accepta să se boteze, va fi şi pace.

Asemenea visuri au preoţii. Eu visam la Mildrith şi la copilul pe care-l purta în pântece. Ragnar visa la răzbunare. Dar Guthrum? În ciuda fascinaţiei sale pentru creştinism, Guthrum visa la un singur lucru.

El visa la război.

PARTEA A TREIA

Zidul de scuturi

Zece

Oastea lui Alfred se retrase din Werham. Unii saxoni rămaseră să-l păzească pe Guthrum, dar foarte puțini, căci oștile sunt greu de întreținut și, odată adunate, imediat sunt cuprinse de molime, așa că regele profită de armistițiu pentru a trimite oamenii din fyrd înapoi la ogoarele lor, în vreme ce el și gărzile lui merseră la Scireburnan, oraș aflat la o zi de marș de Werham spre nord-vest, unde, din fericire pentru Alfred, se aflau o mănăstire și un episcop. Din câte am aflat de la Beocca, regele petrecu acea iarnă citind vechile coduri de legi din Kent, Mercia și Wessex, pregătindu-se să-și alcătuiască propriul cod. Sunt sigur că a fost fericit în acea iarnă, criticând legile strămoșilor și visând la o lume perfectă, în care Biserica să ne spună ce să nu facem, iar regele să ne pedepsească dacă facem.

Huppa, ealdormanul de Thornsaeta, comanda puținele trupe lăsate în fața palisadelor din Werham, pe când Odda cel Tânăr conducea un pâlc de călăreți ce patrula pe țărm, însă cele două grupuri de soldați nu puteau face prea multe, în afară de faptul că stăteau cu ochii pe danezi – și de ce-ar fi trebuit să facă mai mult? Se semnase un armistițiu, Guthrum jurase pe inelul sacru, iar în Wessex domnea pacea.

Yule fu sărbătorită modest la Werham, deși danezii se străduiră din toate puterile și cel puțin exista destulă bere pentru ca oamenii să se îmbete, dar imaginea care-mi stăruie cel mai mult în minte din acele zile este plânsul lui Guthrum. Lacrimile i se scurseră pe chip atunci când un cântăreț la harpă îngână

o melodie tristă, iar un skald recită un poem despre mama jarlului. Frumusețea ei, spunea skaldul, era întrecută doar de stele, în vreme ce bunătatea femeii era așa de mare, că florile înfloreau iarna ca să-i aducă omagiile lor.

– De fapt era o cățea colțuroasă și urâtă ca o găleată cu rahat, îmi șopti Ragnar.

– Ai cunoscut-o?

– Ravn a cunoscut-o. Întotdeauna ne spunea că zgripțuroaica avea un asemenea glas, că putea tăia un copac în două cu el.

Guthrum era demn de porecla pe care o primise – Cel Fără de Noroc. Fusese atât de aproape să distrugă regatul Wessex, și doar moartea lui Halfdan îl lăsase, în mod neașteptat, fără această răsplată. Deși nu era vina lui Guthrum, în rândul oștirii prinse în capcană începură să se audă murmure. Oamenii șușoteau că nimic nu le-ar fi putut reuși cât timp se lăsau conduși de un ghinionist ca Guthrum, și poate că lipsa lor de încredere îl făcu pe acesta și mai morocănos decât de obicei. Sau poate că foamea era de vină.

Fiindcă danezii erau flămânzi. Alfred își respectă cuvântul și trimise merinde, dar acestea nu erau niciodată de ajuns. N-am înțeles de ce danezii nu s-au gândit să-și mănânce caii, care fuseseră lăsați să pască în mlaștinile dintre cetate și Poole. Ajunseseră de-a dreptul costelivi, căci iarba era săracă și nici fânul găsit de danezi în oraș nu se dovedi îndestulător. Într-un sfârșit, scoaseră stuful de pe mai multe case din Werham și această dietă săracă ținu caii în viață până la primii muguri ai primăverii. Am primit cu bucurie aceste semne ale noului an – trilurile sturzilor, primele violete apărând în locuri umbrite, mugurii de pe ramurile de alun și primele orăcăituri ale broaștelor în mlaștină. Primăvara venea și, când pământul avea să se înverzească, Guthrum urma să plece și să elibereze ostaticii.

Nu primeam decât veștile pe care danezii voiau să ni le destăinuie, dar uneori ostaticilor li se trimiteau mesaje, de obicei bătute în cuie în sălciile din afara porții. Unul dintre aceste mesaje era pentru mine și, pentru prima oară în viață, i-am fost

recunoscător lui Beocca fiindcă mă învățase să citesc. Părintele Willibald mă anunța că aveam un fiu. Mildrith născuse înainte de Yule, mama și copilul erau sănătoși, iar băiatul fusese numit Uhtred. Copleșit, am plâns când am citit acele cuvinte. Ragnar mă întrebă de ce plângeam și i-am spus, iar el, bucuros, făcu rost de un butoi de bere și dădu un ospăț – dacă se putea numi ospăț, în lipsurile pe care le trăiam. Pe deasupra, îmi oferi o mică brățară de argint, ca dar pentru băiat. Aveam un băiat. Uhtred.

A doua zi l-am ajutat pe Ragnar să pună pe apă *Vipera Vântului*, care fusese trasă la țărm pentru ca scândurile să poată fi călăfătuite. Am așezat pe fundul vasului pietre, ca balast, am întins pânza pe catarg, după care am ucis un iepure prins pe câmpiile unde pășteau caii. Ragnar vărsă sângele iepurelui pe prora navei și se rugă la Thor să-i trimită vânturi bune și la Odin să ne aducă victorii mărețe. Am mâncat iepurele în acea seară și am băut berea rămasă, iar a doua zi, în zori, ne-am bucurat nespus să vedem o corabie cu cap de dragon sosind dinspre mare. Am fost uimit că Alfred nu poruncise flotei noastre să patruleze în preajmă. Nici una dintre navele noastre nu era acolo, și astfel corabia daneză pătrunsese lesne în susul râului, aducând un mesaj pentru Guthrum.

Ragnar nu-mi dezvălui prea multe despre corabie. Aceasta venea din Anglia de Est, îmi zise el, ceea ce se dovedi a nu fi adevărat, și aducea doar vești din acel regat, ceea ce era la fel de fals. Corabia venea dinspre vest, din Cornwalum, unde se află pământurile velșilor, dar abia mai târziu am aflat asta. Pe moment, nu mi-a păsat prea mult de unde venea, căci Ragnar îmi spusese că urma să plecăm curând, foarte curând, și nu mă gândeam decât la fiul pe care nu-l văzusem încă. Uhtred Uhtredson.

În noaptea aceea, Guthrum dădu un ospăț pentru ostatici, un ospăț pe cinste, cu mâncarea și băutura aduse de corabia abia sosită. Guthrum ne lăudă fiindcă fusesem oaspeți buni și ne dărui fiecăruia câte o brățară, promițându-ne că vom fi eliberați curând.

– Când? am întrebat eu.

– Curând, repetă el, iar chipul îi scânteie în lumina focului când ridică spre mine cornul cu bere. Curând! Acum să bem!

Am băut cu toţii. După ospăţ am fost duşi în sala mare a mănăstirii de maici, unde Guthrum insistă să dormim. Ziua eram liberi să ne plimbăm peste tot în interiorul liniilor daneze şi chiar puteam să purtăm arme, dacă voiam, dar noaptea el voia ca toţi ostaticii să fie strânşi la un loc, pentru ca gărzile lui, înveşmântate în negru, să ne poată păzi. În toiul nopţii, însă, gărzile năvăliră peste noi. Purtau torţe aprinse şi ne treziră lovindu-ne cu picioarele şi poruncindu-ne să ieşim afară. M-am întins să iau Răsuflarea-Şarpelui, dar unul dintre oştenii lui Guthrum îmi dădu peste sabie.

– Ieşi afară, mârâi el. Când am întins iarăşi mâna după sabie, unul dintre străjeri mă lovi cu mânerul suliţei peste cap, iar alte două suliţe mă împunseră în spinare. N-am avut de ales decât să mă împleticesc spre uşă, în vântul năprasnic de afară, care aducea cu el o ploaie măruntă şi rece. Vijelia risipea lumina făcliilor de pe uliţă, unde aşteptau cel puţin o sută de danezi, înarmaţi până-n dinţi. Am văzut că îşi înşeuaseră şi ţesălaseră caii slăbănogi, şi primul meu gând fu că aceştia erau oamenii care urmau să ne escorteze către liniile saxone.

Guthrum, îmbrăcat tot în negru, străbătu rândurile oştenilor săi. Nimeni nu vorbea. Cu chipul cătrănit şi osul alb în păr, jarlul înclină din cap, iar bietul Wælla, vărul lui Alfred, fu primul ostatic ucis. Guthrum se strâmbă uşor la faţă când preotul fu înjunghiat, căci cred că-i plăcuse de el, dar n-am mai stat să-i urmăresc reacţiile, ci m-am răsucit pe călcâie, gata să lupt cu oamenii din spatele meu, chiar dacă nu aveam nici o armă şi ştiam că o înfruntare nu putea să se încheie decât cu moartea mea. O sabie ţâşni spre mine, ţinută de un danez cu un surtuc de piele bătut cu nituri de metal. Danezul rânji când repezi lama către corpul meu neprotejat de nimic şi încă rânjea când un topor zbură, înfigându-i-se între ochi. Îmi amintesc vâjâitul făcut de toporul zburând prin aer, sângele ţâşnind în lumina slabă a flăcărilor, zgomotul înfundat făcut de danezul care căzu

moale pe aleea pavată cu pietriș și țipetele disperate ale celorlalți ostatici care erau măcelăriți. Dar eu am scăpat. Ragnar, care aruncase toporul, stătea acum lângă mine, cu sabia trasă din teacă. Era îmbrăcat de război, cu cămașa de zale lucioasă, cizme lungi și un coif pe care-l împodobise cu o pereche de aripi de vultur. În lumina flăcărilor pâlpâitoare, părea un zeu coborât din Midgard să mă salveze.

– Trebuie să moară toți! zbieră Guthrum. Ceilalți ostatici erau deja morți sau muribunzi, cu palmele însângerate, în încercarea zadarnică de a opri lamele săbiilor, iar o duzină de danezi, cu săbiile șiroind de sânge, se îndreptau acum spre mine, ca să-și termine tenebroasa misiune.

– Dacă vreți să-l ucideți, trebuie să mă ucideți întâi pe mine! le strigă Ragnar. Oamenii lui ieșiră și ei din mulțime, să-i fie alături stăpânului lor. Străjile lui Guthrum erau de cel puțin cinci ori mai numeroase, dar războinicii lui Ragnar erau vikingi și nu cunoșteau teama.

Guthrum îl privi pe Ragnar cu dispreț. Alături, Hacca horcăia cuprins de spasme, iar Guthrum, furios că omul încă trăia, scoase sabia și i-o înfipse în beregată. În timpul ăsta, oamenii lui scoteau de pe mâinile celor uciși inelele pe care jarlul tocmai le dăruise, cu câteva ore înainte.

– Trebuie să moară toți, repetă Guthrum când Hacca rămase țeapăn pe caldarâm. Alfred ne va ucide și el ostaticii acum, așa că trebuie să fie moarte pentru moarte.

– Uhtred e fratele meu, și îl poți ucide, stăpâne, dar mai întâi trebuie să mă ucizi pe mine, zise Ragnar.

Guthrum dădu înapoi.

– Nu e vremea ca danezii să se lupte cu danezii, mormăi el, și-și vârî sabia în teacă, dând de înțeles că mă lăsa în pace. Am înaintat spre omul care-mi luase Răsuflarea-Șarpelui, Acul-Viespii și cămașa de zale, iar el mi le dădu înapoi fără o vorbă.

Oamenii lui Guthrum încălecară.

– Ce se întâmplă? l-am întrebat pe Ragnar.

– Tu ce crezi?

– Cred că tocmai ați încălcat armistițiul.

– N-am ajuns încă atât de jos încât să plecăm din Anglia ca niște câini bătuți, zise el, și, privindu-mă cum îmi agățam sabia la cingătoare, mă îndemnă: Vino cu noi.

– Să vin cu voi? Unde?

– Să cucerim Wessexul, firește.

Recunosc că în sufletul meu exista un ghimpe care mă îmboldea să mă alătur sălbaticilor danezi în iureșul lor asupra Wessexului, dar am rezistat ușor ispitei.

– Am o nevastă și un copil, i-am amintit.

– Alfred te-a prins în capcană, Uhtred, replică el cu un rânjet ironic.

– Nu, ursitoarele m-au prins, Urðr, Verðandi și Skuld, cele trei bătrâne care ne țes firul vieții la poalele copacului Yggdrasil mi-au hotărât soarta. Destinul nu poate fi schimbat. Trebuie să merg la femeia mea.

– Nu încă. Surâzând, Ragnar mă conduse spre râu, de unde o barcă ne purtă până la locul unde era ancorată *Vipera Vântului*, proaspăt reparată. Jumătate din echipaj era deja la bord, ca și Brida, care îmi aduse pâine și bere. La primul licăr al zorilor, când era suficient de multă lumină ca să poți vedea nămolul lucios de pe malurile râului, Ragnar porunci să se ridice ancora și ne-am lăsat duși de curent și maree în jos, alunecând pe lângă umbrele întunecate ale celorlalte corăbii daneze până când am ajuns într-un loc destul de larg ca să putem întoarce *Vipera Vântului*. Vâslele fură strecurate în găurile lor, oamenii începură să tragă la ele și nava porni zveltă spre Poole, unde era ancorată cea mai mare parte a flotei daneze. Nu am mers prea departe, doar până la țărmul sterp al unei insule mari, aflată în centrul golfului, unde cuibăreau păsări de mare și trăiau veverițe și vulpi. Ragnar lăsă corabia să plutească spre țărm și mă îmbrățișă când prora ei atinse plaja.

– De acum ești liber, îmi zise.

– Mulţumesc, Ragnar, i-am răspuns, plin de recunoştinţă, amintindu-mi de trupurile însângerate ale ostaticilor de la mănăstirea Werham.

El mă prinse de umeri.

– Tu şi cu mine suntem legaţi ca doi fraţi. Să nu uiţi niciodată asta. Acum du-te!

Am străbătut apa mică de lângă mal, ce pleoscăia sub paşii mei, pe când *Vipera Vântului*, ca o stafie cenuşie în lumina palidă a zorilor, se îndepărta spre larg. Brida flutură din mână în semn de adio, apoi vâslele se auziră muşcând puternic apa şi corabia se pierdu în zare.

Insula era un loc părăsit. Pescarii şi vânătorii de păsări trăiseră cândva aici şi un pustnic îşi găsise adăpost în scorbura unui copac uriaş din mijlocul insulei, însă venirea danezilor îi alungase pe toţi, iar din casele pescarilor nu mai rămăseseră decât ruine înnegrite de fum, pe pământul pârjolit. Acum, insula era doar a mea, şi de pe ţărmul ei am privit cum imensa flotă daneză se îndrepta uşor către ieşirea din Poole. Acolo se opriră, fără să-şi continue imediat drumul spre mare, căci vântul, deja semeţ, se transformase aproape într-o furtună, bătând cu putere dinspre sud, iar valurile se spărgeau, albe şi înspumate, deasupra limbii de nisip ce proteja locul unde ancoraseră corăbiile daneze. Dacă ar fi rămas pe râu, ar fi putut fi atacate de arcaşii saxoni aflaţi printre trupele ce reocupaseră cetatea Werham.

Guthrum îşi scoase călăreţii din Werham, aşa cum era de aşteptat, şi toţi danezii rămaşi în oraş se înghesuiră pe corăbii, aşteptând ca hula să se potolească şi ei să poată ieşi în largul mării. Unde anume aveau să se îndrepte, nu ştiam.

Toată ziua bătu vântul dinspre miazăzi, aducând cu el o ploaie tăioasă. La un moment dat m-am plictisit să privesc corăbiile daneze legănându-se în loc, aşa că am început să cercetez ţărmul insulei până am găsit rămăşiţele unei bărcuţe, pe jumătate ascunse într-un tufiş. Când am tras epava în apă, am descoperit uimit că plutea destul de bine. Cu un vânt bun,

aș fi putut să mă îndepărtez de danezi; prin urmare, am așteptat venirea fluxului și, pe jumătate scufundat în barca spartă, am plutit liber. Drept vâslă aveam un ciot gros de lemn, dar vântul deja bătea cu putere și mă împinse, ud și înghețat cum eram, peste întinderea de apă. La căderea nopții am ajuns pe malul nordic al golfului Poole și acolo m-am transformat iar în sceadugengan, croindu-mi drum printre trestii și mlaștini, până am găsit un teren mai ridicat, unde, la adăpostul tufișurilor, am putut să mă culc. Dimineața am mers tot spre est, rebegit de vânt și de ploaie, dar am reușit să ajung la Hamtun pe seară. Bucuria mea fu de scurtă durată: Mildrith și fiul meu fuseseră luați de Odda cel Tânăr.

Părintele Willibald îmi povesti ce se întâmplase. Odda venise în acea dimineață, pe când Leofric era pe țărm, punând corăbiile la adăpost de vântul puternic, și anunțase că danezii spărseseră încercuirea, uciseseră ostaticii și puteau ajunge la Hamtun în orice clipă. Prin urmare, Mildrith trebuie să fugă, dacă ținea la viața ei și a copilului.

– Ea n-a vrut să plece, stăpâne, mă asigură Willibald cu o voce pițigăiată. Simțeam că furia mea îl înspăimântase. Au avut cai, stăpâne, continuă el, de parcă asta m-ar fi consolat cu ceva.

– De ce n-ai trimis după Leofric?

– Nu m-au lăsat să plec, stăpâne. Dar eram speriați. Danezii încălcaseră înțelegerea și am crezut că te-au ucis.

Leofric ar fi pornit în urmărirea fugarilor, dar, în clipa în care el aflase de răpirea lui Mildrith, Odda avea deja câteva ore bune avans, și nimeni nu știa încotro se îndreptaseră.

– Au plecat spre apus, se întorc la Defnascir, i-am zis eu.

– Și danezii? Unde se duc? mă întrebă Leoric.

– Înapoi în Mercia, poate?

Leofric ridică din umeri neîncrezător:

– Prin Wessex? Cu Alfred pândindu-i? Și zici că erau călare? Aveau cai buni?

– Nu, erau niște mârțoage înfometate.

– Atunci n-au plecat spre Mercia, zise el hotărât.

– Poate s-au dus să-l întâlnească pe Ubba, sugeră Willibald.

– Ubba! am exclamat eu, căci nu mai auzisem de multă vreme acel nume.

– Umblă vorba, stăpâne, că Ubba s-ar afla printre britonii din Ţara Galilor, spuse Willibald neliniştit. Că ar avea o flotă pe Sæfern.

Lucrurile începeau să se lege. Ubba îl înlocuise pe fratele lui mort, Halfdan, şi în mod clar conducea o altă oaste daneză împotriva Wessexului, dar unde? Dacă ar fi traversat estuarul larg al râului Sæfern, atunci ar fi fost în Defnascis, sau poate că ocolise râul, îndreptându-se dinspre nord către inima regatului lui Alfred. Pentru moment, nu-mi păsa. Voiam doar să-mi găsesc nevasta şi copilul. Fireşte, era şi multă mândrie în acea dorinţă a mea, dar era şi ceva mai mult decât mândria. Mildrith şi cu mine ne potriveam, mi-era dor de ea, voiam să-mi văd copilul. Ceremonia din catedrala inundată de apă îşi făcuse magia ei şi-mi voiam nevasta înapoi, voiam să-l pedepsesc pe Odda cel Tânăr pentru că mi-o răpise.

– La Defnascir, acolo s-a dus ticălosul, am repetat. Şi acolo vom pleca mâine.

Eram sigur că Odda se îndrepta spre siguranţa dată de casă. Nu fiindcă s-ar fi temut de răzbunarea mea, căci mai mult ca sigur mă credea mort, dar se temea de danezi, iar eu mă temeam ca nu cumva danezii să-l fi surprins în fuga lui spre vest.

– Noi doi? întrebă Leofric.

Am încuviinţat din cap.

– Luăm cu noi *Heahengel* şi un echipaj complet, gata de luptă.

Leofric se codea.

– Pe vremea asta câinoasă?

– Vântul se domoleşte, i-am spus, şi chiar aşa era, deşi încă îi mai puteam auzi şuieratul în acoperişul de stuf, iar obloanele tot mai zăngăneau.

În zori se mai potoli, dar nu prea mult, căci valurile încă se izbeau de ţărm înspumate şi înfuriate, ceea ce însemna că marea, dincolo de Solente, era foarte agitată. Până la urmă, norii se

risipiră, și vântul se stinse spre est. Oricum ar fi fost, nu mai aveam stare să aștept. Doi membri ai echipajului, mateloți cu ani mulți petrecuți pe mare, încercară să mă împiedice să plec. Ei mai văzuseră o asemenea vreme și erau convinși că furtuna avea să se întoarcă, însă nu i-am luat în seamă. Spre cinstea lor, amândoi hotărâră să mă urmeze, ca și părintele Willibald, al cărui curaj era demn de toată lauda, cu atât mai mult cu cât sărmanul preot suferea groaznic din pricina răului de mare, iar valurile erau mai zbuciumate decât putusem vedea vreodată.

Am vâslit dincolo de Hamtun, am întins pânza pe catarg la Solente, trăgând vâslele la bord, și vântul de est ne purtă peste ape ca și cum dragonul Nidhogg, spintecătorul de leșuri, s-ar fi aflat la prora noastră. *Heahengel* despica valurile încă mici, căci încă nu ieșiserăm în larg, ci ne aflam în ape adăpostite. Apoi am trecut de stâncile albe ale capului With, stânci numite Naedles, și niște valuri mari, tumultuoase, ne izbiră în plin, înclinând corabia ca pe o coajă de nucă. Totuși, reușeam să plutim, iar în scurt timp vântul își pierdu din tărie și soarele străluci printre norii întunecați, aruncând cu zgârcenie raze ce poleiau marea frământată. Deodată, Leofric scoase un strigăt și întinse brațul, arătându-ne flota daneză. Ca și mine, danezii crezuseră că vremea o să se îmbuneze și probabil că se grăbiseră să-l prindă din urmă pe Guthrum, căci întreaga flotă ieșise din Poole și naviga acum spre sud, ocolind capul stâncos. Asta însemna că se îndreptau, ca și noi, spre vest, adică fie mergeau la Defnascir, fie plănuiau să meargă întins până în Cornwalum, să-l întâlnească pe Ubba în Țara Galilor.

– Vrei să te iei la harță cu ei, rânji Leofric.

M-am apăsat pe cârmă, îndreptând nava spre sud.

– Nu, o să-i ocolim, i-am zis, dând de înțeles că vom ieși mult în larg, căci mă îndoiam că vreuna dintre corăbiile lor avea chef să se țină după noi. Era clar că danezii se grăbeau să ajungă acolo unde-și propuseseră și, cu puțin noroc, speram ca *Heahengel* să-i poată depăși, căci era o corabie iute, iar ei erau prea aproape de țărm ca să prindă în pânze vântul puternic din larg.

Pe când pluteam duşi de vânt am simţit o necuprinsă bucurie în suflet. Bucuria de a-ţi cârmi nava prin marea răvăşită de furtună, deşi nu la fel de bucuroşi trebuiau să fie ceilalţi mateloţi, nevoiţi să scoată apa de pe fundul ambarcaţiunii în timp ce *Heahengel* se apleca ameţitor pe o parte. Unul dintre aceştia mă strigă deodată, arătând cu mâna în spatele meu. M-am întors şi am văzut un vârtej negru de nori ce mătura marea înfuriată. Era ca un cazan bolborosind de întunecime şi ploaie şi se apropia atât de repede, încât Willibald, care se ţinea agăţat de copastie, vărsând, chinuit de spasme, se lăsă în genunchi, îşi făcu semnul crucii şi începu să se roage de parcă i-ar fi sunat ceasul din urmă.

– Lăsaţi pânza jos! am urlat prin furtună către Leofric, şi el porni spre catarg.

Era însă prea târziu, mult prea târziu. Soarele, care până atunci strălucise, dispăru de parcă-l înghiţise iadul când stihia ne izbi ca un zid de scuturi. Corabia se cutremura din toate încheieturile, apa, vântul şi negura ne împresurau din toate părţile, iar *Heahengel* se înclină într-o parte, aproape atingând valurile. Oricât aş fi tras de cârmă, n-aş mai fi putut s-o îndrept. L-am văzut pe Leofric chinuindu-se să înainteze pe punte când tribordul navei fu înghiţit de ape.

– Scoateţi apa! Scoateţi apa! am răcnit, disperat. Şi atunci, cu un zgomot ca de tunet, vela se rupse în bucăţi care biciuiră puntea, iar nava se ridică, încet, la loc, deşi abia mai plutea. Mi-am folosit toată puterea s-o readuc pe linia de plutire şi s-o întorc, astfel încât să poată despica direct, cu prora, cazanul clocotitor în care se transformase marea. Oamenii se rugau, îşi făceau semnul crucii şi scoteau apa, iar fâşiile de pânză şi parâmele rupte fluturau ca nişte demoni despletiţi, în timp ce stihia venită de nicăieri hăulea ca furiile infernului. În clipele acelea m-am gândit cât de absurd era să mor pe mare, după ce Ragnar tocmai îmi salvase viaţa în ultimul ceas.

Am reuşit să lăsăm şase vâsle la apă şi apoi, cu doi oameni la fiecare dintre ele, am încercat să înfruntăm haosul din jurul

nostru. Doisprezece oameni trăgeau la vâsle, trei încercau să taie de tot pânza zdrenţuită, în vreme ce restul aruncau apa din corabie peste bord. Nimeni nu dădea ordine, căci nici o voce nu se mai putea auzi peste vântul ce biciuia nemilos marea. Vârtejurile uriaşe care se roteau pe lângă corabie nu erau un pericol, căci *Heahengel* trecea peste ele, însă valurile înalte ameninţau să ne înghită. Apoi am văzut cum catargul se înclină şi am strigat, neputincios şi în zadar, căci nimeni nu mă putea auzi; peste câteva clipe, buşteanul imens de molid se rupse şi căzu de-a curmezişul navei. Apa năvăli iar peste noi, însă Leofric şi vreo duzină de mateloţi se opintiră şi reuşiră cumva să împingă catargul frânt peste bord. Stâlpul alunecă peste copastie, dar nu se desprinse de aceasta, rămânând agăţat într-un păienjeniş de parâme şi odgoane. L-am văzut pe Leofric luând un topor de pe fundul vasului şi începând să lovească orbeşte în încurcătura de funii, şi am ţipat la el, din toţi rărunchii, să lase toporul jos.

Şi asta deoarece catargul, legat încă de corabie şi plutind în urma noastră, părea să echilibreze nava. El o ţinea pe *Heahengel* la suprafaţă şi o înfrâna, lăsând valurile să se învârtă sub noi fără să ne mai dăuneze, aşa că am putut avea câteva clipe de răgaz. Am putut chiar să las cârma din mână, căci catargul, cu verga şi rămăşiţele pânzei încă atârnate de corabie ne ajutau să ne păstrăm echilibrul. Oamenii se uitau unii la alţii de parcă nu le-ar fi venit să creadă că erau încă vii, şi, într-un târziu, mi-am dat seama că tot trupul mă durea. Eram ud leoarcă, mă simţeam înfrigurat şi bolnav, dar nu băgam de seamă.

Leofric veni să stea lângă mine. Prova lui *Heahengel* era îndreptată spre est, dar vântul şi curenţii ne duceau spre vest. Am mişcat cârma pentru a fi sigur că aveam suficient spaţiu de manevră, apoi l-am bătut pe Leofric pe umăr, arătându-i ţărmul.

Acolo, o flotă întreagă se lupta cu moartea.

Danezii navigaseră spre sud, urmând linia coastei între ieşirea din Poole şi promontoriu, şi astfel se aflaseră într-un

loc ferit. Dar când furtuna reizbucnise nu mai avuseseră nici o şansă, tocmai fiindcă navigaseră pe lângă ţărm. Corabie după corabie era azvârlită pe ţărm. Câteva reuşiseră să treacă de promontoriu şi altele încercau să se îndepărteze de stânci cu ajutorul vâslelor, dar majoritatea erau condamnate. Nu le puteam vedea pierzania, însă ne-o închipuiam foarte limpede. Bordajele spărgându-se de stânci, valurile zbuciumate năpustindu-se printre scânduri, marea, vântul şi lemnul năvălind peste oamenii de pe corăbii, dragonii de la pravă despicându-se în bucăţi şi sălile de ospeţe ale zeului mării umplându-se cu sufletele războinicilor înecaţi. Deşi erau duşmani, m-a cuprins mila faţă de danezi, cărora marea furioasă le hărăzise o moarte rece şi singuratică, în mijlocul talazurilor.

Ragnar şi Brida. Priveam atent, dar nu puteam deosebi o corabie de alta, prin ploaie şi valuri. Am văzut o corabie, care părea să fi scăpat, scufundându-se dintr-odată. Într-o clipă era călare pe un val, cu carena despicând marea şi vâslele eliberând-o din capcana de ape, dar în clipa următoare n-am mai zărit-o. Dispăruse. Alte corăbii se izbeau unele de altele, pe când vâslele lor parcă se amestecau şi se fărâmiţau. Unele nave încercau să se întoarcă şi să intre iarăşi în Poole, la adăpost, dar majoritatea eşuară, unele pe nisip, altele pe stânci. Puţine corăbii, foarte puţine, reuşiră să se desprindă din ghearele stihiei. Mateloţii lor trăgeau la vâsle din greu, cuprinşi de frenezia disperării, dar toate navele daneze erau încărcate peste măsură, deoarece cărau şi războinicii ai căror cai muriseră peste iarnă, cărau o oaste cum Anglia nu mai văzuse şi care acum pierise.

Ajunseserăm deja la sud de promontoriu, fiind traşi iute de curent spre vest, şi am văzut o corabie daneză mai mică decât a noastră apropiindu-se de noi. Cârmaciul ne privi rânjind, ca şi cum ar fi recunoscut că şi unii, şi alţii nu mai aveam decât un singur duşman acum – marea. Corabia daneză trecu repede, căci nu era încetinită, ca a noastră, de catargul prăbuşit. Ploaia bătea năprasnic, o ploaie rece şi rea, ai cărei stropi, împinşi de vânt, parcă ne înţepau, iar marea era plină de scânduri,

de vergi rupte, de capete de dragoni, de vâsle lungi, scuturi și leșuri. Am văzut un câine înotând disperat, cu ochii albi de groază, și pentru o clipă am crezut că era Nihtgenga, dar apoi am observat că animalul avea urechi negre, în vreme ce Nihtgenga le avea albe. Norii erau de culoarea oțelului, joși și zdrențuiți, și apa era destrămată în fâșii albe sau de un verde-întunecat. *Heahengel* se lăsa spre spate la fiecare val, apoi cobora cu prora în jos și se scutura, ca o creatură vie, la fiecare izbitură, dar continua să plutească. Era bine construită și ne-a salvat viețile tuturor, în vreme ce corăbiile daneze se scufundau unele după altele.

În tot acest timp, părintele Willibald nu contenise să se roage. În mod ciudat, răul de mare, care-l chinuia mai mereu, acum îi trecuse. Părea palid și fără îndoială că se simțea groaznic, dar, pe măsură ce hula ne izbea de colo-colo, nu mai avu ce să verse. La un moment dat se încumetă să se ridice și veni lângă mine, ținându-se de cârmă.

– Cine e zeul danez al mării? mă întrebă el strigând, ca să acopere vuietul vântului.

– Njorð! i-am strigat înapoi.

– Să te rogi la el, căci eu mă voi ruga la Dumnezeu! rânji preotul.

Am râs.

– Dacă află Alfred că ai spus asta, n-o să mai ajungi niciodată episcop!

– Dacă nu scăpăm cu viață din furtuna asta, oricum nu mai ajung episcop. Așa că roagă-te!

M-am rugat și, încet, parcă îmbufnată că trebuia să plece, furtuna se stinse. Norii joși treceau în fugă peste apele furioase, dar vântul căzu și am putut tăia parâmele care trăgeau catargul după noi. Am scos apoi vâslele și am întors corabia spre vest, vâslind printre sfărâmăturile aduse de valuri. Un șir de corăbii daneze erau în fața noastră, altele veneau din spate, dar am presupus că pe puțin jumătate din flota dușmană se scufundase, dacă nu cumva chiar mai mult. Îngrijorat pentru Brida și

Ragnar, am prins din urmă nişte corăbii daneze mai mici şi am cârmit spre ele, apropiindu-mă cât mai mult, ca să le pot striga peste ape mateloţilor:

– Aţi văzut *Vipera Vântului*?

– Nu! îmi răspundeau ei. Nu, venea răspunsul, mereu şi mereu.

Danezii ştiau că suntem o corabie engleză, dar nu le mai păsa, căci pe marea mânioasă nu există alt duşman decât marea însăşi. Aşa că am vâslit pe corabia fără catarg şi i-am lăsat pe danezi în urmă, iar când noaptea începu să se lase şi o ultimă rază de soare se strecură ca o dâră sângerie printr-o crăpătură dintre norii de la apus, am îndreptat-o pe *Heahengel* către estuarul râului Uisc. De îndată ce am trecut de promontoriu, marea s-a liniştit şi am putut vâsli în siguranţă pe lângă fâşia lungă de nisip, pătrunzând pe cursul râului. Mi-am ridicat privirea către dealurile întunecate, unde se afla Oxton, dar n-am zărit nici o lumină acolo.

Am tras corabia la ţărm şi am coborât pe plaja strâmtă, iar unii oameni îngenuncheară, sărutând pământul, în vreme ce alţii îşi făceau semnul crucii. La gura râului se găsea un port mic, înconjurat de câteva case. Am intrat, cerând să ni se aprindă focurile şi să ni se aducă mâncare, apoi am ieşit iar afară. Am văzut luminiţe sclipind în susul râului, şi mi-am dat seama că erau torţe aprinse pe corăbiile daneze care se salvaseră din furtună, iar acum pătrunseseră pe râul Uisc şi vâsleau spre nord, către Exanceaster. Am ştiut că acolo trebuie să fi plecat Guthrum şi că toţi danezii se adunau în acel loc, iar Odda cel Tânăr, dacă trăia, tot acolo ar fi încercat, poate, să ajungă.

Împreună cu Mildrith şi cu fiul meu. Am atins ciocanul lui Thor şi m-am rugat să-i mai găsesc în viaţă.

Şi apoi, pe când corăbiile întunecate îşi continuau navigarea în amonte, am adormit.

În zori am tras-o pe *Heahengel* în micul port, unde corabia se putea odihni pe mâl la venirea refluxului. Eram patruzeci şi opt de oameni, epuizaţi, dar în viaţă. Spre răsărit, cerul era

brăzdat de nori cenuşii ce se risipeau încet, sub vântul tot mai stins al furtunii.

Am urcat spre Oxton prin păduri pline de clopoţei şi alte flori primăvăratice. Mă aşteptasem s-o găsesc pe Mildrith acolo? Cred că da, dar fireşte că nu era. Nu erau decât Oswald, slujitorul, şi câţiva sclavi, şi nici unul dintre ei nu ştia ce se întâmplase.

Leofric insistă să rămânem în acea zi ca să mai prindem puteri, să ne uscăm hainele, să ne ascuţim armele şi să ne umplem burţile, dar eu nu aveam astâmpăr, aşa că am luat doi oameni, pe Cenwulf şi Ida, şi am plecat spre nord, către Exanceaster, aşezare care se găsea pe malul celălalt al râului Uisc. Toate satele de pe râu erau pustii, căci localnicii auziseră de venirea danezilor şi fugiseră pe dealuri, aşa că am străbătut cărările înalte şi am intrat cu ei în vorbă, cerându-le să ne spună ce se întâmplase. Bieţii oameni nu ştiau însă nimic altceva decât că pe Uisc urcau corăbii cu cap de dragon la proră, dar asta puteam vedea şi noi. Acele corăbii din flota daneză care se salvaseră din furtună erau trase pe mal dincolo de zidurile de piatră ale cetăţii Exanceaster. Erau mai multe corăbii decât mă aşteptasem, ceea ce însemna că o bună parte din flota lui Guthrum rămăsese neatinsă de furtună stând în Poole când lovise stihia, iar navele de acolo încă soseau, împinse de vâsle, pe râul îngust. Am numărat aproape nouăzeci, deci aproape jumătate din flota lui Guthrum supravieţuise. Am încercat să disting, printre ele, şi silueta *Viperei Vântului*, dar corăbiile erau prea departe.

Guthrum Cel Fără de Noroc. Ce bine i se potrivea porecla! Căci, deşi mai târziu avea să primească alt nume, de mai bun augur, atunci chiar fusese urmărit de ghinion. El reuşise să iasă din Werham, sperând, fără îndoială, să-şi aprovizioneze oastea la Exanceaster şi apoi să lovească spre nord, dar zeii mării şi ai vântului îl doborâseră, decimându-i trupele. Totuşi, avea încă o oaste puternică şi, pentru moment, aceasta se afla în siguranţă în spatele zidurilor romane din Exanceaster.

Am vrut să traversăm râul, dar erau prea mulți danezi pe lângă corăbiile lor, așa că am înaintat mai spre nord. Pe drumul care ducea de la Exanceast spre vest, un drum care traversa un pod dincolo de oraș și apoi șerpuia peste câmpuri către Cornwalum, am văzut niște oameni înarmați. I-am privit atent, bănuind că ar putea fi danezi, dar și ei se uitau cu teamă spre est, ceea ce mă făcu să-mi dau seama că îi pândeau pe danezi, deci erau englezi. Am coborât spre ei cu scuturile atârnând în spinare, ca să le dovedim că aveam intenții pașnice.

Erau optsprezece oameni, conduși de un thegn pe nume Withgil, ce fusese comandantul garnizoanei din Exanceaster și-și pierduse majoritatea oștenilor când Guthrum îl atacase. Îmi destăinui fără tragere de inimă toate aceste lucruri, dar era limpede că nici prin cap nu-i trecuse că danezii vor ataca, așa că postase doar câteva străji la poarta de est a cetății, iar când văzuseră oameni călare apropiindu-se, gărzile crezuseră că sunt englezi. Astfel, danezii putuseră să ocupe ușor poarta și apoi să năvălească în oraș. Withgil pretindea că se luptase cu mult curaj la fortăreața din mijlocul orașului, dar mi-am dat seama, din stânjeneala cu care oamenii săi îmi ocoleau privirea, că încercarea lui de rezistență fusese, de fapt, jalnică – asta dacă existase măcar o asemenea încercare, fiindcă foarte probabil Withgil pur și simplu fugise din fața danezilor.

– Odda era acolo? am întrebat.

– Ealdormanul Odda? se miră Withgil. Sigur că nu era.

– Dar unde era?

Withgil se încruntă, privindu-mă ca pe un om care și-a pierdut mințile.

– În nord, firește.

– În nord, la Defnascir?

– A plecat într-acolo acum o săptămână. El comanda fyrdul.

– Împotriva lui Ubba?

– Așa i-a poruncit regele, mă lămuri Withgil.

– Dar Ubba unde este?

Se părea că Ubba își trecuse corăbiile peste imensul estuar al râului Sæfern și debarcase foarte departe, spre vest, în Defnascir.

Plecase înainte de furtună, ceea ce însemna că oastea lui era neatinsă. Odda primise poruncă să se îndrepte către nord, spre a opri înaintarea lui Ubba în restul regatului Wessex, iar dacă pornise în urmă cu o săptămână, atunci cu siguranță Odda cel Tânăr ar fi știut asta și ar fi plecat în întâmpinarea tatălui său, luându-o cu el și pe Mildrith. L-am întrebat pe Withgil dacă îl văzuse pe Odda cel Tânăr, dar el îmi răspunse că nu-l mai văzuse de la Crăciun și nici nu mai auzise nimic de el.

– Câți oameni are Ubba? am întrebat.

– Mulți, sosi răspunsul, care nu mă ajuta deloc, dar era tot ce Withgil știa.

– Stăpâne, privește, mă îndemnă Cenwulf, atingându-mă pe umăr și arătând spre est.

Am văzut călăreți apărând pe câmpurile joase dintre râu și dealurile pe care se înalța Exanceaster. Erau mulți, iar în urma lor se ivi un purtător de flamură. Deși era prea departe ca să pot deslușí figura de pe flamură, culorile sale, alb cu verde, arătau că era vorba de un steag saxon. Așadar, Alfred era acolo? Părea foarte probabil, însă n-aveam de gând să traversez râul ca să mă lămuresc. Nu voiam decât să o caut pe Mildrith.

Războiul e înconjurat de taine și lucruri necunoscute. Adevărului îi trebuie zile întregi să ajungă de la o tabără la alta, iar înaintea lui, mult mai iuți, zboară zvonurile. E greu de spus ce se întâmplă de fapt, și doar cei înțelepți pot scoate osul curat al faptelor din carnea putrezindă a spaimei și minciunilor.

Așadar, ce știam în acele momente? Că Guthrum rupsese înțelegerea cu saxonii și cucerise Exanceaster și că Ubba plecase în nord, către Defnascir. Asta însemna că danezii încercau să facă iar ceea ce doriseră zadarnic și anul trecut, anume să despartă forțele saxonilor din vest: în vreme ce Alfred înfrunta una dintre oștile lor, cealaltă avea să prade pământurile din Wessex, sau poate să-i cadă în spate regelui saxon. Ca să împiedice un asemenea atac, fyrdul din Defnascir primise poruncă să-l oprească pe Ubba. Dar lupta se dăduse oare? Odda mai trăia? Fiul lui mai trăia? Mildrith și fiul meu mai erau în viață? În orice încleștare dintre Ubba și Odda, aș fi pariat pe

primul. Era un războinic viteaz, o adevărată legendă vie printre danezi, pe când Odda era un bătrân şubred, agitat şi temător.

– Pornim spre nord, i-am zis lui Leofric, după ce ne-am întors la Oxton. Nu aveam de gând să-l întâlnesc pe Alfred. El voia să-l asedieze pe Guthrum şi, dacă aş fi pătruns în tabăra lui, cu siguranţă mi-ar fi poruncit să mă alătur trupelor ce înconjurau oraşul şi aş fi stat acolo ca pe ghimpi făcându-mi griji. Era mai bine să plec spre nord ca să-l găsesc pe Ubba.

Prin urmare, a doua zi de dimineaţă, sub soarele primăvăratic, echipajul lui *Heahengel* porni spre nord.

Războiul cel mare se ducea între danezi şi regatul Wessex. Dar războiul meu era contra lui Odda cel Tânăr, şi ştiam că în acest război eram condus de mândrie şi de orgoliu. Preoţii ne spun că mândria e un mare păcat, însă greşesc. Mândria face un bărbat bărbat, ea îl călăuzeşte şi e zidul de scuturi din jurul faimei lui, iar danezii înţelegeau asta. Oamenii mor, ziceau ei, dar faima lor e veşnică.

Ce căutăm să găsim într-un stăpân? Putere, dărnicie, tărie şi succes – şi de ce n-ar fi un om mândru de lucrurile astea? Arată-mi un luptător smerit, şi eu am să văd în el doar un leş umblător. Alfred predica smerenia, ba chiar se comporta astfel, căci îi plăcea să apară în biserică desculţ, prosternându-se în faţa altarului, dar el nu vădea niciodată o atitudine cu adevărat smerită. Era mândru, şi oamenii se temeau de el tocmai din pricina asta, iar oamenii trebuie să se teamă de stăpânul lor. Trebuie să se teamă să nu-l supere, să se teamă că nu vor mai avea parte de dărnicia lui. Faima stârneşte frică şi mândria apără faima, iar eu pornisem spre nord fiindcă mândria mea era primejduită. Femeia şi copilul îmi fuseseră răpiţi şi aveam să-i iau înapoi; dacă cineva le pricinuise vreun rău, trebuia să mă răzbun, iar duhoarea leşului duşmanului meu avea să-i facă pe alţi oameni să se teamă de mine. Din partea mea, Wessexul putea să fie cucerit de danezi, pentru că faima mea era mai importantă decât asta. Aşa că am mers, trecând pe lângă Exanceaster şi urmând o cărare ce şerpuia pe dealuri,

până am ajuns la Twyfyrde, un sătuc care se umpluse cu refugiații veniți din Exanceaster. Dar nici unul nu-l văzuse pe Odda cel Tânăr și nici nu auzise ceva despre el sau de vreo bătălie în nord, deși un preot susținea că în noaptea de dinainte văzuse fulgerul lovind de trei ori pământul, ceea ce era, jura el, un semn că Dumnezeu îi trăsnise pe păgâni.

De la Twyfyrde am străbătut un ținut deluros, cu multe păduri încântătoare. Am fi mers mai ușor dacă am fi avut cai, însă n-aveam, iar cei câțiva pe care i-am găsit erau bătrâni, bolnavi sau niciodată destui pentru toți oamenii. În acea noapte am poposit într-o vale parfumată de bobocii și mugurii florilor și copacilor și presărată cu clopoței. O privighetoare ne cântă, îmbiindu-ne la somn, și dimineață ne deșteptară trilurile vesele ale vrăbiilor. Am continuat să mergem printre florile albe de păducel până când, la amiază, am ajuns la dealurile ce mărgineau țărmul nordic, unde am întâlnit oameni care fugiseră de pe coastă, aducându-și familiile și vitele, ceea ce ne-a dat de înțeles că danezii nu puteau fi prea departe.

Nu știam, dar cele trei ursitoare țeseau de zor la destinul meu. Ele îngroșau ițele și le făceau mai aspre, transformându-mă în ceea ce sunt acum. Atunci însă, privind de pe acel deal înalt, nu puteam decât să simt un fior de spaimă, căci jos, de-a lungul coastei, se înșira flota lui Ubba, vâslind spre est și ținându-se după călăreții și pedestrașii ce mărșăluiau pe țărm.

Localnicii care-și părăsiseră casele ne-au spus că danezii veniseră de pe pământurile velșilor, de dincolo de Sæfern, și debarcaseră într-un loc numit Beardastopol, aflat departe, în vestul comitatului Defnascir. De acolo adunaseră provizii și cai, dar atacul lor spre est, către inima regatului Wessex, fusese întârziat de marea furtună care împrăștiase flota lui Guthrum. Corăbiile lui Ubba stătuseră în portul Beardastopol pe timpul urgiei, după care, în mod ciudat, rămăseseră acolo și după ce vremea se îndreptase. Am presupus că Ubba, care nu făcea nimic fără binecuvântarea zeilor, aruncase runele și le găsise rău prevestitoare, așa că aștepta ca sorții să fie mai buni. Acum, runele trebuie să fi prevestit izbândă, căci oastea lui Ubba pornise la

luptă. Am numărat treizeci şi şase de corăbii, adică o oaste de cel puţin o mie două sute sau o mie trei sute de oameni.

– Încotro merg? întrebă unul dintre oamenii mei.

– Spre est, am mormăit eu. Ce altceva aş fi putut spune? Mergeau spre est, ca să pătrundă în Wessex. Spre est, către inima bogată a ultimului regat liber din Anglia. Spre est, către Wintanceaster sau oricare alt oraş înstărit, unde bisericile şi mănăstirile erau pline de odoare, unde prada îi aştepta, unde puteau găsi mâncare din belşug şi mai mulţi cai. Spre est, ca să cheme apoi şi mai mulţi danezi să vină în sud, trecând hotarele Merciei. Iar atunci, Alfred ar fi fost nevoit să se întoarcă şi să-i înfrunte, în timp ce oastea lui Guthrum ar fi pornit din Exanceaster, prinzându-i pe saxoni din două părţi, ca într-un cleşte. Doar că, undeva pe coastă, se afla fyrdul din Defnascir, care trebuia să-l împiedice pe Ubba să-şi ducă războinicii mai departe.

Am mers spre est, trecând din Defnascir în Sumorsæte. Îi urmam ca o umbră pe danezi, rămânând pe dealurile mai înalte în vreme ce ei înaintau, pe uscat sau pe apă, de-a lungul coastei. În acea seară am văzut cum flota lui Ubba veni la ţărm să înnopteze, iar focurile se aprinseră în tabăra daneză. Ne-am aprins şi noi focurile cu fereală, în adâncul pădurii, şi am pornit mai departe înainte de revărsatul zorilor, reuşind astfel s-o luăm cu mult înaintea duşmanilor. La miezul zilei am putut zări primii oşteni saxoni. Erau călăreţi, pesemne iscoade, şi acum se retrăgeau din faţa ameninţării daneze. Am mers până acolo unde dealurile coborau spre un râu ce se vărsa în Sæfern şi am descoperit că ealdormanul voia să-i înfrunte pe danezi dintr-un fort construit de oamenii din vechime lângă apă.

Râul se chema Pedredan, şi aproape de gura lui era un sătuc numit Cantucton. Lângă Cantucton era un străvechi fort cu ziduri de pământ, pe care localnicii îl numeau Cynuit. Acel fort, spunea părintele Willibald, era mai vechi decât romanii şi era deja bătrân când lumea era tânără. Primele ziduri fuseseră înălţate din lut pe un vârf de deal şi înconjurate cu un şanţ. Timpul rosese întăritura şi îngustase şanţul, iar iarba năpădise palisadele. Pe o latură, zidul aproape că se dărâmase de

tot, şi doar temeliile sale se mai vedeau, abia ieşind din pământ. Era totuşi o fortăreaţă, locul unde ealdormanul Odda îşi dusese trupele şi unde avea să moară dacă nu-l învingea pe Ubba, ale cărui corăbii se arătaseră deja la gura râului.

Nu am mers direct la fort, ci m-am oprit la poalele unor copaci şi m-am pregătit pentru luptă. Eram ealdormanul Uhtred, în toată gloria sa, aşteptând bătălia. Mi-am îmbrăcat cămaşa de zale, pe care sclavii din Oxton mi-o lustruiseră cu nisip, la cingătoare mi-am pus teci de piele pentru Răsuflarea-Şarpelui şi Acul-Viespii, apoi mi-am tras în picioare cizmele înalte, mi-am pus pe cap coiful strălucitor şi am luat scutul cu măciulie de oţel, simţindu-mă asemenea unui zeu al războiului, gata să ucidă. Oamenii mei îşi puseră pieptarele, îşi curăţară cizmele şi încercară tăişul săbiilor. Chiar şi părintele Willibald îşi făcu, dintr-o creangă de frasin, o ghioagă colţuroasă, care ar fi putut zdrobi ţeasta unui om.

– Nu trebuie să lupţi, părinte, i-am zis.

– Cu toţii trebuie să luptăm acum, stăpâne, răspunse el, apoi făcu un pas înapoi şi mă privi din creştet până în tălpi, iar chipul i se însenină de un zâmbet. Ai crescut, Uhtred.

– Cu toţii creştem, părinte.

– Îmi amintesc de ziua când te-am văzut prima dată. Erai un copil. Acum mi-e teamă de tine.

– Să nădăjduim că şi duşmanilor o să le fie, i-am spus, fără să ştiu precis dacă mă gândisem la Odda sau la Ubba. Aş fi vrut să am flamura cetăţii Bebbanburg, acel cap zburlit de lup, dar măcar aveam săbiile mele credincioase şi scutul.

În cele din urmă mi-am condus oamenii afară din pădure, peste câmpuri, către locul unde fyrdul din Defnascir avea să-i înfrunte pe danezi.

Aceştia se găseau la vreo milă în stânga noastră. Părăsiseră drumul de lângă coastă şi se grăbeau să înconjoare dealul numit Cynuit, deşi era prea târziu să ne mai poată bara calea. În dreapta erau şi mai mulţi danezi, cei de pe corăbii, care-şi mânau vasele cu capete de dragon în susul râului Pedredan.

– Sunt mai mulţi decât noi, observă Willibald.

– Aşa e, am recunoscut eu. Pe râu pluteau lebede, în iarba proaspătă se zbenguiau cristeii, iar pajiştile erau pline de orhidee stacojii. Era acel moment din an când bărbaţii cosesc prima iarbă sau tund oile. Nu trebuia să fiu acolo, m-am gândit. Nu trebuia să urc pe acest vârf de deal unde danezii aveau să vină şi să ne ucidă. Mi-am privit oamenii întrebându-mă dacă şi ei gândeau la fel, dar când îmi întâlneau privirile ei rânjeau sau încuviinţau din cap, şi brusc mi-am dat seama că aveau încredere în mine. Îi conduceam şi nu-mi puneau la îndoială priceperea. Doar Leofric, înţelegând primejdia în care ne aflam, îmi înfruntă privirea.

– E o singură cale de scăpare din vârful dealului, zise el domol.

– Ştiu.

– Şi dacă nu ne putem croi drum prin luptă, rămânem acolo. Îngropaţi.

– Ştiu, am repetat. M-am gândit la ursitoare şi mi-am dat seama că ele trăgeau chiar atunci iţele destinului meu. Am privit în sus, către povârnişul dealului Cynuit, unde se zăreau mai multe femei păzite de oşteni. Mi-am spus că şi Mildrith s-ar fi putut afla printre ele şi că de aceea urcam dealul, fiindcă nu ştiam unde s-o mai caut în altă parte.

Dar ursitoarele mă trimiseseră spre acel vechi fort cu întărituri de pământ din alt motiv. Trebuia să stau în marele zid de scuturi, în rând cu ceilalţi războinici, în tumultul şi groaza unei bătălii adevărate, unde, atunci când ucideai un duşman, altul îi lua locul. Dealul de la Cynuit era drumul meu către deplina bărbăţie, şi l-am urcat pentru că nu aveam de ales, pentru că ursitoarele hotărâseră asta.

În dreapta noastră, în valea râului Pedredan, se iscă dintr-odată un vuiet de voci şi am văzut o flamură ridicată lângă una dintre corăbiile de pe plajă. Era flamura cu corb. Semnul lui Ubba. Ubba, ultimul şi cel mai puternic şi mai înspăimântător dintre fiii lui Lothbrok, îşi adusese războinicii la Cynuit.

– Vezi corabia aia? l-am întrebat pe Willibald, arătând spre locul unde flamura flutura în vânt. Acum zece ani am curăţat-o. Am râcâit-o, am rindeluit-o, am făcut-o ca nouă. Aveam zece ani.

Danezii își luau scuturile de la bord, iar soarele lucea în nenumăratele lor sulițe.

– E aceeași corabie? se miră Willibald.

– Poate. Sau poate că nu.

Într-adevăr, poate doar mi se părea și era o corabie nouă. De fapt, nu conta. Tot ceea ce conta era că-l adusese pe Ubba.

La Cynuit.

Oamenii din Defnascir se înșiraseră acolo unde zidul vechiului fort era dărâmat. Unii, foarte puțini, aveau cazmale și încercau să refacă parapetul, dar, dacă Ubba lua cu asalt dealul, n-ar mai fi avut timp să termine. Am pătruns printre ei, împingându-i cu scutul din calea mea, fără să-i bag în seamă pe cei care se întrebau cine eram. Așa am ajuns până în vârful dealului, unde flutura flamura lui Odda, reprezentând un cerb negru.

Mi-am scos coiful, încredințându-i-l părintelui Willibald, apoi mi-am tras din teacă Răsuflarea-Șarpelui, căci îl zărisem pe Odda cel Tânăr stând lângă tatăl lui și privindu-mă de parcă ar fi zărit o stafie – iar pentru el chiar așa eram.

– Unde e Mildrith? am strigat, cu vârful sabiei îndreptat către el. Unde e?

Gărzile lui Odda își traseră și ele săbiile sau sulițele, iar Leofric își scoase din teacă arma cu lama subțiată de atâtea bătălii, Ucigașa-de-Danezi.

– Nu! interveni părintele Willibard, cu ghioaga într-o mână și coiful meu în cealaltă. Încercă să mă oprească, dar l-am împins deoparte, doar ca să mă trezesc nas în nas cu trei dintre preoții lui Odda. Dacă ești sigur de ceva în Wessex, acel ceva e că oriunde dai de preoți. Ei apar ca șoarecii dintr-un acoperiș cuprins de flăcări, dar i-am dat și pe aceștia din calea mea și l-am încolțit pe Odda cel Tânăr.

– Unde e Mildrith? am strigat iar.

Tânărul era îmbrăcat în zale, o armură atât de bine lustruită, că-ți rănea ochii dacă te uitai mult la ea. Avea un coif poleit cu

argint, cizme cu plăci de fier și o pelerină albastră, prinsă la gât cu o fibulă mare din aur și chihlimbar.

– Zi-mi! Unde e? am întrebat pentru a patra oară, și de astă dată sabia se afla la doar o palmă de gâtlejul lui.

– Soața ta este la Cridianton, răspunse ealdormanul Odda, căci fiul lui era prea îngrozit ca să mai poată deschide gura.

Nu aveam habar unde era Cridianton.

– Și fiul meu? am urmat, sfredelindu-l pe Odda cel Tânăr cu privirea. Unde e fiul meu?

– Sunt amândoi cu nevasta mea la Cridianton și sunt în siguranță, răspunse tot ealdormanul.

– Juri că-i așa? i-am cerut.

– Să jur? Ealdormanul era în culmea furiei, iar chipul lui urât și bubos se înroșise ca racul fiert. Îndrăznești să-mi ceri mie să jur? răcni el scoțându-și sabia. Te putem ucide ca pe un câine, mârâi Odda, și săbiile oamenilor săi zvâcniră spre mine.

I-am arătat, cu sabia întinsă, în josul râului.

– Știi a cui flamură e aia? l-am întrebat cu glas puternic, așa încât mulți dintre oamenii aflați pe dealul Cynuit mă putură auzi. E flamura cu corb a lui Ubba Lothbrokson. L-am văzut pe Ubba Lothbrokson luptând. L-am văzut aruncând oameni în mare, despicându-le burțile, retezându-le capetele, croindu-și drum prin sângele lor și făcându-și sabia să șuiere cântecul morții pentru englezi. Și tu vrei să mă ucizi pe mine, care sunt gata să lupt alături de voi contra danezilor? Dacă asta vrei, poți s-o faci! Mi-am desfăcut larg brațele, oferindu-mi pieptul sabiei ealdormanului. Fă-o, am scrâșnit, scuipând spre el, dar mai întâi jură-mi că soața și fiul meu sunt în siguranță.

Bătrânul tăcu preț de câteva clipe, apoi lăsă în jos lama.

– Sunt în siguranță. Îți jur, șopti el.

– Și creatura asta nu s-a atins de ea? am întrebat, îndreptând iar Răsuflarea-Șarpelui către fiul lui.

Ealdormanul își privi băiatul, care scutura din cap.

– Jur că nu m-am atins de ea, bâgui Odda cel Tânăr, regăsindu-și glasul. Am vrut doar să fie la adăpost. Am crezut că ești mort și am vrut ca ea să fie în siguranță. Asta e tot, jur!

Am vârât în teacă Răsuflarea-Şarpelui.

– Îi datorezi nevestei mele optsprezece şilingi, i-am zis ealdormanului, după care i-am întors spatele.

Ajunsesem la Cynuit. N-ar fi trebuit să fiu pe acel vârf de deal. Dar eram totuşi. Pentru că destinul nu poate fi schimbat.

Unsprezece

Ealdormanul Odda nu voia să ucidă danezi. El voia să stea acolo unde se afla şi să-l lase pe Ubba să-l asedieze. Asta, socotea el, ar fi fost de ajuns.

– Dacă-i ţinem oastea pe loc, Alfred poate veni să-i atace, spuse el plin de convingere.

– Alfred asediază Exanceaster, l-am contrazis eu.

– Va lăsa nişte oameni să stea cu ochii pe Guthrum, dar el va veni aici, insistă Odda trufaş.

Nu-i plăcea să discute cu mine, dar eram ealdorman şi nu mă putea împiedica să particip la sfatul lui de război, la care mai asistau fiul lui, preoţii şi o duzină de thegni, cu toţii din ce în ce mai enervaţi de comentariile mele. Susţineam cu îndârjire că Alfred n-avea să vină în ajutorul nostru, însă ealdormanul Odda refuza să plece de pe vârful dealului, deoarece era convins că regele avea să apară în scurt timp. Thegnii lui, toţi oameni zdraveni, cu cămăşi de zale grele şi chipuri aspre, brăzdate de vreme, erau de acord cu el. Unul murmură că femeile trebuiau protejate.

– N-ar trebui să se afle nici o femeie aici, am zis.

– Dar sunt, totuşi, replică omul tăios.

Într-adevăr, cel puţin o sută de femei îşi urmaseră bărbaţii şi acum se găseau în fortul din vârful dealului, unde nu exista nici un adăpost pentru ele sau copiii lor.

– Şi cât timp va dura până la sosirea lui Alfred, presupunând că într-adevăr va sosi? am întrebat.

– Două zile? sugeră Odda. Poate trei?

– Și ce vom bea până vine el? Pișat de păsări?

Se holbau cu toții la mine, cu priviri încărcate de ură, însă aveam dreptate, căci în Cynuit nu exista nici o fântână. Cea mai apropiată sursă de apă era râul, dar între noi și râu se aflau danezii, și Odda pricepea suficient de bine că aveam să fim chinuiți de sete. Cu toate asta, insista să rămânem. Poate că preoții lui se rugau pentru un miracol.

Danezii erau la fel de grijulii. Ne depășeau numeric, dar nu cu mult, și ne aflam pe o poziție mai înaltă decât a lor, ceea ce însemna că, în cazul unui atac, ar fi fost nevoiți să escaladeze panta abruptă a dealului, așa că Ubba alese să înconjoare fortul, în loc să-l ia cu asalt. Danezilor nu le plăcea să piardă oameni, și mi-am amintit de precauția dovedită de Ubba la Gewæsc, unde ezitase să atace forțele lui Edmund pe cele două cărări ce duceau la mlaștină. Poate că acea teamă îi fusese întărită de Storri, vrăjitorul lui, dacă Storri încă mai trăia. Oricare ar fi fost motivul, în loc să-și adune oamenii într-un zid de scuturi pentru a lua cu asalt străvechiul fort, Ubba îi dispuse într-un cerc în jurul dealului și apoi, împreună cu cinci dintre căpitanii lui de corăbii, urcă dealul. Nu purta nici o sabie și nici scut, pentru a arăta că dorea să negocieze.

Ealdormanul Odda, fiul lui, doi thegni și trei preoți merseră să-l întâmpine pe Ubba. Ca ealdorman, i-am urmat, fiindcă aveam acest drept. Odda mă privi cu răutate, dar nu putu să mă refuze, așa că am coborât până la jumătatea povârnișului, unde Ubba, fără să ne salute și fără măcar să ne arunce insultele obișnuite, ne avertiză că eram prinși în capcană și cel mai înțelept era să ne predăm.

– Veți preda armele. Voi lua câțiva ostatici, dar veți trăi cu toții, promise el.

În timp ce unul dintre preoții lui Odda îi traducea ealdormanului, l-am privit pe Ubba. Părea mai bătrân decât mi-l aminteam, cu fire albe prin barba neagră și încâlcită, dar încă avea o înfățișare înspăimântătoare – cu pieptul larg, statura uriașă, trufaș și aspru.

Ealdormanul Odda era de-a dreptul îngrozit. În definitiv, Ubba era o căpetenie daneză renumită, un om care străbătuse mările în lung şi-n lat, făcând măceluri oriunde debarca, iar acum Odda era nevoit să-l înfrunte. Făcu tot posibilul să pară semeţ şi sfidător, susţinând că nu voia să părăsească fortul şi punându-şi credinţa în adevăratul Dumnezeu.

– Atunci o să te omor, mârâi Ubba.

– N-ai decât, răspunse Odda.

Rostise cuvintele cu jumătate de glas, iar Ubba scuipă spre el plin de dispreţ. Era pe cale să se întoarcă şi să plece, dar în acea clipă mi-am luat inima în dinţi şi i-am vorbit, fără să am nevoie de nici un tălmaci.

– Flota lui Guthrum e distrusă. Află, Ubba Lothbrokson, că Njorð s-a ridicat din adâncuri şi a înhăţat flota lui Guthrum, trăgând-o pe fundul mării. Toţi acei războinici curajoşi sunt duşi acum la Ran şi la Ægir.

Ran era soaţa lui Njorð, iar Ægir, uriaşul care străjuia sufletele înecaţilor. Am scos din sân amuleta cu Thor şi am ridicat-o spre el.

– Grăiesc adevărul, jarlule Ubba. Am privit flota scufundându-se şi am văzut oamenii de pe corăbii pierind sub valuri.

Mă privi cu ochi răi, îngustaţi, şi i-am simţit cruzimea din inimă precum căldura unei forje. Cruzimea lui mă ardea, dar în acelaşi timp puteam simţi spaima care-l cuprinsese. Nu-i era frică de noi, firește, ci de zei. Ubba era un om care nu făcea nimic fără să primească mai întâi un semn de la zei, şi de aceea pomenisem de zei când i-am vorbit despre scufundarea flotei.

– Te ştiu, mârâi el îndreptând spre mine două degete, ca să alunge răul spuselor mele.

– Şi eu te ştiu pe tine, Ubba Lothbrokson, i-am răspuns, ridicând trei degete spre el. Ivar e mort, am zis, îndoind un deget. Halfdan e mort – şi aici am îndoit al doilea deget. Singurul care a rămas eşti tu. Ce ţi-au spus runele? Că până la prima lună nouă n-are să mai rămână nici unul dintre fraţii Lothbrok în Midgard?

Îl lovisem exact acolo unde îl durea mai tare, căci, instinctiv, duse mâna la amuleta de la gât. Preotul lui Odda îmi traducea cuvintele cu vocea ca un murmur scăzut, iar ealdormanul mă privea cu ochii bulbucați de uimire.

– De-aia vrei să ne predăm? l-am întrebat pe Ubba. Fiindcă runele ți-au spus că nu putem fi învinși în luptă?

– O să te omor, scrâșni Ubba. O să te spintec de la boașe la gâtlej. O să scot mațele din tine ca dintr-un pește.

M-am forțat să zâmbesc, deși mi-era greu să zâmbesc când Ubba făcea amenințări.

– N-ai decât să încerci, Ubba Lothbrokson, dar vei da greș. Știu asta. Și eu am aruncat runele, Ubba, am aruncat runele azi-noapte, sub lună, și ele mi-au vorbit.

Danezul mă privi furios și înfricoșat în același timp, căci îmi înghițise minciuna. Voia să fie sfidător, dar spaima i se citea în ochi, deoarece propriile lui rune, am presupus eu, îi dezvăluiseră exact același lucru, anume că orice atac asupra Cynuit avea să se încheie cu o înfrângere.

– Știu cine ești! Ești băiatul lui Ragnar! zise el, aducându-și, în sfârșit, aminte de unde să mă ia.

– Da, și Ragnar Neînfricatul îmi vorbește, i-am spus. El mă strigă de pe tărâmul morților, cerând răzbunare, Ubba, răzbunare asupra danezilor, căci Ragnar a fost răpus mișelește de propriii lui oameni. Eu sunt acum solul lui din tărâmul morților, și am venit după tine.

– Nu l-am ucis eu! zbieră Ubba înfricoșat.

– Crezi că lui Ragnar îi pasă? El vrea doar răzbunare, și pentru el viața unui danez e la fel de bună ca a altuia, așa că aruncă-ți iar runele și apoi dă-ne sabia ta. Ești condamnat la pieire, Ubba!

– Și tu ești un rahat de nevăstuică! pufni el, după care îmi întoarse spatele, îndepărtându-se în grabă.

Ealdormanul Odda încă se zgâia la mine.

– Îl cunoști? bâgui el.

– Îl cunosc pe Ubba de când aveam zece ani, i-am răspuns, privind cum căpetenia daneză se întorcea în tabăra sa. M-am gândit atunci că, dacă aș fi avut prilejul de a alege, de a-mi urma

inima de războinic, mai curând aş fi luptat de partea lui Ubba decât împotriva lui, însă ursitoarele hotărâseră altfel. Îl ştiu de când aveam zece ani, am continuat, şi singurul lucru pe care ţi-l pot spune despre el e că se teme de zei. Acum e înfricoşat, aşa că poţi să-l ataci. Spiritul său de luptă îl va părăsi, căci Ubba crede că va pierde oricum.

– Alfred va veni să ne salveze, stărui Odda.

– Alfred stă cu ochii pe Guthrum, l-am contrazis.

Firește, nu eram sigur de asta. Se putea foarte bine ca, tocmai în acele clipe, regele să ne privească de pe dealuri, dar mă îndoiam că l-ar fi lăsat pe Guthrum să jefuiască Wessexul.

– Stă cu ochii pe Guthrum fiindcă oastea lui Guthrum e de două ori mai mare decât a lui Ubba. Chiar şi dacă i s-a scufundat jumătate din flotă, Guthrum tot are mai mulţi oameni, şi de ce i-ar lăsa Alfred să plece din Exanceaster? Alfred nu va veni, am încheiat eu, iar noi vom muri de sete înainte ca Ubba să ne atace.

– Dar avem apă şi bere, interveni fiul ealdormanului. Mă privea cu ură, uimit şi înciudat că-i vorbisem cu atâta familiaritate lui Ubba.

– Ai apă şi bere pentru o zi, i-am răspuns eu dispreţuitor, şi am citit în ochii ealdormanului că-mi dădea dreptate.

Odda se întoarse şi scrută zarea spre sud, peste valea râului Pedredan. Spera să vadă trupele lui Alfred, tânjea să zărească sclipirile razelor de soare în ascuţişurile suliţelor saxone, dar dintr-acolo nu se vedea şi nu se auzea nimic, în afară de copacii scuturaţi de vânt.

Odda cel Tânăr simţi îndoiala ce-l cuprinsese pe tatăl său.

– Am putea aştepta două zile, grăi el.

– Moartea n-o să fie mai bună după două zile, mârâi Odda. Şi în clipa aceea l-am admirat. Sperase să nu luptăm contra danezilor, sperase că regele lui îl va salva, dar în sufletul său ştia că am dreptate şi că el şi nimeni altul trebuia să-i înfrunte pe năvălitori. Ştia că oamenii din Defnascir ţineau în mâini soarta Angliei şi trebuia să aibă grijă de ţară.

– În zori, zise el fără să mă privească. Vom ataca în zori.

*

Am dormit îmbrăcați de luptă. Sau mai curând oamenii au încercat să doarmă, purtând greoaiele pieptare de piele sau cămășile de zale, cu tecile săbiilor la cingătoare și coifurile și armele la îndemână. N-am aprins nici un foc, căci Odda nu voia ca dușmanul să vadă că ne pregăteam pentru bătălie, însă danezii aveau focuri și, la lumina lor, străjile noastre vedeau bine povârnișurile dealului, așa încât nici o iscoadă daneză nu se putea strecura până la noi. Dar nu veni nimeni. Secera lunii apărea și dispărea printre norii zdrențuiți. Focurile danezilor ne înconjurau ca un uriaș cerc de flăcări, fiind mai mari spre sud, lângă Cantucton, unde se afla cortul lui Ubba. Alte focuri ardeau spre est, lângă corăbiile daneze, flăcările reflectându-se în capetele aurite de monștri și în dragonii pictați de la prove. Între noi și râu se afla o mlaștină întinsă, la marginea căreia era o fâșie de pământ ferm, cu câteva căsuțe în care se adăpostiseră gărzile ce păzeau corăbiile daneze. Căsuțele fuseseră cândva ale pescarilor, dar aceștia fugiseră de mult, și acum danezii aprinseseră focuri între ele. Ridicându-mă pe palisadă, am privit acele corăbii lungi și grațioase și m-am rugat ca *Vipera Vântului* să nu se fi scufundat.

N-am putut dormi. Mă gândeam la scuturi, la danezi, la săbii și spaimă. Mă gândeam la fiul meu, pe care nu-l văzusem niciodată, și la Ragnar Neînfricatul, întrebându-mă dacă nu cumva el mă privea chiar atunci, din Valhalla. Mi-era teamă că aveam să dau greș a doua zi, când, în sfârșit, trebuia să intru în fatidicul zid de scuturi. Și nu eram singurul de care somnul nu se lipea, căci, în inima nopții, un om se urcă pe palisadele năpădite de iarbă și veni lângă mine. Era ealdormanul Odda.

– De unde-l știi pe Ubba? vru el să știe.

– Am fost luat prizonier de danezi și crescut de ei. Danezii m-au învățat să lupt. Iar Ubba însuși mi-a dat asta, i-am zis, arătându-i una dintre brățările de pe mână.

– Ai luptat pentru el? întrebă Odda, dar nu pe un ton acuzator, ci mai degrabă din curiozitate.

– Am luptat ca să rămân în viață, i-am zis, prudent.

Ealdormanul își întoarse privirea spre râul în care se oglindea luna.

– Când vine vorba de luptă, danezii nu sunt proști, cugetă el cu glas tare. Se vor aștepta la un atac în zori.

N-am spus nimic, însă mă întrebam dacă nu cumva temerile de care era frământat îl făcuseră să se răzgândească în privința atacului.

– Și sunt și mai mulți decât noi, continuă el.

Am rămas tăcut. Frica îi macină pe oameni, și nu există frică mai mare decât cea care te cuprinde la gândul că vei lupta într-un zid de scuturi. În noaptea aceea, spaima mă devora, căci nu mai luptasem niciodată corp la corp într-o înfruntare între două oști. Fusesem la Dealul lui Æsc și participasem și la alte lupte din acea vară îndepărtată, dar niciodată nu luptasem în primul rând al unui zid de scuturi. Mă gândeam cu groază la ziua ce urma și, ca și Odda, aș fi vrut să vină Alfred și să ne salveze, însă știam că n-avea să apară nici o salvare miraculoasă.

– Sunt mai mulți decât noi, zise iar Odda, și unii dintre oamenii mei n-au alte arme decât niște coase.

– Dar și o coasă poate ucide, i-am pus în vedere, deși știam că era un lucru prostesc. N-aș fi vrut să înfrunt un danez dacă aș fi avut în mâini doar o coasă. Câți dintre oamenii tăi au arme bune? l-am întrebat.

– Jumătate? murmură el, deloc convins.

– Atunci pe aceștia o să-i așezăm în primele rânduri, iar restul vor lua armele danezilor morți.

Nu eram nici eu convins de ce spuneam, însă știam că trebuia să par încrezător. Spaima poate afecta un om, dar încrederea alungă spaima.

Odda scruta corăbiile întunecate din vale.

– Soața și fiul tău sunt bine, să știi, rosti el după o vreme.

– Mă bucur să aud asta.

– Fiul meu i-a salvat.

– Și s-a rugat ca eu să fiu mort.

Ealdormanul se mulțumi să ridice din umeri.

– Mildrith a trăit la noi după moartea tatălui ei, iar fiul meu s-a îndrăgostit de ea. N-a vrut să-i facă niciodată rău şi nici nu i-a făcut. Întinse braţul spre mine şi am zărit, în lumina palidă a lunii, că-mi oferea o pungă de piele. Uite, restul preţului pentru mireasă, îmi spuse.

– Păstrează banii, ealdorman Odda! Mi-i dai după luptă, iar dacă mor, dă-i-i lui Mildrith.

O bufniţă trecu pe deasupra capetelor noastre ca o stafie întunecată şi iute, şi m-am întrebat ce prevestea. Departe, spre est, dincolo de Pedredan, sclipi flacăra unui foc şi mi-am dat seama că era tot un semn, dar nu ştiam ce înţeles tainic avea.

– Am războinici buni, mă încredinţă Odda, dar dacă vor fi atacaţi din părţi? Teama încă îl bântuia. Ar fi fost mai bine dacă Ubba ne-ar fi atacat, reflectă el.

– Da, ar fi fost mai bine, dar Ubba nu va face nimic dacă runele nu-l îndeamnă să treacă la faptă.

Destinul înseamnă totul. Ubba ştia asta, motiv pentru care citea semnele trimise de zei, iar eu ştiam că zborul acelei bufniţe fusese un semn. Pasărea trecuse pe deasupra capetelor noastre şi peste corăbiile daneze şi se îndreptase către focul îndepărtat ce ardea pe malul estuarului. Deodată mi-am amintit de cele patru corăbii ale regelui Edmund venind pe ţărmul Angliei de Est trăgând săgeţi de foc către corăbiile daneze aflate la mal. Mi-am dat seama, cu bucurie, că şi eu puteam citi semnele.

– Dacă oamenii tăi sunt atacaţi din flancuri, atunci vor muri, i-am zis. Dar, dacă reuşim noi să-i atacăm pe danezi din părţi, atunci ei vor pieri. Deci trebuie să-i atacăm din flancuri.

– Cum? întrebă Odda abătut. În mintea lui nu exista, probabil, decât spaima că în zori avea să se petreacă un măcel – un atac, o luptă şi o înfrângere în faţa danezilor. Dar eu văzusem bufniţa. Bufniţa zburase dinspre corăbii către foc, şi acela era semnul. Trebuia să ardem corăbiile.

– Cum să-i prindem din flancuri, când suntem mai puţini? stărui Odda.

Mă codeam dacă să-i destăinui sau nu planul meu. Să urmez semnul ar fi însemnat să ne împărţim în două forţele, iar greşeala asta o făcuseră danezii pe Dealul lui Æsc, aşa că am ezitat. Însă Odda nu venise pe palisadă findcă i-ar fi plăcut, dintr-odată, de mine, ci fiindcă îl înfruntasem pe Ubba. Doar eu, în Cynuit, credeam în victoria noastră, sau cel puţin aşa dădeam impresia, iar asta, în ciuda tinereţii mele, mă făcea conducătorul oştii noastre. Ealdormanul Odda, suficient de bătrân cât să-mi fie părinte, avea nevoie de ajutorul meu. Voia să-i spun ce să facă, aştepta un sfat de la mine. Nu luptasem niciodată într-un zid de scuturi, dar eram tânăr şi trufaş, iar semnele îmi destăinuiseră ce trebuia făcut, aşa că i-am zis în cele din urmă:

– Ai văzut vreodată un sceadungengan?

În loc de răspuns, îşi făcu semnul crucii.

– Când eram copil, visam la sceadungengani, i-am mărturisit. După apusul soarelui plecam să hoinăresc prin păduri, ca să-i caut. Am învăţat căile nopţii ca să fiu ca ei.

– Dar ce legătură are asta cu atacul din zori? se miră el.

– Dă-mi cincizeci de oameni, şi alături de oamenii mei vom ataca în zori acolo, i-am spus, arătând spre corăbii. O să începem pârjolindu-le flota.

Odda se uită în vale, la cele mai apropiate focuri, unde gărzile duşmane făceau de strajă.

– Danezii o să vă vadă venind şi o să fie pregătiţi de luptă, mă avertiză el. Voia să spună că o sută de războinici nu puteau să coboare dealul în bătaia razelor de lună, să treacă printre santinelele duşmane şi să traverseze mlaştina în deplină tăcere. Şi avea dreptate. N-am fi apucat să facem zece paşi, şi gărzile danezilor ne-ar fi văzut, dând alarma, iar oastea lui Ubba, care era, în mod sigur, la fel de gata de luptă ca şi noi, ar fi ieşit din tabără spre a-i ataca pe oamenii noştri înainte ca ei să ajungă la mlaştină.

– Dar dacă danezii îşi vor vedea corăbiile incendiate, i-am zis, se vor îndrepta spre malul râului, nu spre pajişti. Iar malul râului e mărginit de mlaştină. Acolo nu ne pot ataca prin flancuri.

Firește, ne-ar fi putut ataca și acolo, dar mlaștina ar fi fost un loc la fel de primejdios și pentru oastea care ataca prin flancuri, nu doar pentru cea atacată.

– Dar cum ajungi pe malul râului, ca să poți da foc corăbiilor? întrebă Odda morocănos.

– O Umbră Rătăcitoare poate ajunge acolo. Cum el nu spuse nimic, am continuat: Eu pot ajunge. Și când prima corabie va lua foc, toți danezii vor da buzna spre malul râului. Atunci, cei o sută de oameni pot porni atacul. Îi cunosc pe danezi, sigur vor fugi să-și salveze corăbiile, și asta le va da oamenilor noștri destul timp să traverseze mlaștina. Vor fugi cât de repede pot, vor veni alături de mine și vom da foc la și mai multe corăbii, în vreme ce danezii vor încerca să ne oprească.

Am întins brațul spre malul râului, arătându-i lui Odda cum danezii aveau să iasă din tabără, de-a lungul fâșiei de pământ ferm, spre locul unde se aflau corăbiile.

– Când danezii vor fi toți pe malul râului, crezând că acolo am dat atacul principal, între râu și mlaștină, tu vei conduce fyrdul către ei, atacându-i din spate.

El rămase pe gânduri, privind corăbiile. Dacă ar fi fost să atacăm, locul cel mai bun pentru asta era panta sudică a dealului, direct în centrul oștirii lui Ubba. Ar fi fost o bătălie crâncenă, cu zid de scuturi contra zid de scuturi, cei nouă sute de oameni ai noștri contra celor o mie două sute ai danezilor. La început am fi fost în avantaj, căci mulți dintre războinicii lui Ubba erau dispuși în jurul dealului și le-ar fi trebuit ceva timp să ajungă la locul ciocnirii ca să li se alăture tovarășilor lor. În timpul ăsta, noi am fi pătruns adânc în tabăra daneză, dar, pe măsură ce tot mai mulți soldați inamici ar fi intrat în luptă, exista primejdia să fim opriți, prinși din flancuri. S-ar fi ajuns la o luptă grea, luptă în care ei ar fi avut prima șansă de câștig, din pricină că erau mai mulți decât noi și ne-ar fi împresurat, măcelărindu-i lesne pe luptătorii noștri din ultimele rânduri, înarmați doar cu coase și seceri.

Pe de altă parte, dacă reușeam să cobor dealul și să dau foc corăbiilor, danezii ar fi alergat către malul râului să le stingă și

să mă împiedice să le incendiez restul navelor. Asta i-ar fi adus pe acea fâşie îngustă de pământ ferm, iar dacă o sută de viteji, conduşi de Leofric, mi s-ar fi alăturat, le-am fi putut ţine piept danezilor suficient de mult pentru ca Odda să le cadă în spate. Atunci, danezii ar fi fost prinşi în capcană, între Odda, oamenii mei, mlaştină şi râu. Ar fi fost încercuiţi aşa cum fusese încercuită oastea northumbriană la Eoferwic.

Totuşi, nu puteam uita că, la Dealul lui Æsc, dezastrul se abătuse asupra oştirii care-şi împărţise prima forţele.

– Planul ăsta ar putea da roade, zise Odda cu jumătate de glas.

– Dă-mi cincizeci de oameni, numai din cei tineri, i-am cerut.

– Tineri?

– Trebuie să coboare dealul în fugă. Trebuie să alerge foarte repede şi să ajungă la corăbii înaintea danezilor. Şi trebuie să facă asta în zori, am adăugat, căutând să par cât mai sigur pe mine, deşi mă temeam eu însumi de un eşec.

Aşteptam să-şi dea încuviinţarea, însă Odda nu zise nimic.

– Dacă învingi în lupta asta, stăpâne, vei salva Wessexul, iar Alfred te va răsplăti.

Nu-l numisem stăpân fiindcă ar fi fost mai mare în rang decât mine, ci fiindcă era mult mai în vârstă. El cumpăni puţin situaţia şi poate că gândul la răsplată îl convinse, căci încuviinţă din cap:

– O să-ţi dau cincizeci de oameni.

Ravn îmi dăduse multe sfaturi şi toate fuseseră bune, dar acum, în bătaia vântului nopţii, mi-am amintit de un singur lucru pe care mi-l spusese, încă din noaptea când ne întâlnisem prima dată, ceva ce nu uitasem de atunci: „Niciodată, dar niciodată să nu-l înfrunţi pe Ubba", zisese el.

Cei cincizeci de oameni erau conduşi de un intendent pe nume Edor, un bărbat la fel de voinic şi de aspru ca Leofric, care, la fel ca acesta, mai luptase în zidul de scuturi. Arma lui favorită era o suliţă retezată pentru vânat mistreţi, deşi la brâu

purta și o sabie. După el, sulița avea forța și greutatea necesare ca să străpungă zalele și putea pătrunde chiar și printr-un scut.

Edor și Leofric acceptară imediat planul meu. Nici nu mi-ar fi trecut prin cap că n-o să-l accepte, dar, privind înapoi, parcă nu-mi vine a crede că lupta de la Cynuit a avut la origine ideea unui tânăr de douăzeci de ani care nu mai stătuse niciodată într-un zid de scuturi. Dar eram înalt și bine făcut, eram nobil, crescusem printre războinici și aveam încrederea trufașă a unui bărbat născut să lupte. Eu sunt Uhtred, fiul lui Uhtred, care era fiul unui alt Uhtred, și strămoșii mei nu stăpâniseră atâta vreme Bebbanburg și ținuturile din jur pupând icoanele și închinându-se la altare. Fuseserăm întotdeauna un neam de războinici.

Oamenii mei și cei ai lui Edor se adunară dincolo de palisada de est a fortului Cynuit, unde aveau să aștepte până când vedeau prima corabie daneză cuprinsă de flăcări, în zori. Leofric se afla în dreapta, cu echipajul de pe *Heahengel*, deoarece știam că acolo aveau să izbească danezii. Edor și cei din Defnascit se aflau în stânga, și principala lor misiune, în afară de a ucide pe oricine le ieșea în cale pe malul râului, era să smulgă scândurile arzânde de pe corăbiile daneze și să le arunce peste navele care încă nu luaseră foc.

– Nu vom încerca să ardem toate corăbiile, ci doar patru sau cinci, le-am zis. Dar va fi suficient ca danezii să se repeadă asupra noastră ca un roi de albine înfuriate.

– Albinele înțeapă, se auzi o voce în beznă.

– Ți-e frică? am întrebat, cu dispreț în glas. Danezilor le e frică! Semnele date de zeii lor sunt rele, ei cred că o să piardă, și ultimul lucru pe care și-l doresc e să-i înfrunte pe oamenii din Defnascir în pâcla zorilor. O să-i facem să zbiere ca niște muieri, o să-i ucidem și să-i trimitem în iadul lor păgân.

Asta le-am spus oamenilor înainte de luptă. Aș fi putut vorbi mai mult, dar eram neliniștit, deoarece trebuia să cobor primul dealul și aveam să fiu singur. Trebuia să trăiesc visul copilăriei mele, acela de a fi o Umbră Rătăcitoare, iar Leofric și Edor primiseră poruncă să nu-și conducă oamenii către râu

până nu-i vedeau pe danezi sărind să-şi salveze corăbiile. Dacă eu nu reuşeam să pun foc navelor, atacul s-ar fi oprit din faşă, spaima l-ar fi cuprins iarăşi pe Odda, iar danezii ar fi câştigat. Wessexul ar fi pierit şi, odată cu el, Anglia toată.

– Acum odihniţi-vă, i-am îndemnat. Mai avem trei sau patru ceasuri până în zori.

Când m-am întors pe palisadă, părintele Willibald veni lângă mine, ţinând în mână crucifixul sculptat dintr-un os de bou.

– Vrei binecuvântarea Domnului? mă întrebă el.

– Nu, părinte. Singurul lucru pe care îl vreau este pelerina ta.

Preotul avea o pelerină frumoasă, din lână vopsită în cafeniu-închis, cu o glugă largă. Mi-o dădu şi mi-am legat baierele strâns la gât, să nu mi se vadă deloc cămaşa de zale.

– În zori, părinte, aş vrea să rămâi aici. Malul râului nu e un loc pentru preoţi.

– Dacă oamenii noştri mor acolo, atunci tot acolo e şi locul meu, se împotrivi el.

– Chiar vrei să pleci în rai în zori?

– Nu.

– Atunci rămâi aici, l-am repezit, pe un ton mai aspru decât voiesem, din pricina neliniştii care mă stăpânea. Şi apoi, nu mai aveam timp de discuţii, venise vremea să plec, căci, deşi era încă în toiul nopţii, iar dimineaţa era departe, aveam nevoie de timp ca să mă strecor printre liniile daneze.

Leofric mă însoţi până la marginea nordică a fortului, care nu era învăluită în razele lunii şi era şi cea mai puţin păzită parte a dealului, căci povârnişul de aici ducea direct spre mlaştini şi estuar. I-am dat lui Leofric scutul meu.

– N-am nevoie de el, mai mult m-ar stânjeni.

El mă bătu pe braţ:

– Eşti un afurisit plin de curaj, Poponeaţă, ştii asta, nu?

– Şi? E o greşeală?

– Nu, stăpâne, grăi el, rostind cu multă mândrie ultimul cuvânt. Dumnezeu fie cu tine, oricare zeu o fi acela.

Am atins ciocanul lui Thor, apoi l-am strecurat sub cămaşa de zale.

– Să aduci oamenii cât poţi de grabnic când vei vedea că danezii se reped la corăbii, i-am poruncit.

– O să venim iute, dacă mlaştina ne lasă, făgădui el.

Îi văzusem pe danezi mergând prin mlaştină ziua, şi ştiam că era doar pământ moale, nu o mocirlă.

– Poţi s-o traversezi repede, i-am zis, trăgându-mi gluga pelerinei peste coif. Acum e timpul să plec!

Am sărit de pe palisadă în şanţul puţin adânc. Acum aveam să devin ceea ce întotdeauna îmi dorisem, o Umbră Rătăcitoare. Visul copilăriei devenise însă un lucru de viaţă şi de moarte, m-am gândit, apoi, atingând mânerul Răsuflării-Şarpelui, ca să-mi poarte noroc, am trecut peste buza şanţului. Am mers de-a buşilea şi, de la jumătatea dealului, am început să mă târăsc pe burtă ca un şarpe, ca o umbră neagră în iarba verde, croindu-mi drum printre două focuri din tabăra daneză care abia mai pâlpâiau.

Unii danezii dormeau, alţii moţăiau. Îi puteam vedea stând pe lângă focurile pe cale să se stingă. După ce am ieşit din umbra dealului mi-am dat seama că lumina lunii era suficient de puternică să mă dea de gol şi nici n-aveam unde să mă ascund, căci iarba fusese păscută de oi, dar m-am mişcat ca o stafie, o stafie ce se târa pe burtă, puţin câte puţin, fără zgomot, o umbră în iarbă. Ca să mă zărească, danezii ar fi trebuit să se uite atent sau să meargă printre focuri, însă ei nu auzeau nimic, nu bănuiau nimic, aşa că nici nu vedeau nimic. Mi-a trebuit o veşnicie să mă strecor printre ei, dar am reuşit, fără să mă apropii la mai puţin de douăzeci de paşi de vreo strajă. Odată ce am trecut de ei, m-am pomenit în mlaştină. Aici mă puteam mişca la adăpostul tufişurilor, aşa că am înaintat mai repede, străbătând clisa şi apa puţin adâncă. Am tresărit doar o dată, atunci când o pasăre ţâşni speriată din cuibul ei şi se avântă în aer ţipând ascuţit şi sfârâind din aripi. Câţiva danezi scrutară mlaştina, dar după câteva clipe se lăsă iarăşi tăcerea. Am aşteptat, cu apa pătrunzând prin cămaşa de zale, şi m-am rugat lui Hoder,

fiul cel orb al lui Odin şi zeul nopţii. „Păzeşte-mă, Hoder", am zis în gând şi mi-am dorit să-i fi adus un sacrificiu, dar până atunci nu-mi trecuse asta prin minte. Mi-am spus însă că Ealdwulf cu siguranţă mă privea din ceruri în acele clipe şi mi-am jurat că el avea să fie mândru de mine. Făceam ceea ce el îşi dorise întotdeauna să fac – luptam cu Răsuflarea-Şarpelui contra danezilor.

Mi-am croit drum spre est, prin spatele santinelelor, către locul unde erau trase corăbiile la ţărm. Spre răsărit nu se zărea nici o geană de lumină. Încă mă târam încet, întins pe burtă, suficient de încet încât să simt cum teama punea stăpânire pe mine. Simţeam un zvâcnet în muşchii coapsei drepte, simţeam cum o sete neostoită îmi ardea gâtlejul, iar o gheară nevăzută îmi sfâşia burta. Dar mângâiam întruna mânerul sabiei, amintindu-mi de farmecele pe care Ealdwulf şi Brida le făcuseră pe lama ei. Şi în minte îmi răsunau cuvintele lui Ravn: „Niciodată, dar niciodată, să nu-l înfrunţi pe Ubba".

Încă mai era timp până să se lumineze. Am continuat să mă târăsc până am ajuns aproape de ţărm, de unde puteam vedea estuarul larg. Nu se zărea nimic, decât licărul lunii ce cobora peste vălurele, ca o foaie şlefuită de argint. Venea fluxul, iar malul mâlos se îngusta pe măsură ce nivelul mării creştea. În râul Pedredan trebuiau să fie somoni, m-am gândit, somoni ce înotau, duşi de flux, întorcându-se în mare. Am strâns în pumn mânerul sabiei, căci eram aproape de fâşia de uscat unde se găseau căsuţele pescarilor şi unde aşteptau străjile daneze. Muşchii îmi zvâcneau groaznic. Mă simţeam rău.

Însă orbul Hoder veghea asupra mea. Santinelele de la corăbii nu erau mai atente decât cele de la poalele dealului, şi de ce-ar fi fost? Ele se găseau mai departe de trupele lui Odda şi nu se aşteptau la nici o primejdie. De fapt, stăteau acolo doar pentru că danezii aveau obiceiul să nu-şi lase niciodată corăbiile nepăzite, iar cele mai multe străji intraseră deja prin cocioabele pescăreşti ca să se culce, lăsând doar o mână de oameni să stea de veghe lângă focurile domoale. Cei rămaşi stăteau nemişcaţi, probabil pe jumătate adormiţi, deşi unul patrula în susul şi-n josul plajei, pe sub provele înalte ale corăbiilor trase la mal.

M-am ridicat în picioare.

Mă târâsem ca o umbră, dar acum eram în tabăra danezilor, dincolo de străjile lor. Mi-am desfăcut baierele pelerinei, am dat-o jos şi mi-am curăţat cu ea noroiul de pe zale, apoi m-am îndreptat cu paşi hotărâţi către corăbii, cu cizmele fleoşcăind prin ultima porţiune de mlaştină. Ajuns lângă prima corabie dinspre nord, mi-am aruncat coiful în umbra ei şi am aşteptat ca danezul care patrula să mă descopere.

Şi ce-ar fi văzut? Un bărbat în zale, un nobil, un căpitan de vas, un danez, stând sprijinit de prova unei corăbii şi privind stelele. Inima îmi bătea năvalnic, muşchii îmi zvâcneau; mi-a trecut prin minte că, dacă muream în acea dimineaţă, măcar aveam să fiu iarăşi alături de Ragnar. Aveam să stau cu el în sala morţilor din Valhalla, deşi unii oameni credeau că bărbaţii care nu mor în bătălie merg mai curând în Niflheim, înfricoşătorul infern de gheaţă al oamenilor nordului, unde zeiţa morţii, Hel, bântuie printre neguri, iar şarpele Spintecător-de-Leşuri se târăşte prin ger pentru a sfâşia trupurile morţilor. Dar oare, m-am gândit eu, un om care piere într-o casă cuprinsă de flăcări nu va merge în Valhalla, în loc să fie aruncat în sumbrul Niflheim? Firește că Ragnar era acum oaspetele lui Odin. Zgomotul de paşi al danezului mă trezi din gânduri. L-am privit zâmbitor.

– E rece în dimineaţa asta, am zis.

– Chiar e.

Era un bărbat între două vârste, cu o barbă înspicată. Deşi apariţia mea îl nedumerise, nu mă privea bănuitor.

– E liniște peste tot, am spus, înclinând capul spre nord, ca pentru a-i da de înţeles că tocmai trecusem de santinelele de pe latura dealului ce dădea spre Sæfern.

– Saxonii tremură de frica noastră, rânji el.

– Aşa şi trebuie!

Am căscat din toţi rărunchii, apoi m-am desprins de corabie şi am făcut câţiva paşi, ca şi cum aş fi vrut să-mi dezmorţesc picioarele. Dintr-odată m-am prefăcut că-mi văd coiful pe malul apei:

– Ia stai! Ce-i asta?

Omul mușcă momeala și veni în umbra corabiei, aplecându-se după coif. Am scos cuțitul, am venit tiptil în spatele lui și i-am înfipt lama ascuțită în gâtlej. Nu i-am retezat gâtul, ci l-am înjunghiat, apoi am răsucit cuțitul în rană și în același timp l-am împins pe danez în jos, cu capul în apă, ținându-l zdravăn, așa încât, dacă nu sângera până la moarte, sigur murea înecat. A durat mult timp, mai mult decât m-aș fi așteptat, însă oamenii sunt greu de ucis. Se zbătea să scape, și am crezut că zgomotul o să-i trezească pe oamenii care dormeau în jurul celui mai apropiat foc. Însă focul se afla la patruzeci sau cinzeci de pași depărtare, pe plajă, iar murmurul apei se dovedi suficient de puternic încât să acopere horcăitul de moarte al danezului. L-am ucis și nimeni n-a știut, nimeni în afara zeilor n-a fost de față. Când sufletul i se scurse din trup, i-am scos cuțitul din beregată, mi-am luat coiful și m-am întors la prora corabiei.

Am așteptat acolo până când zorii începură să aprindă cerul la răsărit. Am așteptat până când lumina zilei începea să se reverse peste Anglia.

Și atunci sosi ceasul.

Am mers către cel mai apropiat foc, lângă care stăteau doi oameni.

– Ucide unul, am început să cânt încetișor, apoi doi, apoi trei, ucide patru și ucide cinci și apoi încă pe-atât...

Era un străvechi cântec danez, pe care-l auzisem adesea, fredonat de războinicii de pe *Vipera Vântului.*

– Veți fi eliberați curând, i-am salutat cu voioșie.

Cei doi mă priviră uimiți. Nu știau cine eram, dar, ca și omul pe care-l ucisesem, nu deveniră bănuitori, în ciuda faptului că vorbeam daneza cu un accent englezesc. La urma urmei, erau o mulțime de englezi care luptau sub flamura lui Ubba.

– A fost o noapte liniștită, am zis și, aplecându-mă, am luat din foc un ciot de lemn aprins. Egil și-a uitat un cuțit pe corabie, le-am explicat, născocind un motiv ca să urc la bord.

Egil era un nume îndeajuns de des întâlnit printre danezi ca să nu trezească suspiciuni, aşa că ei mă priviră îndepărtându-mă spre nord şi presupuseră că aveam nevoie de foc ca să-mi luminez calea spre corăbii. Am trecut de căsuţe, înclinând din cap în semn de salut către cei trei războinici ce stăteau lângă un alt foc, şi am continuat să merg până am ajuns la mijlocul şirului de corăbii trase pe plajă. Fluierând încetişor, ca şi când n-aş fi avut nici o grijă, m-am căţărat pe scara scurtă lăsată sprijinită de prora corabiei şi am sărit la bord, croindu-mi drum printre băncile vâslaşilor. Mă aşteptasem să găsesc oameni dormind pe corăbii, însă pe acea navă nu era nimeni, ci doar câţiva şobolani începură să zgrepţăne santina.

M-am ghemuit pe fundul corabiei, împingând lemnul aprins sub vâslele înghesuite laolaltă, dar mi-era teamă că nu era de ajuns ca lemnele să ia foc, aşa că am început să râcâi cu cuţitul lemnul de pe o bancă. Atunci când am avut destule fâşii, le-am făcut ghem şi le-am pus deasupra flăcării, iar aceasta se înteţi. Am râcâit şi mai multe şi apoi am ridicat teancul de vâsle, ca focul să prindă suficient tiraj. Nimeni nu strigă la mine de pe mal. Oricine m-ar fi privit ar fi crezut că scotoceam prin mormanul de vâsle de pe santină, căci flăcările nu ajunseseră încă mai sus de copastie, ca să provoace îngrijorare.

Însă ele se răspândeau încet, dar sigur. Ştiind că n-aveam prea mult timp la dispoziţie, am băgat cuţitul în teacă şi am sărit peste bordaj. M-am scufundat în Pedredan, fără să-mi mai pese că apa îmi uda cămaşa de zale şi armele, şi m-am îndepărtat încet, trecând de la o corabie la alta, până am ajuns la ultima dintre ele, acolo unde leşul bărbatului cu barbă înspicată plutea la suprafaţa râului.

M-am pus pe aşteptat. Focul, m-am gândit eu, trebuia să se fi stins, fiindcă afară era foarte frig. Şi am tot aşteptat. Spre răsărit, cerul cenuşiu începu să se lumineze. Deodată se auzi un răcnet furios, şi am văzut cum danezii alergau spre flăcările înalte şi strălucitoare, izbucnite pe corabia pe care o incendiasem. M-am dus spre unul dintre focurile lăsate de izbelişte, am luat o cracă arzândă şi am fugit către o altă corabie. Danezii se

repeziseră spre corabia incendiată, aflată la vreo şaizeci de paşi distanţă, aşa că nimeni nu mă băgă în seamă. Apoi se auzi răsunând un corn, prelung şi grav. Cornul sună iar şi iar, dând alarma, şi am ştiut că oamenii lui Ubba aveau să vină din tabăra lor. Am luat o ultimă bucată de lemn cuprinsă de flăcări şi m-am întors spre corăbii. Mi-am ars palma, dar am reuşit să împing lemnul arzând sub o grămadă de vâsle, apoi m-am grăbit spre râu, ca să mă ascund în umbra lăsată de pântecul larg al unei nave.

Cornul se auzea încă. Oamenii ieşeau în fugă din cocioabele pescarilor, alergând să-şi salveze flota, iar alţi danezi, mult mai numeroşi, goneau dinspre tabăra de la sud. Aşadar, oştenii lui Ubba căzuseră în capcana noastră: văzându-şi corăbile cuprinse de flăcări, dădeau buzna să le salveze. Ieşeau din tabără într-o totală dezordine, mulţi fără arme, hotărâţi să înăbuşe flăcările care licăreau peste catarge şi pânze, aruncând umbre mişcătoare pe ţărm. Stăteam ascuns, însă ştiam că Leofric avea să vină, acum nu trebuia decât să aştept clipa. Să aştept clipa şi binecuvântarea ursitoarelor şi a zeilor. Danezii încercau să stingă vâlvătaia aruncând, cu scuturile, apă din râu pe prima corabie incendiată, dar apoi se auzi un alt urlet. Mi-am dat seama că-l zăriseră pe Leofric şi că acesta trecuse, în mod sigur, de prima linie de străji, le masacrase şi acum pătrunsese în mlaştină. Am ieşit din umbră, de sub prora masivă a corabiei, şi i-am văzut pe oştenii lui Leofric venind în goană. Treizeci sau patruzeci de danezi alergară către ei să-i înfrunte, dar, atunci când observară flăcările ţâşnind dinspre corăbiile aflate în marginea nordică, fură cuprinşi de panică, fiindcă focul era chiar în spatele lor, iar saxonii în faţă, în vreme ce restul danezilor se găseau la sute de paşi distanţă. Atunci am ştiut că zeii luptau de partea noastră.

Am ieşit din apă. Primele săbii şi suliţe se ciocniră, însă Leofric avea mai mulţi oşteni, iar echipajul de pe *Heahengel* copleşi rapid acea mână de danezi, tăindu-i cu săbiile şi securile. Unul dintre saxoni venea în fugă spre mine şi i-am putut citi spaima pe chip atunci când i-am ieşit înainte, dar mi-am urlat

numele și m-am aplecat să ridic scutul unui danez. Am văzut, în spatele meu, venind oamenii lui Edor și le-am strigat să dea foc la cât mai multe corăbii, în timp ce luptătorii de pe *Heahengel* formau un zid de scuturi de-a lungul fâșiei de pământ ferm. Apoi am început să înaintăm către oastea lui Ubba, care abia atunci înțelegea că era atacată.

O femeie ieși dintr-o căsuță, țipă când ne zări și fugi în susul malului, către danezi, unde o căpetenie răcnea spre războinicii săi, cerându-le să formeze zidul de scuturi.

– Edor! am strigat, știind că acum aveam nevoie de oamenii lui, iar el îi aduse să întărească linia de apărare. Formam un zid solid de scuturi de-a lungul peticului de uscat, o sută de oameni dârji și hotărâți, gata să înfrunte întreaga oaste daneză – ce-i drept, o oaste panicată și dezordonată. Am ridicat privirea spre Cynuit, dar n-am văzut nici un semn dinspre oamenii lui Odda. Aveau să vină, m-am gândit, firește că aveau să vină. În acel moment, Leofric zbieră să ne unim scuturile. Bucățile rotunde din lemn de tei se ciocniră unele în altele, iar eu am vârât în teacă Răsuflarea-Șarpelui și am tras afară Acul-Viespii.

Zidul de scuturi. „E un loc groaznic", îmi zisese tatăl meu, iar el luptase în șapte asemenea ziduri și fusese ucis în ultimul dintre ele. „Niciodată să nu lupți contra lui Ubba", mă avertizase Ravn.

În spatele nostru, corăbiile aflate în marginea dinspre nord a taberei ardeau, din față un pâlc de danezi înnebuniți de furie se repezeau asupra noastră, dornici să se răzbune. Aceasta fu greșeala lor, căci, în loc să formeze un zid de scuturi adevărat, veneau ca niște câini turbați, vrând doar să ne ucidă. Firește că ne-ar fi putut învinge, căci ei erau danezi, iar noi saxoni, dar ne-am strâns unii în alții cu hotărâre. L-am privit cum se avânta asupra mea pe bărbatul cu fața brăzdată de cicatrice, cu scuipatul țâșnindu-i din gură în timp ce urla, și atunci m-a cuprins calmul bătăliei. Deodată n-am mai simțit nici gheara din stomac, nici uscăciunea din gură, nici mușchii tremurânzi, ci doar o detașare de-a dreptul magică, înaintea luptei. Eram fericit.

Eram însă și obosit. Nu dormisem. Eram ud leoarcă. Mă simțeam rău, bolnav, dar într-o clipă am avut impresia că eram invincibil. Acel calm de dinaintea bătăliei e un lucru minunat. Încordarea dispare, spaima e alungată, totul în jur devine limpede ca un cristal de preț și dușmanul n-are nici o șansă, fiindcă e atât de lent. Am întins scutul în față, ca să parez lovitura dată cu sulița de danezul cu cicatrice, în timp ce am îndreptat spre el sabia, care-i străpunse trupul. Am simțit șocul izbiturii urcându-mi pe braț pe când lama îi pătrundea în mușchii burții și am rotit sabia în rană, trăgând-o în sus și eliberând-o prin pielea pieptarului, prin pielea, carnea și mațele danezului. Sângele lui se revărsă, cald, pe mâna mea înghețată, și bărbatul țipă, dându-mi în față un damf de bere. L-am doborât la pământ cu măciulia grea a scutului, am călcat pe pieptul lui și i-am mai înfipt o dată sabia în gâtlej. Un alt danez apăru în dreapta mea, izbind cu un topor scutul saxonului de lângă mine. L-am ucis cu ușurință, vârându-i vârful sabiei în beregată, după care am înaintat. O femeie despletită se repezi asupra mea cu o suliță; am lovit-o cu putere, apoi i-am zdrobit fața cu rama de fier a scutului, iar femeia se prăbuși, urlând de durere, peste un foc ce abia mai pâlpâia. Pletele ei se aprinseră pe dată, de parcă ar fi fost o păpușă aruncată în flăcări. Echipajul de pe *Heahengel* lupta alături de mine, iar Leofric urla întruna la oamenii lui, cerându-le să ucidă, să-i ucidă cât mai grabnic pe danezi. Era șansa noastră de a-i măcelări acolo, căci se năpustiseră orbește asupra noastră, fără să formeze zidul de scuturi, și n-aveam decât să-i lovim cu săbiile și cu securile, era o treabă de măcelar. Deja treizeci sau chiar mai mulți danezi erau morți, șapte corăbii ardeau, iar flăcările se întindeau cu o viteză ametitoare.

– Zid de scuturi! am auzit un urlet venind dinspre danezi. Se luminase de-a binelea, discul soarelui apăruse peste linia zării. Corăbiile din nordul taberei deveniseră un adevărat furnal. Dintr-odată, capul unui dragon se ivi prin fum, cu ochii de un auriu strălucitor. Peste plajă țipau pescărușii. Un câine alerga schelălăind de-a lungul malului unde erau înșirate corăbiile.

Un catarg se prăbuși, stârnind roiuri de scântei până sus, în aerul de argint. Atunci i-am văzut pe danezi adunându-se într-un zid de scuturi, pregătindu-se să ne ucidă, și am zărit flamura cu corb, acel triunghi de pânză care anunța că Ubba era acolo și venise să ne măcelărească.

– Zid de scuturi! am strigat, și era prima oară când dădeam acel ordin. Zid de scuturi!

Ne destrămaserăm formația, dar venise clipa să ne strângem iarăși la un loc. Să fim scut lângă scut. În fața noastră se găseau sute de danezi hotărâți să ne copleșească. Am bătut cu lama sabiei în rama metalică a scutului și am urlat:

– Danezii vin să piară! Vin să sângereze! Vin direct în sabiile noastre!

Îmbărbătați, oamenii mei scoaseră niște chiote răsunătoare. Fuseseră o sută de războinici, câțiva căzuseră în luptă, dar cei rămași chiuiau de bucurie, deși în fața lor se aflau de cinci sau de șase ori mai mulți vrăjmași decișii să-i ucidă. Leofric începu să cânte imnul de bătălie al lui Hegga, un cântec al vâslașilor englezi, ritmat și aspru, vorbind despre o luptă dată de strămoșii noștri împotriva celor care stăpâniseră Anglia înainte de venirea noastră pe insule. Acum luptam iarăși pentru acest pământ. În spatele meu, o singură voce îngâna o rugăciune; întorcându-mi capul, l-am zărit pe părintele Willibald, care ținea în mâini o suliță. Am râs în fața cutezanței sale.

Să râzi în plină bătălie. Asta mă învățase Ragnar, să mă bucur când lupt. Să mă bucur în zori, căci soarele se ridica dinspre răsărit, inundând cerul cu lumină, alungând bezna nopții dincolo de marginea apuseană a lumii. Am izbit zdravăn cu Acul-Viespii în scut, încercând să fac zgomot ca să acopăr zbieretele înfuriate ale danezilor. Știam că urma să fim și noi loviți în plin, cu putere, dar că trebuia să rezistăm până venea Odda. Eram încredințat că Leofric va fi stâlpul de rezistență al flancului nostru drept, acolo unde danezii cu siguranță urmau să ne atace, ca să ne împresoare prin mlaștină. Flancul nostru stâng era în siguranță, căci se afla în preajma corăbiilor,

dar primejdia venea dinspre flancul drept, care trebuia păstrat cu orice preţ, altfel danezii ne-ar fi învins.

– Scuturi! am strigat. Ne-am apropiat scuturile unele de altele, ştiind că atacul danezilor nu va cunoaşte ezitare. Eram prea puţini ca să-i putem înfricoşa, n-aveau nevoie să prindă curaj, pur şi simplu veneau spre noi.

Şi se năpustiră ca un tăvălug. O linie strânsă de luptători, scut lângă scut, sub razele dimineţii, care sclipeau în tăişurile securilor şi în lamele sulițelor şi săbiilor. Sulițele şi topoarele fură azvârlite prima dată, dar noi, cei din primul rând, ne-am ghemuit sub scuturi, în vreme ce oamenii din al doilea rând ne acoperiră cu scuturile lor. Prin urmare, proiectilele izbiră cu putere lemnul, însă nu ne aduseră nici o pagubă. Apoi am auzit urletul grozav scos din sute de piepturi de danezi şi, odată cu el, se risipi şi ultimul fâlfâit al spaimei din sufletele noastre, deşi duşmanul era acum peste noi.

Cu duduit de tunet, scuturile se loviră unele de altele. Am simţit cum scutul mi-era împins în piept, am auzit răcnetele de furie, am văzut cum o suliţă pătrundea, pe sub zidul de scuturi, printre picioarele mele. Am întins spre zidul danez Acul-Viespii, dar un scut o bloca. În stânga mea, cineva dădu vaiet de moarte şi un topor zbură pe deasupra capetelor noastre. M-am aplecat, apoi am ţâşnit iarăşi în sus, am lovit cu sabia într-un scut danez, am respins o lovitură cu scutul meu, am răsucit saxul prin aer, am călcat pe o suliţă, am înfipt, peste marginea scutului, Acul-Viespii în faţa unui danez bărbos. Omul se chirci de durere, cu sângele ţâşnindu-i din gură prin obrazul străpuns de fier. Am făcut o jumătate de pas înainte, l-am înjunghiat iar, şi-n clipa aceea o sabie se prăvăli peste coiful meu şi îmi lovi, în cădere, umărul, iar un saxon mă trase înapoi cu putere, căci ieşisem din rând, în vreme ce danezii urlau, împingeau, înjunghiau. Ştiam că primul zid care se va sparge va fi şi cel care va pieri, îmi dădeam seama că Leofric făcea faţă tot mai greu în flancul drept, dar n-am avut timp să mă uit la el sau să-l ajut, căci bărbosul cu obrazul găurit de sabie îmi izbi scutul cu o toporişcă, încercând să-l despice. Am

coborât rapid scutul şi l-am lovit, încă o dată, cu Acul-Viespii în faţă, dar lama alunecă pe osul craniului. În vreme ce sângele ţâşnea năvalnic, m-am împins cu scutul în scutul danezului, iar bărbatul dădu înapoi o clipă, pentru ca în clipa următoare să fie împins iarăşi în faţă de oamenii din spatele lui. De astă dată i-am înfipt sabia în beregată, şi din rană începură să iasă sânge şi aer. Horcăind, danezul se prăbuşi în genunchi, însă din spatele lui ţâşni un altul, aruncând aşa de tare o suliţă, încât lama ei îmi pătrunse prin scut şi rămase înfiptă acolo. Danezii se îmbulzeau peste noi, dar nu puteau înainta din pricina leşurilor propriilor lor camarazi. Cel care îmi străpunsese scutul cu suliţa se căţără pe cadavrul bărbosului ucis, dar n-apucă să lovească iar, fiindcă saxonul din dreapta mea îl izbi cu marginea scutului în cap. Buimăcit, danezul nu se mai putu apăra, aşa că l-am lovit puternic în faţă şi apoi l-am înjunghiat cu Acul-Viespii. Un alt danez smulse suliţa din scutul meu şi înjunghie cu ea pe cineva din zidul nostru, însă fu doborât de omul din stânga mea. Tot mai mulţi danezi veneau şi erau respinşi şi daţi înapoi. Danezii aflaţi în mlaştină încercară să ne împresoare flancul drept, dar Leofric îşi întoarse încet oamenii până când ajunseră la corăbiile care ardeau, unde nu mai puteau fi atacaţi din spate. Ne-am strâns cu toţii lângă corăbii şi am simţit căldura lor arzându-mi spinarea, pe sub zale. Am crezut că aveam să mor acolo, că totul se terminase. Dar aveam să murim luptând, cu săbiile în mâini şi flăcările în spinare. M-am repezit nebuneşte la un danez cu barbă roşcată, încercând să-i sfărâm scutul. Ida, bărbatul din dreapta mea, se prăbuşi la pământ, cu maţele ieşindu-i prin pieptarul sfâşiat. Un danez mă atacă dintr-o parte şi i-am înfipt, din încheietură, Acul-Viespii în faţă, ferindu-mă în ultima clipă de tăişul toporului său, care izbi în scut şi mi-l rupse. Am strigat atunci la oamenii din spate să umple golul lăsat de moartea lui Ida şi l-am înjunghiat pe danez în coapsă. În acelaşi timp, o suliţă venită de nicăieri i se înfipse în cap. Am urlat năprasnic şi m-am repezit la danezii care veneau din spate, însă nu mai

aveam loc să lupt; în jur nu mai vedeam decât o masă colcăitoare de bărbaţi care se înjunghiau şi se ciopârţeau, sângerau şi mureau. Şi atunci apăru Odda.

Ealdormanul aşteptase până când danezii dăduseră buzna pe malul râului şi lupta zidurilor de scuturi începuse. Abia atunci îşi scosese oamenii din fortul Cynuit, iar aceştia se năpustiseră ca o furtună de vară peste inamici, înarmaţi cu săbii şi topoare, cu suliţe şi coase. Observându-i, danezii dădură alarma. Aproape imediat am simţit cum furia zidului de scuturi care ne asalta se domolea, căci danezii din ultimele rânduri se întorseseră să facă faţă noii ameninţări. Am împins înainte Acul-Viespii, străpungând umărul unui duşman, iar lama pătrunse adânc, scrijelind osul, însă omul se întoarse şi-mi smulse sabia din mână, aşa încât am scos Răsuflarea-Şarpelui şi am strigat la oamenii mei să-i ucidă pe ticăloşii de danezi. Era ziua izbânzii noastre, am răcnit, iar Odin ne dăruise victoria.

Înainte, acum! Înainte, către măcel. Fereşte-te de omul care iubeşte lupta. Ravn îmi spusese cândva că doar un om din trei sau poate chiar unul din patru e un adevărat războinic, căci restul se luptă de nevoie, dar eu aveam să descopăr că doar unul din douăzeci iubea cu adevărat bătăliile. Asemenea oameni erau cei mai primejdioşi, cei mai pricepuţi, erau cei care secerau sufletele şi cei de care trebuia să te temi. Eu eram un astfel de om, şi în acea zi, lângă râul unde sângele se scurgea odată cu fluxul, şi lângă corăbiile în flăcări, am lăsat Răsuflarea-Şarpelui să intoneze cântecul morţii. Nu-mi amintesc prea multe lucruri, ci doar furia cu care loveam, extazul, plăcerea de a masacra. A fost unul dintre acele momente pe care skalzii le proslăvesc în cânturile lor, când inimile viteze sunt cele care-i conduc pe luptători la izbândă, momentul în care curajul a fugit din sufletele acelor danezi cât ai bate din palme. Duşmanul se crezuse învingător, crezuse că ne prinsese ca într-un cleşte lângă corăbiile incendiate şi că ne va trimite sărmanele suflete în iad, dar în loc să se întâmple asta, fyrdul din Defnascir năvălise peste el ca o furtună.

– Înainte! am strigat.

– Wessex! Wessex! urlă lângă mine Leofric, răzbind cu securea printre şirurile de danezi, doborându-i la pământ şi conducând echipajul de pe *Heahengel* departe de corăbiile în flăcări.

Danezii dădeau înapoi, încercând să scape, dar noi îi vânam fără milă. Răsuflarea-Şarpelui făcu ravagii în acea zi. Izbea într-un scut, lovea un om, străpungea un altul, îl dobora la pământ, se înfigea într-un gâtlej, căuta următoarea victimă. Am împins un danez peste un foc aproape stins din tabără şi l-am ucis, pe când el ţipa după îndurare. Mai mulţi danezi începură să fugă spre corăbiile care nu luaseră încă foc, împingându-le în apa care creştea, dar Ubba lupta încă. Urla la oamenii lui să formeze un alt zid de scuturi, să apere corăbiile, şi atât de puternică era voinţa lui, atât de cumplită îi era mânia, încât noul zid de scuturi danez rezistă. L-am izbit cu putere, l-am lovit cu săbii şi topoare şi sulițe, dar, din nou, din cauza locului strâmt, lupta se preschimbă într-o învălmăşeală sângeroasă, cu urlete şi scrâşnete, în care puteai simţi răsuflarea duşmanului arzându-ţi obrajii. Danezii dădeau înapoi, pas cu pas, iar oamenii lui Odda ni se alăturară, înconjurându-i pe duşmani şi izbindu-i cu fier din toate părţile.

Totuşi, Ubba nu ceda. Îşi ţinea ariergarda pe poziţii, sub flamura cu corb, şi, cu fiecare clipă în care ei rezistau, o altă corabie era împinsă pe apele râului. Tot ce mai voia acum căpetenia daneză era să salveze cât mai mulţi oameni şi cât mai multe corăbii, să-şi scape măcar o parte din oaste, s-o îndepărteze de acest tăvălug de săbii şi scuturi. Şase nave daneze vâsleau deja pe marea Sæfern şi tot mai multe se umpleau cu războinici. Le-am strigat oştenilor mei să se năpustească asupra lor, să-i împiedice, să-i ucidă, dar nu era loc de luptat, ci doar o viermuială de oameni pe pământul lipicios de sânge, o încleştare disperată, cu săbii înfipte pe sub zidul de scuturi şi luptători împingându-se în zidul inamic, cu răniţii târându-se să scape din acel iad, printre picioarele celor rămaşi în luptă.

Şi apoi, cu un răcnet de furie, Ubba se năpusti asupra liniei noastre cu marea lui secure de luptă. Îmi amintesc că aşa ţâşnise

şi în bătălia de la Gewæsc, când păruse să dispară între rândurile duşmane doar ca să ucidă mai mulţi oameni. Imensa lamă a securii sale vâjâia prin aer, croind pârtie prin rândurile noastre, şi ne-am tras înapoi, iar danezii îşi urmară comandantul, care părea hotărât să câştige de unul singur bătălia şi să-şi facă un renume de neuitat în analele oamenilor Nordului. Era cuprins de nebunia luptei, uitase de rune, căci Ubba Lothbrokson îşi făurea acum propria lui legendă, fără ajutorul zeilor. Dându-mi seama de primejdie, mi-am croit drum spre rândurile noastre din spate, la care Ubba ajunsese deja, şi l-am strigat, numindu-l fiu de ţap şi stârpitură. El se întoarse, căscându-şi ochii sălbatici, şi mă zări.

– Pui de năpârcă, mârâi el, iar oamenii din faţa mea se dădură deoparte când Ubba se repezi spre mine, cu armura scăldată în sânge, o parte din scut ştirbită, coiful turtit şi lama securii înroşită.

– Ieri am văzut un corb căzând din cer, i-am zis.

– Mincinosule! urlă el năpustindu-se înainte cu securea. Am reuşit să parez lovitura cu scutul, însă era ca şi cum mă izbise un taur turbat. El îşi scutură securea şi o bucată de lemn zbură din scut, lăsând o despicătură largă.

– Da, un corb! Un corb căzut din cer, în plină zi.

– Pui de târfă, izbucni el. Securea lovi iar, şi cu mare greutate am oprit-o cu scutul, în care despicătura se lărgi şi mai mult.

– A croncănit numele tău înainte să moară, Ubba.

– Scârnăvie de englez! Lovi a treia oară, dar de data asta m-am aplecat într-o parte, încercând să-i retez cu sabia mâna cu care lovise. Se dovedi însă iute, ca un şarpe de iute, şi se trase înapoi la timp.

– Ravn mi-a spus că vei pieri de mâna mea. El a prezis asta. Într-un vis a văzut asta, te-a văzut în iad, băltind în sânge... El a văzut flamura cu corb căzând.

– Mincinosule! ţipă Ubba şi se repezi la mine, încercând să mă doboare cu forţa lui brută, dar am rezistat, împingându-mi scutul în măciulia scutului său. L-am lovit cu sabia în cap, însă coiful îl apără, şi în clipa următoare am sărit într-o parte, abia

reuşind să mă feresc de securea lui, ce mătură locul unde stătusem. L-am izbit, din mişcare, cu vârful Răsuflării-Şarpelui în piept, dar n-am avut suficientă putere şi lovitura se opri în cămaşa de zale a danezului. El roti securea de jos în sus, încercând să mă despice de la vintre la piept, dar scutul meu fărâmiţat pară lovitura şi ne-am tras amândoi în spate.

– Trei fraţi, i-am zis, şi numai tu mai trăieşti din ei. Salută-i pe Ivar şi pe Halfdan şi spune-le că Uhtred Ragnarson te-a trimis la ei.

– Ticălosule! scrâşni el şi înaintă, rotind securea cu putere prin aer şi încercând să-mi zdrobească pieptul, însă calmul bătăliei se aşternuse asupra mea, spaima fugise, iar bucuria luptei îmi stăpânea sufletul.

Am împins scutul înainte ca să-i opresc lovitura, şi, când am simţit cum lama grea muşcă din lemnul rămas, am lăsat mânerul scutului, aşa încât acesta rămase agăţat de securea lui. Atunci l-am lovit. O dată, de două ori, cu toată forţa dobândită în zilele lungi de vâslit pe *Heaheangel* şi cu ambele mâini încleştate pe mânerul Răsuflării-Şarpelui. L-am împins înapoi şi i-am spart scutul, moment în care Ubba ridică securea, cu scutul meu atârnând de ea, dar alunecă pe maţele ieşite dintr-un leş. Văzând că-şi pierduse echilibrul, am împins Răsuflarea-Şarpelui cu toată forţa. Lama îi străpunse zalele la îndoitura cotului, iar braţul în care ţinea securea căzu, cu toată vlaga scursă din el. Am tras Răsuflarea-Şarpelui înapoi şi, urlând, l-am izbit fulgerător în gură. Barba i se umplu de sânge, şi atunci el ştiu, ştiu că avea să moară, ştiu că avea să-şi întâlnească fraţii în sala morţilor. Dar nu se lăsă, deşi vedea moartea dându-i târcoale. Luptă cu ea, încercând să mă zdrobească iarăşi cu scutul, însă eram prea rapid şi prea triumfător ca să mă mai poată atinge. L-am lovit iarăşi în gât şi el se poticni, cu sângele şiroindu-i pe umăr şi pe cămaşa de zale, cu ochii holbaţi spre mine, în timp ce se chinuia zadarnic să stea în picioare.

– Aşteaptă-mă în Valhalla, nobile Ubba, i-am zis.

El se prăbuşi în genunchi, fără să-şi desprindă privirea de pe mine. Încercă să vorbească, dar abia horcăi, şi atunci i-am dat lovitura de graţie.

– Acum ucideți-i pe toți! zbieră ealdormanul Odda, iar oamenii care priviseră duelul dintre mine și Ubba scoaseră un strigăt de triumf și se repeziră asupra dușmanului rămas fără căpetenie. Danezii fură cuprinși de panică și, încercând să ajungă cât mai repede la corăbii, unii își aruncară armele, în vreme ce alții, mai isteți, se trântiră peste leșuri, prefăcându-se că erau și ei morți. Țăranii saxoni, înarmați cu coase, puseră mâna pe săbiile aruncate de danezi și începură să ucidă pe oricine prindeau. Femeile din fortul Cynuit ajunseseră și ele în tabăra daneză și se apucaseră să omoare și să jefuiască.

Am îngenuncheat lângă Ubba și i-am închis degetele fără vlagă pe mânerul securii de război.

– Urcă în Valhalla, nobile Ubba, i-am șoptit.

Încă nu-și dăduse duhul, dar era pe moarte, căci ultima mea lovitură îi străpunsese gâtul. Scuturat de un spasm, mai scoase un ultim hârâit din gâtlej, încercând să spună ceva, apoi încremeni cu palma strânsă pe secure.

Aproape o duzină de corăbii daneze reușiră să scape, toate încărcate cu războinici, însă restul flotei lui Ubba era în mâinile noastre. O ceată de danezi fugiseră în pădure, unde au fost vânați fără milă, pe când toți ceilalți dușmani rămași pe câmpul de luptă erau fie morți, fie prinși. Flamura cu corb căzu în mâinile ealdormanului Odda și astfel am dobândit victoria în acea zi, iar Willibald, cu vârful suliței înroșit de sânge, dansă de bucurie.

Am luat cai, aur, argint, prizonieri, femei, corăbii, arme și cămăși de zale. Iar eu luptasem pentru prima oară în primul rând al zidului de scuturi.

Ealdormanul Odda fusese rănit la cap de un topor care îi străpunsese coiful și-i pătrunsese în craniu. Trăia, dar ochii îi erau stinși, pielea palidă, răsuflarea joasă și părul năclăit de sânge. L-am găsit într-una dintre căsuțe, cu preoții rugându-se la căpătâiul său. Nu mă putea vedea, nu putea vorbi, poate nici nu auzea nimic, dar am împins doi preoți deoparte, am îngenuncheat lângă el și i-am mulțumit fiindcă luptase atât de

vitejește contra danezilor. Fiul său, nevătămat și cu armura neatinsă, mă privea din întunecimea unui colț al încăperii.

M-am ridicat de lângă patul jos pe care zăcea tatăl lui. Spinarea mă durea, iar brațele abia mi le mai simțeam de oboseală.

– Plec la Cridianton, i-am zis tânărului Odda.

El ridică din umeri, ca și cum nu i-ar fi păsat încotro mă duceam. M-am aplecat să ies prin ușa scundă, dincolo de care mă aștepta Leofric.

– Nu te duce la Cridianton, mă sfătui el.

– Soața mea este acolo. Și copilul meu.

– Alfred e la Exanceaster.

– Și ce dacă?

– Omul care va duce vestea acestei victorii la Exanceaster va primi și laudele pentru ea.

– Atunci du-te tu, i-am spus.

Prizonierii danezi voiau să-l îngroape pe Ubba, dar Odda cel Tânăr poruncise ca trupul căpeteniei să fie sfârtecat în bucăți și lăsat pradă păsărilor și fiarelor sălbatice. Nu apucaseră să facă asta, însă marea secure de război pe care o pusesem în palmele muribundului Ubba dispăruse și mi-a părut rău, căci aș fi vrut eu arma. Am poruncit ca Ubba să aibă parte de o înmormântare demnă de un viteaz ca el și i-am pus pe prizonieri să-i sape groapa. Odda cel Tânăr, neîndrăznind să mă contrazică, le îngădui danezilor să-și îngroape stăpânul și să ridice deasupra gropii o movilă mare de pământ. Astfel, Ubba a mers după frații lui, în sala de ospețe a lui Odin.

Când totul fu gata, am plecat spre sud însoțit de oamenii mei, toți călare pe caii luați de la danezi.

Am plecat la familia mea.

Acum, la bătrânețe, când au trecut atâția ani de la lupta de la Cynuit, am adus la curte un bard, cântăreț la harpă. E un bătrân galez, orb, dar tare priceput, care adesea cântă balade despre strămoșii săi. Îi place să cânte despre Arthur și Guinevere, despre cum riga Arthur îi măcelărea pe englezi, dar are grijă să nu cânte așa ceva în prezența mea. În schimb, când

sunt de față, îmi ridică în slăvi faptele de vitejie, cu o linguşeală neruşinată, punând pe muzică versurile poeților de curte, care mă numesc Uhtred Sabie-Tare sau Uhtred Aducătorul-de-Moarte sau Uhtred cel Bun. Uneori îl văd pe bătrânul orb zâmbind ca pentru sine pe când degetele lui ciupesc corzile harpei, şi îl privesc cu mai multă simpatie pe el decât pe poeții care nu sunt decât o haită de lingăi smiorcăiți.

Dar în anul 877 nu aveam pe lângă mine nici poeți, nici cântăreți la harpă. Eram un tânăr care ieşise buimăcit din zidul de scuturi şi care duhnea a sânge pe când călărea spre sud. Şi totuşi, străbătând dealurile şi pădurile din Defnascir, gândul m-a dus, nu ştiu nici acum de ce, la o harpă.

Fiecare nobil are o harpă în castelul său. Când eram copil, înainte să ajung la Ragnar, stăteam uneori lângă harpa de la Bebbanburg şi mă miram de sunetele pe care le scotea. Dacă trăgeai de o singură coardă, celelalte vibrau şi ele, dând naştere la sunete vioaie.

– Îți pierzi timpul, băiete? se zburlise într-o zi tatăl meu, văzându-mă aplecat deasupra harpei, şi chiar presupun că mi-l pierdeam astfel.

Dar în acea zi de primăvară din anul 877 mi-am amintit de harpa copilăriei mele şi despre cum vibrau corzile ei dacă atingeam numai una. Nu era muzică, desigur, erau doar sunete ce abia se auzeau, dar, după bătălia din valea râului Pedredan, mi s-a părut că toată viața mea era făcută din corzi de harpă şi, dacă aş fi atins una, celelalte, deşi separate, ar fi sunat şi ele. Mi-am amintit de Ragnar cel Tânăr şi m-am întrebat dacă mai trăia sau dacă ucigaşul tatălui său, Kjartan, mai era în viață şi, dacă nu mai era, cum anume murise. Gândul la Ragnar mă făcu să-mi vină în minte imaginea Bridei, apoi amintirea ei se risipi, lăsând în loc figura luminoasă a lui Mildrith. În clipa următoare i-am revăzut cu ochii minții pe Alfred şi pe afurisita lui soață, Ælswith. Toți aceşti oameni făceau parte din viața mea, erau nişte corzi prinse de o ramă care se chema Uhtred şi, deşi erau separați, se influențau unii pe alții şi, împreună, făceau muzica vieții mele.

„Ce gânduri prosteşti", mi-am spus într-un târziu. „Viaţa e doar viaţă. Trăim, murim, mergem în sala de ospeţe a zeilor. Nu există muzică, ci doar întâmplare. Soarta e neîndurătoare."

– La ce te gândeşti? mă întrebă Leofric în timp ce străbăteam o vale presărată cu flori rozalii.

– Mă gândeam că pleci la Exanceaster.

– Mai întâi merg la Cridianton, apoi o să te însoţesc la Exanceaster. Dar ce te frământă? Eşti îmbufnat ca un preot.

– Mă gândesc la o harpă.

– O harpă? pufni el în râs. Numai la prostii îţi zboară mintea.

– Atinge o harpă, i-am zis, şi va scoate doar nişte sunete. Dar cântă la ea, şi va face muzică.

– Dumnezeule! exclamă el privindu-mă îngrijorat. Ai ajuns la fel de rău ca Alfred. Gândeşti prea mult.

Avea dreptate. Alfred era obsedat de ordine, de aranjarea haosului vieţii în ceva care putea fi controlat. Voia să facă asta cu ajutorul Bisericii şi al legii, care sunt, în mare, cam acelaşi lucru, însă eu voiam să găsesc un rost în iţele încurcate ale vieţii. În cele din urmă, am găsit unul, dar el n-avea nimic de-a face cu zeii, ci cu oamenii. Cu oamenii pe care-i iubim. Bardul meu are dreptate să zâmbească atunci când cântă că sunt Uhtred cel Darnic, Uhtred Războinicul sau Uhtred Făcătorul de Văduve, căci e bătrân şi a aflat tot ceea ce am aflat şi eu – anume că sunt, de fapt, Uhtred cel Singur. Cu toţii suntem singuri şi cu toţii căutăm o mână care să ne călăuzească în întuneric. Nu căutăm harpa, ci mâna care o face să sune fermecată.

– O să te doară capul dacă gândeşti prea mult, mă avertiză Leofric.

– Poponeaţă! l-am luat eu în tărbacă.

Mildrith era bine. Fusese în siguranţă. Nimeni n-o pângărise. Am luat-o în braţe şi m-am minunat cât eram de îndrăgostit de ea, iar ea îmi mărturisi plângând că se temuse pentru mine şi că se rugase la Dumnezeul creştin să mă cruţe. Apoi mă duse în încăperea unde fiul nostru se afla, în scutece, în pătuţul lui, şi pentru prima oară l-am privit pe Uhtred, fiul lui Uhtred, şi m-am rugat ca într-o zi el să fie singurul şi dreptul

stăpân al pământurilor însemnate cu pietre şi şanţuri şi mărginite de stejari şi frasini, de mlaştini şi mare. Încă sunt stăpânul acelor pământuri plătite cu sângele neamului nostru; am să le iau înapoi de la omul care mi le-a furat şi o să le dăruiesc fiilor mei, căci eu sunt Uhtred, stăpânul Uhtred, Uhtred de Bebbanburg, iar destinul nu poate fi schimbat.

Notă istorică

Se ştie prea bine că Alfred este singurul monarh din istoria Angliei căruia i s-a acordat onoarea de a fi numit „cel Mare", iar acest roman, ca şi cele care vor urma, va încerca să arate de ce şi-a dobândit el această titulatură. Nu vreau să anticipez conţinutul următoarelor volume, dar, în mare, se poate spune că Alfred a fost omul care a salvat regatul Wessex şi, în ultimă instanţă, societatea engleză de asalturile daneze, iar fiul lui, Eduard, fiica Æthelflaed şi nepotul Æthelstan au dus la bun sfârşit ceea ce a început el, anume o entitate politică numită, pentru prima oară, „Englaland". Intenţionez să implic personajul Uhtred în toată această poveste.

Povestea începe însă cu Alfred, care a fost, într-adevăr, un om deosebit de pios. Cât despre boala care îl măcina, o teorie recentă sugerează că suferea de maladia Crohn, care provoacă dureri abdominale acute, şi de hemoroizi cronici, detalii pe care le putem deduce dintr-o carte scrisă de un personaj care l-a cunoscut bine pe rege, episcopul Asser, apărut în viaţa lui Alfred după evenimentele descrise în acest roman. La ora actuală există o dezbatere în jurul unei chestiuni esenţiale: oare episcopul Asser a scris povestea vieţii lui Alfred, sau aceasta a fost plăsmuită la o sută de ani de la moartea regelui? Nu sunt deloc în măsură să judec argumentele savanţilor implicaţi în

această contoversă, dar chiar şi dacă avem de-a face cu un fals, este limpede că el conţine totuşi multe elemente adevărate, ceea ce sugerează că, oricine ar fi scris lucrarea, cunoştea o sumedenie de amănunte privitoare la Alfred. De fapt, autorul a dorit să-l pună pe Alfred într-o lumină deosebită, ca războinic, savant şi creştin, deşi nu s-a sfiit să prezinte şi păcatele din tinereţe ale eroului. Alfred, ne dezvăluie el, „nu se putea înfrâna de la plăcerile cărnii", până când, generos, Dumnezeu i-a dat o boală suficient de gravă ca să-l ajute să reziste ispitei. Existenţa fiului nelegitim, Osferth, este discutabilă, dar pare foarte posibilă.

Cea mai mare provocare cu care s-a confruntat Alfred a fost invadarea Angliei de către danezi. Unii cititori ar putea fi dezamăgiţi că aceşti danezi sunt numiţi normanzi sau păgâni în roman, dar rareori sunt descrişi ca vikingi. În această privinţă am urmat exemplul primilor autorilor englezi, care au avut de suferit de pe urma danezilor şi rareori au folosit termenul „viking" – care, oricum, mai curând descrie o activitate decât o populaţie sau un trib. „A deveni viking" însemna a porni după jaf, iar danezii care au luptat contra Angliei în secolul al nouălea, deşi au fost, indubitabil, prădalnici, au fost, înainte de toate, invadatori şi ocupanţi. Li s-a ataşat însă o imagerie fantezistă, în cadrul căreia elementele primordiale le-au constituit coiful cu coarne, berserkerii şi terifianta modalitate de execuţie numită „vulturul însângerat", prin care coastele victimei erau trase în afara corpului, expunând plămânii şi inima. Aceasta pare a fi o invenţie ulterioară, la fel ca şi existenţa berserkerilor, sălbaticii războinici goi care atacau cuprinşi de o frenezie nebunească. Fără îndoială au existat războinici frenetici, dar nu există nici o dovadă că nudiştii lunatici ar fi constituit apariţii constante pe câmpurile de luptă. Acelaşi lucru e valabil şi pentru coifurile cu coarne, despre care nu există nici măcar o mărturie contemporană. Războinicii vikingi erau mult prea inteligenţi ca să-şi pună pe cap o pereche de protuberanţe ideal poziţionate pentru a-i permite inamicului să le doboare foarte uşor coiful. E păcat să

abandonăm legendarele coifuri cu coarne, dar, vai, ele nu au existat!

Asalturile danezilor asupra Bisericii sunt bine documentate. Invadatorii nu erau creştini şi nu vedeau nici un motiv pentru care să cruţe bisericile şi mănăstirile de călugări sau călugăriţe, mai ales când aceste locuri adăposteau tezaure considerabile. Nu se ştie sigur dacă atacurile concertate asupra aşezămintelor monastice din nord au avut loc cu adevărat. Sursa care vorbeşte despre ele e foarte târzie, o cronică din secolul al XIII-lea scrisă de Roger de Wendover, însă este cert că multe episcopate şi mănăstiri au dispărut în urma asaltului danez, iar acest asalt nu a fost un singur raid mare, ci o încercare deliberată de a eradica societatea engleză, înlocuind-o cu un stat danez.

Ivar Cel Fără de Oase, Ubba, Halfdan, Guthrum, diverşii regi, nepotul lui Alfred, Æthelwold, ealdormanul Odda şi ealdormenii al căror nume începe cu Æ (o literă dispărută, numită „ash") au exista cu toţii. Numele Alfred ar trebui scris, de fapt, Ælfred, dar am preferat forma sub care este cunoscut în prezent. Nu este sigur cum a murit regele Edmund al Angliei de Est, deşi a fost, cu certitudine, victima danezilor, iar într-o cronică străveche viitorul sfânt este prezentat ca fiind ucis cu săgeţi, precum sfântul Sebastian. Ragnar şi Uhtred sunt personaje fictive, deşi o familie numită Uhtred a deţinut cetatea Bebbanburg (acum castelul Bamburgh) spre sfârşitul perioadei anglo-saxone, şi, cum din această familie au făcut parte înaintaşii mei, am descis să le atribui acel loc magic puţin mai devreme decât sugerează cronicile. Majoritatea evenimentelor importante descrise s-au întâmplat în realitate; asaltul asupra oraşelor York, Nottingham, atacurile asupra celor patru regate, toate sunt consemnate în *Cronica anglo-saxonă* sau în *Viaţa regelui Alfred* scrisă de Asser, care constituie sursele majore de documentare privind această perioadă.

Am folosit ambele surse şi, de asemenea, am consultat o serie de lucrări secundare. Viaţa lui Alfred este remarcabil de bine documentată pentru perioada respectivă, inclusiv cu scrierile lăsate de el însuşi, dar chiar şi aşa, după cum scria profesorul

James Campbell într-un eseu despre rege, „săgeţile introspective trebuie să aibă la capăt pene speculative". Am brodat din abundenţă fire epice, aşa cum trebuie să facă orice autor de romane istorice, dar, în măsura în care a fost posibil, cartea de faţă e bazată pe evenimente reale. Ocuparea de către Guthrum a oraşului Wareham, schimbul de ostatici şi încălcarea armistiţiului de către danezi, uciderea ostaticilor şi cucerirea Exeterului s-au întâmplat în realitate, ca şi pierderea unei mari părţi din flota daneză, într-o furtună produsă în largul Capului Durlston de lângă Swanage. Singura modificare majoră pe care mi-am permis-o a fost să plasez moartea lui Ubba cu un an mai devreme, astfel încât, în următorul roman din serie, Uhtred să se poată afla în altă parte. De asemenea, convins de argumentele aduse de John Peddie în cartea lui, *Alfred, regele războinic*, am plasat acţiunea la Cannington, în Somerset, în locul Capului Countisbury din nordul Devonului.

Alfred a fost regele care a salvat ideea unei Anglii unite, idee pe care fiul, fiica şi nepotul său au concretizat-o. Într-o perioadă de mari primejdii, când regatele engleze erau periculos de aproape de dispariţie, el a constituit bastionul ce a permis civilizaţiei anglo-saxone să supravieţuiască. Realizările sale nu s-au rezumat însă doar la asta, iar povestea lui este departe de a fi încheiată, aşa încât Uhtred va porni iarăşi la luptă.

CUPRINS

Toponime 7

Prolog. NORTHUMBRIA, 866–867 D.HR. 11
Partea întâi. O COPILĂRIE PĂGÂNĂ 41
Partea a doua. ULTIMUL REGAT 239
Partea a treia. ZIDUL DE SCUTURI 331

Notă istorică 393

LOIALITĂȚI ÎMPĂRȚITE, IUBIRI IMPOSIBILE, EROISM DINCOLO DE LIMITE

ULTIMUL REGAT este primul roman din seria de succes cu același nume scrisă de Bernard Cornwell, o cronică a istoriei Angliei de la începuturile sale, „la fel de captivantă ca *Urzeala tronurilor*, dar inspirată din evenimente reale" (*The Observer*), serie care a stat la baza unui excepțional serial de televiziune realizat de BBC.

LA MIJLOCUL secolului al IX-lea, fiorosii danezi năvălesc pe pământul britanic, dornici de jafuri și cuceriri. Regat după regat cad pradă invadatorilor nemiloși, până când unul singur rămâne. Astfel, soarta întregii Anglii și cursul istoriei ajung să depindă de un singur om, de un singur rege.

BERNARD CORNWELL scrie un roman istoric și de aventuri excepțional, un roman despre curaj, trădare, datorie, devotament, măreție, dragoste și luptă, așa cum se văd prin ochii unui tânăr războinic, a cărui loialitate este împărțită între două lumi.

„Cel mai mare scriitor de romane istorice din zilele noastre."
Washington Post

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1984-6
9 786063 319846
eBook disponibil